

CONSTANTIN ARGETOIANU

ÎNSEMĂRI ZILNICE

Volumul V

1 iulie — 31 decembrie 1938

Ediție
de
STELIAN NEAGOE

D. Inv. 1801814

EDITURA *MACHIAVELLI*
București, 2002

23790 / 119839

779151

Colecția
ISTORIE & POLITICĂ

Toate drepturile pentru tipărirea
acestei ediții aparțin în exclusivitate

EDITURII MACHIAVELLI

DIRECTOR – FONDATOR

Prof. univ. dr. STELIAN NEAGOE

București-1, B-dul Banu Manta nr. 22

ISBN 973-96599-9-18

Notă asupra ediției

Cel de al V-lea volum din *Însemnările Zilnice* ale lui Constantin Argetoianu însumează cea de a doua parte a anului 1938 (1 iulie – 31 decembrie).

Din punctul de vedere al politicii interne, evenimentele se circumscriu în parametri regimului de dictatură regală instituită în februarie 1938. Panorama este diversă și vastă, în așa fel încât Argetoianu are de unde să-și extragă notele politice — când analitice, când mai acide, când mai zeflemitoare, de cele mai multe ori cinice și din când în când patetice. Vom exemplifica, spre edificare, câteva din subiectele abordate în însemnările politice argetoieni. Critici aduse regimului de dictatură regală pe care l-a dorit, a militat pentru înfăptuirea lui dar nu sub forma în care se manifesta. Continuă seria arestării exponenților Gărzii de Fier, însoțită de mea culpa dezicerii a unora dintre protagoniști, spre a scăpa de închisoare. Experiența amuzantă a autorului în postura de consilier regal și accente de furie, în calitatea sa de președinte al Consiliului Superior Economic, față de „bietul“ Mitiță Constantinescu — ministrul Economiei Naționale. Audiențele lui Argetoianu la Regele Carol al II-lea sunt rare, însă Camarila regală îl menține în topul rezerviștilor politici de elită. Între ziarisții epocii, cel mai interesant și cel mai des primit în biroul de lucru al lui Argetoianu este Clement Blumenfeld („Scrutator“) de la cotidianul *Adevărul*. Încercările nereușite ale autorului însemnărilor politice de a afla care din cei doi — Regele Carol al II-lea sau ministrul de Interne Armand Călinescu — ordonaseră lichidarea fizică a lui Comeliu Zelea Codreanu, dimpreună cu „nicadorii“ și cu „decemvirii“, la sfârșitul lui noiembrie. Amărăciunea produsă lui Argetoianu de către Armand Călinescu, căruia îi expusese planul constituirii Partidului Unic sub președinția Re-

gelui, plan însușit exclusiv, mai apoi, de Călinescu și de Ernest Urdăreanu (mareșalul Palatului). Comentarii uneori pro de cele mai multe ori contra gesturilor politice ale lui Nicolae Iorga. În fine, o analiză critică pertinentă făcută trâmbițatei campanii guvernamentale întru „ieftinirea traiului“.

În septembrie, Argetoianu a plecat în străinătate, pentru o cură balneară la Karlsbad. Dar întâmplările din viața politică internațională nu i-au înlesnit liniștea mult dorită. Lumea intrase în derivă. Continuau războaiele japono-chinez și cel civil din Spania. Conflictul arabo-israelian din Palestina se acutizează. La Viena și în toată Austria „alipită“ Germaniei, măsurile antisemite sunt tot mai drastice. Regele George al VI-lea al Marii Britanii întreprinde o călătorie în Franța, pe cât de fastuoasă, pe atât de ineficientă față de primejdiile ce planau asupra Europei. Hitler „se declară“ la un moment dat pacifist. Mussolini este împotriva gulerului și cravatei ce ar împiedica fluxul sanguin, ar congestiona creierul și ar îngreuna gândirea bărbaților! Toate acestea până într-o zi, când cei doi dictatori își fac față intențiile belicoase. Hitler acutizează problema sudeților din Cehoslovacia, iar Mussolini revendică (de la Franța) Tunisia și Corsica. De aci și până la Acordul de la München (anglo-franco-germano-italian) n-a mai fost decât un pas și s-a ajuns în anticamera războiului mondial.

Dezagregarea Statului cehoslovac l-a surprins, cum spuneam, la Karlsbad pe Argetoianu. Au urmat peripețiile călătoriei de revenire în țară prin Praga – Paris (unde are probleme de sănătate) – Italia. Dar președintele „Stelei Române“ tot nu renunță la călătoria de afaceri de la Londra, în noiembrie — când, profitând de o aparentă acalmie pe fronturile psihologice ale războiului gata să izbucnească, ajunge și până la Berlin, pentru a prepara o întâlnire „la vânătoare“ în România între Regele Carol al II-lea și al doilea om după Hitler de la Berlin, Herman Göring.

Între timp, Regele Carol al II-lea precipită călătoriile sale la Londra, Paris și Berlin (unde discută cu Hitler și cu Göring), pe riplu diplomatic din care se întoarce cu rezultate deloc liniștitoare pentru soarta Statului național unitar român.

1938 este anul în care încetează din viață Regina Maria a României și mareșalul Alexandru Averescu; al reconcilierii dintre Regele Carol al II-lea și Eliza Brătianu, soția fostului său mare adversar, a cărui statuie semnată Mestrovici se dezvelește în mod oficial în București; al întâlnirii pentru prima oară între Argetoianu și faimoasa Elena Lupescu, metresa Regelui. Dar și anul în care boierul de la Breasta se bucură de o recoltă de grâu excelentă — „fac 90 de băncioare la pogon (peste 2 kile și 1/2) grâu curat de 83 kl.“

Și totuși, un sfârșit de an plin de „incertitudini și spaimă“.

Stelian Neagoe

P.S. Toate notele, din manșetele și chiar din interiorul paginilor aparțin autorului. Într-un singur loc n-am putut completa decât pe jumătate o notă cu două trimiteri la *memoriile* anterioare. Este vorba de pagina 34, unde nota ne indică *memoriile din timpul diplomației* (în cazul de față, consilier de Legație, Viena 1909), manuscris pe care nu l-am putut recupera din niciun fond arhivistic. Aceeași notă face trimitere și la volumul al VI-lea din *Memorii*, publicat de noi în anul 1996 (a se vedea pagina 196).

CONSTANTIN ARGETOIANU

ÎNSEMĂNĂRI ZILNICE

Volumul V

1 iulie — 31 decembrie 1938

1938

1 iulie. Căldurile caniculare continuă. Ieri, 35° la umbră – 38° în Bărăgan! Cam aceeași temperatură se semnalează și la Budapesta și în tot centrul Europei. Credeam că suntem numai noi „țară sălbatică“!

Episcopul de Alba Iulia, Mailath, și-a dat demisia. Era un prelat de mare „anvergură“, contele Mailath, dar nu ne iubea deloc. L-am cunoscut, am stat de vorbă cu el: fusese crescut la școală mare. Nu cunosc pe succesorul său Vorbuchner, până aci coajutor. Ales în această funcție de Mailath, nu cred să ne fie nici dânsul prieten.

Aseară balul Miliardarilor. Succes deplin. Grădina palatului Reginei Elisabeta, luminată prin proiectoare, a giorno, cu bufete, baruri, orchestre prin colțuri și dame elegante pe peluze, semăna cu un decor de teatru. Eu am plecat la ora 12 1/2 dar musafirii noștri au stat până la ora 5 1/2–6 dimineța.

Un vântuleț prielnic răcorise aerul și lumea care zăcuse toată ziua de căldură, înviase. Pusesem lămpi și scaune și în cimitirul evreiesc, legat de grădina Cercului printr-o scară de piatră. Cred că e prima dată că s-a petrecut cu lăutari într-un cimitir, și încă în unul evreiesc.

Mare eveniment: am văzut în fine aseară pe d-na Lupescu. A venit la Miliardari cu perechea Șoneriu. Îmi pare rău că n-au fost prezenți la prezentare toți cei care de ani de zile pretind că joc bridge (!) în fiecare seară cu dânsa și că punem Guvernele României, împreună, la cale. D-na Lupescu mi-a fost o decepție și o surpriză: decepție, căci o credeam mai frumoasă, mai „excitantă“ — surpriză, căci în locul unei țarfe ordinare am găsit o persoană înzestrată cu multă distincție și tact. Seamănă enorm cu Regina Maria.

Kaufmann și Șoneriu i-au făcut onorurile seratei. S-a așezat cu ei la o masă pe peluză, și au mai venit Prat cu nevasta, Mic Catargi, Anne-Marie Callimaki și perechea Franasovici. Încolo, nimeni nu s-a apropiat de dânsa, parcă ar fi fost ciumată. Dar toată lumea trăgea cu coada ochiului, să vadă ce face, și cine e pe lângă dânsa. A stat până la ora 5 1/2 dimineța...

2 iulie. Procesul primei serii de gardiști s-a terminat. Alexandru Cantacuzino și Vasile Christescu¹, amândoi fugiți și neprinși încă au fost condamnați în lipsă la câte 9 ani închisoare corecțională, 120 000 lei amendă, 6 ani interdicție și 5 000 lei cheltuieli de judecată.

Gh. Clime, Alex. Chr. Tell, Gh. Istrate, Mih. Polihroniade, Craja Paul, Traian Cotigă, Sima Simulescu, Virgil Ionescu, Bănică Dobre, Furdul Gh., Milcoveanu Șerban, Nicolae Totu și Radu Budișteanu la câte 7 ani închisoare corecțională, 20 000 lei amendă, 6 ani interdicție și 2 000 lei cheltuieli de judecată.

Gh. Apostolescu, Eug. Ionică și Serafim Aurel la câte 5 ani închisoare corecțională, 20 000 lei amendă, 6 ani interdicție și 2 000 lei cheltuieli de judecată.

Preotul Georgescu Edineț: 1 an închisoare, 10 000 lei amendă, 5 ani interdicție 2 000 lei cheltuieli de judecată. S-a lepădat numai cu gura pe jumătate de aceea nu a fost achitat. Achitat a fost numai popa Cristescu, care s-a lepădat cu totul.

Pentru o simplă crimă de intenții condamnările sunt aspre, sunt absurde. Dacă am trăi vremuri normale, sentința ar fi de neînțeles. Dar nu trăim în vremuri normale, trăim în vremuri de luptă și astfel totul se explică. În iunie 1936 Hitler și-a împușcat pur și simplu adversarii, fără nici o judecată — și nimeni n-a zis nimic. Gardiștii au comis greșeala să fie învinși; acum plătesc.

Ieri seară a fost condamnat și inginerul Petre Carp la 2 ani închisoare. Aci nemaifiind politică la mijloc, putem spune că e cam mult. Carp a greșit, e cert, dar n-a avut intenție de fraudă și 6 luni de prevenție, cât a făcut ar fi fost destulă ispășire pentru un act de nebunie. Afacerea Carp, care a pasionat un moment opinia publică și amenința să devină un fel de „afacere Dreyfus“ a căzut repede din cauza evenimentelor politice: lovitură de Stat din februarie a lăsat tot restul în umbră. Nenorocul lui Carp! Dacă vâlva care începuse să se facă în jurul numelui său ar fi mers crescând, ar fi fost greu să fie condamnat. E neîndoios că faptul de a fi falsificat o experiență de recepție nu putea rămâne nepedepsit, oricât de bune ar fi fost intențiile inculpatului — mai ales fiind vorba de material de război. Am văzut ieri pe nenorociții de părinți: erau zdrobiți, căci prevedeau sentința.

În regiunea Nehoiașului au înflorit din nou prunii: se zice că e semn de toamnă lungă. Dar să ajungem până în toamnă!

¹ Fiul popii, cel care s-a lepădat.

Ziarele anunță că s-ar fi găsit un tratament eficace al cancerului prin raze Röntgen de înaltă tensiune (550 000 de volți). Ce frumos ar fi! *

La Budapesta continuă insolările — la noi nu, deși ieri au fost + 55°, termometrul la pământ. Nimic nu ne face să nădăjduim o scăpare a infernalei temperaturi.

Între Anglia și Germania s-a semnat acordul în virtutea căruia, Reichul se obligă să plătească englezilor datoriile contractate după război. Mult trebuie să țină Hitler la prietenia Marii Britanii ca să semneze așa ceva.

Franco a răspuns Cabinetului de la St. James, oferind portul Almeira ca port neutru pentru vasele engleze încărcate pentru Spania. Și regretele pentru cele întâmplute.

Japonezii au făcut propuneri de pace Chinei, acceptabile. Atât de acceptabile încât nu par verosimile. Cer chinezilor să intre într-o combinație economică cu Manciukuo și cu Japonia, să ia poziție împotriva comunismului rus și să accepte anumite garnizoane japoneze, vremelnice. Guvernul chinez din Han Ken, ar fi respins aceste propuneri; rămâne de stabilit dacă au fost făcute.

„Promoția Șelimbăr“

Cu toată căldura tropicală, Regele a plecat joi-seara la Sibiu, și a asistat ieri în persoană la depunerea jurământului noilor ofițeri, din toate armele ieșiți din școli. Căldură, căldură — dar popularitatea Dinastiei înainte de toate, mai ales printre cei ce poartă sabie...

Înapoiindu-se de la Sibiu, pe ziua de azi, M. Sa s-a oprit la Brașov, să viziteze fabricile lui Malaxa. „A tout seigneur, tout honneur!“

Mi s-a spus că Thierry fusese primit acum trei zile de Rege, dar nu știam pentru ce. Am aflat-o azi; a fost să remită Majestății Sale „Medalia de aur“ franceză pentru recompensa serviciilor aduse educației fizice. Iată o recompensă care nu e furată și care a trebuit să facă plăcere...

O telegramă laconică a agenției Havas vestește despre moartea lui Raul Auernheimer, președintele societății autorilor dramatici din Viena, decedat în lagărul de concentrare din Dachau. Numele lui Auernheimer îmi deșteaptă amintiri vechi de treizeci de ani. L-am cunoscut bine pe vremea funcționării mele la Legatia din Viena. Era un om sub-

țire și un scriitor delicat. Scria nuvele și piese în genul lui Oscar Wilde, nu făcea rău nimănui, și era soțul răbdător al minunatei Irene Auernheimer, o frumusețe fără pereche, al cărui chip — o fotografie cu dedicație de pe portretul lui Scattenstein — domnește și azi printre portretele din biroul meu din București. Cum trece vremea și câte se mai întâmplă.

Dacă în 1910 ar fi prezis cineva „prietenului“ meu Auernheimer un sfârșit atât de tragic, s-ar fi strâmbat de răs!

4 iulie. La Breasta de ieri-dimineață. Azi-noapte pe la ora 3 s-a ridicat un vânt de vest, destul de violent, și a răcorit ceva vremea. E tot cald, dar nu mai e zăduful acela insuportabil care tâmpește și doboară. Termometrul a scăzut azi la amiază de la 37° la 29°. Ameliorare simțitoare. Canicula, adică valul de moarte, a ținut exact 8 zile.

Universul a fost suspendat pe 3 zile fiindcă nu s-a conformat legii declarării mijloacelor de existență ale ziarelor. Mă bucur. Dar de ce 3 zile și nu 333 333?

Suspendarea a venit tocmai a doua zi după publicarea unui lung articol prin care Popeștele reclamă, sub sumnătură, împotriva distribuirii publicității de către Direcția Propagandei¹. Cu acest prilej Popeștele spurcat a mai scris și o sfruntată minciună: „Am fost insistent îndemnat de Marele Rege Ferdinand să fac parte din Guvernul de la 1927, în care am intrat nu ca membru al vreunui partid, ci ca om de lege (!!!), hotărât să introduc la Ministerul de Justiție, care mi s-a încredințat, o atmosferă curată etc. etc.“. Câte afirmări, atâtea neadevăruri. Lăsând la o parte că Stelică n-a fost niciodată „om de lege“ și că în viața lui nu s-a preocupat de o atmosferă curată — pot să afirm că niciodată Regele Ferdinand („Marele“) n-a insistat pe lângă dânsul ca să intre în Guvern, și că a intrat într-însul ca *liberal sadea*. Am făcut parte din Guvernul Brătianu din 1927 și sunt la curent cu toate peripețiile formării sale. Regele Ferdinand era muribund și înainte de depunerea jurământului n-a văzut pe nimeni, nici chiar pe Brătianu.

Consimțământul său la schimbarea Guvernului s-a luat prin Hiott (Costică). Iar Stelian Popește intrase în Partidul Liberal odată cu gru-

¹ Printr-un recent decret-lege s-a hotărât ca toată publicitatea prin presă să treacă pe la Direcția Propagandei, care, după ce va reține 25% din prețurile tarifare unificate pentru propaganda națională, va distribui publicitatea ziarelor după judecata sa.

pul de takiști de care era legat (Oromolu, Xeni, dr Dumitrescu-Brăila, dr Bălăcescu, etc. etc.). Și a mai rămas liberal sadea până la venirea Prințului Carol, când a început „să evolueze“...

Planul franco (?) - englez pentru ajutorarea economică și financiară a Statelor balcanice și din Europa Centrală, a început să capete consistență — scriu ziarele.

Până acum n-am văzut însă nimic pe terenul realităților.

5 iulie. Înapoiat la București pe ploaie și pe răcoare, numai 20°! Nu-mi venea să cred. Mi-a revenit parcă și încrederea în viață. Am telefonat la Breasta: s-a răcorit bine și acolo (începuse de ieri) *dar nu plouă*, e frumos!

Mi se pare că am mai spus-o în aceste însemnări, o dictatură trebuie să se impună ochilor prin înfăptuirile sale. Din nenorocire pentru dictatura noastră, nu e cazul ei. De cinci luni de când ține, în afară de opera polițistă — remarcabilă dar discutată — de spoirea gardurilor și de măturarea șoselelor prin sate, de șanțuri prin câmp care fac drumurile impracticabile și de o considerabilă sporire a impozitelor, *nu se vede nimic*. Probabil că și-a dat și Guvernul seama de această lipsă de plasticitate în „operele“ Guvernului, căci pe ziua de ieri a lansat un manifest către țară, un lung manifest în care arată tot ce a înfăptuit. Din nenorocire, parcă e „de la Guță citire“... Fraze ca acestea: „S-a ameliorat tehnica agricolă, s-au luat măsuri pentru ridicarea țăranilor, s-a înviorat comerțul“ — fraze care nu înseamnă nimic, umplu coloane întregi de ziare. Se mai adaugă și *tot ce se va mai face în viitor*, așa încât cetățeanul după citirea manifestului, dă din cap melancolic față de aceleași minciuni și de aceleași făgăduieli de totdeauna... Și totuși *ceva* s-a făcut. Dacă Guvernul s-ar fi mărginit să sublinieze binele realizat, așa redus și ascuns cum este, și nu s-ar fi lăudat cu *ce n-a făcut* și cu *ce făgăduiește*, lumea ar fi fost mulțumită de efortarea spre bine constatată. Dar Ionescu-Sisești e un „diseur“ și Mitiță Constantinescu un mincinos, și amândoi au umplut manifestul cu proza lor.

O singură frază, în introducere, merită recunoștința noastră și justifică, poate, apariția întregului manifest. Iat-o: „Vechile abuzuri, spiritul de favoritism nedezipit *de regimul de partid*, etc. etc.“ Laitmotiv care mai revine de câteva ori în cursul introducerii. Cred că exprimă sincer voința Regelui de a nu mai reveni la regimul de partide. Și dacă ar fi numai asta, tot ar fi un câștig.

Consiliul de Miniștri aseară în scopul ieftinirii vieții. E o mare eroare. Traiul nu e scump la noi. E sub normalitatea prețurilor. Numai că prețurile plătite de consumator nu ajung decât în mică parte la producători. Rămân în buzunarul intermediarilor, sau sunt absorbite de spezele transportului, din lipsă de organizare. Organizare, iată ce ne trebuie — nu tarife maximale și șapte controale la gura pieței. Ideea — împărtășită de comunicatul oficial al Consiliului de ieri — de a se înființa *comisii cetățenești de control* e direct comică. Cetățenii, bineînțeles, ar dori să-și cumpere aprovizionările pe cinci părale, și nici unul din ei nu se gândește la producători care vând pe prețuri de foamete. Cu cât se vor comprima prețurile în piață, cu atât se vor mai reduce și cele deja așa de scăzut plătite producătorilor, *dacă se va lăsa organizația comerțului în halul de azi*. Pentru carne, de pildă, kilogramul e plătit producătorului mai puțin de un sfert din prețul cu care se desface pe piața Bucureștilor. Crescătorul de vite se ruinează iar cei 4-5 antreprenori angroșiști din piață se îmbogățesc. Ori problema nu constă în a reduce prețul cărnii pe piață la prețul (sau circa) perceput de producător, ci în a ridica prețul plătit producătorului în aproape de prețul de desfacere din piață, cel mai redus din lumea întreagă! Problema speculei și a ieftinirii traiului este pusă la noi greșit.

Văzut câteva minute pe Tătărescu la Banca de Credit. Încântat de sine și îngrijorat pentru restul lumii, ca întotdeauna. Convins, ca „la mouche du coche“ a lui La Fontaine, că a mișcat Anglia din loc, fiindcă a zbârnâit la Londra în jurul unor poziții deja câștigate. Mi-a spus că „e vorba“ să vină Leith Ross la București, să examineze situația. M-a mirat că „e numai vorba“ (Tătărescu a insistat asupra acestui punct) căci Comnen mă lăsase să înțeleg acum câteva zile că „c'est chose décidée“. Nostim din partea d-lui Guță e că m-a întrebat dacă cunosc pe Leith Ross — ori, eu îi recomandam să vadă pe zisul englez, pe care-l cunosc de ani de zile și cu care prânzesc de câte ori merg la Londra!

În politica internă, teren pe care Tătărescu e mai la locul lui, vede și el că lucrurile nu merg cum trebuie *deși ar putea*. Am convenit să ne întâlnim la Breasta sau la Poiana și să stăm de vorbă mai pe îndelete.

A murit și ultimul membru fondator al Jockey-Clubului, Alexandru Linche de Moissac, contele, la vârsta de 86 de ani. A murit fără chinuri, cum alții adorm, istovit de nemaipomenitul val de căldură prin care am trecut. Nu era nici conte, nici Moissac nici Linche, ci numai

Alexandru și foarte probabil Linchou, Linchou „tout court“, cum îi chema pe toți înainte de a lua numele de „de Linche“. Pretențios peste măsură, scria versuri ridicole și colecționa obiecte de artă și mobile mediocre. A fost toată viața lui un caraghios, dar în anii din urmă luase alura de patriarh, și faptul că figura *singur* ca membru fondator în lista membrilor Jockey-Clubului, îi dăduse oarecare notorietate și vază. Se duc toți bătrânii, și acum vine rândul nostru!

6 iulie. Răfuiala dintre antreprenorii Ciulei și Rogozea a ajuns înaintea parchetului Ilfov. Amândoi șmecherii se ceartă pentru o sumă de milioane (au ajuns la 12!) pe care și unul și altul pretind (afacerea e cam încurcată) că le-au dat ca șperț d-lui Sfetescu ca să obțină lucrări de 40 milioane în Prahova. Un șperț de 12 milioane la 40, nu e rău domnule Sfetescu. Deși afacerea a ajuns publică, deși cenzura permite ziarelor să vorbească de ea, până acum nimeni n-a deranjat pe dl Sfetescu, măcar cu un mic interogatoriu. Dl Sfetescu e cumnatul lui Guță Tătărescu și Victor Iamandi e ministrul Justiției...

Guvernul face un bataj enorm cu chestiunea ieftinirii traiului. Ca să facă pe placul Regelui, care nu pricepe problema. Ziarele sunt pline „de măsurile“ luate în Verde, în Galben, în Albastru, de ordinele d-lui Armand și de îndrumările sale. Pâinea neagră a ajuns la 6 lei (în loc de 7) iar carnea de primă calitate la 28 lei — adică aproape de 0,50 lei din vremea leului de aur! Și se mai vorbește de primatul agriculturii!

Consiliul de Miniștri de ieri a fixat două mari reforme: a întemeiat *corporația inginerilor* (Ghelmegeanus autor) în spiritul nepieritoarei Constituții corporative (!) din februarie — și a sporit orele de lucru la Ministerie, ceea ce umple pe funcționari de bucurie. Nu făceau nimic 6 ore pe zi — de acum înainte vor continua să nu facă nimic, dar 7 ore pe zi.

Japonezii și spaniolii albi declară că au dat zilele trecute lovituri *decisive* vrăjmașilor lor. Cei dintâi au ocupat Hunkow (?) pe Yang-Tse-Kiang — cei din urmă Burriana și Grao Burriana pe drumul Valenciei. Din nenorocire asemenea declarații au mai fost făcute.

Un semn bun pentru spanioli, în tot cazul, e că Puterile par să se fi pus *definitiv* de acord în Comitetul de Neagresiune de la Londra, și că Italia a consimțit să-și retragă voluntarii, ceea ce dovedește că Franco nu mai are nevoie de ei pentru a câștiga partida. Înainte de sfârșitul lunii acordul anglo-italian va intra în aplicare, după câte se spune.

Telegramele de omagiu adresate Regelui pentru lovitura de Stat continuă să umple zilnic trei coloane în jurnale. Macabră glumă — și de prost gust!

Iorga, care s-a plimbat cu banii Statului prin județul Botoșani, scrie un articol ditirambic la adresa „colonelului” local. Și îndrăznește să spună că „atunci când a propus Regelui formula Coloneilor“ (!!) nu bănuia câtă treabă bună puteau face acești oameni! Adevărul este că Iorga a protestat împotriva „militarizării” funcțiilor civile — atunci când a propus-o Regele!!!

Formula Coloneilor am sugerat-o eu Regelui, în 1931, „et je n'en suis pas plus fier!” Am sugerat-o fiindcă nu aveam alta, ca „un pis aller”! Și tot așa o consider și azi! Ce putoare, Iorga ăsta!

D-na Bucșan, sora lui Goga, a intentat proces în numele ei și al copiilor lui Eugen Goga, împotriva Doinei Veturia de las Ciucias, care s-a înstăpânit pe toată averea lui Goga, în baza unei scrisori-testament, a cărei validitate, rudele, o atacă. Porcărie, dar porcărie care înseamnă că „poetul” a lăsat ceva în urma lui în afară de volumul de poezii și de colecția de articole din *Țara Noastră*. Cu prilejul unei întâmpinări a Doinei Veturia am aflat cu toții că casa din Armaș (cea nouă) și vila din Predeal erau proprietatea ei — adică înscrise de Goga pe numele ei.

7 iulie. În Palestina s-a dezlănțuit un adevărat război civil. Bombele pleznesc pe străzile Tel Avivului și Haifei, arabii atacă și masacrează familii întregi evreiești, birourile autorităților sunt atacate, nici o comunicație nu mai e sigură. Mâna comunismului rusesc? În tot cazul o mare belea pentru Guvernul britanic...

Acordul Puterilor pentru evacuarea voluntarilor din Spania e gata și va fi publicat luni. Îndată va intra în vigoare și acordul anglo-italian. Deocamdată naționaliștii spanioli pretind că înaintează pe toate fronturile. Înaintează, dar înaintează încet.

Nimic nu mai poate opri pe Hitler în mersul său spre o Germanie integrală: ziarele ne anunță că plănuiește invazia...principatului de Liechtenstein! După Viena, Vaduz! Armata germană se va mări cu...7 oameni!

„Ieftinirea traiului“ și „telegramele omagiale“ sunt cele două mari îndeletniciri momentane ale Guvernului: umple gazetele cu ele!

„Ieftinirea traiului“ este ultima invenție a regimului pentru a-și recâștiga popularitatea pierdută. Ieftinirea traiului a fost și până acum una din temele cele mai exploatate de demagogia politică, în luptele dintre partide.

Creșterea aparentă a prețurilor, datorată scăderii valorii reale a monedei, a fost punctul de plecare al recriminațiilor *consumatorilor*. Cu bună sau cu rea credință aceștia nu voiau să-și dea seama că leul de după război, în prăbușirea lui, nu mai era leul de 100 centime aur dinainte de război. În realitate, prețurile — în afară de mici „pouseée-uri“ sporadice și de scurtă durată — au scăzut întruna de 20 de ani ca valoare absolută și această devalorizare, din nenorocire n-a atins numai prețurile materiilor alimentare, dar și remunerarea muncii; de aci sărăcirea continuă a producătorilor și a muncitorilor care nu au mai putut suporta decât cu greu, ca consumatori, prețuri care au fost totuși constant sub normal, dacă normalul e socotit pe baza prețurilor dinainte de război. În loc să se valorifice producția și munca, ca să se pună consumatorii în posibilitate de a face față necesităților traiului, s-a căutat, fiindcă operația era mai simplă de executat, să se comprime prețurile în dauna finală a producătorilor, creându-se astfel un cerc vicios care duce la o scădere progresivă a economiei naționale.

Își dă cineva seama că de pildă 28 lei kg de carne reprezintă un preț inferior unei valori reale de 0,50 bani aur dinainte de război? E un preț de mizerie, care, de ar fi menținut va ruina întreaga noastră crescătorie de vite¹. Și așa pentru toate articolele de consumație.

A-nivela prețurile *în jos* înseamnă a generaliza mizeria. Prețurile trebuie egalizate *în sus*, cu alte cuvinte prețurile de desfacere trebuie să pornească de la un minimum remuneratoriu pentru producător și fixate în consecință, punându-se consumatorul *printr-o remunerație normală a muncii* în măsură să facă față cheltuielilor necesare traiului.

O adevărată ieftinire a traiului nu trebuie prin urmare să procedă de la comprimarea prețurilor ci de la o rațională organizare a desfacerii. Ceea ce trebuie să dispară e profitul ilicit al acaparatorilor și al intermediarilor, care, ca în toate perioadele de criză, a luat o dezvoltare îngrijorătoare prin lipsa oricărei măsuri de control și de facilitare a transporturilor și a tranzacțiilor. Mijloace practice de transport, ieftinirea tarifelor corespunzătoare, târguri numeroase de desfacere, suprimarea ta-

¹ În străinătate, carnea se plătește curent în jurul unui preț echivalent cu 200 lei kilogramul.

xelor parazitare etc. etc. — iată metodele sigure de ieftinire a traiului, paralele cu normalizarea salariilor și cu ridicarea prețurilor de desfacere la producător.

Până nu se va îndruma economia noastră pe această cale, viața nu se va ieftini. Cu cât se vor comprima prețurile cu atât se vor diminua mijloacele consumatorilor de a le face față și aceștia vor cere în continuu noi comprimări, până la absurd.

Prețurile maximale și minimale nu pot duce la nici un rezultat altul decât la fraudă și la sărăcia și nemulțumirea tuturor. E o metodă la care s-a renunțat pretutindeni, în țările care au pornit pe calea unei adevărate refaceri. Ieftinirea traiului e o problemă foarte complicată care nu se poate rezolva numai prin decrete contra speculei și prin fixare arbitrară de prețuri.

8 iulie. Printr-un decret publicat astăzi, serviciile Presei în legătură cu Străinătatea au fost trecute la Ministerul de Externe („Consilieri“ și atașați de presă etc.) Îmi aduc aminte de Consiliul de Miniștri din martie în care Regele da cu pumnul în masă și declara că propaganda, presa, turismul, radiofonia etc. trebuiesc scoase din rutina administrațiilor ministeriale și întrunite într-o direcție autonomă dată pe mâna unui „Dictator“ destoinic. La întrebarea lui Iorga, cine ar fi acest dictator, Regele a răspuns plin de încredere: „Îl am — e Dimăncescu!“ Cu toată tăcerea noastră a tuturor — semnificativă — Regele nu s-a lăsat și a numit pe zisul Dimăncescu în fruntea Direcției Propagandei nou create. N-au trecut două luni și Direcția Propagandei, autonomă sub scutul Președinției, a fost trecută la Ministerul de Interne sub strictă dependență a ministrului. Acum, iat-o spintecată în două — o parte la Interne, alta la Externe, și dictatorul... la lada cu gunoi. Cum ideea aceasta a autonomiei propagandei *sub supravegherea sa*, era una din marotele Regelui, și poate cea la care ținea mai mult, nu mai pricep nimic. Că Dimăncescu să-l fi decepționat, se poate, dar mai sunt și alți oameni pe lume. Și tocmai ieri a venit la mine Dan Sărățeanu să-mi spună că Dimăncescu și-a retras demisia (dată de necaz după ce a fost trecut sub ordinea lui Călinescu, la Interne) deoarece *a avut câștig de cauză*, și o nouă lege îl va repune în toate drepturile sale! Dumnezeu să-i mai înțeleagă!

Englezii au adus trupe în Palestina, din Egipt, și s-au pus cu mitralierele pe „banabacii“ care au încercat să dezlănțuiască războiul civil. E probabil că liniștea va fi restabilită — dar când, și pentru cât timp?

Eliza Brătianu a fost poftită ieri la dejun, de Rege. Deși cunoșteam intenția Regelui de a face acest gest, nu credeam că de la intenție va trece la fapte. Eliza a fost încântată, căci Regele a fost foarte gentil cu dânsa deși la început a avut aerul cam jenat: era doar văduva lui Ionel Brătianu, „inamicul“, în fața sa! La masă mai era și Vaida, așa încât coana Eliza n-a putut vorbi mai pe larg cu Suveranul despre cele ce o interesau (biblioteca, catedra lui Fotino, etc.). Se va răzbuna săptămâna viitoare, căci Regele și-a anunțat vizita în strada Bisericii Amzei.

A murit Caterina Ghica, văduva lui Emil Ghica, fostul meu șef la Viena. A murit în câteva ceasuri pe urma unei congestii cerebrale — și a murit în sărăcie, sau aproape, ruinată prin expropriere. Îmi aduc aminte de situația ei în societatea vieneză, de recepțiile ei, de vagonul căptușit cu flori, la plecare, de cele mai delicate mâini ale aristocrației austriece — și mă întreb dacă femeia pe care am cunoscut-o la Viena, mândră și înconjurată de omagii a fost una și aceeași cu băbușca cocoșată și jerpelită din ultimii ani, ce-și petrecea viața trecând dintr-un tramvai într-altul...

A fost găsit mort, spânzurat de un cui, și prietenul nostru sir Basil Ionesco, colonelul amabil căsătorit cu babornița engleză ce răspunde literarului nume de Edith Napen. Ziarele spun că nu se știe dacă e o sinucidere sau un asasinat, căci pe obrazul și mâinile spânzuratului au fost găsite pete de sânge... Acum trei zile venise la mine să-mi ceară un post de prefect. Cine vrea să plece pe altă lume nu vine să ceară un post de prefect în lumea noastră...

Vizitat ieri fabrica societății „*Filatura Română de Bumbac*“, în dosul Vetrei Luminoase. O fabrică de toată frumusețea ridicată în ultimii trei ani cu un utilaj ultramodern, adus din Anglia — o fabrică cum cred că se pot vedea puține chiar în țările cu mare industrie de filatură. Lucrează 140 000 de bobine. Societatea, condusă de dl Poss, un italian muncitor și deștept și de familia lui, m-a ales președinte al Consiliului său de Administrație, în locul lui Gr. Filipescu care a demisionat. Luat apoi masa la dl G. Poss unde mai erau, pe lângă nevastă-sa, dl A. Poss, tatăl și un cumnat, dl Parilli. Aceștia doi din urmă în treacăt prin București. Dl și d-na Poss sunt foarte frumoși instalați în parcul Filipescu, aleea Modrogan, în casa Candiano-Popescu, fostă Tabacovici (stil românesc).

Diagnoza bolii lui Cancicov neputând fi precizată numai prin radiografie, Hortolomei l-a supus unui sondaj renal spre a determina dacă în rinichi e un calcul sau puroi. Sondajul a reușit alaltăieri, dar nu s-a putut constata calcul... Medicii se tem să nu fie o pielită tuberculoasă... Pacientul a fost îndrumat spre Paris. Pleacă azi. Spre stupefacția opiniei publice, interimar a fost numit Mitiță Constantinescu, Schachet-ulețul nostru național, devenit un fel de „bête noire“, pentru oricine are un grăunte de bun simț și de demnitate personală. Natural, toată lumea s-a năpustit cu înjurături asupra Regelui. Pare însă că de data asta vinovatul nu e Regele. *L-a cerut însuși Cancicov*. A fost o adevărată dramă, plecarea asta a nenorocitului ministru și înlocuirea sa. Ca omul bolnav, Cancicov se agață de toate umbrele și nu vrea să-și piardă portofoliul în ruptul capului, o demisie sau o înlocuire însemnând pentru dânsul o condamnare la moarte, sau în cel mai bun caz la impotență. A început prin a cere să fie considerat în misiune, pentru tratative cu bancherii din Paris, și să nu i se numească nici un interimar — obligându-se să îndrumeze Ministerul din străinătate, prin telefon, cu secretarii săi generali. Regele i-a obiectat că nu se putea, că un ministru de Finanțe trebuie să fie prezent la toate dezbaterile Guvernului. Cum toți sortii erau să fie desemnat Ghelmegeanu, lui Cancicov i-a fost frică că odată instalat la Finanțe ca interimar, Ghelmegeanu nu va mai pleca și va rămâne titular, și că astfel își va pierde, el, portofoliul. A declarat atunci că putea primi să fie înlocuit printr-unul din miniștrii de la Departamentele *care cer întruna parale (!!!)* și că în afară de aceștia nefiind decât Patriarhul, Colan, Comnen și... Mitiță — prefera pe Mitiță, cu care se împăcase de câteva săptămâni și a cerut pe Mitiță! Regele i l-a dat, nu i l-ar mai fi dat! Și așa s-au spart oalele pe spinarea noastră! Ghelmegeanu a spus însă unui prieten: „Asta-i ultimul succes al lui Mitiță, de acum înainte merge cu pași siguri spre prăbușire!“ Numai să fie așa! Cu Regele Carol situațiile anormale se schimbă cu greu în normale!

Luat ieri-seară masa cu Franasovici la Zissu. Mi-a reînnoit propunerea de a face o conferință la Varșovia la toamnă. Să vin cu vedete din lumea industrială și financiară. Cu nevestele noastre. Vom fi primiți cu entuziasm. Va aranja el. Și Beck, și Mareșalul și X ministrul Comerțului au fost încântați când au auzit de numele meu. Să venim cu nevestele. „Va fi lată“. Am primit în principiu, pentru noiembrie-decembrie.

Am mai vorbit și de ale politicii. Vede și el situația cum o văd și eu și regretă că se fac greșelile care se fac. S-a declarat complex și pentru

totdeauna vindecat de politică... De aceea, i-am spus numai lucruri pe care voiam să le audă Tătărescu. Nu mă îndoiesc că i le va repeta chiar azi-dimineață.

Gh. Clime, fostul „șef” al Partidului „Totul pentru Țară”¹ în momentul condamnării sale a făcut următoarele declarații scrise:

„Declarație,

Subsemnatul ing Gh. Clime, acuzat în fața tribunalului militar al Corpului II Armată în procesul «foștilor conducători» ai Partidului «Totul pentru Țară», astăzi dizolvat, țin să declar cele ce urmează:

Mi se cere un act de trădare?²

Aceasta nu se poate obține nici cu prețul vieții mele.

Nu pot nici măcar gândi că cineva m-ar putea crede capabil de această cea mai mișelească dintre mișelii: *trădarea*”.

Urmează un vehement protest și față de acuzarea ce i s-a adus că și-ar fi trădat țara, și se termină:

„Iar dacă voi fi vârat în același pământ scump al Patriei mele din care m-am născut, să se știe că nu pentru această acuzație — pe care încă o dată o resping — am fost trimis în ocnă, ci, *pentru că n-am vrut să fiu trădător*”.

Declarația e semnată de Clime și datată din 30 iunie 1938.

Scrisori de lepădare s-au cerut de la toți, mai ales de la profesorii universitari; s-a cerut lui Radu Meitani, care a refuzat până acum.

După condamnare Zelea Codreanu a făcut un testament pe care l-a încredințat Lizetei Gheorghiu, apărătoarea lui, însărcinând-o să-l facă să parvină Regelui. Testamentul, plin de acuzații grave (?) împotriva lui Armand Călinescu, a fost confiscat și remis ministrului de Interne.

Emanuel Antonescu mi-a povestit azi-dimineață că s-a dus să vorbească cu Călinescu în chestiunea crizei viticole și că cu acest prilej, „călăul” de la Interne i-a reproșat depoziția favorabilă pentru Zelea Codreanu, și în general atitudinea sa prietenească față de Garda de Fier, ca decan al Facultății de Drept. Nolică i-a ripostat că dacă ar avea să mai depună, tot așa ar depune, căci deși nu e gardist, nu poate depune decât cum îi dictează conștiința sa — iar în ceea ce privea Facultatea de Drept, că atitudinea sa i-a permis să mențină liniștea printre studenți. Acestea spuse, a trântit ministrului în nas demisia sa de decan. Înapoiat

¹ După moartea lui Zizi Cantacuzino.

² I s-a cerut să se lepede de Garda de Fier, ca Protopopescu Dragoș, ca popa Christescu, ca alții.

acasă, a reînnoit-o în scris. Ministrul nu i-a primit-o încă. Dar de aci zvonurile răspândite despre „demiterea“ lui. Antonescu ține să afirme că în tot cazul nimeni nu „l-a demis“, ci și-a dat el demisia.

9 iulie. Aseară la ora 7, mă înapoiasem acasă de la Consiliul Economic când m-a chemat la telefon Președinția Consiliului ca să mă convoace la Patriarhie la Consiliul de Miniștri: „sunt convocați toți domnii Consilieri Regali“ — mi-a lămurit domnul împiegat de la Președinție. Eram poftit la masă la ora 9, de Kaufmann, la Miliardari. I-am telefonat că voi fi probabil în întârziere. „Nu e nimic, vine și Comnen, vom aștepta cât trebuie“ — a fost răspunsul primit. Eram foarte intrigat. Mă întrebam ce putuse să se întâmple ca să se facă apel la noi, și să fim convocați atât de brusc. Era cald, teribil de cald. Am luat un duș ca să mă răcoresc și la ora 8 fără un sferț am pornit spre Patriarhie. Pe drum m-am tot gândit. „Poate chestiunea valorificării cerealelor? Dar de ce să ne convoace *pe noi toți*. Aș fi priceput pe mine singur, ca președinte al Consiliului Economic. Să nu fi făcut Prințul Mihai una boacănă? Prea era ritmul convocărilor de pe vremea nebuniilor Prințului Nicolae. Dar nu era Regele. Poate că tocmai n-a vrut să asiste la prima dezbatere a sfetnicilor săi?“ Tot întrebându-mă, și căutând să-mi fixez o atitudine pentru fiecare ipoteză, am ajuns la Patriarhie.

Am ajuns odată cu generalul Argeșanu, ministrul de Război. M-a întrebat: „Știi pentru ce am fost convocați?“ — „Nu“. — „Regina... nu e bine, trebuie să luăm o hotărâre...“. Am intrat; am găsit câțiva miniștri în jurul Patriarhului, apoi au venit toți afară de Victor Iamandi, de Cancicov și de dr Marinescu. Mai erau acolo, generalul Balif, profesorul Hortolomei (chirurgul) și doctorul Mamulea. Balif era ca om de casă al Familiei Regale. Ca Consilieri Regali, eram numai Mironescu și cu mine. Am luat cu toții loc la masa de sfat, prezidați de Patriarh. La o masă, alături de vreo zece gazetari. M-am uitat la Balif, Balif s-a uitat la mine, apoi s-a dus și a vorbit Patriarhului la ureche. Cu ezitare (!!) Patriarhul ne-a explicat în câteva cuvinte că Regina, care se afla la Weisser Hirsch (lângă Dresda) nu se simțea bine, din nou, că voia să se înapoieze în țară, că medicii socoteau primejdioasă o călătorie în starea actuală a Augustei bolnave, și *că noi trebuia să decidem ce era de făcut*. Nu-mi venea să-mi cred urechilor! Ce privea Guvernul și mai ales pe noi Consilierii Regali, o chestiune a cărei soluție era de domeniul exclusiv al medicilor și al familiei? Cum puteam noi să ne opunem la o că-

lătorie, dacă principala interesată, o voia *cu orice risc*? Sau poate că era vorba să decretăm și pentru Majestatea Sa domiciliul forțat, ca pentru o simplă gardistă?

Era *prima convocare* a Consilierilor Regali, de la înființarea lor, și-mi venea să rād de atribuțiile „Molierești” ce ni se dau și de debutul grotesc al funcțiilor noastre! Nu pricepeam — dar putea cineva să priceapă? Ce era amestecul indiferenței noastre în zbuciumările unei femei care lupta între viață și moarte — ce căutau păreri noastre între ale doctorilor curanți și ale rudelor celor mai apropiate? Am renunțat să pricep, și am ascultat.

Am ascultat mai întâi un interminabil și searbād expozeu al lui Mamulea, care ne-a povestit aproape zi cu zi boala Reginei, fără să ne ierte o „hematemeză” sau o „melenă”. Pentru ce această scormonire în suferințele unei nenorocite femei? Aveam noi de pus o diagnoză? După ce ne-a povestit și toate consultările medicale câte au avut loc de doi ani (boala a început în martie 1936), după ce ne-a spus că toți medicii au fost de acord asupra bolii: *o ciroză splenohepatică*, dobitocul a tăcut și a cedat cuvântul lui Hortolomei. Pe cât a fost Mamulea de lung și de plecticos, pe atât a fost Hortolomei de scurt și de interesant. Ne-a fixat în câteva cuvinte cadrul bolii, pe care au descris-o mai ales Abrami în Franța și Bandi în Italia. Ne-a explicat că sunt două forme de ciroze splenohepatice, una cu icter și alta fără. Că boala este extrem de rară. El, Hortolomei nu văzuse în toată cariera lui decât două cazuri, un institutor pe care l-a ținut în viață 5 ani și jumătate și pe Regina Maria. Abrami ar fi cunoscut vreo 18 cazuri. Boala începe de la splină și se întinde la ficat. Caracteristice sunt hemoragiile, care la început pot fi jugulate, mai târziu mai greu, și la sfârșit deloc — determinând moartea. Singurul tratament radical: scoaterea splinei, dar splenectomia în asemenea cazuri dă o mortalitate de 50%, și de la 60 de ani înainte și mai mare — iar dintre cei care scapă numai 30% sunt vindecați. Hortolomei — ca și Mamulea — s-a declarat împotriva unei intervenții și împotriva unei deplasări imediate, orice mișcare și oboseală determinând noi hemoragii. Patriarhul, după ce a terminat Hortolomei, ne-a cerut părerea. Mie întâi, ca doctor în medicină!! Am răspuns textual prin următoarele cuvinte: „Ca om politic n-am nimic de spus, problema neavând nici o legătură cu politica. Ca doctor în medicină, după cele spuse de d.d. Hortolomei și Mamulea, sunt de părere că ar fi bine ca Majestatea Sa să fie conșinsă să mai stea la Weissser Hirstch până se mai întreamează, iar apoi să vină la Sinaia. De operație nu poate fi vorba, mai ales în starea actuală a bolnavei”.

Mironescu a dat din umeri și a declarat că n-are nimic de spus, și nici nu avea. Balif: „Să rămână la Weisser Hirsch, dar o vrea? Cred că nu vrea!“

În numele Guvernului a vorbit Armand Călinescu, scurt și simplu. A exprimat în câteva cuvinte regretul tuturor față de starea Reginei și dorința ca Majestatea Sa să fie convinsă că printr-un repaus de câteva săptămâni va putea să recâștige destule puteri ca să se înapoieze în țară.

De vreme ce a vorbit Călinescu, putea paranoicul de Mitiță Constantinescu să tacă. A luat-o ca la o întrunire publică, și într-un amestec de platitudine și de „locuri comune“, bătându-se cu pumnul în piept, bestia ne-a pisat 20 de minute cu dragostea către Regina întregirii neamului și alte banalități. Ne-ar fi pisat două ceasuri, dacă nu l-am fi fulgerat toți cu privirea și dacă prin gesturi cât se poate de expresive nu ne-am fi exprimat, toți, plictiseala noastră. În fine Bestia a tăcut. Îmi era frică de Ionescu-Sisești, ca de moarte, căci Morcovescul acesta are mania să facă discursuri. Îl păscusem în cele două Ministere în care am lucrat împreună! Din fericire de data asta a tăcut; era atât de cald! Și dacă a tăcut el, au tăcut și ceilalți.

Consiliul a hotărât ca Patriarhul să trimită o scrisoare Reginei, prin Balif (care trebuie să plece azi sau mâine cu Mamulea la Weisser Hirsch), scrisoare prin care să o roage în numele Consiliului să-și menajeze puterile și să mai rămână unde e până se va întrema. Ar fi putut să o facă și fără să ne convoace. Și ar fi putut să nici nu o facă, căci nu ce va spune el, sau noi, va convinge pe Regina.

Întreaga înscenare, cu convocarea pripită, cu raportul atât de indiscret și de inutil al lui Mamulea¹, cu lipsa oricărui scop a consfăturii, cu gazetarii introduși într-o ședință ultra secretă — și dați apoi afară — tot, până și ora la care am fost convocați mi-a dat o impresie rea despre modul cum sunt hățurile Guvernului. Ne-o fi întrunit Patriarhul numai ca să ne aducă aminte că e bun numai de parastas? În acest caz a reușit.

Am plecat scârbit de la Patriarhie și la zece fără un sfert am sosit, împreună cu Comnen, la Miliardari, unde pe lângă Kaufmann ne mai așteptau Nadia Duca, perechea Franasovici și familia Comnen. Ne-am răcorit în grădină, până la ora 12.

¹ Singura grijă a lui Mamulea, cât a vorbit a fost să dovedească că nu s-a înșelat nici o clipă nici în diagnoză, nici în tratament și că de câte ori nu l-a ascultat Regina a mers mai rău.

Dar ce ne pasă nouă de meritele d-lui Mamulea?

Fiindcă nevastă-mea trebuie să meargă mâine la Weisser Hirsch, ca să nu facă o gafă și să încurajeze pe Regină în dorința ei de a porni spre țară, i-am dat următoarea telegramă:

„Là où vous allez, conseillez Dame avec insistance rester sur place. Vous aurez explication à Bucarest“.

La Ministerul Instrucțiunii, Armand Călinescu, interimarul, s-a pus să facă treabă. Dovedindu-se că transferările și dezlegările de învățători, săvârșite în lunile trecute, au fost făcute conform obiceiului prin șperțuirea inspectorilor — toate transferările au fost anulate și *toți* inspectorii revocați și trimiși la catedră. Au fost numiți alții în locul lor. (Vor fi mai buni?). În același timp, tot personalul superior al Ministerului (agenți liberali de ai lui Angelescu, *toți*) a fost schimbat. Secretar General a fost numit profesorul Dașcovici, de la Iași. S-a dus Ghițescu, s-a dus Purcaru, s-a dus Kirițescu, s-au dus *toți*...

O altă măsură bună a fost luată: s-a instituit pentru cărțile didactice monopolul Statului, sfârșindu-se cu specula profesorilor care sileau elevii, chiar pe cei mai săraci ca să le cumpere volumele.

Din nefericire și una șchioapă: ca să facă plăcere lui Iorga, dl Armand a creat un Institut Românesc în Albania (Iorga director, bineînțeles) pe un teren donat (???) de bărbosul paranoic la Santi Quaranta. Institutul va avea și un buletin — e prevăzut în lege — „Illyrica“, încă un ghelir pentru tiparnița de la Vălenii de Munte.

Pe baza Legii Apărării Ordinii în Stat, Nae Ionescu, popa Cristescu, Găzdaru, Dragoș Protopopescu, Radu Meitani și Luca — profesori, conferențieri și asistenți universitari, au fost suspendați pe doi ani.

Deasemeni și o serie de profesori secundari...

În schimb au fost numiți profesori universitari Traian Nașta (Medicină, București), Moruzi (Medicină, Iași), Ionescu-Sisești (Medicină, București) și Fotino al Elizei Brătianu (Drept, București).

Pentru locul lui Marinescu a fost bătaie mare între Ionescu-Sisești și Paulian. A învins Ionescu-Sisești grație lui Danielopolu. De asemenea, au fost mari greutăți pentru Fotino. L-a scos coana Eliza.

Citesc în *Le Temps* că colonelul aviator Weiss a fost înaintat general și că doamnei Marossiă, născută Rontsch, i s-a furat, în taximetru, un colan de perle în valoare de 500 000 franci. Ce nume franțuzești s-a dea! Trăiască Franța latină, sora noastră respectată!

Catedrala din Reims, fărâmată de bombardamentele din război, a fost pe deplin restaurată și mulțumită fotografiilor și mulajelor păstrate, așa cum era. Redarea noului edificiu cultului are loc azi și mâine. Mari serbări oficiale. Unde e vreme lui Combes și a mâncătorilor de preoți?

Situația în Palestina e tot serioasă. Trupele aduse din Egipt n-au putut potoli înverșunarea părților în luptă.

Din telegramele de la Londra și Roma reiese din nou pesimism în chestiunea retragerii voluntarilor — dificultăți de aplicare — și prin urmare și în chestiunea aplicării acordului anglo-italian. E probabil că problema va fi rezolvată tot în Spania, pe teren, de trupele lui Franco, care continuă să înainteze.

Germania pare îngrijorată de penetrația economică a Angliei în Sud-Estul Europei. Până acum n-are pentru ce.

Dimăncescu și Pamfil Șeicaru reprezintă România la Praga — dau mese și fac discursuri (serbările Sokolilor) — rău am ajuns!

Valorificarea grâului:

S-a hotărât.

De la 15 iulie la 14 septembrie (ca să se grăbească cumpărările grâurilor s-a limitat durata regimului), 10 000 de lei primă pentru fiecare vagon exportat. Grâul trebuie să aibă minimum 77 kilograme greutate și maximum 3% corpuri străine.

Statul va interveni în același timp prin cumpărări masive. *Nu s-a fixat preț minimal pentru grâu.*

Să vedem ce va ieși.

Eu cred că va ieși prost — adică un preț în jurul lui 40-45 000 lei vagonul, maximum.

Singurul regim serios ar fi al libertății comerțului *pe baza liberei negocieri a devizelor în țară*. Banca Națională ar cumpăra devizele ceva mai scump — chiar mult mai scump — dar n-ar cheltui mai mult *decât cu primele de export*, plătind diferența de curs. Și prețul grâului s-ar fixa între 50 și 60 000 lei — prețul mondial variind între 52 și 55 livre sterline, vagonul.

11 iulie. Ceea ce n-a putut face Dictatorul au făcut-o doi parșivi de antreprenori: Ciulei și Rogozea. Certându-se între ei pe suma de mai

multe milioane pe care unul o pretindea altuia, au tras la Parchet și pe nenea Sfetescu, cumnatul lui nenea Guță. Numai ca să plictisească lumea, căci mușamaua națională va acoperi pungășii din Ploiești cum e gata să acopere pe cei din Craiova, unde Negrescu și cei de la Banca Comerțului au început să vorbească de sus.

Inundații formidabile au nenorocit Japonia și Turcia, după prăpădul din China, iar noi ne topim de căldură și de secetă. Sau mai bine zis, ne-am topit până azi-noapte. Ieri seară încă, nu era de respirat — dar pe la ora 2 noaptea s-a pus un vânt rece și astăzi temperatura e delicioasă. Ce e nostim e că cei de la Institutul Meteorologic au anunțat de o lună că la 10 iulie va veni un val de răcoreală.

Ducele și Ducesa de Windsor, instalați la castelul Croé (?) lângă Antibes primesc o dată sau de două ori pe săptămână flori, cu avionul, de la Forst Belvedere, proprietatea Ducelui de lângă Windsor. Ducele și Ducesa (!!) — se ocupă cu de-amănuntul, de la distanță de activitatea horticola desfășurată la Fort Belvedere de grădinari eminenti. Cum se vede fostul Rege Edward VIII e mai preocupat de florile decât de poporul și de Coroana pe care le-a lăsat în urmă...

Palestina se agită tot mai mult. Englezii trebuie să blesteme ceasul în care au luat asupra lor acest mandat. Arabii și evreii sunt porniți pe exterminare. Tot ce pot face englezii e să-i împuște și pe unii și pe alții. Din depărtare, comuniștii de la Moscova și turcii de la Ankara rânjesc și se bucură.

A reapărut marea Ducesă Tariana, fiica Țarului Nicolae, despre care nu se vorbise de câțiva ani. O doamnă Krassowska, soția unui medic din Varșovia, în vârstă de 40 de ani a declarat pe patul de moarte că e Marea Ducesă, a arătat câteva documente, amintiri de la tată-său, și s-a stins. Ziarele fac vâlvă. Să fie tot aceea care s-a dat acum câțiva ani drept Marea Ducesă? Parcă murise?

Mare serbare ieri la Reims pentru reînălțarea Catedralei. Semn al timpurilor, a asistat la masă și Președintele Republicii Bimbirică — și, și mai semn al timpurilor, în numele Guvernului a vorbit, preamărind eroismul armatei și credința individul Jean Zay, ministrul Instrucțiunii, domnul care s-a declarat gata să târască în noroi drapelul francez... Ce scârbă!

Alt semn al timpurilor: cardinalul Sihard, legatul Papei, a declarat în discursul său „că pietrele catedralei nu cer răzbunare!”

Mare agitație ieri în București cu toată căldura ucigătoare: la orele 6 s-a disputat meciul de fotbal între echipa noastră cea mai bună „R-ipensia“ de la Timișoara (nu e vorba, mai mult compusă din minoritari!) și echipa Ferencsvaros de la Budapesta. Meciul face parte din competiția pentru cupa Europei Centrale, iar echipa Ferencsvaros e clasată a doua din lume, căci în concurența Cupei Lumii s-a clasat acum în urmă la Paris, prima după Italia, care a câștigat campionatul. Echipa noastră s-a comportat foarte onorabil, căci n-a fost bătută decât cu un punct: 5 contra 4.

A doua zi după consfătuirea noastră politico-dinastico-medicală de la Patriarhie, adică alaltăieri, sâmbătă, au început să sosească știri tot mai rele despre starea Reginei: hemoragiile nu puteau fi oprite și slăbiciunea pacientei sporea întruna. A fost mare emoție la Palat. Sâmbătă și ieri, duminică, hotărârea Regelui de a pleca la Dresda urma să fie luată din oră în oră. În fine, au sosit vești mai liniștitoare și Regele n-a plecat. *A poruncit însă lui Urdăreanu să rămână în permanență la Palat, căci fără dânsul nu se putea bineînțeles lua nici o decizie, și nu se știe încă nici azi dacă Regele va pleca sau nu.*

Eliza Brătianu m-a rugat să trec pe la dânsa: mi s-a înfățișat îmbrobodită într-un pansament cu un furuncul în mijlocul obrazului. Mai are în plus și o erupție de eczemă pe tot trupul... Am găsit-o necăjită, deși mulțumită de numirile lui Fotino și lui Moruzi. Necăjită, fiindcă îi făcuse scene soru-sa Balș, și cumnatu-său Dinu Brătianu, din cauza dejunului de la Palat. Marieta Balș i-a reproșat amarnic că s-a desolidarizat de fratele lor Barbu „iar nenea Dinu că a ultragiat“ memoria lui bărbatu-său Ionel-cel-Mare. Amândoi convinși că coana Eliza n-a făcut „ușuratecul“ demers decât ca să scoată profesori pe Fotino și pe Moruzi (nepotul prefectului). Coana Eliza mi-a explicat că a pus la loc și pe soru-sa și pe cumnatu-său (care de altminteri s-a grăbit, în anii din urmă, să meargă la vânătorile și la dejunurile Regelui, de câte ori acesta i-a făcut cel mai mic semn, deși, în plus de ura atavică ar fi trebuit să mai fie animat și de una personală după beștelirea cu Tătărescu în ianuarie 1934). Dar că totuși nu crede bine să-l întărate mai mult și că ar vrea, dacă s-ar putea să se amâne vizita Regelui, până la toamnă. Acum, l-ar

înebuni pe Dinu. Și nu era nici în interesul Regelui să-și pună toată lumea în cap. Și mai era și faptul că în halul în care se înfățișa dânsa, nu știa, zău, cum să primească pe Vodă. Mă ruga să intervin prin Urdăreanu, să se amâne vizita. I-am făgăduit că voi telefona lui Urdăreanu mâine, în cazul în care Regele n-ar pleca la Dresda (și am povestit coanei Eliza toată chestiunea cu Regina), dar că nu voi invoca nici un motiv politic ci numai furunculoza de care suferă.

12 iulie. Guvernul englez a publicat „o carte albă“ cu ultimele documente privitoare la negocierile relative la neintervenția în Spania și la retragerea voluntarilor. Fără mare interes. Chestiunea interesantă e că Anglia nu vrea să aplice acordul cu Italia până nu începe retragerea voluntarilor în mod serios (cel puțin 10 000 de partea unde sunt mai puțini), așa cum o autorizează, dealtminteri, însuși textul semnat la Roma. Italia pe de o parte, care a primit „d'un coeur léger“ obligația de a-și retrage voluntarii în convingerea prăbușirii imediate a republicanilor, nu mai vrea și nu mai poate să-și retragă actualmente forțele fără compromiterea succesului final al naționaliștilor. Și Italia și Anglia se află astfel într-un impas, din care nu le-ar putea scoate decât Franco... printr-o izbândă definitivă.

În Palestina lucrurile merg tot mai prost. „Situația e foarte încordată“ sau „val de teroare fără precedent în nordul Palestinei“ — iată titlurile de o șchioapă care se întind în capul coloanelor, în *Universul* de astăzi.

Dacă evreilor nu le merge bine în Palestina, moralmente nu le merge mai bine nici în Viena, unde s-a reînființat un Ghetto. Printr-o ordonanță recentă, evreii din Viena sunt obligați să se mute toți în Leopoldstadt, un cartier pentru care, de-a lungul lui Taborstrasse (un fel de Cale Văcărești a Vienei), au avut totdeauna o predilecție. Casele ocupate până acum de evrei în celelalte cartiere ale Vienei vor fi puse la dispoziția Partidului Național-Socialist sau la a „arienilor“ evacuați din Leopoldstadt, căci în acel cartier nu trebuie să rămână decât evrei. Mă întreb dacă și Roschilzii vor fi scoși din palatele lor din Prinz Eugen strasse și din Theresien gasse? Și câți alții!

DI Victor (Iamandi) al Dreptății logofăt (!!!) a dat o circulară către toate instanțele din țară cerând accelerarea proceselor intentate pe baza legii apărării patrimoniului Statului — recte toate procesele intentate

foștilor prefecți și primari liberali, pentru prevaricațiunea și delapidarea banului public. Se vede că a fost silit de Rege, căci până acum a făcut tot ce a putut ca să-și salveze tovarășii de gașcă.

Ziarele ne informează că la Ministerul Justiției se pregătește un proiect de lege pentru crearea Curților Criminale, pe lângă fiecare Curte de Apel.

Furtuni și grindină în toată țara. În special în județele Arad, Satu Mare și Constanța, unde pagubele au fost enorme. Temperatura s-a răcorit sensibil în urma acestor precipitații atmosferice.

Ziarele anunță că vineri, 15 iulie se va pune prima piatră la zidirea catedralei de la Maglavit. De Petrache Lupu, de Maglavit, și-a uitat toată lumea. Unde sunt trenurile pline care se revărsau în gara Craiova, unde autobuzele, căruțele, nesfârșitele șiruri de oameni pe jos ce se îndreptau spre malul Dunării, mai la vale de Cetatea! Peste câteva decenii se va întreba lumea de ce a fost zidită acolo o atât de arătoasă biserică! Faptul dovedește, în tot cazul, că nu s-au mâncat *toți* bani vărsați de credincioși!

13 iulie. Ieri după amiază, de la ora 4 la ora 8 Consiliul de Miniștri la Palat sub președinția Regelui. Mari lucruri trebuie să se fi săvârșit, căci nu s-a dat nici un comunicat.

Iudeo-democrații fac ultimele eforturi de salvare a fraților de la Barcelona prin încercări de a încurca itele Europei în nădejdea dezlănțuirii unui război general. Astfel, ziarele din Paris sunt pline de „declarațiile” generalului german Reichenau și generalului spaniol (naționalist) Hindehan, care mai de care amenințătoare pentru Franța „ce va fi redusă la rangul de putere de al 4-lea sau al 5-lea rang, îndată după sfârșitul ostilităților din Spania”. Nu știu ce vor fi spus sau nu vor fi spus cei doi generali, dar rețin următoarea declarație făcută acum în urmă de Daladier: „Hotărârea pacifică a Franței și a Angliei s-a întâlnit cu aceea a Germaniei”.

Miliardarul Howard Hughes a pornit din New York cu trei tovarăși să facă înconjurul pământului cu aeroplanul, cu un aeroplan gigantic. De la New York la Moscova a pus 33 de ceasuri... și a pornit înainte peste Siberia și Alaska la New York înapoi. Dl Hughes este fericitul soț al remarcabilei actrițe Katherine Hepburn.

Prăpăd mare ieri în Gorj. Satele Scoarța și Copăcioasa, în apropiere de Târgu Jiu au fost distruse de un uragan care venea dinspre Severin, unde a făcut, de asemenea, pagube mari. Din Gorj, grindina a țâșnit tocmai la... Tighina!

În Dolj am scăpat de pacoste.

Numirea lui Mitiță Constantinescu ca interimar la Finanțe a apărut abia în *Monitorul* de ieri. Pentru ce această întârziere? E tare iubit bietul Smintiță de toată lumea. Trecând ieri pe la Palat ca să obțin, după rugămintea Elizei Brătianu, amânarea vizitei Regelui la Bibliotecă, Urđăreanu îmi spune: „E adevărată butada pe care ai aruncat-o lui Mitiță? E bună!“ — „Care butadă?“ — „L-ai fi întrebat ce are să facă pentru valorificarea grâului și cum el ți-ar fi răspuns că nu știe căci n-are nici un program în această privință, d-ta i-ai fi trântit: Cum? n-ai furat încă unul?“ Vorba francezului: „on ne prâte qu'aux riches!“ De data asta eram cu totul nevinovat: n-am mai stat de 2 luni de vorbă cu dom' Mitiță!

În fine! Ziarele de azi-dimineață ne dau vestea arestării lui Negrescu, zis Noață, primarul Craiovei de pe vremea liberalilor, care a speriat lumea cu hoțiile și abuzurile sale. Au trebuit 3 luni ca să se ajungă aci! Să fie un semn că protecția cu care ticălosul de Iamandi a acoperit pe liberali, a fost înfrântă?

Odată cu Noață au mai fost arestați alți 3 bandiți care au operat în primăria Craiovei, cu dânsul. Dar numai în Craiova s-a furat? Ce e cu Ploiești și alte orașe, numeroase?

DI Rădulescu-Mehedinți, diplomatul, a vorbit Belgiei. Bre! Belgia a avut impresia că n-a deschis gura, ci alt orificiu — opus.

Dem. Ghica, fostul ministru de Externe și tipul diplomatului prăpăstios, a sosit de la Paris (chemat de decesul soacrei sale, Caterina Ghica) plin de știri alarmante. A aflat prin Bulitt (ambasadorul Statelor Unite) că Roosevelt ar fi spus, și prin portăreasa lui Lèger (de la Quai d'Orsay) că Bonnet crede, și prin coiffeurul ministrului Poștelor că Chamberlain socotește etc. etc. etc. Toate aceste informații duc la concluzia că până la sfârșitul lui august vom avea război!! Brr! Dacă n-ar fi diplomații și o anumită presă, ce liniștită ar fi lumea!

Chiar dacă Hitler va anexa *ținuturile sudeților* — nu va fi război, să o știe diplomații, mai ales cei scoși la pensie și care trāncănesc!

Măsurile luate pentru ieftinirea traiului și-au dat ieri roadele: carnea bună a lipsit în piață (s-a vândut pe ascuns), iar carnea de calitate a doua care până aci se vindea cu 24–26 lei s-a vândut, ca carne de calitate I cu 28 lei! Noile dispoziții au tulburat adânc târgul, în general, și au indispus pe toți producătorii.

Eufrosina Ghica e foarte greu bolnavă: aflându-se de sfârșitul Ecartinei Ghica, unii au crezut că era vorba de Eufrosina și au trimis telegrame de condoleanțe la domiciliul ei. Macabru!

Aflu că Consiliul de ieri a fost consacrat minorităților. Regele a făcut o lungă expunere a problemei și a arătat soluțiile (?) lui. Apoi a informat Consiliul că a oferit lui Vaida postul de Comisar General al Minorităților. Vaida a refuzat, declarându-se prea obosit pentru orice activitate politică (afară de aceea de prim-ministru?) și a recomandat pe Silviu Dargomir, profesor la Universitatea din Cluj, fost ministru în Guvernul lui Goga, om cumsecade și mediocru. Dl Silviu Dragomir a și fost numit... Așa se bagatelizează la noi toate chestiunile...

Blumenfeld a fost la mine să-mi raporteze o conversație pe care a avut-o ieri cu Tătărescu și alta care a avut-o azi de dimineață cu Armand Călinescu. „D-ta ai o situație «excepțională» — îmi spunea Blumenfeld — căci toți nu văd un plan pentru ziua de mâine fără d-ta!“ Era să-i răspund: „Dacă în afară de Tătărescu și de Călinescu ai fi văzut și pe Maniu și pe ce a mai rămas de la Goga, și pe Rege, te-ai fi convins că situația mea e și mai privilegiată! Toți mă vor, dar mă vor cum vrea omul prost sau slab — după cazuri — pe omul inteligent și tare... cu gândul de a mă sugruma! Mulțumesc! Prefer să rămân de unul singur — cu atât mai mult cu cât neputând avea totul, prefer să nu am nimic!“ Era să-i răspund, dar nu i-am răspuns și l-am lăsat să vorbească. Tătărescu a făcut elogiul meu, a mărturisit că am lipsit Partidului Liberal în ultima sa guvernare (!!!) și cum vrea el să se înțeleagă cu mine. Tot așa de frumos a vorbit și Călinescu și a adăugat că numai eu puteam umple golul din fruntea Guvernului (!!!) Blumenfeld i-ar fi atras atenția asupra pericolului (își imaginează el) să nu mă fure Tătărescu și ce a mai rămas din liberali...

S-a împlinit un an de la începutul ostilităților dintre Japonia și China. Japonezii ocupă o treime din China, dar războiul e departe de a fi

sfârșit. Deși în continuu înfrânți, chinezii au putut să-și refacă forțele după fiecare înfrângere și să opună din nou cea mai dârză rezistență năvălitorilor. Japonezii n-au intrat în China ca în unt; au trebuit să-și mărească în continuu contingentele și au astăzi peste un milion de oameni în teritoriile ocupate. Războiul va mai duce mult. Deja japonezii anunță noi sacrificii, noi mobilizări. Expoziția pe care trebuiau să o deschidă în 1940 la Tokio, a fost amânată *sine die* — și Guvernul japonez a renunțat și la viitoarele olimpiade care trebuiau să aibe loc tot la Tokio și tot în 1940. Japonezii s-au înșelat în calculele lor, în ce privește durata războiului, dar războiul a fost pentru ei o necesitate inexorabilă din cauza creșterii populației. Japonia nu-și mai putea hrăni oamenii.

Văzut pe Călinescu azi-dimineață. Foarte amabil. Vorbit de multe (l-am văzut înainte de a primi vizita lui Blumenfeld) — și chiar politică. Asupra acestui capitol m-am arătat foarte rezervat și a rămas înțeles să luăm o masă în trei, el, Ghelmegeanu și eu.

Numirile guvernatorilor de provincii vor apare peste câteva zile. Dar nu li se va mai zice „guvernatori“, ci „vornici“! Alandala! Ca să n-aibă o reminiscență rusească! parcă *vornic* nu e cuvânt rusesc! Cel puțin titlul de „guvernator“ amintea ceva „șic“ — pe când cel de „dvornik“ funcțiile mai puțin simandicoase de portar.

În Ardeal vor fi numiți generalii Pop și Hanzu — nimic de zis — și fostul prim președinte de la Timișoara, Martha — mult de zis! Martha e nu numai omul lui Maniu, dar cât a fost magistrat, un nepot al lui, avocat tot în Timișoara, a vândut hotărârile Justiției! La Craiova va fi numit generalul Scărișoreanu (bun), în Basarabia de Nord Ottescu (bun, dar nu pentru Basarabia), la Galați Simion (!), la București Gane, fostul președinte al Consiliului Legislativ (!!), la Cernăuți Hurmuzaki (!!!) totalmente ramolit. Cea mai frumoasă numire e însă a lui Mihai Negruzzi la Iași, *care se face!* Mai bine numea pe frate-său Costache, un zăpăcit, dar un om cinstit — pe când Mihai...

Duminică, la Sinaia, am aflat că strada Monăstirii, pe care stau, a fost botezată strada Emil Costinescu. Ba peste drum de mine era chiar agățată o placă cu numele ilustrului gheșeftar. Am rupt pe loc, cu bastonul, placa, și azi-dimineață am obținut de la Călinescu, în fața mea, un ordin drastic către primar ca până diseară strada să-și reia numele de strada Monăstirii. Biata Sinaia cade, ca primari, dintr-o bestie în alta. Nu numai că s-au pus să taie pomii pretutindeni și să ciobăluiască pe

cei care au mai rămas, încât frumoasa și umbroasa localitate și-a pierdut tot caracterul estetic — dar s-au mai pus să schimbe și numele străzilor fără nici un respect pentru tradiție. Deja acum trei ani jumătate din strada Monăstirii devenise Take Ionescu: n-am zis nimic, dar când acum au schimbat-o în Emil Costinescu, am răbufnit!

Curierii poștali (impiegații din vagoanele-poștă) au fost prinși cu pachete de circulări gardiste (se credea că Garda de Fier a murit?) pe care în diferite gări le remiteau agenților codrenești însărcinați să le ducă și să le răspândească la sate. Azi-dimineață au fost toți destituiți și arestați...

15 iulie. Hughes a aterizat ieri la New York, exact în punctul de unde plecase, după ce a făcut turul pământului în 91 ore, din care a zburat efectiv vreo 60! Cele 80 de zile ale lui Jules Verne au fost transformate astfel în 80 de ore aproape! Mintea omenească stă în loc, față de asemenea minuni. Și cine știe dacă nu va veni vremea când un nou Hughes va acoperi aceeași distanță în 9 ore...

Sultanul Abdul-Medjid, ultimul Sultan otoman care trăiește la Paris, îndeletnicindu-se cu pictură și cu muzică proastă, a fost întrebat pentru ce preferă să locuiască în Franța și a răspuns: „Fiindcă iubesc libertatea!“ Asemenea cuvinte, pe buzele moștenitorului lui Osman, justifică gestul lui Kemal, care l-a trimis la plimbare, cu un picior în posterior. După izgonirea sa din Istanbul, de generatului Prinț i s-a oferit un azil la Mecca, unde putea juca rol de Calif al tuturor credincioșilor. A preferat „libertatea“ și Franța! Și-a meritat soarta!

În această vreme de prigoană a Gărzii de Fier, familia Stelescu a profitat „de atmosferă“ ca să preaslăvească memoria junelui Mihail, doborât în spitalul Brâncovenesc de câteva gloanțe legionare.

Convocând prietenii de familie la un parastas, tatăl și mama lui Stelescu îl îmbracă cu toate însușirile pe care nu le-a avut. În Mișcarea Legionară, Mihail Stelescu n-a fost decât un arivist și un trădător. Dacă n-a meritat gloanțele care i-au curmat viața desigur că nu merită nici laudele postume ce i se aduc astăzi.

Scrisoare de la nevastă-mea de la Weisser Hirsch: Regina bine, optimistă și veselă — se plimbă în cărucior în pădure și a pregătit tot ca

să plece la Sinaia zilele acestea. Atunci de ce dracului am mai fost convocați în Consiliul de Coroană??

16 iulie. Un nou val de înarmare suflă asupra Europei. Anglia, Franța comandă avioane suplimentare, Germania și Elveția ridică noi fortificații la granițele lor...

Acțiunea pacifică și „dezarmarea“ sunt jucării cu care omenirea nu se mai joacă!

În Palestina tulburările devin din ce în ce mai serioase: atacuri și omoruri în toate părțile; lupta ia fason de război civil.

Deputatul conservator Boothy a luat cuvântul în Camera Comunelor și a cerut ca acțiunea de ajutorare economică engleză în Sud Estul Europei să fie accelerată. Intervențiile deputatului englez vin tocmai în momentul când, după câte aflu de la Ministerul nostru de Externe, această acțiune a Angliei, în Centrul și în Sud Estul Europei a fost amânată pentru câțva timp. De ce?

Titeanu, dat afară din Ministerul Tătărescu și din organizația Partidului Liberal din Romanați *pentru necinste* — fapt aproape unic în analele politicii noastre — a fost numit subsecretar de Stat la Interne și însărcinat cu propaganda, cu turismul, cu presa, cu radiofonia etc. Cu alte cuvinte a fost numit în locul lui Dimăncescu, care n-a reușit și pleacă. Numirea lui Titeanu a stârnit o consternare generală. Nu știu cât îi plătește pielea lui Dimăncescu, dar știu cât îi plătește lui Titeanu... Vai, vai! Pe când eram noi încă în Guvern, Regele mi-a vorbit de Titeanu și *am zădărnicit eu atunci numirea lui*. Dar Regele a renunțat la el cu regret, mi-am dat seama. Acum a făcut numirea — căci dânsul singur a făcut-o — peste capul Guvernului său (bineînțeles), și chiar peste al lui Călinescu, după câte am înțeles de la acesta. Se zice că Titeanu e din banda Lupescu-Hefter... Vai! Vai! De ce și-o fi sabotând Regele singur opera?

Soția mea sosită ieri-seară a adus de la Weisser Hirsch vești mult mai puțin bune decât cele pe care le scrisese. Optimismul și veselia Reginei sunt mai mult acte de voință și de auto-disciplină decât altceva... Când a sosit nevastă-mea în fața ei, Regina s-a pus pe plâns și apoi i-a vorbit de împărțeala giuvaericalelor ei, între copii, de testament și de

toate cele de după săvârșirea vieții. Regina a părut nevastă-mii foarte izolată; în afară de devotamentul de fiecare ceas al lui Zwiedenek, nu se simțea urma unei afecțiuni serioase, deși Arhiducesa Ileana nu plecase din Weisser Hirsch decât cu două zile înainte. De când a părăsit țara, din martie, Regina *nu a primit un rând de la fiul său Carol*, și faptul acesta i-a fost foarte dureros.

Cei trei mușchetari, Balif, Mamulea și Hortolomei n-au sosit la Weisser Hirsch decât a doua zi după plecarea soției mele, așa încât dânsa n-a putut să-mi povestească ce s-a întâmplat după întâlnirea bolnavei cu „missi Domini“.

A învins se vede totuși părerea medicului local¹, întărită de dorința Reginei *de a reveni acasă*, căci azi-dimineață telefonând lui Călinescu pentru altceva, am aflat că Regina plecase din Weisser Hirsch și din Dresda, via Polonia. Nu numai că plecase, dar se și poticnise pe drum. Un șoc, adică o hemoragie destul de serioasă, a impus întreruperea călătoriei la Cernăuți...

Aflu acum că Regina va fi totuși pornită mai departe și că mâine sosește la Sinaia. E chiar vorba de o intervenție chirurgicală... Toate acestea se țin însă secrete și ziarele n-au publicat nici măcar vestea sosirii Reginei.

17 iulie. Ziarele de azi-dimineață publică un scurt comunicat al Casei Regale prin care se anunță că „M. Sa Regina a intrat în țară ieri dimineață“ dar că din cauza oboselii călătoria a fost întreruptă la Cernăuți și că M. Sa își va continua drumul noaptea aceasta ca să ajungă la Sinaia azi, duminică dimineața, 17 iulie. Și nimic mai mult... Regele, Regina Elisabeta, Patriarhul și aproape tot Guvernul — au plecat de ieri după amiază la Sinaia.

La Paris se fac pregătiri pentru vizita Regelui Angliei cum nu s-au făcut niciodată, nici pentru vizita Împăratului Rusiei, prima vizită a unui mare Suveran după dezastrul din 1870. S-ar crede că un popor de iobagi își așteaptă stăpânul și se întrece în platinudini. De altminteri, această vizită e însemnată cu semnul nenorocului: prima vizită a trebuit să fie amânată din cauza morții damei de Strathmore, mama Reginei. S-au stricat o sumă de pregătiri. A doua oară, lucrurile erau să se strice

¹ Soția mea a avut impresia că medicul Sanatoriului care îngrijea pe Regină nu vedea momentul să se scape de dânsa. Dânsul susținea că *măi târziu Regina nu va mai fi transportabilă*.

iarăși, căci s-a îmbolnăvit King George. Din fericire pentru pregătirile Parisului l-au pus medicii în picioare și va putea trece Mâneca peste 6 zile.

Cu prilejul acestei vizite a avut loc un schimb de scrisori între Daladier și Chamberlain, scrisori care nu s-au dat în vileag dar despre care se afirmă că nu conțin nici un angajament nou din partea Franței ca și din partea Angliei. Regele va fi însoțit de lord Halifax și se pare că se va discuta *serios* la Paris chestiunea Cehoslovaciei, care începe să miroasă rău de tot a acru. Presa germană acuză Guvernul din Praga că a mobilizat o parte din contingentele militare, afirmație pe care Guvernul cehoslovac o respinge cu indignare. Dar până acum nu s-a putut ajunge la nici o înțelegere cu minoritarii și în ținuturile sudetilor acțiunea de alipire la Germania ia proporții tot mai îngrijorătoare. Români care vin de la Karlsbad și Marienbad povestesc că propaganda se face pe față, *fără să fie câtuși de puțin stânjenită de autoritățile cehoslovace*. Portretul lui Hitler se lăfăiește la toate vitrinele prăvăliilor, între culorile germane și tractele care cer alipirea la Reich... fără a mai vorbi de întrunirile publice aproape zilnice în care se preaslăvește această alipire!

Măsurile de constrângere a evreilor, la Viena, au dat roade. Evreii pleacă pe capete, în America Centrală și în America de Sud. Pe fiecare zi se eliberează 5-600 de pașapoarte. Fără jidani, Viena va fi jumătate moartă...

Samuel Insull, mare financiar și escroc american a murit subit la Paris. Pus în urmărire acum un an, cutreiera Mediterana într-un yacht, căutând porturile țărilor care nu aveau convenție de extrădare cu Statele Unite. Ne-a propus și nouă bani mulți ca să-l luăm sub oblăduirea Statului român! În cele din urmă a fost arestat la Atena, mi se pare, dar se vede că „s-a aranjat“ cu Justiția americană, căci iată că a putut să vină să moară la Paris...

Se face în București o nouă încercare de organizare a distribuirii civilizate a laptelui. Să sperăm că această „Lăptărie Centrală“, pusă sub controlul Comitetului Național Român al Laptelui, va reuși mai bine decât Lăptăria Municipală dată de râpă de escrocul dr Rădulescu, apostolul de la *Porunca Vremii*. Până acum, Bucureștii n-au avut posibilitatea să-și asigure un lapte curat și nebotezat. Să vedem ce va fi.

A apărut o lege de reorganizare a Ministerului de Externe. Personalul diplomatic și consular a fost unificat. S-au creat gradele de ambasador și de consilier de Ambasadă în ciuda consilierilor de Legație vechi care sperau să treacă miniștri și care vor trebui să mai urce, acum, o treaptă. Gradul de ambasador va putea fi acordat și în afară de o Ambasadă efectivă (pentru Al. Em Lahovari și Dem. Ghica). Miniștrii vor putea fi numiți ca și până acum dintre persoane din afară de carieră, dar în acest caz numai pentru 3 ani. Ca și în Italia miniștrii vor putea fi acreditați ca ambasadori, fără să aibe rangul real de ambasador. Tinerii diplomați se vor recruta numai dintre doctorii în drept și în științele economice. Alternanța între serviciul în Legații, Consulate și Ambasade pe de o parte și Minister pe de alta, e impusă și întărită prin anumite sancțiuni la avansare. În rezumat, vax.

18 iulie. Starea și deplasările Reginei Maria au ieșit din domeniul tăinuirii și azi-dimineață a apărut în fine un comunicat cuprinzător și lămuritor prin care se deslușește că Regina, oprită ziua de sâmbătă în Cernăuți din cauza hemoragiei ivite, și din cauza căldurii excesive, a sosit ieri-dimineață la Sinaia unde a fost întâmpinată la gară de Regele Carol, de Voievodul Mihai, de Princesesa Elisabeta și de Guvern. Comunicatul mai conține, pentru prima dată precizarea bolii de care suferă Regina (ciroza spleno-hepatică) și mai adaugă că dată fiind starea bolnavei, orice audiență este suspendată timp de 30 de zile. Cu Regina a venit și profesorul Störmer, profesor cu reputație de la Jena și directorul Sanatoriului Lahmann — prin urmare succesorul prietenilor mei Düring și Noak.

Trăznetul a căzut pe biserica din Rădmănești, județul Severin, a ucis pe locuitorii Ion Luca, Varsavia Talna, Elena Trăilă și a rănit pe alți doi.

Am auzit de mai multe ori de oameni uciși de trăznet — dar ucidearea mi se dovedește pentru prima oară prin nume proprii, așa încât mă văd silit să recunosc că moartea prin fulgerare cerească nu e de domeniul fanteziilor, cum eram înclinat să cred.

Linia Carmen-Sylva – Mangalia a fost dată ieri circulației cu un alai mai redus, adevărata inaugurare urmând să se facă luna viitoare în prezența Regelui. Linia era indispensabilă și ar trebui repede prelungită de-a lungul coastei, până la Ekrene, prin Caverna și Balciu.

Regele Angliei, restabilit, pleacă mâine — în fine — spre Paris.

Această călătorie a fost organizată ca o mare manifestare de înțelegere franco-britanică. De aci pregătirile nemaipomenite care plictiseau de două luni populația Parisului, dar care sunt menite să impresioneze pe Hitler și pe Mussolini. Presa franceză și engleză — cea engleză cu o notă sceptică — speră că de pe urma întrevederilor și declarațiilor de la Paris va ieși pacificarea Europei. Să dea Dumnezeu, dar e puțin probabil, căci pe de o parte industria armamentului trebuie să înghită miliardele necesare reducerii șomajului — iar pe de alta toate clauzele programului naționalist conținute în „Mein Kampf“ trebuiesc realizate!

Boala n-a omorât încă „humorul“ la Regina Maria. La Weisser Hirsch a povestit nevastei mele o istorioară de toată nostimada, pe spesele lui Urdăreanu Ernestică pe care nu-l poate suferi de altminteri. Pentru evitarea abuzurilor, atât de obișnuite în Țara Românească, s-a luat la Curte dispoziție ca orice corespondență sau cerere adresată autorităților publice de către diversele servicii Regale să treacă prin Mareșalat. O porțiune din zidul grădinii de la Cotroceni amenințând să cadă, credinciosul Zwiedenek a cerut ajutorul Stăpânirii, prin adresă trimisă Mareșalului. Au trecut 2, 3, 4-6 săptămâni și nici un răspuns. Zidul amenința tot mai mult să cadă. Regina a pofțit atunci la dejun pe factotum-ul Urdăreanu și i-a spus: „Ascultă, n-ar fi bine, pentru chestiuni atât de mărunte ca întărirea unui zid să ne adresăm direct autorităților de care depinde lucrarea?“ — Urdăreanu și-a înțepenit șira spinării și a răspuns: „Madame, laissez-moi refléchir un instant“! Și-a acoperit ochii și fruntea cu mâna și a stat câteva minute pe gânduri. Apoi, mâna a căzut și buzele au lăsat să cadă și ele, ritos: „Madame, je crois que pour un petit mur Votre Majesté peut s'adresser directement aux autorités compétentes, sans passer parole Maréchalat!“ Și cu batista s-a șters de nădușelile prin care trecuse.

Răspunderile lui sunt așa de mari!

18 iulie, ora 7 seara. Pe la ora 12 s-a răspândit vestea că Regina era rău de tot. Două comunicate succesive publicate în ediții speciale, anunțau că o nouă hemoragie se declarase azi-dimineață și că medicii nu izbuteau să o oprească. Respirația 36, pulsul 140...

La ora 6 am afflăt că Regina își dăduse ultima suflare la ora 5,38...

Consternarea a fost generală. Toată lumea o știa pierdută, dar nimeni nu credea că deznodământul era atât de aproape. Ieri-seară la ora 7, ne-

vastă-mea telefonase lui Zwiedenek și acesta îi spusese că deși călătoria fusese foarte grea, atât din cauza hemoragiei care începuse încă înainte de sosirea în țară cât și din cauza căldurii — după repausul de 12 ore la Cernăuți, toate se arătau mai bine. Parcursul Cernăuți-Sinaia se săvârșise în condiții relativ bune și hemoragia încetase. „Doctorii au prescris — adăuga Zwiedenek — un repaus absolut de o lună. Timp de 30 de zile Majestatea Sa nu va avea voie să vadă pe nimeni...” De a doua zi nici n-a mai văzut pe nimeni!

Consternarea a fost generală, căci Regina Maria a fost iubită de toată lumea: era frumoasă și simpatică. În anii din urmă s-a mai adăugat față de dânsa și un sentiment de milă: știam cu toții că, afară de Ileana, copiii ei nu se purtau bine cu dânsa. Mai ales Regele, care nu i-a iertat niciodată instinctele ei de dominație și pe Știrbei.

Regina Maria moare relativ tânără, la 62 de ani — exact la vârsta Regelui Ferdinand¹ — dar nu se poate zice că n-a trăit. A cunoscut toate îmbătăririle vieții, ca Regina și ca femeie și a cunoscut mari mulțumiri sufletești, și pe cea mai mare dintre toate, pe aceea de a rămâne în Istorie ca o icoană luminoasă pentru un întreg popor. Partea ei la războiul nostru de întregire e mare și oricât va fi păcătuț ca soție și ca mamă, toate i se vor ierta.

19 iulie. Nevastă-mea a ținut să depună câteva flori lângă trupul neînsufletit al Reginei și am însoțit-o și eu la Sinaia să mai scap de uci-gătoarea căldură din București.

Am sosit la Peleş pe la ora 12. Trupul Reginei tocmai fusese transportat de la Pelișor și așezat în holul de sus al Peleşului. Am așteptat câțva timp până s-au îndepărtat Regele și Elisabeta. Pe scări ne-am întâlnit cu Minovici și îmbălsămătorii, care coborau. Regina era întinsă pe un catafalc înalt. Elisabeta oprise pe îmbălsămători să-i rumenească puțin fața, și așa cum se înfățișa, era înfiorătoare. Albă ca ceara, umflată, desfigurată, cu părul cărunț (nu și l-a mai vopsit în ultima fază a bolii) — aproape n-am recunoscut-o. Îmi aduceam aminte de încântătoarea apariție cu părul desfăcut de la Westbahnhof din Viena, din 1909 — de femeia aprinsă scăpată din brațele lui Boyle din 1921², și mă întrebam dacă nu eram jucăria unei halucinații și dacă profilul inform pe care-l aveam în fața mea era unul și același cu cel pe care-l cunoscușem și-l admirasem...

¹ Regele Ferdinand a murit și el la 62 de ani și a închis ochii la 20 iulie 1927. Dacă mai trăia două zile murea și Regina la aceeași dată.

² Am însemnat în „Amintirile“ mele aceste două întâlniri cu Regina Maria...

În hol — același hol în care cu șapte ani în urmă se celebrase căsătoria Prințesei Ileana — tăcere și smerenie. Patru ofițeri din regimentul al 4-lea de Roșiori (al cărui „șef“ Regina a fost mai bine de 40 de ani) vegheau immobili la cele 4 colțuri ale catafalcului. La dreapta catafalcului, un ofițer și Zwiedenek, în mare ținută, prăbușit de durere și de oboseală. În fund, la stânga d-na Mavrodi și Irina Procopiu în negru, tăcute, bătrâne și urâte. În galeria dinspre sala de muzică, se furiașu din când în când siluete șterse în penumbră: Armand Călinescu, Titeanu, Flondor, în așteptarea firimiturilor de favoare ce ar fi putut să cadă din mâna Stăpânului. Peste toate încăperile Palatului apăsa atmosfera Morții și ceva solemn era în aer. Partea cu catafalcul, cu damele inforime în negru, cu generalul în fireturi și în lacrimi, ar fi meritat să fie fixată pentru posteritate de penelul unui Goya sau unui Zuloaga...

20 iulie. Lumea se plânge. Adică cocoanele din protipendată. S-a hotărât vizita publicului la catafalcul Reginei pentru ieri și azi, de la ora 2 la ora 4. În afară de aceste ceasuri *nimeni* nu e lăsat să intre, nici chiar intimele Reginei. Bătrâna d-nă Robescu, văduva generalului, fost primul aghiotant al Principelui Ferdinand și al Prințesei Maria după căsătoria lor, a fost coborâtă din trăsură și silită să urce pe jos până la Peleş, cu toți poporanii. Victor Antonescu și nevastă-sa (aceasta din urmă traducătoarea operelor Reginei) au fost pur și simplu respinși (nu se prezentaseră între ora 2 și ora 4) cu florile lor. Didina Cantacuzino și Nina Duca nu s-au putut apropia nici dânselle. Presupun că aceste măsuri idioate se iau fără știința Regelui, dar îi fac un rău imens. Și tot e puțin vina lui: de ce se înconjoară cu idioți?

Prințesa Ileana cu Arhiducele Anton au sosit ieri. Regina Mignon e la Londra și nu va putea sosi decât mâine sau poimâine. Mamulea a fost trimisă să o aducă. O compensație pentru nedreapta excludere de la patul de moarte al Reginei, care de când a plecat din țară n-a mai vrut să-l vadă, deși a căutat-o bine și i-a ghicit de la început boala. Poate tocmai din cauza asta...

După câte se spune, copiii Reginei nu sunt peste măsură afectați de moartea mamei lor, nu numai Carol și Elisabeta dar chiar și Ileana. Scanapește¹ care a asistat ieri la întâlnirea Elisabetei cu Ileana a fost indignat de răceala lor: nu se regăseau două fete la căpătâiul mamei moarte; ci aveau mai mult aerul să se ciocnească două moștenitoare. Se zice că

¹ Sandi Scanavi, șambelanul și amantul Reginei Elisabeta.

singurul afectat a fost Nicolae. Venit în vizită la mumă-sa, la Weisser Hirsch, a însoțit-o în călătorie până la granița românească. Ieri s-a primit din partea lui o telegramă laconică : „Sosesc la Sinaia la ora 3 1/2“. Nu știu până în momentul în care scriu aceste rânduri (ora 9 dimineața) dacă a sosit sau nu. Și mă întreb care va fi situația lui? Din *Familia Regală* a fost exclus, dar poate fi exclus și din *familia naturală*? Mumă-sa, tot mumă-sa a rămas, că o fi Nicolae al României ori Nicolae al Doletinei. După câte se zvonește va fi găzduit la București de Regina Elisabeta, în Palatul ei. Cred că Regele-l va întâlni fără nici o plăcere, de altminteri e atât de ocupat cu pompele funebre încât nu mai are capul la efuziunile familiale. Și pe terenul acesta al pompelor funebre, s-a arătat inovator: a introdus culoarea „lilas“, sau „violetă“ ca culoare *regală* de doliu, imitând în această privință obiceiurile de la Curtea Habsburgilor și de la Curtea Angliei. La Viena, Împăratul, Împărăteasa și Kronprințul aveau drept la doliu violet, nu numai draperiile dar până și hamurile și carele funebre erau violete. Pentru ceilalți arhiduci, culoarea de doliu era ca purpurie. Pentru prima dată s-au întins și la noi păsle violete în fața morții...

Prin fleacuri, ne-am ridicat la rangul de mare Împărăție!

21 iulie. Regele Angliei a ajuns în fine la Paris. Primirea poporului Parisului a fost „delirantă“, scriu ziarele. Francezii își dau într-adevăr seama de ce reprezintă pentru dânșii astăzi, alianța engleză.

Regele și Regina au debarcat marți la amiază la Boulogne și ziarele din București de ieri-dimineață, *miercuri* au publicat deja fotografiile privitoare la această debarcare! Tehnica a ajuns atât de departe încât nu mai e tehnică, ci curată minune!

Cu toate semnele „opuse“ (moartea contesei de Strathmore, boala Regelui, moartea Reginei Maria) călătoria Suveranilor englezi se desfășoară până acum fără nici un incident dezagreabil și constituie un incontestabil și mare succes pentru „partida“ anti-dictatorială din Europa. E revanșa vizitei lui Hitler la Roma.

Ieri, la Sinaia — de unde m-am înapoiat aseară — a plouat toată ziua, ceea ce n-a împiedicat forfoteala lumii, pe drumul din centru până la Peleş. Mii de oameni, veniți și de mai departe, au defilat în fața trupului neînsuflețit al Reginei.

Eliza Brătianu, venită să se închine în fața Sicriului, a dejunat la noi. Era furioasă — și dansa — căci n-a putut ajunge până la catafalc.

Cu plebușcăria, la rând, n-a catadixit și „să ceară voie“ n-a vrut. S-a mulțumit să scrie o scrisoare de condoleanțe Regelui, o scrisoare frumoasă (ne-a citit-o) prin care îi amintea cei 45 de ani de prietenie ce au legat-o de defunctă... dar fără să vorbească de „corolarele“ acestei prietenii!

Prințul Nicolae Brana a sosit marți seara la București, dar n-a mers la Sinaia, după câte știu. Se zice că ultimul cuvânt al Reginei ar fi fost „Nicolae“ și Manolescu-Strunga, care îmi povestea ieri vizita lui la Weisser Hirsch¹ pretinde că Regina l-ar fi însărcinat să spună Regelui că Nicolae *trebuie să vină în țară*. În acest *trebuie*, Manolescu pretinde că Regina sublinia dorința de a-și vedea toți copiii în jurul ei, pe patul de moarte.

Mă întreb, acum că a venit, în ce „ținută“ o să îmbrace Vodă pe frate-său, căci odată cu excluderea din familia Regală a pierdut și toate gradele pe care le avea. În programul funeraliilor citesc că ofițerii de front vor purta ținuta K.4 C (!!) iar cei în afară de front ținuta D.4 C (!!) Poate că cei în afară de „familie“ și de armată vor purta ținuta M.M.M. sau P.M.!

Mi se spune — eu n-am citit — că *Universul* de alaltăieri a publicat extrase din „Amintirile“ Reginei, și că, ca din întâmplare, a publicat tocmai pasajele privitoare la moartea Prințului Mircea, în care Regina îi dă cu Știrbei la fiecare linie. „Les Știrbei sont si gentils, si compréhensifs!“ — „Barbu est un ami charmant“ — „Barbu me comprend“ etc.etc. Fiind vorba de memoriile Reginei, Cenzura nu și-a băgat nasul, și a lăsat să treacă... o mitocănie macabră a domnului Stelian Popescu — ca să facă plăcere (!!) Regelui.

La *Banca Românească*, Dinu Brătianu a propus o subscripție națională pentru adunarea unui fond de binefacere „Regina Maria“. Banca a subscris 200 000 lei, nenea Dinu 100 000, fiecare din membrii Consiliului de Administrație câte 10 sau 20 000 lei — și s-au adunat astfel numai în Bancă 500 000 lei. Ideea: o concurență față de Fundațiile Regale, scumpe Regelui, și o preamărire a *trecutului* în opoziție cu prezentul... Politicianismul românesc nu-și pierde niciodată drepturile.

¹ Manolescu-Strunga aflându-se în Germania s-a dus să facă o vizită Reginei, care l-a primit cu obișnuita ei afabilitate. Îi adusese un imens buchet de „Iris“ violeți, floarea și culoarea ei preferată, și în fața frumoaselor flori ar fi spus (Strunga povestește): „Dans cette belle nappe de violet, je vois ma jeunesse et mon fin (frânzuzeasca lui Strunga!“). Și Regina ar mai fi adăugat că *trebuie* și că *vrea* să se înapoieze în țară. Strunga e convins că și-a simțit sfârșitul).

A murit Rătescu, președinte de secție la Casație și prototipul magistratului veros. Unealtă a tuturor Guvernelor, dar mai ales al celor liberale, ar fi ajuns — spre scârba întregii magistraturi — prim președinte, dacă nu s-ar fi îmbolnăvit de cord. Zăcea în nesimțire de luni și luni de zile. Acest ticălos — câți oameni n-a nenorocit! — avea o latură simpatică și nobilă: nemărginita lui dragoste pentru soția sa. De la moartea ei, acum trei ani, Rătescu n-a mai fost om, a căzut la pat și nu s-a mai interesat de nimic. În fine l-a luat Dumnezeu și pe el. Cum soția sa nu mai este printre cei vii, nu-l va regreta nimeni pe pământ. Rătescu a avut o influență covârșitoare în viața noastră socială din ultimii ani (unde nu-și bagă nasul Justiția?) și a contribuit mult la porcăria ei.

Căpitanul Papană, faimosul nostru aviator Papană, trebuia să-și ia astăzi zborul de la New York ca să aterizeze la București. Plănuise să facă acest zbor singur pe un aparat pe care-l pregătise cu multă îngrijire. Alaltăieri, făcând un ultim zbor de antrenament, a aterizat greșit, din cauza lipsei de vizibilitate, și și-a stricat aparatul...

După Băzu Cantacuzino, Papană. Pare că „raid-urile“ senzaționale nu sunt încă de nasul nostru. Le preparăm cu mult zgomot și ne poticnim înainte de a le începe.

În schimb un semi-nebun, un anume Corrigan, voind să fugă de la Los Angeles unde era urmărit pentru nu știu ce, și-a luat zborul pe un aparat vechi și nepus la punct cu intenția de a debarca undeva în America de Sud. S-a înșelat însă pe sus, și din eroare a aterizat în Irlanda: îi mai rămăsese o rezervă de 60 litri benzină! Plecase cam beat și ajuns în Europa, încă nu se desterchelise. Ca să-l împiedice să replece, de data asta spre America de Sud de-a binelea, autoritățile i-au retras licența de pilot și i-au sechestrat rabla de aparat!

Manolescu-Strunga și Filip îmi povesteau la Sinaia despre Tăutu, Niculae Tăutu, un personaj aproape legendar al Romanului, decedat acum câteva luni în pielea unui multi-multi-milionar deși își începuse viața cu picioarele goale. Aproape analfabet, făcuse câteva clase și ajunsese agent de percepție și soțul unei țărance harnice, transformată mai târziu în coana Catinca Tăutu. Ca agent de percepție sechestraseră un porc al unui contribuabil recalitrant și se grăbise să-l taie și să-l mănânce. Recalitrantul a reclamat și pe Tăutu l-a scăpat de pușcărie conu Costică Cantacuzino-Pășcanu. Tăutu căzut în genunchi înaintea lui Canta-

cuzino-Paşcanu, la Dagăta, faimosul domeniu boieresc, e prima imagine dintr-un lung film ce urma să se desfășoare în câteva decenii. Scăpat de belea, sfătuit de harnica lui nevastă, ajutat de Cantacuzino-Paşcanu și de câțiva gheșeftari verosi, Tăutu a început o vertiginoasă ascensiune. Tot ce fura băga în pământ, și cu pământul a avut noroc. A început cu petice, unul aici, unul dincolo și după moartea lui Pașcanu strânsese destul ca să cumpere moșia Dagăta pe care a plătit-o numai din vânzarea pădurii... Aceeași operație fericită a făcut-o și cu altă moșie a Negruțeștilor. Și cu altele. Strunga povestea că numai recoltele lăsate pe moșiile lui valorează între 20 și 25 de milioane. Asemenea îmbogățiri s-au mai văzut, ce nu s-a mai văzut a fost un tip ca Tăutu. Pe cât era de strânsă coana Catinca pe atât era el de mână spartă. Arunca banii și îi arunca mai ales pentru satisfaceri de vanitate. Fără carte înnebunea după titluri și-și cumpăraseră pe la cine știe ce școli disperate sau falsificatori iscusiti, diplome pe numele lui, diplome pe care le încadraseră și le agățaseră pe perete. Era astfel inginer, doctor în drept, doctor în medicină și câte și mai câte — și toate reprezentau milioane aruncate pe fereastră! Pentru o decorație era în stare să cheltuiască o avere. Manolescu-Strunga povestea cu haz, cum primise (pe vremea ministeriatului său) scrisoare după scrisoare de la Tăutu pentru procurarea „marii Cruci a Comandoriei“ fără ca caraghiosul să specifice al cărui ordin! Făcuse 6-7 copii și afară de unul pe care-l învățase agronomia ca să-i îngrijească moșiile și de altul pe care-l rezervase pentru afacerile lui industriale, pe ceilalți îi băgase în finanțe, unde toți au ajuns la grade înalte (unul e inspector financiar al Capitalei) și hoți! S-au încurcat mai toți și n-au scăpat de pușcărie decât prin influențele sau prin banii bătrânului. Intrase bătrânul până peste cap și în politică, și cine n-a tras de el! O alegere îl costa unul sau două milioane. Strunga mărturisește că la ultimele alegeri i-a luat 2 milioane, din care Strunga n-a cheltuit o centimă pentru alegeri și a cumpărat cu toți banii case pentru partizanii vechi și scăpătați! În alegerile din 1931 îmi aduc aminte că l-am ales și eu după cerearea lui Puiu Dumitrescu, confidentul de atunci al Regelui. Am aflat mai târziu că Tăutu dăduse un milion lui Puiu... Ca să primească pe soția lui Puiu, Jeny, care a avut 2 zile treabă la Roman, Tăutu a cumpărat casa lui Goilav, mobilată gata — căci el nu părăsise Țocioaba lui de la mahala — și după plecarea divinei a lăsat casa goală, după ce așezase însă în principalul salon bustul său în marmură, cu 7-8 plăci de decorații cioplite pe piept...

Pentru înmormântarea lui a lăsat 6 milioane, și coana Catinca le-a cheltuit pe toate. A adus 400 de popi la slujbă, și după înmormântare a

întins masă pentru 40 000 de persoane, ce veniseră din 3 județe! Tot Romanul privea și nu-i venea să creadă ce-i vedeau ochii! Asta a fost Niculai Tăutu, fala ținutului și providența ciapcânilor din Roman și de aiurea. În rezumat — un prost!

E cald și n-am ce face și deschid eleganta revistă *Revue de Transylvanie* condusă de dl Silviu Dargomir, „professeur à l'Université de Cluj et membre de l'Académie Roumaine“, același domn Silviu care a fost de curând însărcinat de Majestatea Sa să îndrume politica noastră față de minorități... *Revue de Transylvanie* scoasă cu mare cheltuială e merită să facă contra partidă revistei *Nouvelle Revue de Hongrie* scoasă de propaganda maghiară, la Budapesta. Dar pe când revista de la Budapesta e admirabil redactată, în a noastră citesc următoarele sub semnătura unui G. Popovici (pag. 17, nr.1-2,1938) și sub titlul „Le problème des populations de la Roumanie“:

1. „Les résultats des recherches d'isthémagglutinine (sic) peuvent être représentés de différentes manières. La méthode la plus simple consiste à faire la proportion % du nombre d'individus des quatre groupes, après le plus grand nombre possible d'examen. S'appuyant sur les chiffres ainsi obtenus, I. et H. Hirschfeld¹ ont établi ce qu'ils appellent l'indice bio-chimique de race $J = \frac{A+AB}{B+AB}$ (nu invent nimic!), qui représente le rapport entre le pourcentage A et B , additionné au pourcentage AB chiffre qui représente la proportion de AB trouvée sur 100 examens.

2. Un autre calcul beaucoup plus correct est celui qui tient compte des gènes, c'est à dire des unités héréditaires transmises de génération en générations (frumos, nu?).

Sous ce rapport, Bernstein (!) a établi en 1924 trois groupes: p , q et r , p représentant la propriété rectifiée A (européenne), q l'asiatico-africaine B et r la propriété O . Bernstein et Wellisch n'admettent pas l'existence du groupe AB . (Ai dracului Bernstein și Wellisch!).

Dans le calcul de p , q et r , on tient compte des combinaisons possibles entre les quatre phénotypes (sic) des groupes AB , A , B et O et de la distribution des groupes sanguins au point de vue phénotypique, selon la loi de Mendel. On calcule sur la base de la non-hybridité des propriétés dominantes A et B valeurs formulées

¹ De remarcat că în această revistă ultra naționalistă și condusă de un gogo-cuzist, se citează după cum se va vedea, numai evrei.

$$r, p, \text{ et } q: r = \sqrt{O} : p = 1/2 (10 - r + \sqrt{O+A} - \sqrt{O+B})$$

$$q = 1/2 (10 - r + \sqrt{O+B} - \sqrt{O-a})$$

Ces trois valeurs de genes donnent un total 10; r est fonction de A et de B , étant la valeur de la propriété non A et non B (sic) selon la loi de Mendel. Pour représenter la proportion de p , q et r on emploie comme signe les lettres de l'alphabet, a indiquant la proportion

0 - 5%; b_5 - 10%; $a_1 = 0$ - 1%; $a_2 = 1$ - 2%; $b_3 = 7$ -8%;

$b_5 = 9$ - 10% etc. $i = 40$ - 45%; $0 = 65$ - 70% etc. etc."

Aceste tâmpenii sunt editate scump pe seama Statului, adică a noastră, a contribuabililor, iar domnul care le lasă să treacă în loc să fie luat la palme e numit „Comisarul Minorităților“ și însărcinat probabil să aplice formulele lui Hirschfeld, lui Bernstein, lui Wellisch și lui Mendel. Țara lui Hübsch, ca să cităm și noi un alt harhâr!

22 iulie. Celor de la Palat le-a venit în fine mintea la cap și au schimbat programul funeraliilor de duminică. Cortegiul de la Cotroceni la gara Mogoșoaia era o nebunie. Cum erau să facă 12 kilometri pe jos, pe căldura de iulie, căzături ca noi, Consilierii Regali, sau oameni delicăți ca șefii misiunilor străine? Cortegiul nu se va mai forma la Cotroceni. Trupul Reginei va fi transportat mâine seară, sâmbătă, la Palatul Regal din Calea Victoriei și ceremonia religioasă va avea loc acolo, în sala Tronului, iar cortegiul se va forma de acolo. Am câștigat și o oră, căci slujba, în loc să înceapă la ora 7 1/2 va începe la ora 8 1/2.

Trupul neînsuflețitei Regine a fost adus ieri-dimineață de la Sinaia la Cotroceni. Pentru primirea lui am fost poștiți și noi, Consilierii Regali. Trenul mortuar a sosit la orele 12 și ceva. Vagonul în care se afla sicriul era complect tapițat pe dinăuntru cu stofă violetă și aceeași stofă era întinsă și pe dinafară, peste acoperișul vagonului. Ușile erau deschise și mascate cu draperii negre și „mauve“. Nu s-a găsit destulă pânză violetă, de aceea pentru lanternele în jurul Cotrocenilor și pentru ornamentarea Palatului și Gării s-a întrebuințat tot pânză „mauve“ ceea ce nu prea era în nota „violetului Cardinal“ ci mai mult — din nefericire — într-o notă „cocotte“. Pe ușile vagonului mortuar litera M cu coroană, monograma obișnuită a Reginei.

Din tren s-au coborât Regele, Elisabeta, Voievodul Mihai, Ileana cu Anton, Prințul Nicolae îmbrăcat în uniformă de cavaler de Malta. O soluție elegantă găsită probabil de Rege, dar *nelegală*, căci Ordinul de Malta a fost conferit „Principelui României“, nu d-lui Brana. De fapt, pierzându-și calitatea de membru al familiei Regale, și numele, Nico-

lae a pierdut și dreptul la toate decorațiile ce i se conferiseră, după cum a pierdut toate gradele în Armată și Marină. Strict vorbind nu mai are dreptul să poarte nici ordinul de Malta, nici cordonul Ordinului Carol pe care l-a întins peste tunica roșie de maltez. Dar toată situația lui e atât de încurcată, încât nu o mai poate descurca nimeni!

Odată cu Familia Regală au mai coborât din tren aghiotanții, Urdăreanu, damele de onoare Mavrodi și Procopiu, lectrița Reginei, d-ra Galitzis și — o minune! — Elena Peticari. Pentru Elena Peticari a trebuit să fie cea mai frumoasă zi a vieții ei! De altminteri a fost singura la înălțime, singura cu batista la nas, singura care a suspinat! Și — o nedreptate a soartei, pe când d-ra Galitzis și Elena Peticari coborau triumfătoare din vagonul regal, d-ra Cantemir, devotata d-ră Cantemir, care a servit atâția ani cu credință Regina, se ascundea — nepoftită — după un stâlp, să-și mai vadă odată stăpâna! Regele era neras și pleoștit, năbușit în mantaua albă de „Mihăiță“ pusă peste mundirul de roșior, deja destul de gros și de călduros și fără manta. Niculae avea aerul de un chibiț, cu mîntea aiurea (la Dolentina?), Voievodul Mihai de un bleg — numai arhiducele Anton se ținea ca un boier: toți ceilalți, înmormântarea de la Pătrunjel.

Scurtă slujbă, pe piață în fața gării apoi hai-hai cu sicriul pe umeri la palatul Cotroceni, unde fie-iertata a fost așezată în sala lungă, exact pe locul unde fusese expus, acum 11 ani, Regele Ferdinand. Altă slujbă religioasă la care Regele, Elisabeta, Ileana, Mihai și Anton Arhiducele au fost așezați în prima linie, iar Niculae Brana pe a doua, cu noi, Consilierii Regali. La sfârșitul slujbei, Prinții înainte de a pleca au trecut prin fața noastră și ne-au strâns mâna.

Mă întrebam care va fi atitudinea lui Niculae, căci noi îl exoflisisem, la urma urmelor. A trecut prin fața noastră — eram lângă Prezan — și ne-a strâns la toți mâna, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat de când nu ne văzusem. „Bine că a fost și așa!“ mi-a fluturat Prezan la ureche! Regina Elisabeta s-a oprit câteva clipe în fața mea, și pe când îmi strângea mâna au prididit-o lacrimile... Ceilalți n-au vărsat nici una.

Oficial, s-au anunțat până acum la funeralii: generalul Mittelhauser din partea Franței, Ducele (și Ducesa?) de Kent din partea Angliei, Prințul Paul din partea Iugoslaviei, Prințul Kiril din partea Bulgariei. Se zice că va veni și Göring, din partea Germaniei.

Coconetul s-a mai astâmpărat; li s-a dat acces de favoare la Cotroceni și astă-seară la ora 8 va fi o slujbă pentru fosta prietene ale Reginei pe care nu le ajunge rândul duminică.

Douglas Corrigan care a traversat „din greșeală“ Atlanticul s-a imbarcat împreună cu aparatul său pe un vapor cu destinația New York.

Se zice acum că n-ar fi făcut zborul din greșeală, ci că s-a prefăcut numai *fiindcă nu obținuse voie să plece pe avionul său vechi de 8 ani și nepregătit*. Așa se explică și retragerea brevetului. Performanța devine și mai extraordinară, când se gândește cineva câte pregătiri fac alții, și nu izbutesc să plece.

Vizita perechii Regale engleze se desfășoară în Franța, conform programului, în delirul mulțimii. E un adevărat caz de psihoză generală care a cuprins un popor întreg. Asemenea momente pecetluiesc o alianță mai strâns decât orice tratat... De la Berlin, Führerul și nenea Göring se cam strâmbă — iar acțiunile Cehoslovaciei s-au urcat... Se și vorbește de o propunere de pact de neagresiune, pe modelul celui încheiat cu Polonia, făcută de Germania cehilor.

A murit Ion Stănescu, proprietarul hotelurilor Splendid, Splendid-Park și Stănescu — multi-milionar și mare filantrop. Stănescu e țaran de la Moțaței și face cinste Olteniei prin dovada de deșteptăciune și de inimă bună pe care a dat-o în viața lui. Nu lasă copii. A avut o fată adoptivă care a murit acum câțiva ani.

Când a fost creat, la începutul lui aprilie, Consiliul de Coroană, ca un sfat legal constituit, ceea ce nu era până atunci, un articol din lege a prevăzut „o indemnitate de reprezentare“ pentru Consilierii Regali. Această prevedere a legii a rămas literă moartă până azi, când a apărut în fine un decret-lege prin care ni se alocă 50 000 lei pe lună minus emolumentele pe care le primim sub altă formă de la Stat.

Se vede că ni s-a făcut această leafă ca să ne răsplătească de oboeala ce ni s-a impus de a ține cordoanele carului mortuar, duminică, la îngropăciunea Reginei...

Ieri ploaie torențială, care a inundat tot, la Șosea, la Obor și la Bellu — iar în centrul orașului, nimic, câteva picături. A înnebunit și vremea!

23 iulie. Ziarele de azi-dimineață publică o schemă a cortegiului de mâine, un plan cu numele fiecăruia și cu locul ce trebuie să ocupe. Prințul Nicolae e însemnat: „*Al doilea fiu al Reginei*“ și nimic mai mult! Nu putea lipsi nota caraghioasă! În schemă, au uitat corpul diplomatic!

Au pus misiunile străine în special acreditate pentru funeralii, dar n-au rezervat nici un loc misiunilor permanente și țărilor care n-au acreditat un ambasador special, ca de pildă Ungaria, Rusia Sovietică, Spania, Persia, Chile, Brazilia, Statele Unite etc. E tare protocolul nostru!

La cordoane au pus pe Balif, ca fostul om de încredere al Reginei și pe Văitoianu, Vaida și Iorga, cei mai vechi primi miniștri prezenți.

Aretia Tătărescu povestea ieri că dl Guță primise de la Weisser Hirsch o scrisoare autografă din partea Reginei prin care îi mulțumea că grație lui putuse părăsi Meranul și veni la Dresda, unde spera să găsească dacă nu vindecarea cel puțin o îmbunătățire a stării sale. Regele, spunea coana Aretica, redusese succesiv lista civilă a Reginei la 14 și 7 milioane pe an (?) și cu această din urmă sumă „biata femeie“ nu putea face față cheltuielilor ei, mai ales călătoriilor cu atâta lume și alai. Neavând cu ce să plece de la Meran (???) s-ar fi adresat Regelui cerându-i ajutor, și cu toate că și Prințul de Hohenzollern (în vizită la Meran) ar fi întărit cererea „ca șef al Casei Hohenzollern“, Regele ar fi răspuns că n-are bani. Atunci ar fi intervenit Guță, interimar la Externe, și ar fi dat suma necesară din fondurile de dispoziție ale Ministerului... Toată istorioara e probabil o lăudăroșenie Tătărescană. De unde a știut Tătărescu că Regele a refuzat banii Reginei Maria? I-a scris lui, Hohenzollern? Cunosc destul moravurile Familiei noastre Regale ca să restabilesc lucrurile cum au fost, chiar fără o documentare specială. La cererea Reginei, e probabil că Regele a chemat pe Tătărescu și i-a spus: „Vezi, trimite suma asta de la Externe“ și Guță s-a executat. Iar Reginei e iarăși probabil că Regele a scris¹ cam așa: „Vezi de cheltuiește mai puțin, că n-am parale; pe cele pe care ți le trimit mi le-a dat Tătărescu de la Extrele!“ Și Regina, femeie politicoasă, a scris și lui Tătărescu o scrisorică de mulțumire. Se mai poate încă, că botos cum e, Tătărescu, după ce a dat paralele, să fi scris el Reginei Maria să se laude cu gestul făcut, și să fi provocat astfel răspunsul Reginei. Fleacuri.

Blumenfeld a venit ieri pe la mine cu havadișurile lui. Ar fi aflat din anturajul Guvernului că Regina ar fi scris Regelui, cu câteva săptămâni înainte de a muri o scrisoare prin care îl ruga, *pe pragul morții*, să se împace cu Nicolae, să se însoare și să termine cât mai repede cu dictatura ca să nu-și piardă Tronul. Cât am cunoscut eu pe Regina, exclud cu totul posibilitatea celor două din urmă rugăminti — cea dintâi (Nicolae), se poate. Tot Blumenfeld povestește că, sosit la Sinaia, Nicolae

¹ Sau a trimis vorbă, sau a scris prin Urdăreanu — Zwiedenek — căci pare că Regele n-a scris personal Reginei, cât a stat ea în străinătate.

s-a dus de-a dreptul la sicriul mumă-sii și a îngenunchiat. Regele, Elisabeta, Ileana puși în cunoștință, au venit și ei la catafalc și s-au îmbrățișat câteșitrei cu Nicolae, iar din acel moment Regele și Nicolae ar fi rămas nedespărțiți¹ (???)

Se zice că Maniu a trimis o lungă telegramă Regelui în care, după ce face elogiul Reginei Maria preaslăvindu-i calitățile enumerate pe care subînțelegea că Regele nu le avea, sfârșea prin a vorbi cu Majestatea Sa de la egal la egal. Din această cauză telegrama n-a fost dată publicității.

Putoarea de Iorga a informat Ministerul de Finanțe că renunță la indemnizația de Consilier Regal. Cred și eu: de fapt n-ar fi primit nimic, căci lefurile pe care le încasează de la Stat (pentru dânsul nu există legea cumulului) trec de 50 000 lei. Un gest în aparență frumos, dar pe gratis. În realitate lipsă de eleganță, ca întotdeauna.

Dacă n-ar fi existat cenzură aș fi scris și eu ministrului de Finanțe că deoarece nu sug cincii țate de la Stat și nici n-am furat când am fost ministru, *primesc* indemnitatea ce mi se dă.

Pe baza indemnizației acesteia de Consilier Regal, mi-am dăruit un aparat grozav de radio, Telefunken, pe care l-am inaugurat ieri. Am căzut din întâmplare pe ceremonia de la Villers-Bretonneaux și am auzit tot, discursurile Regelui Angliei, Australianului, pe al lui Lebrun și frumoasele imnuri intonate de un cor perfect. Am fost emoționat și am plâns ca un prost, nu atât din pricina celor pe care le auzeam cât față de aproape nemărginita putere a inteligenței omenești care a izbutit să invenzeze această transmisiune fără fir, la distanțe nelimitate.

După ceremonia de la Villers Bretonneaux, Suveranii englezi au plecat la Calais și de aci la Londră, încântați de vizita lor. Probabil că încântați au fost și francezii, de vizită și de... plecarea Suveranilor, scăpați teferi. *Excelsior* sosit azi dă fotografiile sosirii și cortegiului: străzile evacuate la distanță mare, două rânduri de soldați călări și un rând de motociclete garantau securitatea automobilelor oficiale. Vederea „à vol d'oiseau“ a pieței Concordiei, *pustie*, e direct penibilă. Pe *pont de la Concorde*, deasemeni, nici umbră de om...

Se anunță că generalul Vuillemin, șeful de Stat Major al Aeronauticii franceze va merge la Berlin să restituie vizita făcută în Franța, acum un an, de generalul Milch. Generalul Vuillemin va sta 8 zile în Germania.

¹ De aia l-a botezat Regele pe Nicolae „al 2-lea fiu al Reginei“.

În vizita sa de ieri Blumenfeld mi-a dat confidențial informația „sigură“ pe care o ținea de la Ghelmegeanu că acesta, Călinescu și Ralea vor cu tot dinadinsul să constituie o grupare sub șefia (!) mea, dar că vor și pe Costăchescu în combinație. Numai că ce zice Regele despre crearea unui partid? Informația lui Blumenfeld ar trebui să o pun în legătură cu faptul că joi la Cotroceni Ghelmegeanu m-a vestit că îmi va telefona „să vorbim“, și cu o butadă a aceluiași Ghelmegeanu: „Ei coane Costică, ne-am complexat Ministerul! (Aluzie la numirea lui Titeanu). Dar nu e nimic, în curând ne vom lua și noi revanșa. Pregătim una bună!“ Să fie ce spune Blumenfeld, să fie intrarea lui Andrei sau a lui Costăchescu în Guvern?

Hotărât, mă doresc toți. A doua zi, la Banca de Credit, Tătărescu lua întâlnire cu mine la Breasta. Din nefericire, eu nu-i mai doresc deloc, pe nici unii: am îmbătrânit, și mi-e silă de politică! Mă gândesc așa de bine cum sunt, singur-singurel!

Binecuvântat numele Regelui care a desfăcut partidele...

Recolta de grâu e splendidă, pretutindeni. La Breasta fac 90 de băncioare la pogon (peste 2 chile și 1/2), grâu curat, de 83 kil. greutate hectolitru. Și așa e pretutindeni. E o compensație pentru rest. Porumbul afară de câteva regiuni privilegiate care au avut ploii la timp, nu se va face deloc.

Ovăzul și mazărea sub-mediocru. Dar și cu grâul e o nenorocire: prețul. S-a făcut grâu mult pretutindeni și prețul mondial e în continuă scădere. Dacă la această conjunctură generală se adaugă că măsurile luate în țară sunt ineficace, se pricepe că la noi prețurile au scăzut și mai mult ca în străinătate. Nu s-a stabilit un preț minimal intern, iar exportul care trebuia să fie încurajat și îndrumat ca să descongese piața s-a cifrat până acum la 4 până la 5 000 de vagoane — adică nimic.

Agricultorii disperăți ar trebui să vândă cu 30 și sub 30 000 lei vagonul și urlă pe tot cuprinsul țării ca din gură de șarpe. Alarmat, Guvernul s-a întrunit ieri în Delegație Economică și a hotărât un preț minimal intern de 70 000 vagonul. Măsură remuneratorie *pentru cine va putea să aștepte*. Pentru cei cu sula în coastă, prețul minimal e o glumă.

Evenimentele zilei, ca și de altminteri mica importanță a faptului, m-au făcut să trec cu vederea întemeierea „Uniunii Conștiințelor Naționale“ la Iași, de către resturile Partidului Național-Creștin. Noua formațiune a fost înființată de anturajul lui Cuza și sub auspiciile bătrănu-

lui antisemit. Au ales președinte pe Istrate Micescu!!! Simplul fapt că Cuza a ales un escroc de urmaș arată cât a trebuit să-i slăbească mintea. Pornită de la cuziști inițiativa n-a mulțumit pe gogiști. Cenzura¹ n-a lăsat să treacă nici măcar o informație despre cele petrecute, în intimitate de altminteri, la Iași, ceea ce dovedește că stăpânirea, adică Regele, sunt departe de a lăsa să reînvie nebuniile de odinioară. Ce ușor ar fi de terminat cu toți acești speculatori ai opiniei publice.

25 iulie. Ieri toată ziua am stat în frac cu decorații, pentru funeraliile Reginei Maria... Am plecat de acasă la ora 7,41 dimineața și m-am înapoiat la ora 9 1/2 seara. Zi grea. Din fericire n-a fost o zi caniculară; era cald, dar o căldură decentă de iulie.

Totul a fost admirabil organizat. Drumul de la Palat la gara Mogoșoaia a fost numai cam lung, mai ales pentru bătrânii îmbrăcați în uniformă, dintre care unii (cavaleri ai ordinului Mihai Viteazul) mai aveau și o pelerină pe urmeri... Generalul Văitoianu, care pe lângă pelerină mai purta și 75 de ani în spinare, a ajuns aproape mort la Mogoșoaia. Cu toate astea n-a murit. A rezistat, și a mai mers chiar și la Curtea de Argeș...

Ceremonia de la Palat a fost simplă și înălțătoare. Momentul în care s-au ridicat notele sublime ale morții lui Siegfried, au fost emoționante. Orchestra filarmonică invizibilă din sală era așezată la galeria de deasupra scării celei mari, așa încât divina armonie ne-a pătruns ca o putere a văzduhului, ce n-ar fi ascultat decât de poruncile Domnului. În același timp, călugării cu lumânări aprinse ce ieșeau în pas cadențat, se profilau, pete negre pe zidul alb, în fundul imensei săli, ca umbrele unei procesiuni zugrăvită de penelul mistic al unui Greco...

Singurul cusur al ceremoniei de la Palat a fost găngăvitul câtorva episcopi. În loc de haită de episcopi, ar fi fost mai bine să se ia câțiva preoți și diaconi din bisericile din București, căci sunt mii cu voci splendide, care nu cântă pe nas, și nu găngăvesc. Dar în fine...

Nesimțindu-mă bine, n-am urmat cortegiul pe jos decât câțiva pași, până la poșta veche, de unde, împreună cu Patriarhul, am luat-o spre Athénée Palace unde ne așteptau automobilele.

Cortegiul n-a trecut pe sub Arcul de Triumf, pe care l-a ocolit. Numai purtătorii Coroanei și afetul cu sicriul au trecut pe sub Arc. Pe tot parcursul, la Gara Mogoșoaia, îmbarcarea și plecarea trenurilor, totul a decurs în cea mai perfectă ordine. *Nicăieri n-a fost înghesuială.* Vagoane-saloane, vagoane-restaurant, răcoreală, mâncare și băutură, au fost de toate.

¹ De aceea au și venit la mine, să mi se ofere! parcă aş avea ce face cu ei!

La Curtea de Argeș, porcăria lui Lecomte de Nouy mi-a părut mai oribilă ca oricând. Mai ales scârboșenia de baldachin de dinaintea bisericii. Învăluită în pânze și bandiere „mauve“ (!), parcă era una din acele arhitecturi de zahăr pe care le ridică bucătarii la concursurile lor anuale, și care nu culeg decât sufragiile muștelor...

Cu Dinastia noastră am avut toate nenoroacele. Fără poetesa Carmen Sylva n-am fi avut probabil nici masacrarea celui mai frumos monument românesc, nici criptă Regală în pagoda ridicolă înălțată în locul lui de cel mai mare porc al arhitecturii universale. Dacă Hohenzollernii voiau numaidecât să fie îngropați în locul amintirii Basarabilor (tronc Marișo!), apoi mai bine ar fi ales Biserica Domnească, minunea între minuni, și și-ar fi săpat o criptă alături... Dar lui Sylva Carmen îi plăceau prăjiturile cu frișcă și era bolnavă de greșosul idealism al secolului al XIX-lea, cel cu turnurile și cu privighetorile în pădure.

La Curtea de Argeș am fost astfel plasat încât am putut vedea mai de aproape pe Marina a Greciei, Ducesă de Kent: e realmente foarte frumoasă, mult mai frumoasă și mult mai plăcută decât arată în fotografii. În fotografiile arată bloncoasă, în realitate e subțire și distinsă.

Putoarea de Iorga a făcut pe bozumflatul, tot timpul drumului. A stat închis, singur, într-un compartiment al vagonului nostru, vegheat de sclavul său și finul meu, Cocoș Georgescu. Probabil că era supărat că nu-l numise Regele „al treilea fiu al Reginei Maria!“

Înapoiindu-mă de la Curtea de Argeș, glumeam cu Armand Călinescu și povesteam despre generozitatea Apostolului: „Când i s-a votat lui și tâmpitului de Marinescu catedra pe viață, a votat contra — spuneam eu — după ce s-a asigurat de existența unei majorități compacte — a votat contra dar catedra pe viață a primit-o. Tot așa și cu leafa de Consilier Regal: a refuzat-o după ce și-a dat seama că primea deja banii de la alte izvoare ale Statului...“

— „N-ai nici o grijă — mi-a replicat Călinescu — va primi coana Catina (soția lui Iorga) și leafa de Consilier Regal!...“

Mitocănie și politețe: la plecarea Regelui și Prinților de la Curtea de Argeș ne-am întrunit toți, demnitarii mai de seamă, în salonul gării, întru întâmpinarea Majestaților și Altețelor; Majestatea Sa Regele a trecut printre noi, fără nici măcar să salute — glont la tren și la vagon — pe când Prinții străini s-au oprit să ne strângă mâna și să ne spună câteva vorbe, după cum ne cunoșteau. Prințul Paul al Iugoslaviei, mai ales, a fost de exquizită curtenie. Prinții noștri au fugit după Rege, dar cel puțin ne-au salutat din cap, în tăcere...

Rustu Aras, papagalul turcesc, era să leșine la plecarea din Mogoșoaia. E aortic și nu l-au ținut balamalele pe căldură. Și-a revenit în fire în fire, de tot, și am stat cu el de vorbă. Mi-a spus un lucru interesant: de mai mulți ani se face în Turcia o politică de *reducere* a impozitelor, a taxelor de transport etc. și rezultatul e o succesivă *augmentare* a încasărilor totale. *Tocmai planul meu*, pe care de ani de zile-l propun, fără succes celor care ne guvernează!

Pe cât era de necăjit Iorga, în drum spre Curtea de Argeș, pe atât era de vesel și de bine dispus mareșalul Prezan, care poartă cu curaj cei 77 de ani, câți i-a dăruit Dumnezeu. Venind vorba de război și despre Averescu cu care s-a certat iarăși (din cauza Memoriilor acestuia), după ce l-a făcut cu ouă și cu oțet și l-a trata de prost, a început să-mi laude inteligența lui Antonescu (generalul Ionel). Cu acest prilej a lăsat să cadă această perlă: „Îmi pricepuse așa de bine gândul, încât ajunsese să dea ordine fără să mă mai întrebe, fără să se înșele niciodată!“ Gândul lui Prezan! Dar o mai elegantă formulă pentru a arăta că Antonescu, la Iași, conducea Marele Cartier, nu s-ar putea găsi!

Și fiindcă suntem printre generali, alta bună a lui „Ghiță Ostașul“ (generalul Argeșanu, ministrul Apărării Naționale): „Domnule Argetoianu, a fost bine azi, că n-a fost prea cald, dar când mă gândesc că o să se țină acum lanț înmormântările, că o să moară, domnul general Văitoianu, și domnul mareșal Prezan și domnul mareșal Averescu... mă apucă groaza, să-i ducem pe toți prin tot orașul la cimitir. Poate că vor primi să fie depuși la capelă. D-ta ce zici?“

— „Nu știu ce hotărâri vor lua, dragul meu, dar deocamdată știu că sunt hotărâți să nu moară...“ — și l-am lăsat pe gânduri.

Trecând prin Pitești — retur — au oprit vagonul nostru, în care era și Armand Călinescu, omul popular al Argeșului, drept în fața latrinei, așa încât un miros încântător ne-a intrat pe fereastră. „O, delicioasă atenție pentru d-ta, amice Călinescu, văd că ai trecere la Pitești, oamenii d-tale vor să-ți iasă înainte — erau o droaie care-l așteptau — cu plin și cu noroc!“

La masă seara; Titeanu, rău ca o hienă, sfășia pe Dimăncescu „unul din cei 5 directori ai lui!“ săracul!

Bietul fost director al propagandei—presei—urismului—radiofoniei și al altor numeroase publicități și exhibiționisme, ce a rămas din el, din aprilie și până în iulie! O cincime de director *sub Titeanu!*

Titeanu mai povestea că Dimăncescu care obținuse pe când era la Londra decorația Iohaniților englezi¹ s-a prezentat la Palat și a cerut voie să depună o coroană în numele Ordinului și să participe la cortegiul alături de misiunile străine în calitate de reprezentant al aceluiași Ordin. Ce e mai curios e că autorizația i-a fost dată și că Dimăncescu a defilat alături de Pierredon, ministrul Maltei, care se lepăda de el ca de dracul!

Lista guvernatorilor s-a mai schimbat, în bine. La Cernăuți va fi numit Grigorcea, ministrul de la Londra, care a primit, mi-a afirmat-o Călinescu. Nu pot să pricep cum a putut să primească. Probabil că și-a dat seama că nu va mai fi lăsat la postul său. De n-ar numi Regele pe Tilea la Londra! Ar fi oribil!

La Iași nu mai e Negruzzi, escrocul. Va fi numit Cădere, actualmente ministru la Belgrad, fost director general al Siguranței. M-am întrebat totdeauna ce căuta Cădere în diplomatie. Ca guvernator va face treabă; e priceput în ale administrației și cinstit. Despre generalul Hanzu am aflat că e ramolit de tot, și-și petrece viața prințând păsărele. Nici la șah nu mai vrea nimeni să joace cu el, la cafenea!

Marele rabin al Brooklynului (Statele Unite), Isaac Leifer a fost arestat și dat în judecată pentru trafic de stupefiante. Îndrăzneală, din partea Statelor Unite, să aresteze un mare rabin!

Bonnet, ministru de Externe al Franței, a ținut un discurs la Sarlat în care a declarat că niciodată înțelegerea dintre Franța și Anglia nu era mai necesară și că niciodată această înțelegere n-a fost *mai complectă*. Bonnet n-a făcut de altminteri decât să repete ce au spus deja, în termeni aproape identici, Regele George și Președintele Lebrun.

Astă-seară se împlinesc patru ani de la încetarea din viață a scumpei mele mame...

Pentru prima dată nu pot să petrec această zi alături de mormântul ei...

Dar pentru mine nu există aniversare, căci nu e zi în care gândul meu să nu-și amintească de dânsa. Până la ultima mea suflare, binecuvân-

¹ După despărțirea Angliei de catolicism sub Henric VIII, Ordinul Suveran al Sfântului Ion al Ierusalimului (succesiv Ordinul de Rodii și de Malta) s-a lepădat de „provincia” britanică a ordinului, care s-a desființat. Mai târziu s-a refăcut un ordin de Malta protestant, în Anglia nerecunoscut bineînțeles de adevăratul ordin, dar nerecunoscut nici de Regele sau de Guvernul britanic. Acesta e „ordinul” caraghios pe care l-a reprezentat Dimăncescu.

tarea ei dragă va fi lângă mine neclintită, și eu cu tot sufletul în amin-tirea ei...

26 iulie. Se vorbește mult de o mediație engleză în cearta cehoslo-vacă. Hodza și Henlein neputându-se înțelege, Anglia ar trimite pe Run-cimann să-i împace. Consimțământul Berlinului, Parisului și Romei pen-tru această mediație a fost dat. Și Praga, bineînțeles, o primește cu bu-curie. Decizia definitivă n-a fost însă luată încă la Londra. Față de dificultățile ivite convocarea Parlamentului cehoslovac a fost amânată pentru 2 august. Pe de altă parte, căpitanul Weideman, omul de încre-dere a Führerului, a plecat din nou în Anglia.

Se vorbește și de mediația Angliei în conflictul din Spania. Se pregă-tește așa ceva la Londra, în taină — dar pe principiul mediației însăși, se vorbește pe față. Din câte s-au putut afla, o mediație ar fi bine primită de partea republicanilor, dar cât se poate de prost din partea naționaliștilor.

Ghiță Ostașul a dat un ukaz cu privire la portul părului ofițerilor, la mustață, la monocluri și la „podoabe“ *care nu trebuie să fie incom-patibile cu demnitatea militară!!!*

Masakațsu Vaca, atașat militar japonez care venea din Varșovia cu avionul Lot ce s-a prăbușit zilele trecute în Bucovina, va fi incinerat azi, la „Cenușa“.

Francezii au căutat să dea recepțiilor și serbărilor organizate în cin-stea Suveranilor englezi, un fast „ancien regime“. Mai ales la Versail-les, unde personalul de serviciu era îmbrăcat ca sub Ludovic al XV-lea și coafat cu peruci, unde o figurație compusă din actorii și actrițele Co-mediei Franceze și Operei au dat iluzia secolului al XVIII-lea.

Iată și „menu-ul“ dejunului care a fost servit în Galerie des Glaces. Pare că citești o dare de seamă de pe vremea d-nei de Pompadour, când mâncau și beau până cădeau bolnavi:

„Les Perles fraîches de Sterlet

Le Melon frappé

Le Xerès Mackenzie „Amontilado grande réserve

Les Délices du Lac d'Annecy à la Nantua

Le Chevalier Montrachet 1926

Les Mignonnettes d'Agneau Trianon

Le Magnum du château la Mission Haut Brion 1920

La Timbale de cailles farcie à la Talleyrand

Hospice de Beaune, „cuvée Charlotte Dumay“ 1915

Les Aiguillettes de caneton rouennais à la Montmorency.

Salade Gauloise

La Corton Grancey 1919

Magnum du château Mouton Rotschild 1918

Le Granité au Lauson 1921

Le Suprême de poularde de Bresse au beurre noisette avec les Pointes d'asperges à l'étuvée

La Château — Iquem 1921

Les Truffes à la mode du Périgord

Le Magnum du château Latour 1904

La Mousse glacée Singapour

Les pêches de Montreuil Princesse

Les Frivolités

Le Magnum de Champagne Pol Roger 1911

Le Magnum de Champagne C.H. Muum 1911

Le Champagne Louis Roederer 1904

Le Champagne Pommery 1895

Contele Szembeck, subsecretarul Afacerilor Străine din Varșovia — vechi prieten, numit ambasador extraordinar pentru funeraliile Reginei Maria, a venit să mă vadă ca să mă invite și dansul la Varșovia, să fac o conferință. I-am făgăduit și lui să venim în bandă. Am făcut cu dansul „un tour d'horizon“ și am fost în deplin acord asupra mai tuturor problemelor.

27 iulie. După vizita Regelui Angliei la Paris, după declarațiile de impresionantă solidaritate ale Angliei și ale Franței, după declarațiile de sincer pacifism ale Führerului, situația internațională s-a liniștit mult și e probabil că liniștea va dura cel puțin până la sfârșitul vacanțelor. Izbânda republicanilor împotriva naționaliștilor, care au repurtat un adevărat și neașteptat succes pe Ebro, recâștigând teren și făcând și vreo 3 000 de prizonieri, nu schimbă întru nimic situația. Pentru câțiva timp evenimentele din Europa nu vor mai avea repercusiuni asupra politicii noastre interne.

Ultimele ecouri ale funeraliilor Reginei Maria:

Maniu n-a fost invitat. Se publicase în ziare că foștii miniștri care doreau să participe la înmormântare urmau să informeze Președinția

Consiliului despre intenția lor și că vor primi în consecință o invitație. Maniu a anunțat că dorește să participe, *dar n-a primit nici o invitație*. La reclamația unuia dintre prietenii săi, *s-a răspuns că măsura privea numai pe foștii miniștri și subsecretarii de Stat, iar nu și pe foștii președinți de Consiliu*. S-a mai adăugat, că foștii președinți de Consiliu¹ fuseseră excluși din categoriile invitaților ca să nu se dea prilej lui Barbu Știrbei să vină... Dar pe lângă *Barbu* n-a fost poftit nici *Iuliu!* Dl preșident Maniu a stat ostentativ pe piața Palatului, cu câțiva prieteni, în momentul pornirii cortegiului, ca să vadă toată lumea că n-a fost invitat... O greșeală. Repet încă o dată: în dictatură, adversarii nu trebuie hărțuiți — ei pot fi exterminați, dar nu e bine să fie exasperați.

De la național țărăniști au asistat la ceremonia de la Palat, Mihalache, dr Lupu și Mihai Popovici.

De luni dimineața, membrii Familiei Regale se ceartă ca țișanii pe moștenire. Regina a lăsat un testament, o scrisoare adresată Regelui și alta, pe englezește, copiilor. Testamentul, ca toate testamentele oamenilor geniali care nu consultă avocați, e idiot. Nu se ocupă decât de bunurile imobiliare și lasă — după câte am aflat — Branul Prințesei Ileana, Balculul Regelui Carol și Copăcenii Elisabetei. Punct. Despre bunurile ei mobile, bani, titluri, bijuterii² — nimic. Și pe astea toate se ceartă moștenitorii, reproșând Ileanei tot cât i-a dat mumă-sa de la mână la mână — și i-a dat mult. Dar nici asupra imobilelor nu sunt de acord. Regele nu vrea să lase Branul Ileanei. Și legatul acesta, trebuie recunoscut, nu prea are sens. Branul a fost dăruit Reginei României de orașul Brașov. Regina trebuia să-l lase unui Prinț român sau unei Prințese române, iar nu Ileanei care s-a înstrăinat. E admisibil ca Branul, în inima țării, să ajungă după moartea Ileanei pe mâinile unor Arhiduci de Habsburg?

Prinții se ceartă și Urdăreanu e de dimineața până seara cu ei — și la masă — și caută să-i împace pe toți și să aplaneze dificultățile și conflictele. Joacă rolul lui Știrbei, după moartea Regelui Ferdinand...

Unul căruia i-a venit iarăși apă la moară e Smintița Constantinescu. Cum pentru Rege, ca și pentru toți Prinții, afacerile lor personale trec

¹ În afară de Maniu și de Știrbei toți ceilalți președinți de Consiliu sunt Consilieri Regali și au fost poftiți ca atare.

² În afară de piesele mari distribuite de Regină încă în viață, Regina avea trei diademe mari pe care le-a împărțit între cele 3 fiice ale sale. Cea mai frumoasă, moștenită de la mumă-sa, și evaluată 3 milioane și 1/2 franci elvețieni i-a dat-o Ileanei. Un splendid lanț de briliante cu o cruce ce atârna pe el și purta un enorm safir în mijloc, Regina l-a lăsat pentru viitoarea soție a Voievodului Mihai.

înainte de toate, și cum pentru lichidarea, împărțea și *valorificarea* succesiunii trebuie bani, acțiunile domnului ministru de Finanțe ad-interim și guvernator al Băncii Naționale au crescut mult... Câteva cadavre suplimentare se vor întinde între Majestatea Sa și escrocul de Mitiță.

În cele două scrisori care însoțesc testamentul, Regina dă sfaturi bune, recomandă Regelui să se împace cu Nicolae și-l roagă, *dată fiind incertitudinea noii sale patrii*, să deschidă totdeauna Ileanei, largi, porțile României. Testamentul și scrisoarea către Carol vor fi publicate — scrisoarea pe englezește adresată tuturor copiilor săi — nu.

Se știe că Prințul Paul al Iugoslaviei cu soția, Prințesa Elena Nicolae a Greciei și perechea Kent au plecat imediat după ceremonia de la Curtea de Argeș, din gara Pitești, deși sosiseră abia în ajun. Se spune că această repede plecare e datorită influenței Prințesei Elena Nicolae (soacra lui Paul și a lui Kent), venită să asiste la înmormântarea Reginei Maria, pe care o iubise mult, dar nu să stea o clipă mai mult decât trebuia în gazdă Regelui. Mândra Prințesă n-a putut să uite că Carol a maltratat pe Prințesa Elena și s-a purtat atât de prost cu actualul Rege al Greciei.

Luat ieri-seară masa cu Ghelmegeanu. Interesant. E deștept și vede clar și cinstit. Mi-a mărturisit că Guvernul merge cât se poate de prost. Se miră și ei în fiecare dimineață că mai durează. În realitate nu există Guvern. Antagonism între miniștrii liberali și cei țărăniști.

Mi-a cerut să formăm o echipă compusă din el, Armand Călinescu și mine. Ei s-ar grupa voios în jurul meu, în vederea zilei de mâine. Ar vrea să mai ia și pe Costăchescu și pe Iunian și câțiva tineri. De Potârcă mi-a vorbit cu dispreț. Ar fi ars și sus, Regele fiind în curent cu modul în care s-a îmbogățit, în ultimii ani. Am declarat lui Ghelmegeanu că sunt dispus în principiu să lucrez cu ei și a rămas să ne mai întâlnim, în doi sau în trei. De fapt în personalul nostru politic de azi — vorbesc de cei tineri — nu sunt alții mai buni...

Ghelmegeanu mi-a spus că știe pozitiv că înainte de a însărcina pe Patriarhul mai departe, Regele s-a gândit la mine (asta am știut-o și eu, și am știut că a fost mai mult decât un gând — după cum am însemnat-o la timp în aceste pagini) și apoi la Vaida. Pe mine m-a dat la o parte din cauza programului meu financiar (o dictatură nu e posibilă decât cu o politică financiară complet ortodoxă¹ — iar pe Vaida fiindcă i-a pro-

¹ Ce eroare!

pus o canalizare a Mișcării Legionare în loc de o sugrumare a ei (a avut dreptate Vaida). O fi și așa. În ce mă privește, mulțumesc lui Dumnezeu că a fost așa! Nu știu însă dacă a fost mai bine pentru țară... și pentru Rege!

28 iulie. Toți oaspeții străini veniți pentru înmormântarea Reginei au plecat pe rând. Prinții de Hohenzollern au plecat alaltăieri-seară și împreună cu ei celelalte mezelicuri princiare (Nemours Hohenlohe, Mare Duce Dimitrie Pavlovici etc.). Rustu Aras, papagalul ovreiesc și egipteanul au petrecut trei zile la Sinaia să se remită de marșul forțat la care au fost supuși, și au plecat și dâșșii. Și Szembeck.

„Orientările generale pentru întocmirea unui plan economic“ au apărut ieri în toate ziarele. Titeanu s-a ținut de vorbă. Îmi era frică că nu vor lăsa introducerea semnată de mine fiindcă conține aluzii puțin agreabile pentru dl Mitiță. Nu e vorba, n-am atacat direct și m-am mulțumit să reproduc un pasaj dintr-o carte a lui Marlio, dar care, pare scrisă de-a dreptul pentru Mitiță Constantinescu. Cenzura nu s-a atins de nimic.

Dacă introducerea e a mea, restul „Orientărilor“ e mai mult opera domnilor membri ai Consiliului Superior Economic, căci ideile mele personale mi le-am rezervat pentru mine. Influența mea se resimte totuși pe ici pe colo — și chiar în părțile esențiale, cum zice Caragiale.

Cred că opera noastră va fi un succes, că va fi adică discutată — și atât ceream și noi.

Marta Bibescu a publicat în *L'Illustration*, cu prilejul vizitei Soveranilor englezi la Paris, un minunat articol asupra Reginei Elizabeth a Angliei. Articolul nu e decât un rezumat și un comentariu al cărții apărute anul trecut asupra Reginei și datorat unei prietene a acesteia, lady Cynthia Asquith — dar e admirabil scris. Principesa Marta Bibescu e un mare, mare scriitor.

Chiar aci la Sinaia unde sunt de două zile, e cald. Ce trebuie să fie la București! Deja alaltăieri, când am plecat, năduful era de nesuferit. Întâlnit pe Grigore Duca, care știe toate, și care-mi spune că Averescu e rău de tot, pe moarte, la Kissingen. Ținea știrea de la Ciuceanu, subdirectorul serviciului presei...

În ziarele de azi-dimineață a apărut testamentul Reginei, dar cel din 1933, nu cel mai recent — de ce? și scrisoarea către popor. Testamentul e alandala, căci vorbește de un uzufruct ca de o avere disponibilă și

lasă 120 000 franci francezi rentă anuală surorii sale Victoria, azi ducesă. Se vor prevala oare copiii acesteia de acest legat?

Scrisoarea către popor e de toată frumusețea, sinceră și plină de farmecul care a caracterizat pe Regina noastră în viață. E un document care va rămâne pentru toate vremurile și care înalță breasla Regilor.

Uniforma de Malta pe care o purta Prințul Nicolae la înmormântarea Reginei era a lui O'Kelly, căruia o împrumutase. Nicolae Brana nu voia la început deloc să se preteze fanteziei lui frate-său și era hotărât să apară în frac. Frate-său a declarat însă rituos că nu-l putea admite fără uniformă. O'Kelly era la Predeal. A trebuit să alerge o zi întreagă după el Puiu Filitti, aghiotantul. În fine a căpătat uniforma; să o ajusteze nu putea fi vorba căci nu era timp¹ — s-au mulțumit să adauge galoanele de „bailli“ (se putea altfel) căci O'Kelly e numai cavaler...

Repede se mai face carieră în toate țările totalitare (în această privință suntem și noi țară totalitară!)! Dörnberg (Deutschland über alles!) trimis ca ambasador la funeraliile Reginei, peste capul lui Fabricius, era încă consilier de Legație, acum câteva săptămâni. A fost numit în câteva zile Șef al Protocolului Reichului și ambasador...

31 iulie. Ieri, sâmbătă, s-a celebrat parastasul Reginei Maria, de nouă zile, deși au trecut aproape 15 (care se împlinesc mâine, luni) de când a murit. Dar la noi toate ca la nimeni. La parastas n-au fost poftiți în afară de Familia Regală, decât Consilierii Regali, Guvernul și Curtea.

Pe noi, Consilierii Regali, ne-a prins cu arcanul, ne-a telefonat Președinția, ne-a telefonat Mareșalatul. Pare că menirea noastră e mai ales să figurăm la praznicele Familiei Regale. Dacă ar fi numai la înmormântări, n-aș avea nimic de zis, fie cât de des, până la ultimul, să scăpăm odată de toate lichelele ce mișună în jurul Tronului...

În afară de Patriarh și de Balif, prezenți prin funcțiile ce ocupă, n-au răspuns somațiilor decât Iorga, dr Angelescu, Guță Tătărescu (sculat din somn, de la Gorj) și cel ce scrie aceste rânduri. Și de la Curte lipseau Stârcea, Mocsony, Flondor etc. Familia Regală era reprezentată numai prin partea masculină: Regele, Voievodul Mihai, Nicolae și Arhiducele Anton, așezați în această ordine. Aveau toți patru capete de pușcăriași, nerase și nespălate. Toți patru priveau urât, dar nu ca oameni îndurerăți (îndurerat era numai Zwiedeneck, pierdut în gândurile

¹ Pentru transportul corpului de la Sinaia la București. Pentru funeralii uniforma a fost ajustată și nu mai părea că atârnă pe umerii Prințului, ca în prima zi.

lui) ci ca oameni cu conștiința neîmpăcată și sfădiți. I-am așteptat în biserică, așa era ordinul. Au venit, au stat, au plecat fără să bage seamă de prezența noastră. În afară de Patriarhul, care le-a ieșit înainte pe treptele bisericii, n-au spus bună ziua nimănui. Așa educație mai rar.

Aflându-mă la Sinaia, m-am dus de-a dreptul la Curtea de Argeș cu automobilul și am mers la gară ca să aflu de la cei ce veneau de la București „ordinea de zi“. Cum a sosit trenul ministerial și au coborât miniștrii, s-a produs o scenă penibilă, al cărui erou, fără să vreau am fost eu. Abia apucasem să zic bună ziua câtorva din cei sosiți, și m-am pomenit cu Mitiță Constantinescu, mic și verde ca un căcat de găscă, că se rățoiește la mine cu cuvintele: „Domnule Consilier Regal (!) mă văd silit să protestez cu cea mai mare energie(!) împotriva publicației(?) Consiliului Economic...“ — „Ascultă Domnule, suntem aci la înmormântare și nu este locul să discutăm despre asemenea lucruri“ — l-am tăiat eu, recunosc, fără nici o amenitate în glas, dar el ridicase tonul întâi: „Nu pot să las totuși, ce ați spus despre Cooperatie...“ — „Încă o dată domnule, eu cu d-ta nu discut; dacă ai ceva de spus, du-te și reclamă la șeful d-tale ierarhic, și pe mine lasă-mă în pace, în tot cazul du-te... unde vrei!“ — și i-am întors spatele. L-am mai auzit din depărtare bolborosind ceva, dar n-am priceput ce.

Amuzante au fost „leurs têtes“. Mai toți miniștrii erau încântați și beau lapte, căci nici unul nu poate suferi pe Mitiță. Fața lui Ghelmegeanu se deschisese ca o floare, Ralea surâdea prin toți porii, Călinescu închisese de bucurie singurul său ochi și-și încrețise buzele, Ionescu-Sisești sorbea venin. Numai Patriarhul părea plictisit de frică să nu se încurce mai rău lucrurile. Într-o secundă m-au înconjurat toți și m-au copleșit cu prietenia lor...

Ghelmegeanu mi-a spus apoi toată zarva pe care a făcut-o în Guvern publicația *Orientărilor*, urletele lui Mitiță și în cele din urmă cerea lui să se solidarizeze toți miniștrii cu politica lui. „Ne-am solidarizat noi — a adăugat Ghelmegeanu — dar până în cele din urmă, vom vedea ce va mai rămâne din solidarizarea noastră“.

Orientările au fost publicate joi și ieri. Ieri mai dădusem un interviu în care căutam să mai pun lucrurile la punct, să arăt că programul nostru e mai mult o profesiune de credință decât temelia unui plan practic, că eram gata să discutăm fiecare punct propus etc. Mai mult, pentru prima dată exprimam ideea că un plan economic pe mai mulți ani nu putea fi întocmit serios decât în țările *autarhice*, căci în celelalte un program nu poate fi stabilit decât în legătură cu conjunctura internațională,

care variază de la zi la zi — și afirmam că România din cauza resurselor limitate de care dispune, *nu e Stat autarhic*. Toate acestea le spusese de la Sinaia, ca să înlesnesc poziția Ministerului Economiei Naționale, fără să știu că la București domnul Mitiță mă înjura... Dacă aș fi știut, altfel aș fi vorbit!

Așa cum a fost, interviul meu era să nu apară, căci idiotul ceruse Cenzurii să-l oprească. Cererea sa a fost însă pusă la dosar și interviul a apărut ieri dimineață în *Universul* și în alte gazete.

Între Rege și Mitiță există evident un cadavru și cadavru nu e greu de găsit: neîncetatele transferuri pe care Regele prevăzător le face în străinătate. Altfel nu s-ar putea explica cum toată gospodărirea țării românești a fost dată pe mâna unui pick-pocket, și încă a unui pick-pocket prost.

Toată lumea, mai ales coconetul, face vâlvă mare în jurul testamentului Reginei. Cei care nu știu, se miră cum într-un testament redactat în 1933 să nu fie nici o vorbă despre doamnele de onoare, despre prietena Simky Lahovari, care a fost atât de devotată Reginei și pe care Regina o iubea atât. Și cum să nu fie nici o vorbă despre fiica Marioara, și nici un amănunt despre împărțirea giuvaericalelor care reprezentau o adevărată avere. Cei care știu, adică care știu că Regina a mai făcut un testament în primăvara aceasta — și știu mulți, căci Regina n-a făcut confidețele sale numai soției mele, ci și altora (domnișoarele Robescu spre pildă), se miră și mai mult, fiindcă își dau seama că ne aflăm în fața unei adevărate falsificări a voinței defunctei. Nu este exclus ca până în cele din urmă să se nască un mare scandal. Le vom fi cunoscut pe toate, cu scumpa noastră Dinastie!

Bătaia mare e în jurul sculelor. Pentru Mihai, adică pentru viitoarea sa soție, Regina alesese „sautoirul“ ei de briliante și briliantul solitar pe care i-l dăduse Regele Ferdinand, după cum am notat-o mai sus. În testamentul publicat a dispărut „sautoir-ul“. Tot asemenea nici o însemnare în ce privește împărțirea diademelor, din care cea mai prețioasă fusese destinată Ileanei. În fine testamentul nu pomenește nimic despre sculele mai puțin importante lăsate prietenelor și damelor de serviciu, nici atenții despre care Regina *a vorbit* și cu soția mea și cu alte dame, afirmându-le *că nu le uitase în testamentul ei*.

Ne aflăm foarte probabil față de o distrugere de testament, a celui din primăvara aceasta și a unei falsificări a altuia, a celui din 1933.

Ce adunătură de escroci! Dar îi va pedepsi Dumnezeu, căci morții se răzbună!

Filip îmi raportează: cu foarte mare greutate a putut obține la Banca Națională 10 000 franci pentru d-rul Katz — dar d-na Scloșteanu (!) sora lui Petrică Gârboviceanu, prefectul escroc de Dolj dat în judecată și prietenul lui Mitiță Constantinescu a obținut 15 000 fr. francezi și 100 de livre, tot ca să meargă în străinătate să se plimbe! Solidaritatea escrocilor!

Iorga, acest complex de tare congenitale, de aberații intelectuale și de incontestabile calități, a ținut în ziua de 29 iulie un discurs bun la Radio. A vorbit despre Regina Maria, cu nuanțe, și a propus înființarea unei mănăstiri la Bicaz în amintirea ei. Cu mănăstirea a cam exagerat-o. Nimeni nu tăgăduiește mai puțin ca mine însușirile Reginei Maria, dar până la Mănăstire, e drum!

Englezii au semănat din mazărea pe care au găsit-o în mormântul lui Tutankamon, și mazărea a dat! O revistă germană care îmi cade în mână reproduce splendida plantă al cărui germene a dormit 3 500 de ani! E o privesc adânc emoționantă! Planta a dat rod și revista adaugă că forma și gustul acestei mazări sunt puțin diferite de mazărea noastră obișnuită. Toată chestiunea e de necrezut, dar nu trăim oare în veacul minunilor?

Tot vin amănunte asupra lui Corrigan care a trecut Atlanticul „prin eroare“. E acum bine stabilit, că omul hotărâse să treacă oceanul, dar lipsit de mijloace și neposedând decât un avion vechi, fără aparate de radio, fără nici una din perfecționările tehnice ale vremurilor din urmă — avionul său era vechi de nouă ani — *s-a prefăcut* că pleacă nu mai știu către ce oraș din America, și a pornit spre Europa. Luase cu dânsul un sandwich și două pachete de ciocolată! Un nebun, sau un erou?

S-a zbatut primăria orașului Sinaia cât a putut, a încercat să uite ordinul precis primit de la Ministerul de Interne, dar până în cele din urmă strada mea, fosta stradă a Monăstirii, devenită pe rând strada Take Ionescu și strada Emil Costinescu a redevenit strada Monăstirii, după cum o cerea tradiția locului. Azi au fost bătute pe ziduri noile plăci.

Greșeala „ieftinirii traiului“ își poartă roadele. Natural nu s-a ieftinit nimic, și nici nu se putea ieftini nimic, căci totul se vinde pe prețuri

derizorii. Dar anarhia s-a instalat în toate piețele. Toată lumea e nemulțumită și cei dintâi consumatori care nu mai găsesc nimic. Lucrurile bune se ascund și se vând în fraudă și pe din dos. La restaurante s-au scăzut prețurile dar s-au scăzut și porțiile. Ministerul de Interne a intrat în război cu birturile: birtașul care va micșora porțiile își va vedea prețurile reduse cu încă 40%. Foarte bine, dar cine va judeca mărimea porțiilor? Război ridicol!

1 august. Sâmbătă, pe când se slujea parastasul la Curtea de Argeș, s-a slujit câte unul și în toate bisericile din țară. Parastasul de la Sinaia (la mănăstire) a fost slujit în condiții nemaipomenite de sărăcie. N-au fost lumânări, *nici colivă* deși aceasta nu lipsește nici la parastasul celui mai pârlit om. Generalul Eraclie Nicolescu, fidel și inteligent, a reclamat arhimandritului. Acesta a răspuns că mănăstirea e săracă și n-are cu ce să facă colivă, că era treaba Primăriei. Întrebat la rândul lui, primarul prezent a răspuns că era treaba militarilor, căci armata a „comandat” parastasul. Armata, în persoana șefului garnizoanei a declarat că „colivă” nu era de competența ei, și că era „treaba” popilor. Și iată cum a fost cinstită memoria Reginei Maria, la Sinaia, unde a stat 45 de ani!

Cu prilejul morții Reginei s-a oficiat — prin îngrijirea Legației noastre — un parastas, la Moscova în catedrală. A fost primul serviciu solemn într-o biserică din Moscova, de la revoluție. A asistat tot corpul diplomatic în uniformă și delegații Sovietelor. Vâlva a fost atât de mare în public, emoția atât de adâncă în popor, încât Sovietele au socotit necesar să dea un comunicat prin care să afirme că raporturile lor cu Biserica s-au modificat.

În valiza atașatului militar japonez Vaca, prăbușit cu avionul în Bucovina, s-a găsit o pușcă mitralieră germană, desfăcută. Valiza sechestrată de autorități a ajuns până la Statul Major, care nu vrea să mai dea pușca, cu toate reclamațiile Legației japoneze. Dacă cei care au găsit valiza erau deștepți, nu o mai înscriau în procesul verbal dresat cu prilejul accidentului, și nu mai reclama nimeni...

2 august. Mic Catargi¹ îmi povestește cum s-a ajuns la haosul în care se găsește Direcția sau Subsecretariatul (?) Propagandei, Presei, Tu-

¹ Subdirector la Propagandă.

rismului etc. Regele a vrut să creeze un minister al Propagandei și Armand Călinescu care dorea pe de o parte acest portofoliu pentru prietenul său Ralea (care nu se împacă cu Munca), iar pe de altă parte să curețe pe Dimăncescu, a împins cât a putut la roată. Din nenorocire a aflat Iorga despre ce se plănuia și a cerut numaidecât pentru el noul Minister al Propagandei. Ca să scape de această pacoste, Regele a numit la rezezeală pe Titeanu subsecretar la Interne, însărcinându-l cu conducerea Propagandei, Presei etc. rămasă tot direcție. Călinescu a primit și el pe Titieanu, de frica catastrofei Iorga. În toată combinația a rămas însă de căruță Dimăncescu, slugă la dârloagă la cucoana Plotoagă! Acum situația este inextricabilă. Călinescu vrea să mănânce pe Titeanu, insuportabil oricui, și mai ales lui Călinescu, care vrea să păstreze înaltul comandament asupra Direcțiunilor încredințate lui Titeanu — iar Titeanu vrea să curețe pe Dimăncescu, care-i stă în gât. Ce e mai nostim e că Dimăncescu și-a pierdut și locul de la Londra, dat lui Boncescu... Legea de organizare, pe care Dimăncescu n-a putut să o „exopereze“ din cauza opunerii lui Călinescu, pare că va fi în fine decretată, dar nu va fi o lege de organizare, ci una de dezorganizare, căci Propaganda, Presa, Turismul etc. devin atâtea Direcții independente în Ministerul de Interne! Mă întreb cum a rămas cu hotărâta idee a Regelui de a unifica toate aceste servicii? La noi toate sunt ca la nimeni, până și dictatura, cuvânt care s-ar părea totuși că nu poate avea mai multe interpretări. S-ar putea oare concepe Mussolini, Hitler sau chiar Kemal poticnindu-se de toate micile buturugi întâlnite în cale? E drept că cei trei precizați dictatori n-au pe Urdăreanu în față și pe Lupeasca în flanc.

Mic Catargi mi-a mai povestit și tot scandalul pe care l-a făcut Mitiță Constantinescu, la Presă, pentru publicarea *Orientărilor*. Am întâmpinat cu un surâs: „Ce vrei dragă, Mitiță e un bun băiat și muncitor dar are un cusur: a uitat că a fost pick-pocket!“ Mic a găsit formula bună, a răs, și am simțit că o va repeta. Asta doream și eu.

Iri Gator (cum zice Georges Romalo) recte Iri Procopiu, s-a înapoiat de la București încântată: „Moștenitorii“ i-au dat o splendidă manta a Reginei, de Breitschwants, cu guler enorm de vulpe argintie, o tavă de argint de toată frumusețea (zicea ea) și un ceasornic de masă, de aur. „Moștenitorii“ pretind că acesta e legatul lăsat ei de defuncta, dar „tante Iri Gator“ n-a văzut testamentul (care? căci în cel publicat nu e vorba de nici un legat). Lumea continuă să fie nedumerită în chestiunea testamentelor și succesiunii Reginei; să vedem ce legate mai ies la lumină.

Nu se poate contesta că au și „moștenitorii“ cei dârji dreptate. Regina, cât a trăit a îmbăcsit pe Ileana. I-a cumpărat Sonnenbergul lângă Viena, o vilă Wörthersee și i-a dat bani cu nemiluita — milioane. Acum, la moarte, vrea să-i mai lase și cea mai frumoasă diademă, cea evaluată la 3 1/2 milioane franci elvețieni. Un Nicolae cu degetul în gură, o Elisabetă aprigă cum e — urlă și protestează și cer ca toate „do-națiile“ primite de Ileana să fie „raportate“ la succesiune.

Cu Branul, chestiunea e și mai complicată. Adică cum: după moartea Ileanei, Branul să devină cuib de Habsburgi, în inima Țării Românești? De aia a dăruit-o orașul Brașov Reginei României? Are dreptate și Regele și cei care spun că nu merge.

În ziua de 31 iulie a fost semnat la Salonic un tratat de neagresiune între Înțelegerea Balcanică și Bulgaria. Tratatul a fost semnat de d.d. Metaxas, președintele în exercițiu al Înțelegerii și Kiosseivanov, primul ministru bulgar. Au fost de față și miniștrii României, Iugoslaviei și Turciei acreditați la Atena. După semnare, diferiții Talleyranzi balcanici au schimbat telegrame ditirambice între ei, cum schimbă cucoanele cercurile colorate în jocul grațiilor.

Prin acest tratat, Puterile Înțelegerii Balcanice recunosc Bulgariei dreptul de înarmare, drept pe care Bulgaria și l-a luat de mult. Un petic de hârtie care nu schimbă și nu întărește nimic, dar care nu face nici rău, și permite diplomaților caraghioși să bată toba succeselor lor.

Undeva pe granița dintre Manciuko și China, rușii și japonezii s-au încăierat serios.

Să fie începutul unui război ruso-japonez?

Avocatul Bobulescu a telefonat lui Filip, pe când era la mine, „că s-a făcut“. Ce „s-a făcut“? S-a făcut împrumutul la Banca Națională, ca să se salveze moara Violatos de la Brăila, o afacere despre care am vorbit deja în aceste Însemnări. Împrumutul a fost făcut mulțumită intervenției lui Urdăreanu pe lângă Mitiță Constantinescu. Domnul Urdăreanu a înghițit un șpert de 1 700 000 lei. Cât o fi dat dintr-însul lui Mitiță? Aș paria că n-a dat nimic.

Trixi Mironescu, văr bun cu „prințesa“ Mavrocordat (Jeana) născută Pop-Bragadiru, ne povestea un capitol interesant din viața lui Urdăreanu, înainte de a ajunge la mărimi. Era ofițer de cavalerie și-și complectea veniturile cu beneficiile crupei la Automobil-Club și cu ce „pi-

ca“ de la dame. Într-o vară și-a luat un concediu mai lung și a plecat la Paris cu Prințesa Pop-Mavrocordat, pe atunci d-na Romalo, soția fericitului Nindi. Se vede că la Paris a cerut prea multe parale damei, și aceasta plictisită, fie din acest motiv, fie din altul, a dat drumul „căpitanului“. Acesta, găsindu-se fără resurse pe trotuarele Parisului a intrat la Cinematograf unde a făcut parte din „figurația mondenă“. „Turnarea“ filmelor a ars ochii tânărului Șalău, și multă vreme a fost silit să poarte ochelari negrii, ca să-și repare retina...

Se vede că i-au rămas totuși amintiri bune de la capricioasa prințesă, căci acum în urmă când era să fie arestată din cauza legăturilor ei cu Garda de Fier, a scăpat-o dânsul de ororile pușcăriei...

3 august. Ziarele de azi-dimineață ne anunță „deschiderea“ oficială a succesiunii Reginei Maria. Conform Statutului Casei Regale, succesiunea va fi deschisă în fața Curții de Apel din București care va hotărî punerea în posesie a fiecărui moștenitor și va proceda la împărțirea averii rămase. Cu inventarul succesiunii a fost însărcinat consilierul Vasile Teodorescu. E ciudat că s-a așteptat atât pentru sesizarea Justiției. Să nu fi fost moștenitorii de acord asupra „aranjării“ testamentelor și asupra dispozițiilor defunctei Sale Majestăți?

În legătură cu armonia care domnește între frați și surori trebuie pusă o scurtă apariție a Elisabetei și a Marioarei, alaltăieri, luni, la Sinaia. Sosite la amiază cu un vagon special agățat de trenul tuturor muritorilor, simpaticele zâne cu înfățișare de rândășoaice, au stat până seara și s-au înapoiat la București. Probabil că veniseră ca să mai scotocească prin sertarele și prin dulapurile Reginei...

Și Elena Perticari a primit un Breitschwantz cu guler de vulpe argintie, dar pe când mantaua Irinei Procopiu e neagră, a Elenei e cenușie. Se vede că Regina avea o colecție de mantale în Breitschwantz, căci nu se poate să nu fi lăsat și una d-nei Mavrodi, care iarna, se plimbă goală.

De biata Regină au ajuns să-și bată joc și proștii și genialii. Prostul de la Bod (Stațiunea de radiofonie), vorbind despre activitatea Reginei în timpul războiului și de vizitele ei la spitale a adăugat, ca un ecou de la Cotofănești:

„Majestatea Sa trecea din pat în pat...“ Toți cei care au ascultat la radio au fost indignați. Genialul a fost Iorga, care tot la radio, făcând un călduros apel pentru ridicarea unei mănăstiri la Bicz, a închinat-o „Maicii Domnului și a tuturor mângâierilor“!

Pe când în Europa toate coardele se destind, în Asia, și mai ales în Extremul-Orient, pare că se întind. Incidentul de la granița Manciuokului ia proporții și deși se pare că nici Rusia nici Japonia nu vor să împingă lucrurile prea departe, localnicii se atacă de o parte și de alta cu înverșunare, cu tunuri și cu aeroplane, așa încât ar putea rezulta război. În Palestina atentatele, omorurile și toate dezordinele continuă și vor cere autorităților britanice eforturi din ce în ce mai mari. Ideea sionistă, cu colonizarea evreiască în Palestina pare serios compromisă.

Ziarele străine, cele din Apus mai cu seamă comentează în mod favorabil încheierea tratatului balcanic de neagresiune. A făcut și Comnen declarații în această privință, bineînțeles fără nici o importanță.

Tot Bucureștiul zbârnâie de zvonurile unei iminente schimbări guvernamentale, ca pe vremea domniei politicianismului. Unii afirmă că Patriarhul e atins de o boală de sânge pernicioasă și că nu mai poate sta, și că în locul său va veni Vaida (!), Văitoianu (!!) sau eu (!!!) Eu, natural, nu știu nimic despre așa ceva. Alții spun că pleacă Comnen (ca ambasador la Ankara) și că în locul lui va fi numit Franasovici, sau eu (!!) — că vor mai fi schimbați și alți miniștri. Și fiecare înlocuiește pe cel care îi stă în nas. În realitate, cred că nu va fi încă multă vreme nici o schimbare. Chiar Cancicov pare a fi mai bine și la Finanțe se spune că își va relua postul la 15 august.

Întâlnit ieri pe Grigorcea care mi-a spus că l-a primit Regele în audiență și că a putut să se scape de guvernatorul Bucovinei. Rămâne la Londra.

Adina Woroniecka a terorizat lumea (de la Palat) la înmormântarea Reginei Maria și a pretins să asiste la toate ceremoniile în calitate de damă a Palatului, calitate pe care a pierdut-o căsătorindu-se cu un străin. În ziua slujbei de la Palat, a intrat cu forța și s-a așezat în rândurile damelor de onoare. Ce bizară și sinistru ambianță...

4 august. Ce nu s-a mai întâmplat în țara românească: trei magistrați (președinți și membri la Curte) au fost destituiți pentru matrapazlăcurile pe care le-au săvârșit, cu motivele publicate la *Monitorul Oficial*. Unul din ei, Suruceanu, îmi era cunoscut ca pungaș de ani și ani de zile și n-am putut niciodată să obțin cea mai mică sancțiune a faptelor sale. Măsura luată e foarte bună — numai că, pe când acești trei

pungași sunt dați afară din magistratură, alții sunt înaintați în locurile cele mai de seamă (cazul Liciu, numit prim-președinte la Curtea de Apel din București, de pildă). Ar trebui mai multă unitate, în concepția măsurilor ce se iau la Justiție. Și aiurea de altminteri.

Mussolini s-a declarat împotriva gulerului și cravatei, la bărbați. Dânsul pretinde, cu drept cuvânt, că gulerul și cravata strâng gâtul, împiedică circulația și congestionează creierul — consecință: o scădere a puterii de gândire. Se pune însă întrebarea: au nevoie regimurile totalitare de un plus de putere de gândire? Se pare că Mussolini a rezolvat problema afirmativ, căci Italia fascistă a și început campania pentru suprimarea gulerului și cravatei. La această campanie s-au asociat și Germania și Ungaria, cum era și firesc. Vom avea de acum înainte gâtul fascist, liber — și gâtul democratic, strâns în legături! Încă o contradicție în aplicarea principiilor de conștiință!

Hulubei, un tânăr savant român care lucrează la Paris în laboratorul lui Perrin, a descoperit al 93-lea corp simplu ce vine să se încadreze în clasificarea lui Mendeleev. Hulubei e un învățat de mare merit, și totuși n-a putut ajunge în țara lui decât la situația de agregat în concediu (la Facultatea de Științe din Iași) și încă și asta numai prin încăpățânata protecție a Regelui, pe când imbecilii de tot soiul și de toate specialitățile sunt numiți profesori în fiecare zi.

Deși străin, la Paris, Hulubei a ajuns directorul laboratorului profesorului Perrin, cel mai important laborator de fizică din Franța. Corpul descoperit de dânsul a primit numele de „Moldavium“.

De ieri la amiază, un funcționar de la „Steaua Română“ (petrol) mi-a adus o scrisoare alarmată de la Mătășaru, unul din directorii societății. Iată textul acestei scrisori:

„Domnule Președinte,

Avem onoarea a vă înștiința că ieri (4 august), la ora 10 1/2 s-au prezentat la Biroul nostru dl procuror Bunescu, jude-instructor Trisonimo (!), cu ajutorii săi, inspector general Luca de la Ministerul de Finanțe, însoțit de 4 funcționari, șeful Siguranței Paximade, comisarul șef Borcea și un număr de agenți de poliție.

Numiții au poștat agenți la intrări, telefoane și birourile principale, după care s-au prezentat subsemnatului, cerându-i în vederea unei anchete, să li se predea o serie întreagă de registre și de dosare de cores-

pondență. Li s-au predat toate registrele oficiale și semi-oficiale, începând de la 1932 și până astăzi, în legătură cu exportul produselor, cu conturile-curente, registrele de casă, carnetele de cecuri, cifrul telegrafic și un număr de 270 dosare corespondență. Simultan, aceeași operație s-a efectuat la stațiunile noastre de export din Constanța și Giurgiu.

Nu cunoaștem precis motivul acestei măsuri drastice și neobișnuite, mai ales față de o societate de talia și cu reputația „Stelei Române”. Judecând după registrele și dosarele ridicate, ar reieși că e în legătură cu devizele rezultând din exporturi, unde de altfel nu avem nimic a ne reproșa.

Am pus în curent de acest lucru și pe dl Crețeanu¹, și aveam intenția ca în prima zi a săptămânii viitoare să facem demersuri pentru restituirea registrelor pe anul curent, a căror lipsă ne stânjenește activitatea. Vă vom ține în curent cu mersul acestei afaceri“.

Îmi aduc aminte, că înainte de a intra eu la „Steaua”, a fost o chestiune de devize la această societate, împletită în afacerea Gross. Dar „chestiunea” s-a clasat și odată chiar, Osiceanu s-a lăudat cu rezultatul obținut de dânsul în această afacere.

Convingerea mea este că licheaua de Mitiță Constantinescu redeschide această afacere numai ca să mă jignească pe mine, în calitatea mea de președinte al Societății — și a găsit în Victor Iamandi un complice complezent, căci nici ministrul Justiției nu poate să mă sufere de când am raportat Regelui câteva numiri scandaloase pe care le-a făcut.

Mitiță Constantinescu agitând fulgerele Justiției în fața mea care l-am scăpat — din slăbiciune — de pușcărie, iată un spectacol neașteptat. A trebuit domnia Regelui Carol al II-lea ca să poată fi înscenat. Cui să reclami? Regelui? Nu te lasă Cenzura. Așa e când dictatura ajunge pe mâna pungașilor și canaliilor.

Numirea lui Silviu Dragomir ca Comisar al Minorităților a apărut în *Monitor*. Dl Comisar își va avea birourile în localul Camerei Deputaților. Cred că această numire e o greșeală. Situația noastră nu e comparabilă cu a Cehoslovaciei, și dăm nas, degeaba, minorităților. România e un Stat unitar și trebuie să rămână ca atare.

Un punct bun pentru Guvern. A scăpat Oltenia de episcopul Vartolomeu. Secătura își valorifica drepturile la pensie pe ziua de 1 noiem-

¹ Membru în Comitetul de direcție al „Stelei” și director general al Băncii Românești.

brie 1940, iar până atunci va fi în stare de concediu. O locotenentă episcopală va fi imediat înscăunată în eparhie, iar în toamna anului 1940 se va alege noul episcop. Biserica oltenească a scăpat de un nebun.

Prefectul Cameniță a avut în ziua înmormântării Reginei Maria, la Curtea de Argeș, un conflict cu inspectorul de poliție Botez, din București. Botez, care pe vremuri era un funcționar model, s-a stricat de tot, și bea. Ministerul de Interne l-a suspendat pe o lună.

La Gura Boului (!) în județul Olt, perceptorul Ciulescu a fost descoperit cu delapidări de mai multe milioane. A fost destituit și dat în judecată. Are și complici: mare este limba Boului, dar nu poate vorbi! Iată două acte care cinstesc Guvernul „de autoritate“. Păcat că mai sunt într-însul și lichelele care nu fac decât să încurce lumea și lucrurile.

Elena Perticari îmi spunea deunăzi că Citta Davila, nepotu-său, a trimis lui Victor Iamandi o telegramă de înjurături ca răspuns la intervenția făcută de Guvernul nostru, prin Thierry și prin Cesianu, împotriva unei naturalizări franceze a zisului Citta. Titulescu a fost mai stăpân pe nervii săi. E și mai inteligent.

Tot Elena Perticari mai povestea că „un grup de prieteni“ din Washington și New York solicită pe Davila să se facă american. Cine n-are câțiva prieteni; chestiunea e câți sunt?

Ziarele anunță că pe lângă Facultatea de Litere din Szegedin s-ar fi creat o catedră de „Limba și Literatura Română“. Să nu se uite că Universitatea din Szegedin poartă titlul de „Universitatea din Kolosvar (Cluj) provizoriu instalată la Szegedin“. Noua catedră nu tinde probabil decât să întărească această legătură cu ținuturile locuite de vlahi. Titular al noii catedre ar fi un oarecare Vasile Sulca, sau Salca — un român maghiarizat. Mai sunt și din aceștia.

Farsa cu ieftinirea traiului continuă. După ce că prețurile în piețele de provincie sunt prețuri de mizerie, autoritățile s-au năpustit și asupra lor. O să ajungă bietii producători mai rău ca pe vremea zaveriei. Și birurile cresc, și se încasează cu brutalitate... Crește însă și nemulțumirea, crește grozav...

Ploile cad nebuneșteci ele. La Breasta n-a plouat de 6 săptămâni și în toate zilele avem 34 la umbră, luate la ora 5 p.m. — iar ieri, pe

drumul Radovanului (la 30 km de Breasta) fiică-mea n-a mai putut înainta cu automobilul din cauza ploii. În Brăila, în Prahova, în Vâlcea — plouă de rupe pământul, în Romanați s-a uscat de tot...

7 august. Se împlinesc 21 de ani de la luptele de la Mărășești... cum trece timpul! Cine își mai aduce aminte, dintre cei care eram la Iași în 1917, de starea de nervi în care ne aflăm! Era în joc toată soarta noastră — acum, fluierăm!

În Anglia, pe toată coasta de Sud, în Franța, spre Havre s-au dezlănțuit furtuni nemaipomenite, după zile de tropicală căldură. Pagubele se ridică la zeci de milioane de franci. Să nu ne mai plângem de căldura noastră. E cald, dar am scăpat de catastrofe și de pagube.

Japonia și Rusia după ce s-au bătut bine pe graniță vor să se împace. Japonezii propun să se retragă de pe punctul contestat dar atât. Rușii nu vor să audă de o schimbare a graniței dintre Manciuco și Mongolia, graniță pe care japonezii nu o recunosc. Dracul să-i ia! De s-ar putea nimici unii pe alții!

Javra, din fruntea Ministerului Economiei Naționale, pick-pocketul lui Alecu Porcu, Constantinescu el însuși, dar de duzină — pune pe un salariat să mă ironizeze în oficiosul Guvernului *România* și să atace în același timp „à fond“ teoria libertății economice. Analfabeții și escrocii nu pot fi, natural, decât de partea ghelirurilor, adică a economiei dirijate. Dirijate spre buzunarele lor. Din înseși statisticile publicate de ei, rezultă că în iulie trecut, mai tot comerțul nostru s-a îndreptat către țările cu valută neconvertibilă (Germania și Italia), că comerțul cu țările cu valută tare ne e din ce în ce mai nefavorabil. Balanța exportului și a importului, pentru Egipt spre pildă, a scăzut din 1936 și până în 1938 de la mai bine de un miliard în favoarea noastră, la vreo 50 de milioane. Și așa cu Palestina, și așa cu Anglia. Și toate acestea sub dictatura economică a lui Mitiță Constantinescu și Costache Bursan...

Ce frumos i s-ar putea răspunde — dar nu se poate! Cenzura oprește orice articol. Dașcovici, *secretarul general* al Ministerului de Instrucție a vrut să scrie asupra „Orientărilor“ în *Argus*, și Cenzura i-a oprit articolul!! A reclamat la șeful său Călinescu care e și șeful Cenzurii și acesta, „sămânță de dictator“, i-a răspuns! „Las-o încurcată!“ Și când mă gândesc că același Dictachior mi-a promis să lase liberă discuția în jurul nenorocitelor „Orientări“, odioase lui Mitiță, fiul spălătoresei!

Pe ce mâini a încăput țara românească! *Nu e posibil să nu vină o reacție, și mi-e frică să nu fie fără milă!*

Din diferite județe din Regat (Vlașca, Vâlcea, Romanați) îmi vin vești destul de sigure că Garda de Fier iar a ridicat capul și că propaganda legionară din om în om merge iar strună. Am ajuns să zic că e bine, căci dictatura polițistă, „à froid“, fără curent, nu face două parale. Numai cu coloneii nu poate nimeni modifica moralitatea unei țări.

Statele Unite au mutat la București centrala comercială oficială care funcționa în Viena, pentru Europa Dunăreană, Dl Gardner Richardson, conducătorul ei, a și sosit la București. Numai să nu-l pună Mitiță patriotul pe fugă.

La Instrucție, dl Armand a răscolit printr-un decret toată organizația învățământului primar și secundar. O sumă de școli normale, de licee și de gimnazii au fost suprimate. Deblocări în masă în corpul profesoral. Măsuri bune, dar de amănunt. Ceea ce se cere e o reclădire a întregului edificiu, pe alte planuri. Deocamdată se mai bagă în slujbă vreo 3 500 de candidați — absolvenți, care băteau trotuarul în fața Ministerului. Tot măsuri de oportunitate!

Pe de altă parte citesc că Ionescu-Sisești, opincarul, a propus Consiliului de Miniștrii adaptarea învățământului agricol la noile (?) necesități. O să schimbe „pe ici pe colea ceva, fără să se atingă de părțile esențiale“, după formula lui Caragiale, pe care probabil că Ionescu-Sisești nu l-a citit, căci nu figurează în biblioteca de la Hohenheim.

Delicios: Conțescu (nenorocirea României în Comisia Dunării) a fost scos la pensie din gradul (?) de ministru plenipotențiar, dar menținut mai departe reprezentant al României în cele două comisii internaționale ale Dunării! Altă boacăină a lui Commen: pe lângă seria de tâmpiți (Broșu, Condurache etc.) pe care i-a numit miniștrii plenipotențieri, lăsând la o parte elemente și mai tinere — a mai înaintat acum și pe Andrei Popovici, un caraghios semi-smintit, care se plimbă vara cu palton și iarna cu pălărie de paie și pe care nici unul din ultimii miniștrii de Externe n-au vrut, nu să-l înainteze, dar nici măcar să-l întrebuințeze!

Ghelmegeanu a obținut în fine capul lui Pitulescu, periculosul director al Poștelor, prin anarhia pe care o semăna. A trebuit să fie greu, căci Pitulescu era omul Coccoanei.

A apărut și decretul-lege pentru organizarea Curților Criminale. Ele vor începe să funcționeze în locul Curților cu jurați, la 15 septembrie. Cred că s-a făcut o greșală instituindu-se o singură instanță pentru procesele criminale, fără apel și numai cu recurs. Cu jurații puteau să se lipsească inculpații de apel, căci erau mai totdeauna achitați, cu Curțile Criminale nu va fi același lucru.

Din cauza morții Reginei Maria, serbarea Marinei care avea loc în fiecare an la 15 august, de Sfânta Maria mare, a fost amânată anul acesta la 8 septembrie, de Sfânta Maria mică.

După ce s-au înșfăcat după toate regulile artei, după ce s-au bătut cu puștile, cu tunurile și cu aeroplanelle, Japonia și Rusia au hotărât să se împace și să nu considere cele întâmplare decât ca un simplu incident de frontieră. Între asiatici toate sunt posibile...

Ghelmegeanu n-a schimbat numai pe Pitulescu, a schimbat și legea de organizare a P.T.T.-ului. Noua lege e lungă; cine, afară de factorii postali și de demoazele de la ghișee va avea oare vreme să o citească?

9 august. Filip îmi povestește că secretarul lui a petrecut câteva zile la Vlașca, la țară, la un prieten și că acolo mișcarea gardistă e mai activă ca oricând. Oamenii se întruneau noaptea, pe la unul sau pe la altul. Toți știau că Căpitanul e la Doftana, dar că la primul semnal se vor scula toți și vor merge unde li se va porunci.

Același lucru mi l-au spus și alții, mai ales cei de prin Ardeal, din Bucovina și din Nordul Moldovei. De când sunt aci la Breasta, eu observ însă contrariul: nu se mai aude de propaganda și de Mișcarea Legionară. Bleg cum îl cunosc eu pe român, și oportunist nu-mi vine să cred tot ce mi se spune. Se vor agita poate vechile *cadre* gardiste, vor merge ei de la unii la alții și vor șopti ei cine știe ce la ureche, dar „curentul“ a primit o lovitură de moarte. Se vor naște desigur curente noi, căci lumea e în bună parte nemulțumită de sărăcie și apăsată de bir, dar curentul gardist nu cred că va mai învia. Ce va fi Dumnezeu știe; tot ce putem prevedea pentru moment e că o dictatură dată pe mâna lui Mitiță Constantinescu, lui Armand Călinescu, lui Gavrilă Marinescu și lui Cancicov, nu poate sfârși bine.

Radian a fost ieri pe la mine. Vine de la București și-mi aduce știrea că Cenzura a dat ordinul ca nimic să nu se mai publice cu privire la

Orientările Consiliului Economic. Pretextul: să nu se provoace polemici și conflicte între două instituții de Stat!!! Țiganul de Mitiță e furios fiindcă *toată lumea* a primit orientările noastre cu entuziasm și că se vede și el silit să ia unele măsuri în cadrul acestor orientări, *având astfel aerul că execută programul nostru*. Hotărât, publicarea *Orientărilor* a fost o lovitură reușită. Orice măsuri ar lua prin Cenzură împotriva noastră, licheaua de la Banca Națională se găsește într-o dilemă: ori face cum am spus noi, ori face prostii.

Probabil că pizmaș și prost cum e va face mai ales prostii. Valoricizarea grâului e ratată. Producătorii stau cu marfa nevândută și prețurile, fictive, sunt mult sub cel fixat de 40 000 lei.

Eu, în conflict cu acest căcat cu ochi, iată ce n-aș fi crezut nicio dată! De ce m-o fi băgat Regele în această latrină? D-abia aștept să dau ochi cu el ca să-mi dau demisia din fruntea Consiliului Economic, creat de dânsul dar boicotat de Guvern.

După ce au făcut propuneri de înțelegere rușilor, japonezii i-au atacat cu înverșunare; după ce au primit principiul negocierilor, rușii au contraatacat din nou pe japonezi. Ziarele anunță că 100 de avioane rusești au bombardat fortul Ciang-Ku-Feng, și că ar fi cea mai mare acțiune aeronautică care s-a văzut până acum în Extremul Orient... Rușii anunță că au învins și izgonit pe japonezi de pe teritoriul pretins de Soviete, iar japonezii anunță că au distrus 50 de tancuri sovietice și că rușii au fost înfrânți... Poate să țină mult așa.

Runcimann vrea să mute problema sudeților pe terenul economic. Industria din regiunile germane ale Cehoslovaciei suferă mult. Prin credite raționale, printr-o organizare și o înviorare economică a țărilor bazinului dunărean, Runcimann crede că s-ar putea mult ameliora situația. Presa franceză și engleză discută din nou ajutorarea acestor țări. E o discuție cu care suntem obișnuiți, dar e probabil că fapte nu vom vedea nici de data asta.

În legătură cu mișcarea gardistă:

Mi se spune că după „renegarea“ lui popa Christescu a fost primit de prieteni și de familie cu indignare și cu picioare în cur. Familia nici n-a vrut să-l primească în casă. Văzându-se respins de toți și-a dat în fine seama de porcăria pe care a făcut-o, și-a retractat renegarea și s-a dus la Miercurea Ciucului să se reconstituie prizonier. Dar aci nu l-au

primit foștii săi tovarăși în cercul lor, așa încât a fost redus să se instaleze la... căpitanul de jandarmi, unde se află și acum!

Cuvântul de ordine la gardiștii închiși sau cu domiciliul forțat e să nu solicite sub nici un cuvânt eliberarea lor, ci să sufere cu smerenie această încercare trimisă de Dumnezeu. Dar intervin pentru ei familiile, cum a venit la mine tatăl lui Milcoveanu...

Trancu-Iași (Grigore) își dă din când în când drumul în *Universul*. Scrie câte un articolăș zglobiu, citează pe Machiavelli și pe Goethe, evocă pe Galileu și pe Pârțotescu — face grații ca un elefant pe o coardă întinsă, semnează (de la Marienbad, unde-și mai bate joc și de e-vrei), și e încântat de dânsul, de ce scrie, de ceilalți, de cei vii și de cei morți. Contabil cu partitură (a pus pe rubrici pe Beethoven, pe Mozart, pe Wagner și pe Eminescu pe care-l ține drept un compozitor), aspiră la nemurire. Pretenție exagerată chiar pentru un caraghios.

Onorabili delegați ai Franței, ai Angliei și ai României s-au întrunit la Sinaia ca să revizuiască statutul gurilor Dunării în sensul cerut de drepturile suverane ale României pe amândouă malurile.

În viața popoarelor ca și în viața oamenilor împrejurările sunt tot: ceea ce n-a putut face un Brătianu, un Sturdza, un Take Ionescu, un Titulescu o face un simplu Petrescu, și încă un Petrescu-Comnen!

11 august. Ziarele sosite ieri la Breasta publică „Regulamentul“ de funcționare al Comisariatului Minorităților și în același timp extrase din Legea Cultelor, din Codul de Procedură Penală, din Tratatul Minorităților (de la Trianon). Am citit „Regulamentul“ și din conținutul lui și din garnitura de texte ce-l însoțesc reiese clar intenția regimului de a aplica minorităților etnice și religioase un tratament *perfect egal* cu al elementului majoritar, adică românesc și ortodox. Foarte bine — deși ar fi de zis ceva asupra acestei dezgropări a Tratatului Minorităților și a totalei nesocotiri a unui principiu esențial în structura morală a Statului nostru, și anume a aceluia că Statul nostru e un *Stat unitar*. De teamă să nu se întâmple și la noi ceva ce se întâmplă în Cehoslovacia (parcă ar fi cu puțință, într-o situație atât de deosebită), Guvernul românesc și-a dat poalele peste cap...

Mă miră numai două lucruri: cum de s-a încredințat executarea unui asemenea program, diametral opus programului Guvernului Goga de ilariantă memorie, tocmai unui om al lui Goga (Silviu Dragomir), —

și, cum se împacă aceste noi directive cu declarațiile ultra-naționaliste de până acum ale Guvernului și cu persecuțiile minoritarilor continuate în Barou sub imboldul escrocului de Micescu (marele protejat al regimului) ca și cu prigoana minoritarilor în toate funcțiile publice și până și în societățile particulare?

Între Măria Sa generalul Gavrilă Marinescu și bietul ministru de Interne Armand Călinescu au fost ceva frecături în timpul din urmă din cauza inspectorului Botez, pedepsit de ministru (conflictul cu prefectul de Argeș, colonel Cameniță). Până în cele din urmă ministrul a trebuit să dea înapoi, și să ridice suspendarea lui Botez pe o lună. Pe acest Botez, Măria Sa Gavrilă îl scapă pentru a doua oară: i-a mai cerut odată capul Cancicov, dar tot în zadar.

Ieri pe la ora 7 mi-au telefonat de la Președinția Consiliului că sâmbătă 13, la orele 13 (urâtă coincidență!) sunt poftit la Palat (ca Consilier Regal) să asist la promulgarea solemnă a Legii administrative și la depunerea jurământului noilor guvernatori. După porcăria pe care mi-a făcut-o Mitiță Constantinescu, cu Consiliul Economic și cu „Steaua Română” — și după aceea pe care a săvârșit-o Armand Călinescu cu Cenzura, fără ca Majestatea Sa să reacționeze — nu simt nici o nevoie să fac o politețe regimului. Am răspuns prin urmare printr-un refuz categoric și voi sta la Breasta.

După ce s-au ucis ca câinii, zile întregi, pe granița Manciuko-ului, rușii și japonezii au încetat ostilitățile pe ziua de azi, ora 11 — urmând ca o comisie mixtă ruso-japoneză să stabilească definitiv granița. Dar ce contează viețile omenești pe granițele Chinei!

Imuabilul se mișcă: e vorba de o reformă a Sacrului colegiu al Cardinalilor! După noul plan datorat inițiativei Papei, diferitele națiuni catolice vor fi reprezentate în Sacrul colegiu printr-un număr de cardinali proporționali cu numărul credincioșilor din fiecare țară. În acest mod Papii aleși nu vor mai fi numai italieni. De 4 veacuri, toți Papii aleși au fost italieni.

14 august. Polonia, care era membră semipermanentă în Consiliul Societății Națiunilor (adică trebuia aleasă din 4 în 4 ani, sau așa ceva), a informat Secretariatul General de la Geneva că nu va mai candida

anul acesta, când se împlinește termenul. Comunicatul polonez adaugă că această renunțare la un loc în Consiliu nu înseamnă o retragere din S.D.N. Pare mai mult că Polonia vrea să forțeze mâna celorlalte Puteri ca să o proclame membră de drept.

Președintele Tribunalului Hotin, o serie de profesori și de funcționari au fost scoși din slujbă pentru abateri grave de la datoriile lor profesionale. Hotelul Palace (Bulevard, colț cu Brezoianu) a fost închis din cauză de murdărie. Toate măsuri bune, și Guvernul trebuie felicitat. Dar cine va mătura din Guvern pe Mitiță Constantinescu și pe Victor Iamandi, pentru greșeli de aceeași natură?

Legea administrativă a fost promulgată, și jurământul guvernatorilor luat — ieri la Palat în prezența Regelui. Au asistat: Guvernul, Curtea și Consilierii Regali, sau mai exact, aceștia din urmă ar fi trebuit să asiste căci n-a fost prezent decât Tătărescu, inconsolabilul exoflisit care se tot vără... Ce bine am făcut că nu m-am dus! Era să fiu caraghios în tovărășia lui Guță.

Ceremonia a fost scurtă: Nu s-au făcut discursuri. Se vede că s-a renunțat în ultimul moment, căci la Radio s-a anunțat vineri seara că se va difuza tot, și nu s-a difuzat nimic... S-au citit decretele, au jurat banabacii, Regele s-a întreținut câteva minute cu cei prezenți și totul a fost gata.

Printre numiri o surpriză: Mihai Negruzzi tot a fost numit la Iași. Regretabil. Regele nu s-a lăsat. Și mai regretabil. Cădere care urma să fie numit la Iași după câte-mi spusese Călinescu, a fost numit la Galați (Dunărea), iar Simian trecut la Chișinău (Nistru) — alegere dezastruoasă, căci Simian e o secătură.

Ottescu a fost numit la Constanța (Mare). Numire excelentă căci Ottescu e bun organizator. Dacă i se vor da parale va face treabă de-a lungul litoralului și va pune regulă în anarhia care domnește acolo. Celelalte numiri sunt cele știute afară de Bucovina unde a fost desemnat Alexeanu, tânăr profesor universitar, princeput în legislație administrativă dar fără nici o experiență.

Guvernatorii provinciilor au primit titulatura de „Rezidenți Regali de Ținuturi“. Au fost numiți pe 6 ani.

Secretari generali în fiecare ținut a fost numit câte un inspector administrativ. La București a fost numit Paul Goma, la Craiova Ilie Gănescu.

Pe lângă altele nu mă pot împăca cu numele provinciilor: Bucegi(!), Suceava, Prutul, Someșul, etc. Nume moarte pe lângă Ardeal, Basarabia, Moldova, Bucovina etc. singure vie. Și apoi ciopârțirea vechilor ținuturi! Vor fi multe de schimbat cu vremea — dar bine că s-a făcut un pas bun înainte.

A plouat și azi-noapte. Vreme scurtă, dar apă multă. Azi s-a răcorit bine și bate vântul. Pare că va mai ploua. Cred că în tot cazul s-a terminat cu căldurile caniculare.

S-a dat drumul la exportul porumbului, semn că știrile despre recolta nouă nu sunt prea alarmante. Și la noi, unde credeam că nu voi face nimic, cred că vom aduna cam jumătate din recolta anului trecut.

Tănase a părăsit Cărăbușul și a plecat cu trupa lui la Constantinopol. Mă întreb ce succes va putea avea stupida lui revistă, cu sărăcia ei de montare și cu mediocritatea figurației. M-au cărat într-o seară acolo și am fugit după primul act. Poate că va avea succes la turci, fiindcă nu vor pricepe...

În tot cazul e interesant că am ajuns și noi să organizăm turneuri artistice în străinătate și cu Tănase...

A murit, la Moscova, de moarte naturală Iacob Yurovski, fostul șef al Cekăi din Ecaterinsburg, asasinul care a ucis cu mâna lui pe Țarul Nicolae și pe Țarevici. Se vede că dreptatea lui Dumnezeu nu există pentru Împărați...

În Apusul Europei se semnaleză din nou enervare pe chestiunea spaniolă. Acordul anglo-italian, semnat de 4 luni nu a putut încă fi pus în aplicare pentru că chestiunea prealabilă a retragerii voluntarilor n-a fost rezolvată în practică. Căci în teorie a fost rezolvată de Comisia de neintervenție de la Londra, în care, toate Puterile au căzut de acord. Propunerile Comisiei au fost transmise la Barcelona și la Burgos — dar pe când republicanii au răspuns imediat afirmativ, naționaliștii n-au dat până acum nici un răspuns, deși a trecut mai bine de o lună de când li s-a înmănat propunerea (la 6 iulie). Francezii și englezii se arată foarte enervați de această întârziere. La Paris se cere redeschiderea graniței către Spania, care fusese închisă îndată după hotărârea de la Londra ca un gest preventiv față de această hotărâre.

Poate că naționaliștii prepară o lovitură pe front?

15 august. Sfânta Maria! Vântul de ieri a răcorit aerul, e azi o zi splendidă și sufletul meu e numai bucurie, căci Sfânta Maria îmi e anul acesta particular de scumpă...

Radian a fost ieri să mă vadă. Venea de la București, cu o sumă de havadișuri. Pe terenul economic nemulțumirea e mare și toată lumea înjură pe domnul Mitiță. Mai sunt și alte motive de nemulțumire, unele valabile, altele mai puțin. Radian a văzut pe Costică Angelescu care i-a spus că foarte bună e atitudinea mea de a nu discuta cu Guvernul chestiunea cenzurării discuțiilor provocate de *Orientările* Consiliului Economic — și de a o rezerva pentru prima întâlnire cu Regele.

Angelescu a mai dat lui Radian care mi-a remis-o, o foaie a ziarului *Podgoria* în care *textul chiar al Orientărilor* a fost suprimat de Cenzură. Se vede că putoarea (vorbesc de Mitiță) e aproape de faliment ca să se dedea la asemenea excese.

Deși domnul profesor Iorga a fost sâmbătă în București, domnul profesor Iorga n-a asistat la ceremonia promulgării Legii administrative. Domnul profesor Iorga e supărat. Domnul profesor Iorga a adresat ministrului de Interne următoarea scrisorică, model de stil, de sintaxă și de... perfidie:

„13 August 1938

Scumpe Domnule

Armand Călinescu,

Te felicit că ținând seamă și de sfaturi, care din partea mea nu ți-au lipsit și mulțumirea de a-ți vedea realizat programul în ce privește reforma administrativă.

Lipsa mea de la ceremonia de astăzi nu are acest motiv¹. Cel adevărat se va lămuri de la sine la vremea sa.

Rugându-te să transmiți și unde merge gândul meu², aceleași felicitări, te asigur de cele mai bune sentimente.

N. Iorga“

Fapt e că Iorga e furios. Cu Propaganda are el ce are. Și-a pus fiu-său Mircea gând rău, adică gând să pună mâna pe ea și pe mănoasele ei fonduri și asmut pe tată-său în acest scop.

¹ Care motiv?

² Care gând? Să nu fie un gând ce cu greu s-ar putea tălmăci?

Dar după câte mi-a raportat Radian din conversațiile sale de la București, și Vaida e furios, și Tătărescu e supărat, și e supărat și doctorul Angelescu. Dar cine nu e supărat? Eu n-aș fi, dacă m-ar lăsa în pace...

Norocul:

Un avion al liniei Praga-Paris s-a prăbușit în Pădurea Neagră, cu 17 persoane. Chelnerița a fost proiectată în momentul aterizării într-un pom și a căzut de la 5 metri înălțime scăpând cu o mică rană la picior. Celelalte 16 persoane au fost carbonizate. Așa chelnăriță, mai rar!

17 august. Guță Tătărescu, cu nevasta și cu fata, au venit să dejuzeze la Breasta.

Tătărescu m-a pus după dejun în curent cu ce a găsit la București, unde singur dintre Consilierii Regali, a asistat sâmbătă 13 la promulgarea Legii administrative și la depunerea jurământului Reziđenților Regali.

Absența lui Iorga a fost motivată, în afară de alte 1 111 motive de nemulțumire, de faptul că n-a fost consultat pentru numirea Reziđenților Regali. Probabil că voia să plaseze pe generalul Schina, care de altminteri ar fi făcut poate mai bună figură ca Papp sau ca Hanzu.

Regele a fost vexat de faptul că așa de puțini Consilieri Regali — adică unul singur — au asistat la ceremonie (poate că Tătărescu spune așa ca să pună în valoare prezența sa) și că acest fapt, *pe lângă altele* l-ar fi hotărât să schimbe programul serbării care comporta la început trei cuvântări, din partea ministrului de Interne, din a Patriarhului cu obișnuita blagoslovire și din a Regelui. Alte motive de schimbare a programului ar fi că Regele e cam supărat pe Călinescu intrat în luptă cu Gabriel Marinescu pe chestiunea Siguranței, astăzi încadrată de oamenii prefectului de poliție, pe care Ministrul de Interne vrea să-l înlocuiască — și în al doilea rând că își dă seama (cam târziu) că legea și numirile, astfel cum au fost făcute, ar putea da destul de mari decepții — așa încât Suveranul a preferat să-și ia cât mai puține răspunderi personale.

Ce se petrece în poliții și la Siguranță, spunea Tătărescu, e inadmisibil. Puse sub controlul și comanda Jandarmeriei, Poliția și Siguranța au fost de fapt paralizate. Poliția și Siguranța Statului pot fi asigurate de către Jandarmerie — e un sistem. Să încredințezi însă Siguranța Statului Poliției civile dar sub ordinele Jandarmeriei, nu e admisibil. În lupta care s-a deschis între Gavrilă Marinescu, protagonistul Poliției și Siguranței și Armand Călinescu autorul subordonării acestora comandamentelor de Jandarmerie se pare, cum era de așteptat, că Regele va

lua partea lui Gavrilă. Până una alta, Siguranța s-a pus în grevă, adică nu mai face nimic.

Cu Legea administrativă, Tătărescu crede a ști că Regele începe să-și dea seama că adevărata formulă era *descentralizarea Ministerului pe regiuni, iar nu centralizarea județelor la regiune*, adică exact formula mea din 1921 și 1932. D.d. Paul Negulescu și Călinescu, care au urmărit mai mult un succes de amor propriu căutând o formulă personală, decât binele obștesc, au răsturnat formula mea, și Regele s-a lăsat ademenit. Acum își dă seama că chestiunea e mai complicată decât credea. În ce privește numirile însuși Majestatea Sa părea impresionată de aspectul de decrepitudine a unora din noii numiți (Martha, Gane, Papp...)

Din ce a auzit din anturajul Regelui, căci cu Regele n-a vorbit decât câteva minute, Tătărescu crede a ști:

1) Că Regele e în plină stare de euforie și consideră că toate merg bine — ceea ce dovedește, o spune și Tătărescu, că e prost informat.

2) Că nu se gândește să schimbe actualul Guvern. În această privință Regele a schimbat chiar câteva vorbe cu Tătărescu întrebându-l dacă e și el de părere că Guvernul trebuie schimbat. Tătărescu ar fi răspuns: „Sire, pentru a Vă da părerea mea ar trebui să știu cu cine vreți să-l înlocuiți!“ — răspuns la care Regele ar fi replicat: „Pentru câtva timp, nu mă gândesc la înlocuirea lui!“

Tătărescu mi-a repetat și de data asta că, el Tătărescu nu vrea Guvernul, că are nevoie să se refacă un an, doi, trei — că e convins că Regele vrea să se organizeze partide în țară, dar mai târziu, și că dânsul și liberalii lui așteaptă cu răbdare să le revină timpul. Dar că cel care cere „imperiu“ cu violență și nerăbdare e Vaida, care afirmă că numai el ar putea să o sfârșească cu Maniu. Căci Maniu devine amenințător, și în tot cazul plicticos. În ultimele ședințe pe care le-a ținut cu „prieteni“ săi la Sovata s-a decis redactarea unui „Memorandum“ respectuos care va fi remis Majestății Sale la începutul lui septembrie. În acest memorandum se vor aminti Regelui condițiile alipirii Transilvaniei, de la Alba Iulia (democrația, reprezentarea parlamentară, sufragiul universal!) și se va cere Suveranului să reentre în cadrul angajamentelor luate (?). Memorandumul va fi foarte respectuos, dar va cere un răspuns pentru care se va fixa ca termen ziua de 1 Decembrie, a 20-a aniversare a Unirii Ardealului cu Patria Mamă. Dacă până la acea dată Regele nu va fi dat un răspuns satisfăcător, domnii doctori din jurul domnului Maniu și d-sa în persoană vor celebra aniversarea *aparte*, cu gânduri întristate și vor începe o serie de manifestări protestatare... Te pomenești că amenințările lui Maniu prind și că Regele cheamă pe Vaida ca pe un Sf. Mi-

hai, ca să răpună Balaurul! Tătărescu povestea și nu-mi venea a crede. Am spus lui Guță: „Eu unul n-am nimic împotriva lui Vaida, cu două condiții: să nu bage nici un vaidist în Guvern și să-și lase zăpăceala acasă!”

Ce noroc că nu sunt și eu candidat la Guvern! Mulțumesc lui Dumnezeu că m-a păzit de așa ceva.

Despre situația economică, Tătărescu mi-a vorbit în termeni foarte negri. Nu se face nici o tranzacție. Pentru moment încasările indirectelor merg, pe baza încheierilor comerciale mai vechi, dar ce va fi peste câteva luni când se va repercuta neantul afacerilor de azi? Până și Mițiță Constantinescu i-a părut foarte îngrijorat și abătut. A avut impresia că idiotul bate în retragere, cu intransigența lui valutară!

„În Guvern“ — și cu asta a terminat Tătărescu informațiile sale — „se mănâncă unii pe alții și se învinuiesc reciproc. Un lucru este cert: nu există nici în embrion acea coordonare a eforturilor pe care a urmărit-o Regele“.

Păcat că se pierd atâtea posibilități de a se face ce trebuie!

Alarmă în toată presa democratică: Germania a mobilizat un milion de oameni în scop de manevre! Mai întâi o fi? Și apoi manevre nu înseamnă încă război. E probabil o presiune *morală* pe care Hitler o încearcă asupra Guvernului din Praga.

18 august. Aneta Vorvoreanu, văduva lui Goguleț, îmi povestește că în fruntea cooperăției la Corabia a fost numit un anume *Aspră* cunoscut în tot Romanaiul ca potlogar. *Aspră* s-a grăbit să ia ca ajutor, și să trimită la *Constanța* pentru recepționarea grânelor cumpărate în județ, pe un bandit din Rusănești (moșia Anetei), bandit pe care cu opt zile înainte îl căutau jandarmii ca să-l aresteze...

Regim de asanare administrativă, nu e vorbă! Cum putea să fie altfel sub zodia lui Mițiță Constantinescu?

Guvernul Nigrin, din Barcelona, a demisionat, apoi s-a mărginit la o remaniere. Fapt divers de importanță locală, care dovedește totuși „că nu merge“.

Abatele Hlinka, șeful populist slovac, adică al slovacilor autonomiști din Cehoslovacia, a murit după o lungă boală. În stare de boală acută și-a lăsat întreaga lui țară, la căpătâiul căreia doctorul Runcimann caută și nu găsește paleative.

Presa italiană comentează pe larg măsurile luate de Guvernul nostru cu privire la minorități (crearea Comisariatului general și Statutul său de funcționare), laudă inițiativa luată fără să fim siliți de nimeni și ne dă în exemplu altor țări. Din partea unui Stat naționalist totalitar, asemenea laude sunt cel puțin ciudate. *Să fi făcut progrese Direcția Generală a Propagandei noastre, sau dl Mitiță minoritarul pe veci să-i fi pus lirete la dispoziție?*

Din tot ce se scrie reiese că manevrele germane au fost mai mult un exercițiu de mobilizare generală, decât adevărate manevre. Exercițiu făcând parte din politica de intimidare scumpă lui Hitler. De data asta pare să fi dat greș însă, fiindcă a provocat imediată replică de solidarizare a Statelor Unite cu democrațiile apusene. Secretarul de Stat Hull, în discursul său a fost foarte categoric...

În aceeași ordine de idei, a politiciii de intimidare trebuie încadrată și crearea a 8 legiuni de germani sudeți organizate pe teritoriul german, după modelul celor austriece care au funcționat atâția ani tot pe acest teritoriu.

Legiunile sudete au fost puse sub comanda unui anumit Krebs, nume simbolic pentru o eventuală dare înapoi...

La Berlin a sosit generalul Vuillemin, șeful de Stat Major al Aviației franceze și a fost primit de Stat-Majorul german al Aerului cu multă politețe, chiar cu căldură. Vuillemin a depus o coroană la mormântul soldatului necunoscut, iar presa germană scrie asupra lui și asupra vizitei sale, articole elogioase.

Filip, sosit de la București, a văzut pe Osiceanu, înapoiat de câteva zile din străinătate. Acesta i-a spus că descinderea de la „Steaua Română” a fost provocată de un denunț al lui Valjean care e apărătorul lui Gross. Gross pretinde că ar fi operat și pentru „Steaua Română”... Osiceanu însă afirmă că Steaua n-are nimic să-și reproșeze în operațiile ei. Dea Dumnezeu să fie așa. Hotărârea mea de a nu interveni până nu se va fi terminat ancheta judiciară e mai justificată decât oricând. Nu pot eu lua partea celor care au călcat legea, dacă s-ar găsi dintre aceștia.

Delegații sudeților au declinat propunerile Guvernului cehoslovac, socotindu-le insuficiente. Runcimann dă din colț în colț. Problema se complică din ce în ce, situația în Cehoslovacia devine tot mai precară. Rămân totuși convins că la război nu se va ajunge.

20 august. Tot același cântec: Nemții cer în Cehoslovacia egalitate de drepturi pentru minoritarii lor, iar în Austria curăță toate instituțiile „de elementele neomogene față de crezul național-socialist“. Lumea nu se schimbă.

Amicul Roosevelt a mai tras un discurs senzațional cu prilejul inaugurării unui pod care unește Canada cu Statele Unite. Senzațional, fiindcă pentru prima dată întinde aplicarea teoriei lui Monroe și asupra dominionului britanic din Nordul Americii și fiindcă confirmă declarațiile lui Hull privitoare la o eventuală cooperare a Statelor Unite cu Anglia și cu Franța în cazul tulburării păcii de către Statele totalitare. În Anglia, prima parte a discursului a fost înghițită de hatărul celei de a doua. În Italia, discursul a impresionat, și presa italiană, recunoscând importanța lui, afirmă că Italia și Germania sunt cele mai pacifice State din lume.

Rezidenții Regali sunt pretutindeni înscăunați cu alai. Patriarhul în persoană, însoțit de Armand Călinescu, procedează la instalarea lor. Discursuri, banchete, preaslăvirea Regelui — tot dichisul. S-a început cu cele 3 provincii din Ardeal — săptămâna asta vine și rândul Olteniei.

22 august. Ieri am fost la dejun la Tătărescu, la Poiana. O culă refăcută cu gust, mobilată simplu cu vechi scoarțe românești și cu mobile fără pretenție dar în stilul potrivit cu zidurile; alături o casă de lemn cu un cerdac și trei odăi — și acestea în stil vechi românesc, cu profunziune de scoarțe și icoane. În jur o bucată de grădină înflorită. De sus, din pridvor, o vedere întinsă până la munți care se zăresc în depărtare. Mi se vorbise de milioane cheltuite, de „palat“, de un lux obraznic. Câtă exagerare și câtă clevetire și în lumea noastră! Instalația lui Tătărescu la Poiana, e modestă, pentru posturile pe care le-a ocupat, pentru averea pe care a moștenit-o nevastă-sa și pentru banii care a putut să-i agonisească.

La masă erau și G.N. Cantacuzino arhitectul, prietenul lui George Brătianu, trecut acum pare-se la Tătărescu și o doamnă Mița Petrașcu, sculptoriță și pictoriță, după câte mi s-au spus, împreună cu soțul ei, un fel de istovit care funcționează la Radio și e fiul defunctului general Petrașcu, fostul șef de Stat Major al lui tată-meu, la Corpul I. D-na Mița e autoarea monumentului Ecaterinei Teodoroiu, din Târgu Jiu și a

altor obiecte de artă fără importanță. Tătăreștii, care „se ambalează ușor“ fac mare caz de dânsa.

Mai a venit acolo și un țăran chiabur, Albulescu, de la Runc și mai veniseră la Tătărescu și alții, în zilele precedente. Atmosfera nu e bună, se strică pe zi ce trece. Gorjenii au o exprimare foarte plastică ca să definească regimul; ei zic: „De când se făcură ai dracului!“ Cine? Toți și nimeni! Fapt e că prea s-au pus coloneii cu miliția pe dânsii, și s-au pus prosteste, adică fără mare folos obșteșc în compensația eforturilor cerute. Ieri pe tot drumul, de la Breasta la Poiana oamenii erau pretutindeni scoși la săpatul șanțurilor șoselei, *deși era duminică*. E o greșeală să scoți oamenii la muncă duminică și e altă greșeală să sapi șanțuri cu ei. Mania șanțurilor e o manie românească. Numai la noi își închipuie oamenii că dacă au săpat două șanțuri au făcut sau au reparat un drum!

Țăranii nu văd nici un folos de pe urma muncii lor. E ca și cu ofensiva sanitară: se cheltuiesc milioane ca să se facă latrine în toate curțile, dar nimeni nu învață lumea să se cace în ele. Trenuri sanitare se opresc prin gări, jandarmii adună țigani din vecinătate și li se dă la fiecare câte o baie — după care scăldatul se întoarce la murdăria lui! Rapoarte, plictiseală, pisălogeală și rezultatul nul!

Dar nu atât asta îndepărtează poporul de regim. Poporul a primit noul regim cu bucurie și încredere, în *nădejdea că li se va ușura soarta, că atâția bani care intrau în buzunarele coșcarilor și politicienilor vor rămâne în ale lui*. În loc de ușurare a dat de îngreunare; birurile s-au înmulțit, executările fiscale și executările creditorilor s-au întetit. Lumea nu e mulțumită și nemulțumirea crește din ce în ce... Politica nu se poate face numai cu ucenici, cu proști, cu oameni de rea credință...

De la Tătărescu m-am înapoiat la Breasta prin Horezu, Măldărești, Băbeni, Drăgășani. Nu mai fusesem la Măldărești dinainte de război și uitasem amănuntele locului. Ca priveliște e un colț minunat, mult mai frumos ca Poiana lui Tătărescu, căci e aproape de munți. Și localitatea însăși, împădurită, cu vilele ei (câteva frumoase, în afară de culele Duca și Greceanu) e veselă și dă impresia unui colț din Tirol. Nadia Duca a aranjat și dânsa cu mult gust cula și casa din fața ei, precum și curtea și grădina. E frumos, frumos!

Și Horezu (târgul) a făcut mari progrese de când n-am mai fost acolo. S-au construit enorm de multe vile, s-au curățit și pavat străzile. Horezu a devenit o adevărată stațiune climaterică și oficiul de turism ar trebui să clădească acolo un hotel.

Șoselele sunt excelente, în Gorj ca și în Vâlcea, dar mai ales în Vâlcea. Prăfuite însă, căci n-a plouat nici acolo de mult.

Conferința de la Sinaia a ajuns la sfârșitul lucrărilor ei și la o încheiere satisfăcătoare pentru noi, căci ne-a redat întreaga suveranitate asupra gurilor Dunării. Comisia Europeană, căreia nu s-au lăsat decât câteva atribuții de formă, a fost totuși conservată. Mă întreb pentru ce? Probabil ca să nu ceară și Germania dizolvarea Comisiei Riveranilor, sau mai bine zis să nu persiste în cererea ei, căci de cerut a cerut-o.

Rezultatele de la Sinaia pot fi considerate ca satisfăcătoare. În curând vor dispărea și ultimele urme ale Comisiei. Probabil că odată cu Conțeșcu!

În Palestina mișcarea revoluționară a arabilor face progrese neașteptate și va da de furcă englezilor. Arabii au cucerit orașul Hebron și au măcelărit pe evrei. La Nurchem au pus mâna pe pușcărie și au dat drumul tuturor deținuților!

Ziarele publică pe numeroase coloane noua lege a organizării Magistraturii. Prea multe legi. Legi peste legi! Lumea se întrebă pentru ce s-a schimbat regimul parlamentar. Se fabrică legile cu aceeași ușurință ca sub acesta și se aplică mai rău. Au început oamenii să spună: „parcă mai bine era înainte!“ Ceea ce e un semn de mare deznădejde!

23 august. Conferința trimestrială a Micii Înțelegeri, la Bled (Iugoslavia) cade cam rău, cu toate cele ce se petrec în Cehoslovacia... O nouă ocazie pentru afirmarea solidarității etc. etc. (șablonul cunoscut, pe care nimeni nu-l mai ia în serios). Pentru gogoșile ce se vor debita la Bled amicul Comnen (Petrescu) e un farsor bineînțeles. Jurnalele noastre anunță pompos „a 14 întrunire a Presei Micii Antante“. Vai de ea!

Sic tranzit:

Ziarele de azi-dimineață anunță desărcinarea d-lui Dimăncescu din toate atribuțiile ce i se dase prin Înaltul Decret nr. ... și încadrarea sa din nou în corpul consilierilor de Presă de pe lângă Ministerul de Externe, „în locul vacant“ (presupus al lui Boncescu, la Washington?). Informația nu e însoțită de nici un comentariu. Va să zică l-a mâncat Titeanu pe Dimăncescu. Dar pe Titeanu cine-l va mânca?

În Austria s-a promulgat o lege pentru judecarea miniștrilor federali „care au activat împotriva intereselor poporului“ (!!!) — așa încât Suschnigg și colegii săi vor putea în fine fi dați în judecată și condamnați la pierderea cetățeniei (avem și noi imitatorii noștri „et non des moindres!“) și la confiscarea eventuală a averii. Ce sinistru farsă!

Ramadier și Frossard, miniștrii socialiști independenți în Cabinetul Daladier au dat demisia din cauza judecății severe pe care primul mi-

nistru și-a permis-o asupra unor legi de o demagogie prea pronunțată, ca de pildă celor 40 de ore de muncă. Miniștrii demisionați vor fi înlocuiți prin De Monzie și altul. Dar ce se face Frontul popular, ideologia și voturile lui?

După aproape două luni Franco a răspuns propunerilor de la Londra. Primește retragerea voluntarilor în condițiile cerute, dar cere la rândul său recunoașterea prealabilă de beligerant pentru Spania naționalistă ca și pentru ce bolșevică. La Londra „se examinează” răspunsul generalului.

Horthy cu dama au sosit în Germania și botează vase de război la Kiel. Primirea n-a fost excesiv de glorioasă. La Paris și Londra sunt totuși temeri de o înfeudare a Ungariei față de Germania. Mai ales dacă cele două mari Puteri democratice vor continua să nu facă nimic în favoarea Statelor Dunărene...

24 august. Citesc comunicatul de la Bled. „Le morceau de résistance” este un început de înțelegere între Ungaria și țările Micii Înțelegeri. Mare bucurie că Ungaria a tratat cu „Mica Înțelegere” și nu cu fiecare țară în parte: există sau mai exact, *mai* există prin urmare Mica Înțelegere... Acord de principii din care văd ce câștigă Ungaria (libertatea de înarmare, pe care și-o luase deja de altminteri, dar care se vede în fine confirmată), dar nu văd ce câștigă ceilalți...

Apoi o mărturisire a neputinței Genevei...

În fine, bine cunoscuta soliditate și solidaritate a Înțelegerii...

Solidaritatea este însă imediat compromisă prin faptul că s-a hotărât crearea de Ambasade între România și Iugoslavia, dar Cehoslovacia a fost lăsată la o parte. Ar fi fost și comic, în starea în care se află să mai creeze și Ambasade...

Comunicatul ar vrea să fie senzațional de dragul lui Krofta (ptiu!) — dar nu parvine.

Demisia celor doi miniștrii socialiști francezi a fost provocată prin declarația categorică a lui Daladier că va *suprima săptămâna de 40 de ore*. „Il y va de la défense de la France” ar fi declarat primul ministru francez. Bine, dar ce va zice Juhaux?

Din închisoarea militară de la Jilava au evadat cei doi asasini ai bancherului Goldschläger. Pare de necrezut, dar s-a întâmplat.

2 august. Smintiță Constantinescu nu mai cântă din trompetă. A amuțit. Valorificarea grăului e un adevărat faliment. Nu se vinde nimic, pe nici un preț și agricultorii sunt disperati. Cooperativele n-au parale și cumpără cu țărăita, cu 1/2 de vagon, și sub 4 000 lei. Nu se vinde decât la tobă de agenții percepției, terorizați și ei cu destituirea, dacă nu încasează. Bine că e Cenzura, căci ce ar auzi Guvernul... I-ar trece pofta de petrecere cu instalarea „Rezidenților Regali!”

Că n-a reușit Smintiță nu e atât vina lui, căci problema era și este grea. Vina lui e că a trompetat izbânda, înainte de a fi câștigat-o și acum s-a făcut de rușine.

Regulamentul Consiliului Superior Economic (îl uitasem!) a apărut la *Monitorul Oficial*. Se vede că l-a reținut până acum dobitocul din fruntea Ministerului Economiei Naționale, dar că până în cele din urmă n-a avut încotro și a trebuit să-i dea drumul. Nu văd momentul să mă scap de beleaua pe care mi-am luat-o în spinare...

Antoine Bibesco și soția sa Elisabeth au venit să dejuneze azi la Breasta. S-au anunțat pentru ora 1 și au venit la ora 2... Agreabil. M-au obosit, vorbesc întruna, mai ales dânsa și e teribil de pretențioasă, fără să aibă pentru ce. Am aflat de la ei că Elisa Boxshall, fata lui Barbu Știrbei divorțează ca să ia pe Alexandru Crețeanu, vărul său. De ce nu s-or fi gândit mai înainte, înainte de a se căsători fiecare cu altul și cu alta?

26 august. După o știre publicată în *Universul*, Grigore Filipescu a murit la Geneva. Era deja din martie, când am fost să-l văd, un om mort. Moare cam la vârsta lui tată-său, pe care s-ar părea că a vrut să-l imite până în ultima clipă.

Grigore Filipescu nu poate fi ținut răspunzător nici de jumătate din năzbâtiile și din lichelisme pe care le-a săvârșit în viața lui: de vină a fost sifilisul, teribil, pe care l-a moștenit de la tată-său, și care-l răpune astăzi în floarea vârstei.

Eu i-am iertat de mult toate porcăriile pe care le-a scris împotriva mea ca și toate intrigile pe care le-a țesut împotriva politicii mele... Fi-e-i țărăna ușoară!

Tărăboi mare la Paris în jurul săptămânii de 40 de ore și a declarațiilor lui Daladiér. Ziarele nici nu se mai ocupă de altceva. Radicalii s-au solidarizat cu primul ministru — socialiștii din contră, adoptă o atitudine ostilă. O criză de Guvern nu e exclusă.

La Londra, Europa Centrală (inclusiv Cehoslovacia) e la ordinea zilei: prin urmare nu se va face nimic!

28 august. Șederea mea la Breasta a fost scurtă anul acesta: abia 3 săptămâni. Mi-a mâncat Consiliul Economic tot iulie, bată-l focul! Alaltăieri seara, vineri, m-am înapoiat la București.

Ieri am fost la Curtea de Argeș, parastasul de 40 de zile pentru Regina Maria. Au participat: Regele, Consilierii Regali (Văitoianu, Tătărescu și cu mine), Guvernul și Curtea (partea masculină). Zi caldă, neplăcută.

La dus am avut o lungă conversație cu Patriarhul; i-am expus chestiunea cu Consiliul Economic și cu dl Mitiță, nu de altceva decât ca să-mi fac formele, să nu se zică după ce voi trânti ușile, că n-am pus și șeful Guvernului în curent, în prealabil, căci poate ar fi împăcat lucrurile. Șeful Guvernului (!!) mi s-a arătat un deplorabil șef de Guvern, ceea ce știam deja. Așa spre pildă, alaltăieri s-a parafat contractul de vânzare a 40 000 de vagoane în Anglia (contract asupra căruia revin numaidecât) și primul ministru habar n-avea!

În conversația avută, Patriarhul, dacă nu s-a prea arătat în curent cu ce se întâmplă, a mărturisit că e plictisit până peste cap de năzbâțiile d-lor Mitiță Constantinescu și Victor Iamandi și în conflictul meu cu dobitocul s-a declarat de perfect acord cu mine. „La belle jambe...”, vorba francezului...

La înapoiere, conversație generală în vagonul restaurant, cu toți membrii Guvernului inclusiv Patriarhul. Penibilă, ca nivel. Un Guvern de copii, de oameni fără maturitate și fără miez — aproape toți. De la Armand Călinescu am aflat că Mișcarea Legionară a început iar. Prin foarte multe locuri se împart bilețele pătrate cu următoarele stihuri:

„Ascultă numai trei cuvinte:

Garda merge înainte!“

O nouă prigoană împotriva gardiștilor va începe; Călinescu m-a lăsat să înțeleg că vor pieri mulți din cei aflați în pușcărie sau în domiciliu forțat. În faza în care stau lucrurile — luptă pe viață și pe moarte — trebuie să ne așteptăm la toate...

Tot Călinescu mi-a spus că toată banda de la Ploiești (Sfetescu & Co.) va fi dată în judecată imediat (până acum nu s-a făcut decât anchetă și Gănescu care a anchetat îmi povestea că procurorul și judecătorul care s-au ocupat cu afacerea au fost înlocuiți... ca să priceapă cei

noi!) — că peste o zi, două, se va da în vileag și urmărirea lui Lobonțiu, ruda lui Valer Pop și omul prin care fostul ministru al Industriei și-a făcut toate potlogăriile. Să vedem ca să credem.

La cafea, Armand Călinescu, ca să pună o notă de veselie în aleasa societate (deși nu se simțea nevoie, că doar veneam de la un parastas!) a povestit două istorioare. Una mai anostă: după ce s-a întors de la Cluj (unde a instalat pe Hanzu ca Rezident) a primit o scrisoare de la soția preotului Babeș, din Oradea, din munții Bihorului — scrisoare prin care doamna preoteasă îi spunea că l-a auzit vorbind la Cluj și că de emoție „i s-a rupt ceva înăuntru“ (!), că și ea era născută Călinescu, și că a avut un văr, Armand, care a dispărut la vârsta de 12 ani, de mult și — în fine — că ar fi fericită să afle dacă nu cumva vărul dispărut la 12 ani, nu era însăși Excelența Sa, dl ministru de Interne. Aci l-am întrerupt:

— „Bine, domnule, de la 12 ani ai început să fugi“?

Râsete!

A doua istorioară e mai nostimă. Dl Armand mergând să petreacă un weekend la Mamaia (unde se află d-na Călinescu), Siguranța a trimis la Constanța un ordin, cam în termenii următori: „Veți delega la Mamaia pe cei mai buni agenți ai dvs., și îi veți îmbrăca cu eleganță și în costumele (!) celorlalți vizitatori ai plajei. Agenții vor sta în jurul d-lui ministru, la 5—8 metri, iar când dl ministru va intra în mare, vor sări și agenții după dânsul și înotând în ronduri în jurul Excelenței Sale, vor inspecta și pe sub apă, ca să nu se apropie un înotător anonim!“

— „Recunosc stilul lui Titeanu, el a redactat ordinul!“ — a spus cineva...

A fost un „seau pe el“, și Titeanu era să dispară sub bucățile de pâine, sub șervețele, până și sub merele ce mai toți îi aruncau în cap! Guvern de dictatură!

Ceea ce Călinescu nu mi-a spus, dar mi-au spus-o alții, e că a alergat cu telefonul după Vaida, ca să-l poștească la investitura generalului Hanzu. Vaida a pus să se răspundă că nu era acasă. Călinescu s-a dus atunci la Vaida în persoană, dar fostul său șef nu l-a primit. Vaida e furios, și „s-a declarat“ la mai mulți *ca adversar hotărât* al regimului. Pretextul e Legea administrativă și sunt numirile Rezidenților. Adevăratul motiv e că *vrea* Guvernul, și Regele nu *vrea* să i-l dea, și nici nu poate, căci ar fi să-și lichideze tot planul pe care de bine de rău îl execută. Vaida și mai ales vaidiștii au început șantajul: ori ne dați puterea, ori ne înțelegem cu Maniu. N-am impresia că Regele să fie dispus să cedeze. Ar fi să se decapiteze.

Furioși sunt și Iorga și dr Angelescu. Acesta din urmă consideră deblocările de la Instrucție și suprimările de școli ca o distrugere a opere sale școlare (nu zice că e o încercare de reparare a prostiilor pe care le-a săvârșit!), cu atât mai mult că e amenințat el însuși cu punerea în retragere, având peste 65 de ani! Are chiar 69 și se zbate ca să mai fie ținut un an (până la 70, ca membru al Academiei, dar e numai membru de onoare!). De necaz, a plecat în străinătate.

În străinătate a plecat și Iorga. Supărarea lui e multiplă. Dar ce l-a necăjit mai mult e că n-a fost consultat pentru reformele și tăierile din învățământ. L-a supărat și faptul că n-a fost numit „Rezident“ la Chișinău Munteanu Râmnic (Căcat!), căci pe el îl ceruse, nu pe generalul Schina, cum crezusem eu. Căcat a fost cândva profesor suplinitor la Chișinău, și e — pretinde dl profesor — de pe urma acestei împrejurări, *un bun cunoscător al Basarabiei!!!*

La plecare, l-a dus pe Iorga la gară, ca de obicei ministrul de Interne, și i-a remis *cecul împăciuitor*... Câtă vreme are să ne mai piseze acest cerșetor al culturii naționale? Înainte de a pleca paranoicul Fute-Vânt a primit pe Lansbury, un deputat laburist care a venit să cunoască România și a vizitat pe toată lumea. Se pare că acest Lansbury¹ e un admirator al lui Hitler, deși laburist, și că ar fi mărturisit lui Iorga această admirație.

— E un nebun, a întrerupt Iorga.

— Nu e nebun, a făcut lucruri mari pentru nemți...

— E un nebun!

Lansbury, neștiind că interlocutorul său pricepe englezește, s-a uitat lung la secretarul său și i-a spus în limba lor maternă:

— Mi se pare că nebun e ăsta!

Iorga a priceput și a înnebunit de-a binelea. A urmat o scenă de vilem și englezul a scăpat cu fuga...

Se zice că Regina a lăsat 220 milioane numerar, din care 60% Prințesei Ileana. Testamentul a fost însă dosit și nu s-a publicat decât în copie partea cunoscută. Se mai spune că tot testamentul e pătruns de un nemaipomenit spirit de calicie; astfel o poliță de 2 000 de lei semnată de Irina Procopiu și alta de 5 000 de lei a lui Zwidenek, sunt trecute la activ, iar nici zece lei n-au fost lăsați pentru un scop de binefacere. Sumele care au fost publicate cu o atare destinație ar fi fost date de copii, și trecute de dânsii în testament, de rușine. O fi așa?

¹ Eu nu l-am văzut: eram la Breasta.

Una bună mi-a spus-o Tătărescu pe drum spre Curtea de Argeș. Un țăran din Gorj se plângea de „ofensiva sanitară”: — „Domnule, mă întreabă de păduchi, dar de porc dacă am de Crăciun, de ce nu mă întreabă?” Punct de vedere simplist, după cum se vede, fără replică!

La Palat domnește o ordine nemaipomenită. Lunea trecută am trimis de la Breasta o scrisoare lui Urdăreanu¹ — i-a dat-o secretarul meu Filip lui Ulea în mână: ieri la Curtea de Argeș am întrebat pe Urdăreanu dacă o primise — nu primise nimic!!! Era de altminteri furios și mi-a declarat — fără să i-o cer eu — că va face o serioasă anchetă.

Cine s-ar încrede în cădelnițarea presei plătite ar socoti că pe ziua de ieri Guvernul, adică Mitiță Constantinescu, a reputat o mare victorie: a rezolvat problema valorificării grâului! În realitate n-a rezolvat nimic, iar domnul Constantinescu a înregistrat o înfrângere: a consimțit ca 30% din devizele produse de exporturile de grâu să fie lăsate libere în proprietatea producătorilor (sau mai bine zis a vânzătorilor). Dobito-cul a consimțit în fine *la ceea ce eu cer de ani de zile!* Deși cu rea voință, cu fărâita, animalul execută programul Consiliului Superior Economic, contra căruia a avut îndrăzneala să se ridice!

E o înfrângere a bestiei, dar nici o victorie pentru economia noastră. *Măsura vine prea târziu*, după ce prețurile au scăzut și după ce mai toate tranzacțiile internaționale au fost încheiate. Acum nu mai poate folosi 30% din preț — nici chiar 100%!

Contractul cu englezii, pentru 40 000 de vagoane, ar mai fi ceva, ar mai ușura piața internă. Pare însă că, deși parafat, contractul nu e încă gata, și că dl Lee reprezentantul Angliei mai cere și anumite *aranjamente prealabile*, după obiceiul occidentalilor.

De altminteri, procedee ca cele întrebuițate împotriva „Stelei Române”, nu sunt proprii ca să încurajeze pe străini să facă afaceri cu noi. Cu atât mai mult că din cât reiese acum, nu s-a găsit de magistrații și experții anchetatori nimic împotriva zisei societăți. Pare că cei de la Ministerul de Finanțe și de la Banca Națională au înnebunit: la toate băncile din București anchetează câte un inspector, purică toate conturile, răscolește toată corespondența — te întrebi pentru ce?

Văzut ieri succesiv pe G. Crețeanu și pe Osiceanu. Toată afacerea cu „Steaua” a fost provocată de dl Valjean la procesul lui Gross, la ul-

¹ Prin care îi ceream o întrevedere și eventual una cu Regele.

tima înfățișare. Apărându-și clientul, *Valjean a declarat că toți culpabilii nu se află pe banca acuzaților* — iar procurorul s-a asociat la această declarație, care era aproape o acuzare. Intervenția Parchetului a fost bazată pe denunțarea unui avocat Mateescu care cerea și partea lui din cele 7 milioane cu care Steaua ar fi păgubit Statul! Bineînțeles că și Mitiță Constantinescu și Iamandi și-au frecat mâinile, când au aflat de denunț, și au dat drumul Parchetului — deși scârba de Mitiță a avut îndrăzneala să spună și lui Crețeanu și lui Osiceanu că nu știe nimic despre toată afacerea...

Ce porci!...

Crețeanu și Osiceanu au fost de acord cu mine că atât timp cât Justiția nu se va fi pronunțat, eu nu pot interveni într-o chestiune atât de delicată și lua răspunderea unor acte săvârșite înainte de intrarea mea la „Steaua“...

Osiceanu mi-a afirmat că „Steaua“ n-are să-și reproșeze nimic, și că va ieși neatinsă din anchetă, dar că nervozitatea lui Crețeanu e datorată răspunderilor Băncii Românești într-o serie de afaceri cu Gross și cu Cagero...

Săvescu, fostul director general (predecesorul lui Crețeanu) ar fi primit o frumoasă tabacheră de aur, și bani, de la Gross... și câte și mai câte, și câți și mai câți! Oriunde vor fi pungașii să fie găsiți și să plătească — dar te apucă scârba când vezi pe Iamandi și pe Mitiță Constantinescu în roluri de moralizatori!

Pe drum de la Curtea de Argeș, Văitoianu care a petrecut mai multe săptămâni la Eforie, la mare, mi-a confirmat faptul ce-mi fusese raportat dar pe care nu voisem să-l cred, că d-rul Lupu vrând să organizeze o masă în cinstea lui Maniu și a mai multor prieteni politici — hotelul Eforiei i-a refuzat sala. Culmea e că d-rul Lupu s-a dus la Casa Corpului Didactic, unde a fost primit cu entuziasm și unde masa a avut loc!¹

30 august. Sf. Alexandru! Ce foc și prăpăd a fost în jurul Plevnei în această zi, acum 61 de ani! Nimeni nu-și mai aduce aminte că a fost vreodată! Așa va fi și cu grijile și cu focurile noastre de acum, numai că se vor uita și mai repede, căci sunt mai mult cenușă și nămol decât jăratec.

¹ Maniu venise ca să convingă pe „răgățeni“ să semneze Memorandumul la Rege (reintrarea în „punctele“ de la Alba Iulia) — dar nu i-a convins, cu toată masa lui Lupu.

De ieri ora 4 la Sinaia. La București începuseră iar căldurile — la Sinaia e frumos și plăcut. De sâmbătă seara și-a luat și Regele reședința la Foișor. A venit direct de la Curtea de Argeș, de la parastas. Era să zic că „Curtea“ se instalează târziu anul acesta la Sinaia, dar cum nu mai există „Curte“ nu s-ar fi potrivit. Și fiindcă nu există Curte, întârzierea n-are nici o importanță...

Titeanu îmi povestea sâmbătă, pe drum de la Curtea de Argeș, „chestiunea“ cu „trenul automobil cinematografic“ cumpărat în Germania la 1 milion de mărci (40 000 000 lei!) de deșteptul Sergiu Dimitriu. Furgoanele sunt niște namile atât de largi, încât abia încap pe șoselele cele mai largi. Dacă pleacă convoiul spre Ploiești, de pildă, nici un vehicul nu mai poate trece pe șosea spre București, șoseaua devine automat cu „sens unic“! În asemenea condiții mobilitatea convoiului e aproape nulă... Nemții care l-au construit și-au dat seama de prostia pe care au făcut-o și s-au grăbit să așeze „minunea“ lor într-o expoziție și să cheme Națiunile. S-a găsit Sergiu Dimitriu, care, siderat, a cumpărat „pe nimic“ toată „aparatura“! Acum cei de la „Propagandă“ caută să plaseze faimosul tren turcilor sau albanezilor! Dar până acum și unii și alții se arată mai deștepți ca românii, care rămân deocamdată cu 40 de milioane aruncate pe fereastră! (o fi rămas 1 sau 2 și în buzunarele lui Sergiu Dimitriu!).

Cu toate știrile tendențioase alarmiste pe care presa evreiască le răspândește, cu toată alarma provocată de inopinata apariție a lui Hitler la Kehl, pare că încordarea din ultimele zile din Europa Centrală a slăbit. Discursul lui Sir John Simon, moderat dar precis a pus lucrurile la punct.

La Praga continuă negocierile și lord Runcimann e tot miezul lor. Sudeții vor să câștige autonomie completă (și ca să-i ajute să obțină această autonomie fac cei de la Berlin toată muzica pe care o fac) — iar cehii nu prea vor să le-o dea fiindcă își dau seama că primul uz ce vor face de această autonomie va fi să ceară alipirea lor de Germania. Că vor vrea, că nu vor vrea cehii, asta va fi muzica viitorului, și de vreme ce principiul dreptului de autodeterminare al popoarelor este admis, va fi greu să se împiedice cele 3 1/2 milioane de germani compacti din Boemia să se alipească de Reich.

1 septembrie. În Franța, modificarea legii celor 40 de ore de muncă pe săptămână a fost rezolvată prin admiterea *orelor suplimentare* în

toate industriile interesând apărarea națională. Legea fundamentală a celor 40 de ore nefiind atinsă, au admis și socialiștii propunerea lui Daladier, cel puțin în principiu, căci un vot formal al organelor de direcție socialiste n-a fost dat.

Am găsit, rătăcit prin hârtiile mele, un plic conținând un număr din ziarul *Journal des Nations* (cu data de 18 iulie 1938) în frunte cu un articol semnat „Charles A. Davila, ancien Ministre de Roumanie aux Etats Unis” și intitulat „*La dictature roumaine peut-elle résister à l'Allemagne?*” E ciudat cum un om inteligent ca Davila poate judeca atât de fals. Articolul e o succesiune de sofisme în scop de preamărire a „democrației”. De altfel, politicoș ca formă, dar idiot. Totuși dezagreabil și plin de subînțelesuri perfide pentru Suveranul unei țări care contribuie cu o cotizație anuală la întreținerea S.D.N-ului, ceea ce nu e lipsit de savoare dat fiindcă *Journal des Nations* e o foaie simandicoasă „paraissant tous le jours sauf le lundi au Siège de la Société des Nations”.

Luat dejunul ieri cu Regele — dânsul, eu și Puiu Filitti. Sosit luni seara în Sinaia, marți dimineața a venit la mine Urdăreanu să-mi explice cum s-a întâmplat cu scrisoarea mea. Vina n-a fost a lui Ulea care a dat-o aghiotantului colonel Rusescu cu însărcinarea — tocmai pleca la Sinaia — să o înmâneze lui Urdăreanu. Rusescu a pus-o într-o mapă, împreună cu alte hârtii destinate ministrului Curții Regale. Acesta veșnic întins din toate părțile a întrebat pe colonel dacă erau acte urgente în mapă, și la răspunsul negativ primit, a lăsat mapa pe birou, în așteptarea unor momente de răgaz care n-au mai venit. Am explicat lui Urdăreanu, că lucrul era lipsit de importanță, de vreme ce am ajuns să luăm contact în timp, că plecam în străinătate în ziua de 2 septembrie seara, că eram la dispoziția M. Sale, că socoteam în fine că o lămurire a situației Consiliului Superior Economic era necesară, dar că, dacă M. Sa nu mă putea primi, nu va face nimic, voi amâna „lămurirea” până la înapoierea mea.

— „Majestatea Sa vă va primi azi sau mâine. Mai iute mâine; să vedem, mâine la ora 4 are pe Comnen...”

— Iartă-mă — am întrerupt eu — azi la orice oră, dar mâine n-aș fi liber decât până la ora 5, oră la care am la mine botezul junelui Lahovari, și sunt naș...

— Lăsați pe mine, că aranjez eu”.

După un ceas, Urdăreanu m-a chemat la telefon și m-a informat că eram pofțit la dejun a doua zi, miercuri, adică ieri, 31 august.

Am găsit pe Rege foarte bine dispus și foarte amabil. Pentru prima dată mi-a dat o masă bună, gustoasă.

După masă, am vorbit un ceas și ceva ca doi prieteni. A recunoscut că el crease Consiliul Economic, că el îmi impusese sarcina președinției și că nimic nu s-a schimbat în ideile lui de atunci. „Ai răbdare, mai așteaptă, și toate se vor aranja cum trebuie“. Mi-a spus formal că nu poate fi vorba de suprimarea Consiliului, nici de demisia mea. Să căutăm împreună o formulă care să permită o colaborare intimă între Guvern și Consiliu. El va căuta una, să caut și eu, și la înapoierea mea din străinătate să ne mai vedem. De mai multe ori mi-a spus, „ai răbdare“. Am priceput că nu e mulțumit nici el de cum merg lucrurile cu Ministerul Economiei Naționale. Apreciază mult puterea de muncă a lui Mitiță, dar își dă seama că i-a pus prea multe în spinare. Am avut impresia — a fost o impresie, și nimic mai mult — că vrea să reducă pe Mitiță la Banca Națională, să lase mai departe pe Cancicov la Finanțe și să pună pe Bujoiu la Industrie... L-am încurajat în acest sens. A rămas să ne revedem la înapoierea mea din străinătate.

Am atins și chestiunea cu „Steaua“. L-am găsit, pe Rege, destul de bine informat. „E o chestiune veche. Cel dintâi care mi-a semnalat-o a fost Madgearu. Dar atunci nu s-a putut interveni, erau liberalii la putere și pricepi mata, Osiceanu... Nu cred să fie un lucru grav, și rău s-a făcut dacă s-a făcut toată larma care s-a făcut, am să le spăl capul...“ A convenit și Regele că dată fiind importanța grupurilor franceze și engleze care participă la „Steaua“, lovituri de genul acesta nu pot face nici un bine creditului nostru. Cred că afacerea se va potoli, dar am din ce în ce mai mult impresia că Osiceanu nu e ușă de biserică, în toată această chestiune.

Am profitat de audiența mea ca să expun Regelui nemulțumirile mai tuturor straturilor sociale față de unele măsuri de ordin secundar, luate de Guvern, și care stricau buna impresie pe care a făcut-o la început schimbarea de regim și încercarea de depoliticianizare a țării. Am insistat asupra erorii valorificării grâului; în chestiunea ieftinirii traiului i-am dat chiar și un scurt memoriu pe care-l pregătisem. Regele m-a ascultat cu multă bunăvoință, nu cred că cuvintele mele să fi căzut la urechea unui surd. Vom vedea...

Pe politica externă ne-am găsit perfect de acord, și despre soarta Cehoslovaciei are și dânsul aceleași temeri ca și mine.

Din toată audiența mea reiese impresia că, chiar dacă s-a încercat ceva în ultima vreme, nimic n-a izbândit să tulbure sentimentele Rege-

lui față de mine, nici încrederea pe care o are în judecata mea. Călinescu, Mitiță, Urdăreanu sunt pentru dânsul *instrumente*. Eu nu sunt un instrument, ci un „cap“, de care se teme dar pe care-l consultă cu plăcere. „J'aime mieux ça“. Ne-am despărțit foarte prieteni...

Ieri la ora 5 am botezat pe fiul fiului nevestei mele! Vai, vai cum trece timpul — și cum trec toate!

Lindenbergh și soția sa au sosit ieri la Cluj, cu aeroplanul, venind de la Moscova. Au petrecut noaptea la Iuliu Hațieganu și au replecat azi-dimineață spre Paris, via Praga. Prezența lor a pus tot Clujul în mișcare; fiecare om voia să vadă pe eroul primei războieri a Atlanticului!

2 septembrie. Ziarele confirmă azi „destinderea“ cu privire la problema Cehoslovaciei. Acordul — declară ele — e deplin între Anglia și Franța. La șantajul Germaniei cu manevrele și cu vizitele inopinate ale Führerului la granițe, Anglia și Franța opun pe al lor: Franța declară că va interveni cu armata ei în apărarea Cehoslovaciei, dacă ar fi atacată, iar Anglia anunță la rândul ei că va veni în ajutorul Franței, în asemenea caz. Schimburi de politețe — căci război nu va provoca nimeni...

5 septembrie. Vineri seara, 2 septembrie, am plecat din Sinaia, cu Orient-Expresul, spre Viena. Voiaj excelent, cu oarecare îngrijorare până după graniță. Aflasem chiar în acea dimineață că Parchetul făcuse o descindere la „Cercul de Gospodine“, prezidat de soția mea¹, și în convingerea că „adversarul“ meu Mitiță pusese la cale această porcărie ca să facă scandal în jurul său, mă întrebam dacă nu cumva va pune agenții lui să mă caute la vamă, cu tot pașaportul meu diplomatic și cu toată situația mea de Consilier Regal. Era dreptul lui, și m-ar fi găsit în culpă căci aveam asupra mea valută nedeclarată. Pe lângă paguba pe care mi-ar fi cauzat-o, mai era și rușinea... Din fericire la Curtici nimeni nu mi-a tulburat liniștea și am ajuns cu bine la Viena.

¹ Am aflat apoi că descinderea nu fusese provocată de Mitiță și de prezența numelui meu în fruntea asociației, ci de vrăjmășia amicului Florian (deputatul liberal cunoscut prin ferocitatea cu care a urmărit pe Mirto) împotriva doamnei Focșa, directoarea Cercului Gospodinelor. Focșa, soțul doamnei Focșa, directorul liceului „Spiru Haret“ lăsase corigent sau așa ceva pe fiul lui Florian. O ceartă teribilă se iscase între cei doi oameni și Florian ca să dea în cap lui Focșa, a denunțat la Parchet pe d-na Focșa pentru diferite abuzuri, care mi-e frică că sunt toate de domeniul fanteziei.

La Marchegg am intrat pentru întâia oară în Austria, de când s-a unit cu Germania. Prima impresie e că nu s-a schimbat nimic. Aceeași amorțeală, aceeași „vieu au ralenti“, pe care o voi găsi-o și la Viena — ca mai înainte. La Marchegg, e tot gara veche, așa cum era; nu văd nici căieri nici culorile germane, nici cuvântul „Deutsches“, nici uniforme germane. Pe șepcile austriece însemnul Reichului și atât. Pe vagoanele de marfă o linie albă barează înscricțiunile „B.B. Oesterreich“ și alături s-a imprimat tot cu alb „Deutsche Bahnen, Wien“. Pe vagoanele de persoane (clasă) și pe locomotive nici măcar atât: înscricțiunile „B.B. Oesterreich“ au rămas intacte.

Nici la Viena prezența germană nu e prea aparentă. Sergenții de stradă poartă aceeași uniformă ca mai înainte, dar au șepci germane pe cap. Și aci, foarte puține uniforme nemțești, militare, S.S. sau S.A.

Dacă n-ar fi portretul lui Hitler la toate librăriile, străinul care se plimbă pe străzile Vienei nici nu și-ar da seama că s-a săvârșit *Anschluss*-ul. Aparentă este însă o altă schimbare, impresionantă datorată valului de antisemitism care a trecut peste oraș și peste țară. Pe aproape toate prăvăliile e lipit câte un mic afiș pe care stă scris „Ariches Gezchâft“ sau „Arische Leitung“, când firma a rămas evreiască ca la Zwieback, Neumann, Braun etc. La cafenele alte placate: „Juden sind hier nicht erwünscht“. Pe băncile de pe Ring stă scris: „Nur fiür Arier“. Culmea o atinge însă — cum și era de așteptat — o înscricție pe care am citit-o ieri la Semmering: „Die Hohe Strasse ist den Juden nicht gestattet“! Hohe Strasse este unica stradă care străbate tot Semmeringul: a o interzice cuiva înseamnă a interzice aceluia cuiva chiar petrecerea în localitate!

Evreii au dispărut cu totul — nu se mai văd. De unde mai înainte cafenelele, restaurantele, teatrele erau pline numai de ei — acum nu se mai văd. De plecat, n-au putut pleca toți, oricât de mulți s-ar fi dus, dar se vede că se ascund. Diferitele palate Rotschild sunt pustii și pe cel din Hengasse (clădit de Albert Rotschild) se pot vedea lipite afișe antisemite și naționaliste.

Această dezjidanizare a Vienei — singura schimbare aparentă de pe urma *Anschluss*-ului — n-a parvenit să intensifice viața orașului, dimpotrivă. Am avut impresia unei depresiuni și mai mari. La Bristol, pe când mă urcam în ascensor, directorul pe care-l cunosc de mai bine de 30 de ani (era chelner pe vremea șederii mele în Viena între 1904 și 1910) îmi spune fără să-l întreb: „Ah, domnule ministru, am cunoscut noi alte vremuri în Viena; acum e din ce în ce mai prost!“ Pe stradă lu-

me relativ puțină și nu întâlnești nici un om vesel. Circulație puțină, numai tramvaiele sărăciei, nenumărate. Prăvăliile, odinioară fala Vienei, expun mărfuri de a doua calitate, și așa cu toate.

Am cunoscut Viena ca capitala unuia din cele mai puternice imperii ale Europei, ca mândră „Kaiserstadt“ — am regăsit-o după război cu o sută de trepte mai jos, ajunsă capitală sărăcită a unui mic Stat fără vază și căzut în mâna ovreimii — o văd în fine acum coborâtă la rangul de oraș de provincie dat pe mâna străinilor, căci pentru vienezi, deși vorbesc aceeași limbă, nemții sunt străini. Nici măcar pietrele n-au mai păstrat tradiția măririi de odinioară; ca și ovreii au dispărut și familiile aristocratice care alături de Habsburgi dau până mai ieri tonul vieții acestui oraș atât de deosebit de celelalte orașe ale lumii prin caracteristicile lui. Și odată cu tradiția imperială parcă și viața intelectuală a scăzut în Viena la un nivel de o monotonă banalitate. Fosta capitală a Sfântului Imperiu putea-va ea să se redeştepte, ca o antenă — înaintată și sensibilă a Occidentului îndreptată către Sud-Estul Europei, rămas încă în bună parte asiatic? E o întrebare la care rămâne să răspundă al III-lea Reich, prin inițiativele sale.

Mă plimb prin Viena, îmi aduc aminte de zilele de acum 30 de ani și nicăieri nu simt pe umeri greutatea acestor trei decenii care au trecut, ca prin aceste locuri pe unde mi-am irosit tinerețele. Vorba francezului: „Si jeunesse savait si vieillesse pouvait...“ — dar se vede că așa mi-a fost scris, să duc printre altele și viață de prost — ...

Petrecut ziua de ieri — era duminică, și la Viena n-aveam ce face — la Semmering. N-am nimerit-o bine, căci am găsit tot învelit în ceață, ca toamna. Nu mai călcasem pe acolo de 25 de ani și s-au schimbat multe de atunci. Hotelurile Südbahn și Panhaus s-au mărit și au devenit enorme. S-au construit vile multe și s-au mai tăiat drumuri.

La anul se împlinesc 30 de ani de când am petrecut pe acea frumoasă culme poate cele mai fericite zile ale vieții mele. Mă duc cu gândul la acele clipe și mă întreb cum de a putut să *fie cum a fost*, față de ce a rămas astăzi din acele îmbătătoare amintiri...

Citesc în *Neue Freie Presse* o știre care mă încântă, de la noi. Printr-o circulară dată de ministrul Școlilor, *se retrag instrucțiunile anterioare date directorilor tuturor școlilor de a colabora la acțiunea Ligii Antirevizioniste, deoarece această Ligă urmărește unicul scop de a face reclamă președintelui ei, Stelian Popescu*. De când am cerut această sa-

lutară măsură! *Liga Antirevizionistă* n-a fost decât o invenție de șmecher a lui Titulescu ca să câștige bunăvoința *Universului* și a stăpânului acestei foi. Din ziua în care a fost proclamat președinte al acestei Ligi, Stelian Popescu a pus gazeta sa la dispoziția lui Titulescu, și o mai ține și astăzi. Ce sens avea o Ligă Antirevizionistă într-o țară în care, după cum am spus-o deja, *nu era nimeni de convins despre necesitatea națională a menținerii tratatelor*? Nu era nimeni de convins fiindcă românii erau deja convinși și minoritarii n-ar fi putut fi convinși niciodată. Liga Antirevizionistă în afară de preamărirea nemeritată a d-lui Stelian Popescu, n-a făcut decât să zgândăre o problemă ce trebuia lăsată în pace. Toată lumea știa și știe că o revizuire a granițelor noastre înseamnă pentru noi război, și atât era și este de ajuns.

Măsura Guvernului — nu mă îndoiesc că e a Regelui — e bine venită dar e incompletă: Liga Antirevizionistă ar trebui dizolvată, ca atâtea altele de altminteri.

Tot din *Neve Freie Presse* aflu că Grigorcea va fi numit ambasador la Belgrad. Frumoasă înaintare, de la Londra la Belgrad! Megalomania noastră ne duce la absurd! Ne umflăm ca broasca, dar nu era nevoie de asemenea sforțări ca să luăm aparențe de boi...

8 septembrie. De ieri-seară la Karlsbad, coborât la „Stadt Wien“. Profesorul Hitzemberger, pe care l-am consultat la Viena, m-a examinat cu de-amănuntul și în mod inteligent, și-a găsit că n-am nici un organ bolnav dar că sistemul meu nervos simpatic era cam intoxicat: lipsa de eliminare completă a porcăriilor acumulate prin exces de mâncare. Și m-a trimis la Karlsbad, să-mi spăl mâțele, rinichii și ficatul...

Sosit ieri pe o ploaie de noiembrie — azi un soare radios înveselește totul. Și sunt și alte motive care-mi învesolesc sufletul... Amintiri vechi, și bune și rele, se ridică în mintea mea. Douăzeci și șase de „sezonuri“ am petrecut aci până la război. Ultimul în 1923. Din 1926 (ultima mea cură la Marienbad) n-am mai piciorul pe malurile Teplei...

Martți, în ajunul plecării mele din Viena, am vizitate Expoziția (?) Evreiească — adică împotriva evreilor — organizată în holul fostului Nrod-Vest Bahnhof. Impresionantă ca organizație. Toată înstăpânirea evreilor asupra lumii, sau cel puțin încercarea de a o stăpâni, toate exesele și anomaliiile sociale ale rasei „blestamate“ sunt reprezentate plastic pe pereți, prin desenhuri, prin cifre, prin diferite reproduceri. Dar

nu tot ce e arătat acolo, e în defavoarea evreilor, sunt și lucruri spre lauda lor, ca de pildă toată acțiunea lor în literatura și în arta dramatică germană. Inteligența și talentul rămân prețuite calități, oricare ar fi rasa celor care și le însușesc. Lume enormă, un adevărat pelerinaj, mai ales oameni săraci care vin să se răzbune prin dispreț și înjurături împotriva milionarilor de ieri...

Antisemitismul e o compensație pe care Hitler și ai lui o oferă austriecilor în schimbul umilințelor la care îi supun. Cu prilejul „Parteitagului” care s-a deschis luni, 5 septembrie la Nürnberg, ziarele raportau cu melancolie instalarea relicvelor rămase de pe urma Imperiului Apostolic Roman în orașul menit să reprezinte de acum înainte capitala sufletească a celui de al III-lea Reich. Mantaua Imperială din 1133, globul de aur, spada lui Carol cel Mare, Sceptrul din 1350 — toate acele „Reichskleinodien” până aci adăpostite la Viena, au părăsit pentru totdeauna fosta capitală a Imperiului, și vor fi de aci înainte păstrate la Nürnberg. Le-a remis cu mare alai, dl Seyss-Inquart noilor săi suverani...

Sandjacul Alexandreta a devenit un nou Stat, un Stat tampon, sub numele de *Hatay*, și și-a ales un nou președinte în persoana necunoscută a efendimului Tayfur Sökmen. Să-i fie domnia rodnică!

După statistica Ministerului nostru de Agricultură, producția totală a grâului a fost în anul acesta în România, de 495 000 vagoane — record neatins până acum. Cam de 2 ori cât s-a produs în 1932 și cu 145 000 vagoane mai mult ca anul trecut. Dacă ar fi și prețuri...

Delegația noastră la Geneva se compune anul acesta din d.d. Comnen, Mitiță Constantinescu și V.V. Pella. Un breelan de caraghioși mai reușit nu putea fi găsit. Oameni reprezentativi ai timpurilor și ai *locului* unde sunt trimiși...

10 septembrie. Karlsbad. Ziarele de aci, adică din Praga, singurele pe care le citesc, sunt pline numai de incidente din jurul problemei cehoslovace. E greu de judecat numai după un sunet de clopot. Dar pare că atât la Londra cât și la Paris, ca și în restul Europei de altminteri, agitația e mare. Tuturor le e frică de un război, provocat de Hitler. Eu nu pricep această teamă, căci Hitler și nemții n-ar avea decât de pierdut și nimic de câștigat dintr-un război în care ar avea din nou să înfrunte coaliția anglo-franco-americană și probabil să sufere din nou defectiunea

Italiai. Pe câtă vreme printr-o pașnică autonomie a provinciilor germane din Cehoslovacia, problema va fi rezolvată *de la sine*, în câțiva ani, în favoarea Reichului. *Cel care are interes să ajungă la război nu e Hitler, ci Beneș.* Numai un război provocat de nemți, care ar trage după sine participarea Angliei și Franței ar mai putea scăpa — în cazul unei victorii a aliaților, de altminteri neîndoielnică — Cehoslovacia de pericolul dezagregării. Autonomia provinciilor germane ar duce la dezlipirea lor „propriu motu“, și Beneș o știe. Un război provocat de cehi n-ar trage și pe francezi și pe englezi în luptă. De aci dârzenia relativă a Guvernului din Praga față de pretențiile lui Henlein, dârzenie care ar fi fost și mai pronunțată dacă n-ar fi lordul Runcimann care să facă în numele Angliei presiunile convenite la locul convenit.

Ceea ce a contribuit mult să excite spiritele, de o parte și de alta, a fost un articol din *Times* care da ca cea mai bună soluție a conflictului anexarea provinciilor din Sudeți Germaniei. Articolul, în directă contradicție cu politica afișată de Cabinetul englez și cu aproape întreaga opinie publică britanică, a făcut enormă senzație și a fost exploatat mai ales în Germania. În Cehoslovacia în schimb, a produs o adevărată deprimare, dată fiind importanța ziarului și cunoscutele sale legături cu Foreign-Office-ul.

Continui să cred, că afară de cazul unui act de nebunie din partea unuia sau altuia, războiul nu se va dezlănțui și că procesul de descompunere a Cehoslovaciei își va urma pașnic mersul.

Antisemiții:

Cel mai de curând dezlănțuit printre ei — probabil ca să nu lase pe Hitler fără tovarăși — e Benito Mussolini. *Prager Tagblatt* ne informează însă că piesa napoleoniană scrisă de Mussolini („Cele o sută de zile“) și care trebuie să fie jucată la iarnă la Berlin, a fost tradusă de Geza Herczeg, jidan din Budapesta și că Ioanna Margherita Sarfatti, *intima* biografă a Duceului, care a scris cea mai bună carte asupra Dictatorului, e și dânsa de origine... semitică.

Nevasta lui Papangă, aviatorul nostru acorbat, a pus în lume o fetiță și a murit de paralizia inimii — tot *Prager Tagblatt* mi-o spune. Astă-pri-măvară auzisem că divorțează: biata femeie n-a avut noroc!

11 septembrie. Din ziare reiese că criza cehoslovacă a ajuns la paroxismul ei. Pe ziua de ieri se aștepta o notă din partea Guvernului en-

glez prin care să se arate lămurit că în caz de conflict în centrul Europei, Imperiul Britanic nu va rămâne indiferent și va intra în luptă alături de Franța. O asemenea notă părea utilă după nesocotita ieșire a ziarului *Times* care a întărit în Germania ideea că Anglia blufează — și verosimilă după febrila activitate care a domnit în Downing-Street și consultările primului ministru Chamberlain, care s-au ținut lanț. Nota n-a părut însă...

În schimb, discurs sonor, banal și împăciuitoare al lui Beneș la Radio (difuzat în 14 limbi) și cuvântări tot sonore dar belicoase ale lui Göring și Göbbels la Nürnberg... Declarând că Germania este sigură de victorie și că *nu se mai teme de blocus nici pe mare nici pe pământ*, Göring a sărit dincolo de cal și a dovedit oamenilor de bun simț că... blufează și dânsul!

Discursul de mâine al lui Hitler prin care se va încheia „Parteitag-ul“ de la Nürnberg va pune lucrurile la punct. Să sperăm că în sens pacific...

Zilele acestea a avut loc o competiție aeronautică între Statele Micii Întelegeri. Încercarea comportă parcursul Praga-București-Belgrad-Praga, pentru avioane „de amatori“. Din 40 avioane, câte s-au prezentat, noi am adus 6, într-adevăr pilotate de amatori și de amatoare, pe când Iugoslavia și Cehoslovacia au avut 36 de aparate conduse în mare parte de aviatori militari experimentați. De adăugat că Cehoslovacia a mai acordat concurenților și subvenții importante, iar noi nimic. Cu toate acestea românii au luat premiile I, al II-lea și al IV-lea! E un mare succes, care dovedește calitatea piloților noștri!

Radu Cruțescu, ministrul nostru la Praga, a venit să mă vadă la Karlsbad. În chestiunea cehoslovacă vede și el lucrurile ca mine. Nu pricepe însă — și nu pricep nici eu — pentru ce nemții nu se declară satisfăcuți, căci au obținut o victorie totală. Guvernul cehoslovac a sfârșit prin a le acorda tot ce au cerut. Ar fi putut să intoneze la Nürnberg un marș triumfal...

— „Poate fiindcă în realitate nu vor ceea ce cer, ci cu totul altceva — am observat eu. Ceea ce vor, e probabil anexarea provinciilor Sudele la Reich... De aceea nici nu pretind schimbarea titlaturii Statului: căci altfel cum s-ar explica că la numele de Ceho-Slovacia n-au cerut până acum să se adauge sub o formă oarecare și o mențiune a prezenței lor în Stat, când populația lor e tot atât de numeroasă ca a slovacilor?

Numele Statului cehoslovac nu-i interesează însă, pe dl Henlein și pe partizanii săi, fiindcă sunt hotărâți, îndată ce vor avea autonomia politică, să plece...“

13 septembrie. Ieri-seară s-a sfârșit cu Nürnbergul și Hitler a închis congresul prin mult așteptatul său discurs asupra problemei cehoslova-ce. Aci, la Karlsbad, ca și în toată regiunea sudeților, a fost de ieri-dimineață până seara mare fierbere. Enervarea, de altminteri, s-a întins și peste țările străine; la Paris și la Londra fiecare se întreba dacă Führerul, ajuns arbitru Europei, avea să arunce zarul păcii sau al războiului. N-a aruncat nici unul nici pe celălalt: a aruncat un zar măsluit, și fără să excludă războiul posibil a pledat în favoarea păcii. Discursul său a fost abil, n-a precizat nici o soluție, s-a menținut în principiile generale, dar a lăsat toate porțile deschise. Concluzia sa a fost că hotărârea trebuie să o dea Praga (după ce a tratat pe Beneș de mincinos și a acoperit Guvernul cehoslovac cu disprețul său) — dar că dânsul socotește *plebiscitul* ca singura soluție bună. *Germania nu atacă pe nimeni dar nu poate abandona cele 3 1/2 milioane de nemți din regiunea Sudeților.* Germania nu atacă pe nimeni. *Până la sfârșitul toamnei toate lucrările de fortificație¹ de pe frontiera de Vest vor fi gata și nimeni nu va putea trece peste ele.* Din această frază a lui Hitler ar urma să rezulte că până la sfârșitul anului Germania n-ăr fi dispusă să deschidă ostilitățile...

Literatură, amenințări, lipsă de precizări *pentru atitudinea imediată* a Reichului — discursul lui Hitler se încadrează perfect în programul pe care am fost și sunt convins că-l urmărește Guvernul din Berlin: desfacerea și anexarea provinciilor germane din Cehoslovacia prin acțiunea interioară a nemților din Sudeți, fără amestecul Reichului — pe cât se va putea.

Agitațiile au și început în regiunea Sudeților. Aseară, aci, la Karlsbad, a fost o nebulie: toți servitorii, toți băieții de prăvălie, toți vizitii și-au părăsit serviciul la ora 7 și s-au dus să asculte „discursul“ la Radio. Toată noaptea au circulat apoi pe străzi țipând „Heil Hitler!“ și au continuat și azi, parcă n-am mai fi în Cehoslovacia ci în Germania, deja. Bătași și încăierări în o sumă de orașe, dar pe care le aflăm mai mult prin zvonuri, căci Cenzura a oprit publicarea oricăror știri în această privință. Căci există o cenzură, și încă ce cenzură, și în *democratica*

¹ Pe care Hitler le-a enumerat cu complezență, le-a descris și a dat și cifre în privința lor.

Cehoslovacie! Se pare că la Eger încăierările au fost mai serioase și nu s-au terminat încă... Numai dacă n-ar da pretext germanilor să vină să restabilească ordinea...

Am impresia că toată populația indigenă a înnebunit... de bucurie! Săracii nu știu ce-i așteaptă sub regimul național-socialist!

Citesc ca să-mi schimb ideile, într-o revistă germană, biografia unui adevărat erou japonez, căzut pe câmpul de luptă din China: generalul Doihara. Ofițer de Stat Major, învățase toate dialectele Chinei și Mongoliei și de mai bine de 20 de ani a pregătit singur, la fața locului, evenimentele care s-au desfășurat în ultima vreme. El a declarat independența Manciuriei, el a proclamat pe Pu-Yi împărat al Manciukoului. Era un fel de colonel Lawrence, de o putere de muncă și de persuasiune extraordinară. Până a muri, a fost cel mai activ pion al politicii japoneze în China. Se bucura în țara lui de un prestigiu imens, dar avea și mulți adversari.

15 septembrie, seara. Praga. Iată-mă zvârlit de capriciile soartei și la Praga. Dacă, când am părăsit țara nu mă așteptam să ajung la Karlsbad, încă și mai puțin mă așteptam să ajung la Praga.

Ieri, marți, 13 septembrie, pe la ora 3 după amiază, ne-am pomenit în Karlsbad cu toate prăvăliile închise, cu afișe care anunțau starea de asediu, și cu localnicii pâlcuri-pâlcuri pe stradă, cu mutre îngrijorate. Vorbeau între ei pe șoptite și când se apropia un străin tăceau. Cu greu am putut afla că ciocniri grave cu morți și cu răniți avuseseră loc între sudeți și trupă, la Eger și de-a lungul văii, până la Karlsbad. Numai seara târziu am aflat că chiar în Karlsbad (în oraș, spre gară) „băieții“ spărseseră geamurile tuturor prăvăliilor evreiești și trăseseră o sfântă de bătaie celor mai mulți dintre negustorii perciunați...

S-au închis nu numai prăvăliile, dar și restaurantele și cafenelele și până și „Bäckerei-ele“ cu cornuri și cu pâine. Seara n-am putut găsi nimic, nici măcar câteva fructe. M-am culcat nedumirit, întrebându-mă dacă nu trebuia să plec. Fără știri, mă temeam să nu mă prindă o acțiune militară germană și războiul în Karlsbad. N-am putut adormi. Automobilele militare sfârșiau sub ferestrele mele. Parcă eram în 1916...

Pe când mă gândeam la ce aveam de făcut — era după ora 11 — am fost chemat la telefon la Legația noastră din Praga. Radu Cruțescu mă sfătua să plec cât de neîntârziat și să vin la Praga; nu-mi putea spune mai multe la telefon.

A doua zi, adică azi-dimineață, m-am deșteptat pe o zi splendidă, caldă și însorită, cu hotărârea de a părăsi Karlsbadul la amiază. Câteva prăvălii își deschiseseră timid ușile, dar îngrijorarea era întipărită pe toate fețele. Mi-am lichidat micile daraveri, și la ora 11 1/2 am pornit împreună cu d-na Mirea, vecina mea de cameră de la Stadt Wien, spre Praga. Am închiriat două automobile, într-unul am pus bagajele, într-altul ne-am așezat noi, și cu Dumnezeu înainte. Cu trenul nu era de gândit să răzvim: fugea lumea din Karlsbad pe capete și vagoanele erau luate cu asalt. Călătorie plăcută și comodă pe o șosea bună, printre pașiști verzi și păduri de brad. În drum am întâlnit sumedenie de camioane pline cu soldați, tancuri, convoiuri cu aprovizionamente ca în vreme de război... Am sosit în Praga pe la ora 2 1/2 (la hotelul Esplanade) fără a fi stânjeniți de autorități și opriti numai odată, într-un sat, la vreo 30 kilometri de Praga, de o bandă de cehi beți, care tăiau drumul tuturor automobilelor. Unul, cu halbă de bere în mână, ne-a întrebat între două râgâieli ceva pe limba cehă. Șoferul nostru a spus: „diplomat!“ și bețivii ne-au lăsat să trecem... Când am ajuns în Praga am zis uf! Cu atât mai mult că ne-au făcut și șoferii noștri un mic șantaj: sub pretext că le era frică să-i bată cehii (erau amândoi nemți) au vrut să ne lase la 12 kilometri de Praga, de unde ar fi urmat să ne găsim alt mijloc „de înaintare“! A trebuit să dau fiecăruia 100 de coroane mai mult, și le-a venit curajul la loc, și ne-au dus până la capătul drumului...

16 septembrie. Cum au aflat că am sosit, Cruțeștii, foarte drăguți, ne-au luat la ei. Legația noastră, instalată în palatul Czernin, cumpărat de curând e de toată frumusețea. Într-adevăr aer de Ambasadă. Saloane splendide în stilul Maria Tereza, și camere nenumărate. Sala de mâncare de paradă și salonul de dans sunt de o rară frumusețe. Palatul a fost restaurat de Duiliu Marcu și prevăzut cu tot confortul.

Nu mai văzusem Praga dinainte de război. Orașul s-a întins enorm și populația lui s-a împătrit. Animație enormă, care lipsea înainte de război în orașul de provincie cam mort, a cărui populație nu trecea de 250 000 locuitori (acum peste 1 milion). Praga *veche* nu s-a schimbat însă, din fericire. Laureta Cruțescu m-a plimbat aseară pe la scăpătatul soarelui, mai întâi pe Hradschin de unde am văzut Praga înneecându-se în amurg — apoi pe lângă capul lui „Karlsbrücke“ prin cartierul rămas neatins de sute de ani, din jurul palatului și bisericii Maltezilor. Vechile clădiri peste care domnesc așezămintele Ordinului și palatul Buquoy (actualmente Legația franceză) par un colț din Bruges, căci printre ele

șerpuieste și un canal derivat din Váltava, care completează asemenea cu vechea cetate flamandă. Praga este astfel plină de contraste — căci alături mișună viața în toată intensitatea ei — și aceste contraste, ca și nobilele tradiții ce se citesc încă pe fațadele atâtor vechi palate, fac farmecul acestui mândru oraș care-și merită deviza: „Prahă caput Regni“.

Pe Hradschin, am vizitat și Ministerul de Externe, un alt palat Czernin, mult mai mare și mai impunător decât Legația noastră, pentru restaurarea căruia Statul cehoslovac a cheltuit milioane. Perspective splendide de galerii „à l'italienne“, o scară minunată și la un capăt grădini care coboară în terase. O splendoare. Nici o țară din Europa nu posedă un astfel de Minister de Externe, care n-are decât un cusur: nu se potrivește cu un Stat modest ca Cehoslovacia... Pe când admiram grădina, ne-am întâlnit cu Krofta, care făcea pe Goethe, pe una din terase. Cu o floare în mână, ni s-a arătat trist și plictisit. Cu toată înfățișarea lui de dobitoc, mi-a fost milă de dânsul și i-am adresat câteva cuvinte de îmbărbătare...

Seara la masă, la Cruțești, a fost văduva lui Ferry Kinski, născută Schönborn și cu fratele ei mai mic pasionat de politică cehă. Îi cunoscusem pe vremuri la Viena, austrieci — acum spurcau pe nemți. Se schimbă oamenii mai iute decât lucrurile... Pe când eram la masă ni s-a adus vestea vizitei lui Chamberlain la Hitler, la Berchtesgaden, pentru azi și mâine. Vestea a înveselit pe toți cei prezenți, foarte deprimați prin cele întâmplare la Eger¹, căci și-au dat toți seama că *primul ministru al Angliei nu s-ar deranja dacă n-ar ști dinainte că actul de condescendență fără precedent pe care-l face va da roade.*

Azi, la dejun, Cruțeștii au avut pe Christian Thun și pe nevastă-sa, născută Blome (strănepoata lui Vodă Știrbei). I-am găsit îmbătrâniți și foarte îngrijorați, căci stau la țară, la 30 kilometri de Praga în mijlocul cehilor și se tem că în caz de război să nu fie masacrați, căci cehii din localitate au declarat că vor ucide pe toți nemții dacă hitleriștii germani vor năvăli în Cehoslovacia.

Sigur că cel puțin cât va sta Chamberlain la Berchtesgaden nu se va întâmpla nimic la granița Cehoslovaciei, mi-au luat bilet pentru Paris.

Cruțescu îmi povestește că în sferile guvernamentale și cehe domnește mare depresiune și animozitate împotriva Franței, care nu face

¹ În cursul după amiezii de ieri a fost la Eger un adevărat asalt al localurilor partidului Sudet. Poliția, provocată prin uciderea unui agent, a recurs la armată. S-a tras cu mitralierele și oficial se numără vreo 30 de morți și peste 80 de răniți. Noroc că e Chamberlain la Berchtesgaden, căci altfel cine știe ce s-ar fi întâmplat!

nimic, ca să ajute pe cehi, ba din contră îi sfătuiește să facă orice concesie nemților și merge până a consilia chiar primirea unui plebiscit! Un „Umsturz“ al politicii cehoslovace — o înțelegere cu Germania — e viu discutat în cercurile diriguitoare din Praga. „Umsturz“ ce s-ar putea pune la cale prin demiterea lui Beneš și înlocuirea lui fie prin Hodza (mult mai apropiat de nemți), fie printr-o dictatură militară. Capetele inteligente (?) de la Ministerul de Externe nu văd decât două soluții: război declarat Germaniei de Anglia și de Franța — sau „Umsturz“ al întregii politici. Numai că Franța și Anglia nu sunt probabil atât de voioase să riște un război de dragul cehilor — iar pentru un „Umsturz“ pare că *e cam prea târziu*. Și cehii și germanii sunt atât de excitați unii împotriva altora, încât o împăcare pare aproape imposibilă. Hodza spune azi lui Cruțescu că ar fi gata să cedeze Egerlandul germanilor ca să scape prin abandonarea acestei treimi, celelalte treimi din regiunile locuite de nemți. Încurcată afacere!

17 septembrie. De aseară am rămas singur la Praga. Noapte lungă și tristă...

Se zice că Mac Mahon venind în vizită la Havre și văzând marea ar fi exclamat: „Que d'eau, que d'eau!“ Prin oarecare analogie aș putea și eu să spun, de când am căzut în Praga în mijlocul acțiunilor și contra-acțiunilor care se desfășoară: „Que d'événements, que d'événements!“ Nemaipomenita condescendență a unui bătrân prim-ministru al Angliei care s-a coborât să zboare 8 ore ca să vorbească cu chibițul de la Berchtesgaden e subiect de mirare și de conversație pentru lumea întreagă. Proiectata întâlnire între Chamberlain, Daladier, Mussolini și Hitler care se zice că va avea loc săptămâna viitoare, provoacă și dânsa nesfârșite discuții. Ce să mai vorbesc de excitarea naturală dar cam ridicolă a cehilor care cer războiul cu orice preț, fie și singuri, împotriva Germaniei?

Cruțescu a văzut pe Hodza. Aproape că plângea. „Lașajul“ Franței și Angliei e definitiv. Nu pot să zic că am știut-o, dar am bănuțit totdeauna că așa se vor termina lucrurile în caz de încurcătură. *Plebiscitul*, iată ce a ieșit din consfătuirea de la Berchtesgaden, adică despărțirea câtorva provincii germane, de Ceho-Slovacia. Acum se caută o formulă ca să se scape aparențele adevăratei înfrângeri impuse din nou de Hitler clientelei Tratatului de la Versailles... *Plebiscitul* nu va fi însă lucru ușor de organizat; asupra căror provincii se va întinde? Până unde se va trage linia de demarcație? Sub controlul cui se va face?

E sigur că îndată ce chestiunea cu Germania va fi reglată, vor sări și unghurii cu pretențiile lor, căci au 600 până la 700 mii de oameni, populație compactă, de-a lungul Dunării, de la Bratislava în jos. Cum s-ar putea refuza unghurilor ce s-a acordat germanilor? Avem și noi 3 sate de revendicat peste Tisa în fața Sighetului Marmăției! Bietul Beneș! O-braznic a fost de 20 de ani cu toată lumea, dar plătește scump acum!

De ieri domnește liniște în toate centrele Sudeților. Instrucțiuni din Germania sau efectul stării de asediu? „Chi lo sa“. Lucru cert este că germanii nu vor intra în Cehoslovacia, cu forța, ca să nu provoace greutăți Franței și Angliei. Afacerea e pentru ei câștigată, pe cale diplomatică.

Vizitat ieri expoziția de artă barocă locală, în palatul Wallenstein. Mediocră. Seara, luat masa la un restaurant francez „Mon Pays“ cu Cruțeștii, cu contesa Kinski și cu un avocat ilustru al cărui nume l-am uitat și care de altminteri ne invitase.

Cu toate că lucrurile par mai liniștite din punct de vedere al războiului, mulți pleacă din Cehoslovacia de frica reacțiilor sociale eventuale ale cehilor. Mai ales dintre membrii fostei aristocrații austriece, considerați ca nemți.

Plec și eu azi la ora 4 la Paris, să-mi văd de treburi, căci războiul european pare definitiv înlăturat.

22 septembrie. Sunt la Paris de duminică dimineata, 18 septembrie. Călătorie de la Praga la Paris, fără nici un incident. La Eger, cel puțin în gară, nu se observa nimic anormal. Funcționarii de la graniță, atât cehi cât și nemți de o politețe perfectă și reciprocă. Am luat masa în vagonul restaurant, după frontiera germană. Serviciu normal, masa îngrijită. Alături de mine o englezoaică gătită, între 60 și 70 de ani, care se vede că a trebuit să fie foarte frumoasă, dar acum jumătate paralizată, de partea stângă, brațul și piciorul. S-a urcat la Marienbad, însoțită de două dame, îmbrăcate modest, care păreau în serviciul bătrânei și așezate la masă în fața ei, se înclinau și răspundeau monosilabic de câte ori stăpâna le adresa cuvântul. După masă, baba a scos cu greutate, servindu-se de o singură mână, o țigară de foi și a început să tragă din ea, ca un grădinar. Figură interesantă; n-am încercat să aflu cine e, preferând să-mi las imaginația să alerge și am clasat-o ca o ducesă milionară și fantezistă.

De la Praga n-am mai însemnat nimic în acest caiet, căci am trăit o viață liniștită de turist, în afară de evenimente, a căror repercusiune n-am

resimțit-o decât din citirea ziarelor, ca orice om de pe stradă. Până azi n-am văzut pe nimeni. Sau ca și pe nimeni, căci n-am văzut decât pe Cesianu, mai prost și mai peremptoriu ca oricând. L-am văzut luni dimineată; era tare îngrijorat și preocupat. Mi-a mărturisit că stătuse până noaptea la ora 3 de vorbă cu Osuski¹, să discute evenimentele, pe care, acum, cei doi diplomați geniali se laudă că le-au prevăzut și anunțat.

Vorbă să fie!

Cesianu mi s-a arătat foarte neliniștit asupra răspunsului ce se aștepta de la Praga, se temea că Guvernul cehoslovac nu va primi propunerile franco-engleze (adică ale lui Hitler!). L-am liniștit. Și într-adevăr, după un răspuns în doi peri marți, aseară miercuri, Praga a dat — fără nici o rezervă — consimțământul său la amicala amputație ce i se propune...

Rămâne de văzut dacă Hitler nu va ridica tariful, astăzi, la Godesberg, unde Neville Chamberlain a trebuit să sosească la amiază! Față de slăbiciunea Franței și a Angliei, de ce n-ar cere mai mult?

Evenimentele prin care trecem, cele mai dramatice de la război încoace, trebuiesc judecate dintr-un îndoit punct de vedere: dintr-unul local, cehoslovac, și din altul european.

Din punct de vedere cehoslovac, oricât de tragică ar fi soarta poporului ceh, problema nu mă interesează. Cehoslovacia m-a plictisit totdeauna. Constituirea ei a fost, la încheierea păcii, o fantezie a doi profesori mediocrii, Wilson și Massaryk care și-au încrucișat umbrelele în timpul războiului, pe câmpul democrației și al utopiei. Wilson a fost un sifilitic, care a sacrificat victoria Aliaților umanitarismului, iar Massaryk — om altfel cumsecade, dar lipsit de bun simț — o păpușă în mâinile secretarului său Beneș, un *smecher* și nimic mai mult. Acesta n-a fost condus în lunga lui activitate politică decât de ambițiile sale personale. Cum nu și-a dat seama acest om, cum nu și-a dat seama Massaryk (cu toată experiența trecutului) că un popor *minoritar* ca cel ceh nu putea deznaționaliza nici pe nemți, nici pe polonezi, nici pe unguri — ca să nu mai vorbim de slovaci — și că „Cehoslovacia“ nu se putea organiza și nu putea dăinui decât pe un plan federal, al cel puțin celor trei popoare mai însemnate osândite să trăiască împreună: cehii, nemții și slovacii? După cum a dat la o parte pe Kramarc și pe toți luptătorii cehi de pe

¹ Ministrul cehoslovac la Paris, un alt „as“ al politicii „securității colective“ care de 20 de ani de când e în Franța n-a fost în stare să-și informeze Guvernul despre „lașajul“ pe care l-am prevăzut atâția...

vremea austriacă, ca să domnească singur — Beneș n-a ținut seamă de naționalitatea puternică germană, mult mai înaintată în cultură, mult mai conștientă de tradițiile ei, și a vrut să cehizeze țara nou delimitată. Creată ca o ficțiune diplomatică, Cehoslovacia se desface la primul obstacol, ca o ficțiune politică ce a rămas... Paguba, *in sine*, nu e mare.

Din punct de vedere european însă, evenimentele ce se petrec vor avea consecințe incalculabile. Pentru Franța e un nou Sedan, un Sedan moral. Ea a încheiat și semnat un tratat și o convenție militară cu Cehoslovacia, tratat și convenție pe care azi le calcă fără rușine în picioare. Desigur, nu poate fi nici o plăcere pentru francezi să se sacrifice cu milioanele într-un război pentru Cehoslovacia. *Dar trebuia să cumpăn-ească acest sacrificiu când au semnat tratatul și convenția, nu acum.* Odată cu prăbușirea Cehoslovaciei se prăbușește și prestigiul Franței, care trece din rândul țărilor victorioase în al celor învinse. Cine va mai avea încredere în Franța și chiar în Anglia¹, după această nemaipomenită călcare a tuturor angajamentelor luate. Călcare cu atât mai inutilă și mai de neînțeles, cu cât vădit a fost determinată de un „bluff” al șmecherului de Hitler, *care nu s-a gândit niciodată să declare război în condiții mult mai proaste decât în 1914, și care încă în discursul său de la Nürnberg, se mulțumea să sfătuiască, nu să propună, un plebiscit în regiunea Sudeților!*

Toată politica Europei, pe baza căreia am trăit de 20 de ani, e întoarsă pe dos. Mă întreb ce ne vom face noi, și după ziarele franceze, chestiunea a și fost pusă la București. O examinare serioasă a situației, și poate și o nouă îndrumare se impun. Dacă n-a ajutat Franța și Anglia pe cehoslovaci împotriva germanilor, o să ne ajute pe noi împotriva rușilor, eternii noștri dușmani?

Nimic mai caraghios decât extazul francezilor față de englezi. Cu ochii beliți se uită toți spre Londra, acoperă pe Chamberlain cu cununi, și nu-și dau seama că englezilor se datorește toată înjosirea lor. În 1918, după armistițiul, Franța îngenunchiase definitiv Germania; cine a ridicat-o? Anglia. Apoi după semnătura Tratatului de la Versailles, la fiecare cotitură, la fiecare răzvrătire, la fiecare călcare a tratatului, cine a încurajat și susținut Guvernul din Berlin? Cine a determinat retragerea trupelor franceze din Renania și din Ruhr? Anglia, întotdeauna Anglia! Cine a precipitat în fine, acum în urmă evenimentele, tot în favoa-

¹ Care nu s-a legat prin tratate cu Cehoslovacia dar care în politică a mers de 20 de ani cot la cot cu Guvernul din Praga.

rea Germaniei, dacă nu Anglia? Ce a fost vizita lui Chamberlain la Berchtesgaden, dacă nu o umilire și o trădare față de Franța?

Și pentru toate aceste binefaceri, francezii sărută... mâna... englezilor de dimineața și până seara, și pe față și pe dos!

Că astăzi Franța nu mai poate merge decât pe drumul tras de Anglia și în tovărășia ei, e evident — dar manifestațiile de ordin sentimental sunt cel puțin de prisos!

Azi am început să văd ceva lume în măsură să-mi dea informații de culise. Pe ai mei de la petrol, pe Champin, pe Méeny, pe Mercier. Am dejunat — poftit de Kaufman, cu dl și d-na Pomaret — dl ministru al Muncii, d-na „ofițer al Legiunii de Onoare“ (pentru care merite?), amândoi foarte deștepți și „informați“. Pare că panica față de nemți (căci orice s-ar zice a fost panică) a fost determinată de generalul Vuillemain (șeful de Stat Major al Aeronauticii) după vizita sa la Berlin. Șmecherul de Göring a plimbat pe franțuz prin nu știu câte aeroporturi militare și i-a arătat mii de avioane (probabil aceleași, plimbate din aeroport în aeroport) așa încât bietul Vuillemain (sau „minz“?) s-a înapoiat la Paris *convins că Germania posedă mai multe aparate ca Anglia și America împreună (!!!)*. În urma raportului lui Vuillemain, când la începutul crizei Anglia a întrebat Guvernul din Paris *dacă e gata de război*, răspunsul ar fi fost evaziv. Acest răspuns în doi peri ar fi determinat zborul lui Chamberlain, pe care de altminteri, Guvernul francez *incapabil de o răspundere gravă* l-a aprobat. Așa spun prietenii Angliei. Ai Guvernului francez pretind că Anglia ar fi declarat la începutul crizei că nu va putea fi alături de Franța, în caz de război, *decât dacă teritoriul francez ar fi invadat (!!!)*. Ceea ce nu corespunde cu toate declarațiile publice făcute de 6 luni încoace de reprezentanții autorizați ai Guvernului englez — fără să mai amintim formula lui Baldwin, mai veche: „frontierele Angliei sunt la Rin!“ Pomaret mi-a afirmat că Guvernul englez ar fi declarat Guvernului francez că în caz de conflict nu poate pune în linie *decât 300 de avioane și două divizii!!!* De necrezut, ca un ministru în exercițiu să spună asemenea baliverne! Adevărul este că și Daladier și Bonnet sunt doi căcăcioși, și *n-au îndrăznit să riște și să ia răspunderi*.

În tot cazul, toți cei cu care am vorbit sunt deprimăți, cu nasul în jos, și-și dau seama că Franța și-a pierdut tot prestigiul în fața lumii.

Dar să așteptăm până la sfârșit. Te pomenești că Hitler mai incurcă lucrurile și că-l împinge dracul pe căile pieirii. O Franță din nou victorioasă „magré elle“ iată un lucru ce nu e exclus să se întâmple, căci —

ceea ce nu cred — dacă se va ajunge la război soarta *finală* a Germaniei îmi pare pecetluită.

Godesberg, unde se întâlnesc astăzi Hitler și Chamberlain, e pe Rhin lângă Bonn, locul ales, după legendă, de Wotan pentru Walhalla! Să dea Dumnezeu, sau Wotan, ca măreția locului să inspire pe cei doi oameni de Stat care dețin pentru moment soarta Europei în mâinile lor!

Un evreu din Rusia, David Sarnof, a ajuns în Statele Unite stăpânul industriei de radiofonie — emisiune și fabricație de aparate. Sosit în America muritor de foame, e astăzi multimiliardar! Proști mai trebuie să fie americanii! Antisemiții spumegă, și cu dreptate, căci jidanii sunt mai deștepți decât ei!

DI Sarnof s-a căsătorit cu o franțuzoaică și face pe grozavul la Paris — pentru moment.

Pangal mi-a telefonat ieri de la Irun. Afacerile lui Franco nu merg bine: nu mai are armament. Italienii și germanii nu mai trimit nimic, căci — date fiind circumstanțele — opresc tot pentru ei, pe când Barceloniștii continuă să primească arme și muniții din Franța (cred că acum nu mai primesc nici ei!). Oricum, până în cele din urmă, cred că nici Germania nici Italia nu vor abandona victoria comuniștilor. Pangal pretinde că în *cercurile italiene din San Sebastian*, Guvernul Franco e sfătuit să încheie un compromis cu Barcelona, dar că Franco, nu vrea să audă de pace.

M-am plimbat ieri prin noile cartiere ale Parisului ridicate la Vest, pe zona fostelor fortificații. Un oraș nou, cu clădiri monumentale — încă un aspect al vechiului meu Paris care a dispărut. Fost și la Trocadero. Noul Palat, care a înlocuit vechea oroare din 1878 se prezintă în linii armonioase și vederea de pe terasa mediană e încântătoare. Dacă n-ar fi turnul Eiffel... de ce nu l-or fi doborând?

24 septembrie. N-aș vrea să mai trăiesc o zi ca cea de ieri. M-am sculat cu capul cam tulbure, m-am îmbrăcat totuși fără greutate și am ieșit spre „Trois Quartiers“ să fac cumpărături. După câteva sute de metri, m-a apucat amețeala, mi s-au muiat picioarele și simțeam că mă duc. Abia am ajuns până la o bancă, lângă care din fericire mă aflam, și am căzut pe ea. Mi-a trebuit o jumătate de ceas să-mi revin în fire, deși n-am pierdut un moment cunoștința...

Târându-mă m-am înapoiat la hotel și m-am întins pe pat, după ce am luat coramină și spasmosedină. E oribil să fi bolnav dar e și mai oribil să fi bolnav și singur. Mă întrebam: dacă îmi va veni iar rău și voi pierde cunoștința, cine va chema un doctor?

Spre norocul meu nu mi s-a făcut mai rău, ci mai bine, așa încât pe la ora 1 am putut ieși cu Ionel Bombă și cu nevastă-sa și să merg la un birt să înghit o legumă și un compot.

Dar nu la această indispoziție mă gândesc, când scriu că n-aș vrea să mai trăiesc o zi ca cea de ieri, ci la panica nebună ce s-a declanșat după-amiază, după ce veștile de la Godesberg au fost date în vileag. N-a mai fost om în Paris care să nu fie convins că războiul era ca și declarat. M-am văzut pironit în Paris fără posibilitatea de a mă întoarce în țară, fără parale etc. Toată isteria publică (împărțită de cei mai înalți demnitari ai Statului, ca probă mobilizarea parțială, măsurile de siguranță etc.) găsisse în nervii mei încă tulburați prin criza de dimineață minunate coarde de rezonanță, care m-au înnebunit, literalmente. În prada spasmelor respiratorii și cardiace m-am pus la ora 4 1/2 în pat și am așteptat ziarele de seară, care m-au alarmat și mai mult. Încă azi, *le Temps* scrie: „La journée et la nuit de Godesberg ont été dramatiques. On se trouve placé ce matin devant une situation qui fait comprendre *que le sort de l'Europe va se jouer dans les heures qui vont suivre*“. O! singurătatea, ceasuri și ceasuri, cu boală în spinare și cu inima strânsă, strânsă, de tot ce citești, de tot ce prevezi, de tot ce ți-e teamă!!! Oroare, oroare! Ceasurile până a venit noaptea, și apoi noaptea, noaptea ce nu se mai sfârșea au fost un supliciu...

În fine, azi-dimineață, ziarele mi-au adus vești mai bune. Pare că vom avea cel puțin răgazul să ne întoarcem acasă. Căci în halul în care mă găsesc și cu situația politică de aci și din Anglia, nu mai poate fi vorba de mers la Londra unde fixasem pentru zilele de 29 și 30 septembrie conferințele pentru „Steaua Română“. Am telegrafiat în acest sens lui Stern și lui Many, și Kaufman, de acord cu mine, a telefonat la București lui Osiceanu și lui G. Crețeanu, să nu mai vină.

25 septembrie. Primit aseară telegramă de la Osiceanu și Crețeanu, din București; sunt și ei de acord pentru amânarea Conferinței de la Londra. Am găsit ca prin minune un „single“ în Simplonul de azi, pentru București, căci trenurile sunt luate cu asalt, și m-am hotărât să plec diseară. Ce să mai fărâgănesc prin Paris, bolnav și incapabil măcar să fac o masă bună, fără să mai vorbesc de celelalte.

Ziarele de azi-dimineață dau știri mai liniștitoare. Hitler a acordat termen — până la 1 octombrie — cehilor, ca să predea Germaniei ținuturile Sudeților. Care? Nu se știe... Daladier și Bonnet pleacă iar după dejun la Londra, la taifas cu Chamberlain. Am din ce în ce mai mult impresia că toată lumea blufează, dar mi-e frică că acest joc cu focul să nu aprindă un incendiu fără voia jucătorilor.

În Italia simpaticul Duce se plimbă și vorbește, vorbește — vorbește în fiecare zi. A vorbit la Trieste, a vorbit la Udine, a vorbit la Belluno, a vorbit la Treviso, a vorbit la Padova... Cântă ca un cocoș că el a provocat răsăritul Soarelui și... Apusul lui Beneș! Nemții nu se uită la dânsul decât cu coada ochiului și cineva îmi povestea că cu prilejul vizitei sale la Berlin, Guvernul german îi instalase un telefon cu numărul „Bleibtreu¹ 19/15“, în amintirea defectiunii din 1915! „Se non e vero, e ben trovato“!

28 septembrie. Plecat duminică seara din Paris, pe o ploaie diluviană am sosit ieri în România pe soare și pe căldură și seara la București. Călătorie foarte plăcută pentru mine, căci n-am fost tulburat la nici o graniță, cum au fost alții, mai ales în Italia. La intrare ca și la ieșire, italienii au fost teribili: ei fac războiul prealabil, căci știu că nu-l vor mai face după ce se va declanșa...

La Domodossola, ne-au mai ținut 35 de minute peste cele 30 reglementare ca să caute în fiecare valiză și să plictisească pe fiecare om. Pe o franțuzoaică, soția directorului Căilor Ferate din Siria, ce călătorea cu doi copii spre Beyrouth, au dat-o jos, au dezbrăcat-o și au cercetat-o ca pe o delincentă. Un procedeu analog seara, la Postumia, la ieșirea din Italia, față de un domn ce avea cabina alături de a mea — un italian după câte am aflat mai târziu. Am binecuvântat pașaportul meu diplomatic și calitatea mea de fost ministru, pentru prima oară, căci m-au scutit de grosolăniile agenților italieni inconștienți. Ce e mai nostim, e că pe când căutau prin valizele oamenilor nevinovați, eu purtam într-una din ale mele un plic, pe care mi-l adusese căpitanul Boian în momentul plecării din Paris, și care conținea planul trupelor germane concentrate la granița Cehoslovaciei²... Și în Italia am intrat pe ploaie și

¹ Numele unui sector telefonic din Berlin, după Bleibtreu-Strasse.

² Căpitanul Boian, ajutorul atașatului nostru militar în Paris. Plicul era destinat Marului nostru Stat Major. Căpitanul Boian mi-a explicat că 15 Divizii germane plus una blindată („Panzer-Divizion“) erau eșalonate pe frontiera de Nord a Cehoslovaciei — 10 Divizii ordinare și una blindată, în fosta Austrie, pe granița de Sud, iar 5 Divizii —

ceață, așa încât n-am văzut aproape nimic din încântătoarea priveliște pe Lago Maggiore, de la Stresa la Arona. După Milano s-a mai înseninat și de la Brescia încolo timpul s-a făcut frumos. Am trecut prin Verona, Vicenza, Padova și Venezia pe soare și farmecul peisajului și arhitecturilor italiene m-a prins din nou în mrejele lui... O, divinele proporții și culorile atât de dulci... O, divină Veneție!

În același vagon cu mine era și Pallairet, fostul ministru englez la București, trimis din nou la noi ca însărcinat cu afaceri până la restabilirea lui Reginald Hoare, chestiune de două luni spunea el. Sir Reginald s-a îmbolnăvit în iulie de o dublă pneumonie, care, la un alcoolic atât de formidabil a dat loc la fel de fel de complicații. Omul era să moară. A scăpat acum, dar câteva luni i-ar mai fi necesare ca să se întrezeze definitiv.

Pallairet părea încântat să meargă în România; ne părăsise cu regret și dânsul și soția lui pentru a merge la Viena¹ și „Anschlussul“ îi lăsase fără post. Pallairet e un băiat simpatic dar fără mult cap: în schimb e cumnatul lui Neville Chamberlain — un „atout“ mai mult pentru dânsul decât pentru noi.

Tot în vagonul nostru mai era și părintele Barral, iezuitul (?) francez naturalizat român, care a comentat și tradus pe Eminescu. De o rară inteligență, m-a interesat mult. Trebuie să iau informații asupra activității lui, căci Institutul de Studii Bizantine din București, cu sucursale numeroase în provincie (?) îmi pare că acoperă alte îndeletniciri decât cele mărturisite...

Niciodată nu m-am bucurat să-mi regălesc țara ca de data asta... Parcă scăpasem dintr-un naufragiu și ajunsesem la liman...

La Craiova mi-a ieșit în cale amicul Filip, venit de la București, să mă întâmpine cu toate câte circulă „cu înfrigurare“ și cu toate havidușurile din răstimpul cât am lipsit din țară.

Între altele, Filip îmi povestește:

„Prietenii lui Vaida pretind că acesta a fost chemat de Rege care «i-a oferit situația», cu o scurtă amânare (!). După câțeva vreme Regele l-a chemat iarăși și i-a spus că nu-i poate da puterea (!!!) lui singur, ci în

10 Divizii ordinare și una blindată, în fosta Austrie, pe granița de Sud, iar 5 Divizii și una blindată, pe granița de Vest. În caz de război, Cehoslovacia ar fi fost strivită ca o nucă într-un clește.

¹ Deși își frânseseră și unul și altul picioarele, făcând „ski“ la Predeal. Fata lor, foarte frumoasă, a mai venit și după plecarea părinților ei, în România.

combinație cu dl Argetoianu (!!), ceea ce Vaida a acceptat (cred și eu!). Vaida ar fi pus însă condiția ca Armand Călinescu să plece de la Interne, să fie trimis undeva ambasador¹. Regele n-a fost de aceeași părere și au ajuns la o tranzacție: Armand Călinescu să treacă la Industrie și Mitiță Picpoketul să rămână numai la Banca Națională.

Victor Iamandi a spus la 21 septembrie, la o masă în familie, că Mitiță Constantinescu a decepționat la Ministerul Economiei Naționale. Cât timp a fost numai la Banca Națională, a fost în conflict cu ministrul Industriei, dar acesta aproba totuși importuri și exporturi (miniștrii Costinescu, Valer Pop, Manolescu-Strunga și anturajul lor pricepeau afacerile!!) astfel că comerțul mergea. Astăzi însă, Mitiță (devenit om cinstit!) are în vedere numai interesul Băncii Naționale, aprobă numai 4-5 importuri pe zi, astfel că a ucis comerțul². De aceea și-a pierdut trecerea la Rege. Spune Iamandi: «Bietul Mitiță, câtă trecere a avut și cât de repede a pierdut-o»!

La inaugurarea satului model Topoloveni (a câta?) Mihalache a spus textual în discursul său «că toți românii vor să construiască trepte de marmură Tronului Regelui Carol!» (Și asta s-a dat pe brazdă?).

De teama războiului bucureștenii s-au aprovizionat pe capete cu zahăr, săpun, orez, lumânări, conserve. Un băcan, Stelian Petrescu, a vândut într-o singură zi toată marfa din prăvălie, în valoare de 1 500 000 lei. Lui Guță Tătărescu i-a vândut de 50 000 lei.

Se afirmă că Guță Tătărescu a fost trimis de Rege la Moscova ca să aranjeze trecerea rușilor prin țară³(!!!).

Evian, fostul secretar la Industrie sub Manolescu-Strunga (omul nemților) pretinde că Mitiță Constantinescu de când e ministru a luat măsuri atât de vexatorii pentru comerțul german, încât germanii sunt hotărâți să nu cumpere grâu de la noi, atât timp cât va fi ministru Mitiță.

Tot Evian a spus că ziarul *Excelsior* a voit să comenteze într-un număr *Orientările* Consiliului Superior Economic dar că întregul număr a fost cenzurat (!!!)

Alboteanu (?) șeful de cabinet al lui Titeanu a scris în ziarul acestuia *Seara* un articol injurios la adresa dvs (adică a mea, Argetoianu) in-

¹ Lucru ciudat, și la Paris, la Legatie m-au întreat dacă e adevărat că Armand Călinescu va fi numit ambasador la Londra!

² Graficele statistice arată pe ultimele luni o scădere continuă a exportului. Numai comprimându-se la extrem importul s-a putut menține activă balanța schimburilor. Această menținere e însă artificială și ar putea duce *per absurdum* la zero export și zero import adică la falimentul țării!

³ Guță Tătărescu, o știu din izvor sigur, nu s-a mișcat de la țară, și nu e deloc *dans les petits papiers du Roi*!

titulat «Femei bătrâne cu trecut urât»), bineînțeles fără să pronunțe nici un nume.

La Miercurea Ciucului legionarii au provocat un incendiu și profitând de învâlmășeală, au putut să scape zece.

Zelea Codreanu a tipărit în volum procesul lui, după notele stenografice, bineînțeles în secret, și-l împarte spre disperarea lui Armand Călinescu, care pretinsese *că terminase* cu Garda de Fier.

Garda de Fier a trimis Guvernului un ultimatum: începând de la 1 octombrie va răspunde violenței cu violență.

Societatea «Principele Mircea» a cheltuit 200 000 lei pentru coroana în frunze de argint depusă pe sicriul Reginei Maria. De aceea, în testamentul falsificat, adică în cel dat publicității, familia a trecut această societate ca legatară, cu 500 000 lei.

Istrate Micescu a vorbit de două ori cu Regele, recent, și acesta făcea mare haz de prefața *Orientărilor* Consiliului Superior Economic(?) Titeanu a comis o mare gafă reproducând un articol anonim dintr-un ziar unguresc care afirmă că Maniu organizează în Ardeal rezistență contra dictaturii regale, adăugând că Maniu a luat bani de la unguri în acest scop.

La Justiție, Iamandi își face de cap. În iunie și în iulie 1938 un mare număr de magistrați stagiați au fost puși în disponibilitate pe baza Legii Organizării Judecătorești care hotărăște astfel pentru toți magistrații căzuți la examen. Totuși, dl ministru a numit din nou în magistratură doi stagiați din familii liberale, căzuți anterior la examen, anume pe d.d. Amilcar Semaca, cumnatul lui N. Guranda (Șeful organizației liberale din Neamț și escroc cunoscut) și Toma (fiul faimosului Toma de la Iași). Primul a fost numit *judecător* la Ploiești, al doilea *procuror* la Timișoara. Doi magistrați cu desăvârșire compromiși, anume: Mihăescu, prim-președintele Curții de Apel din Oradea și Climescu, prim-președintele Curții de Apel din Chișinău, au fost avansați la Casație și a doua zi li s-au primit demisiile. S-a adus prin aceasta o ofensă Curții de Casație care nu poate fi considerată azil, chiar trecător, pentru satisfacerea amorului propriu unor magistrați veroși. Domnii de la Casație sunt furioși. În fine voi mai cita — ar fi sute — cazul lui Liciu înaintat și menținut prim-președinte al Curții de Apel din București numai prin favoarea lui Iamandi (!!). Liciu a bătut la 3 august, la țară, pe vizitiul său Constantin Ionescu, care a murit la spital, din această bătaie, la 11 august. Autopsia, după porunceală, a constatat moartea prin septicemie. Ancheta a fost îndrumată de comandantul local de jandarmi, luat de dl

Liciu cu mașina de la Poliție. S-a telegrafiat la Palat, s-au trimis de familia răposatului numeroase memorii. Până acum nici un rezultat...“

Am oprit pe Filip, că mi-ar fi tot povestit. Dar mă plictisea.

Azi-dimineață au fost pe la mine Radian, Șoneriu, Cecropid, Blumenfeld și alții mulți care mi-au buimăcit capul. De când m-am înapoiat la București mă întreb dacă am căzut printre nebuni sau printre proști. O excitație de necrezut, o frică nebună de război, o lipsă totală de dominare a nervilor. Panică la bănci (s-au retras peste 4 miliarde în câteva zile), panică în familii (se fac nu numai provizii cu toptanul dar aleargă toți ca disperării să-și plaseze odraslele la locuri adăpostite — au început să vină și la mine să mă roage), panică în cercurile politice, panică în Guvern. Parcă și-au pierdut cu toții capul: Regele a chemat pe Maniu, Regele a dat drumul lui Nae Ionescu și-l va trimite la Hitler, Regele face Guvern național și câte și mai câte. Radian îmi povestește că Angelescu, doctorul, i-a spus să mă cheme numaidecât de la Paris, *că e lată rău*. — iar că Angelescu bulgarul (fostul guvernator) i-a spus că *s-a terminat cu toate* și că nimic nu mai are nici o importanță: e sfârșitul lumii în care am trăit! Mărturisesc că nu mai pricep nimic: mai întâi nu e sigur că va fi război, și al doilea dacă război va fi, *nu va fi la noi*, va fi în Europa dar la noi nu! Atunci? De ce toată această groază, de ce această totală pierdere a cumpătului moral? Când mă gândesc la trista *dar demna* resemnare pe care am lăsat-o la Paris, unde ar fi avut oamenii dreptul să-și piardă capul, căci ei vor duce și de astă dată tot greul războiului — când mă gândesc la toată liniștea pe care am lăsat-o acolo și o compar cu fierberea în clocote pe care am găsit-o la București, îmi vine rău, și mă apucă scârba de corcita noastră populație orășenească. Căci la țară nu se tulbură nimeni, după câte mi se spune...

Blumenfeld îmi raportează că situația lui Tătărescu ar fi tragică: ar fi sosit scadențele comenzilor militare făcute de dânsul și n-am primit aproape nimic. Armata e fără arme și fără muniții. Regele e furios. Statul Major declină orice răspundere. Toți cer în schimb chemarea lui Tătărescu la răspundere. O fi așa? Tot Blumenfeld îmi mai spune că din ordinul Regelui Guvernul ar fi întreprins o campanie de distrugere împotriva lui Stelian Popescu fiindcă, fără să se poată dovedi, se crede că diferite tracte distribuite de curând în țară de Garda de Fier ar fi fost implicate la *Universul*¹. S-a dat din nou drumul la afacerea Drajna (cunoscutul diferend dintre moșneni și Stelian, cu privire la pădurile din

¹ Între altele „o poză“ cu Regele, Lupeasca și Lupescu tatăl, formând un grup familiar și simpatic.

Prahova); o protestare — a o suta — a moșnenilor a fost lăsată de Cenzură să fie publicată, cu diverse facsimile, în toate ziarele iar *Universului* nu s-au îngăduit nici trei rânduri de apărare. Casa Pădurilor a suspendat tăierea pădurilor și toată afacerea a fost deferită Justiției (halal de Justiție!).

Circulara prin care s-a interzis preoților și învățătorilor să mai activeze în Liga Antirevizionistă și să trimită telegrame omagiale lui Stelian, e în legătură cu această acțiune pornită împotriva Popeștelui.

După câte mi se spun din dreapta și din stânga, și acțiunile lui Armand Călinescu ar fi în scădere. Garda de Fier a început într-adevăr iar să ridice capul. Tractele pe care le împarte, amenințarea cu represalii, incendiul de la Miercurea Ciucului, succesul volumului clandestin al lui Zelea o dovedesc. De unde dictachiorul nostru crezuse că o sfârșise cu Garda, iată că trebuie să reînceapă de la început cu presiunea, *spre marea neplăcere a Regelui*. Peste 300 arestări noi au fost făcute zilele trecute. Lagărul de concentrare de la Miercurea Ciucului a fost completat, după focul care s-a pus, prin altul la Vaslui, și printre funcționarime, un nou triaj și noi eliminări au fost puse la cale...

28 septembrie, ora 10 seara. Azi pe la ora 5 lovitură de teatru: ediții speciale au anunțat întâlnirea lui Hitler cu Chamberlain, Daladier și Mussolini hotărâtă pentru mâine, la München!

Din toate piepturile a ieșit un „uf“ de ușurare! Prevederile mele că războiul *nu se va face* au fost juste. Să-i ia dracul pe toți „bluff-eurii“ care ne-au amărât viața de o lună! Nu încapă nici o îndoială că de la München va ieși o împăcare pe spinarea Cehoslovaciei.

La Jockey-Club, unde cel mai negru pesimism domnise până atunci — toți au declarat, după ce au citit ediția specială *că n-au crezut un minut în război!!!* Așa sun oamenii!

Regele va putea să se sfătuiască mai departe, în liniște, asupra soartei Țării, cu Țoni și cu Titeanu... *O, Hübsch!!*

29 septembrie. Regele s-a instalat de marți la Cotroceni, ca să fie „în medio rerum“. Instalarea la Cotroceni nu e însă definitivă și a fost provocată numai de zgomotul din jurul Palatului Regal unde se doboară casele din jurul bisericii Krețulescu și se termină Palatul în aripa din fața locuinței Majestății Sale. Dacă lucrurile se îndreaptă spre pace Regele se va înapoia la Sinaia, dacă nu, va rămâne în București, adică la Cotroceni. Lumea a început deja să clevețească că Regele nu respecta

memoria mamei sale, că îi ia locul încă cald și câte și mai câte. Bietul om nu e vinovat cu nimic, dacă vină poate fi, căci n-a coborât la Cotroceni decât pentru câteva zile și n-a schimbat un scaun în rostul lăsat de Regina Maria. Pe mine mă miră mai mult curajul pe care-l are să doarmă într-o casă în care toți câți au stat s-au umplut de cancer... Căci altfel Cotrocenii, în izolarea lor și cu frumosul parc dimprejur ar fi o rezidență Regală mult mai nimerită decât Palatul din Calea Victoriei, cu zgomotul și cu indiscreția străzii...

Pentru noiembrie, se aranjase, în fine, vizita Regelui nostru la Londra. Aranjamentul se făcuse bineînțeles înainte de evenimentele din septembrie. Va mai putea Regele să meargă în Anglia — that is the question. Mă bucur în tot cazul că răceala Curtii Angliei față de Suveranul nostru, despre care îmi vorbise Grigorcea cu prilejul vizitei mele din mai la Londra, a trecut.

Maniu a trimis Regelui un memoriu prin care îi cere întrunirea imediată a Parlamentului, *Suveranul neputând lua singur răspunderea situației în împrejurări atât de grave*. Despre care Parlament, sau cum ar putea fi convocat unul, după câte mi s-a spus, Maniu nu spune nimic. Interesant de observat că pe vremea când aveam Parlamente chestiuni ca cele de azi nu se aduceau în fața lui, deoarece erau de ordin prea confidențial ca să fie discutate în public. Războiul din 1916 n-a fost hotărât în Parlament, ci într-un Consiliu de Coroană. Mai recent, însuși dl Maniu n-a adus în fața Parlamentului desemnarea Regentului (Sărățeanu) în locul defunctului Buzdugan. Atunci?

Am luat azi dejunul la Continental. La o masă stau Maniu, Mihalache, dr Lupu și mai mulți partizani. Mă întreb cum se împăca sentimentul „cu treptele de marmură“ de la Topoloveni, al lui Mihalache, cu dârzenia lui Maniu, care, după cum a transpirat, ar fi vorbit foarte de sus Regelui, în memoriul său. Întrucât privește pe Lupu, e o grădină. Trecând pe lângă masa mea mi-a urlat: „Domnule, în momentul de față, noi suntem la München pe masa de disecție; pe noi are să ne ciopârțească, ai să vezi d-ta!“ Și a pornit spre masa lui Maniu ca un nebun!

Chestiunea cu „Steaua Română“ devine dezagreabilă, nu pentru mine (neregulile valutare relevate sunt anterioare instalării mele ca președinte) dar pentru Societate și pentru Osiceanu. E vorba de punere în urmărire (până acum a fost numai o anchetă prealabilă) atât a societății cât și a lui Osiceanu. Acesta a înnebunit. Am ținut un comitet cu Cre-

țeanu, Rogers, Mățasaru și el și i-am rugat să-mi spună tot adevărul, tot ce au pe conștiință. Au afirmat toți *că nu ascund nimic*. Impresia mea însă e e că ascund ceva. Am intervenit totuși pe lângă Patriarhul și pe lângă Urdăreanu (membru în Consiliul „Stelei“, de astă-vară) în favoarea lui Osiceanu. Ca să mă solidarizez cu el, nu poate însă fi vorbă.

30 septembrie. Conferința de la München a ajuns mai repede la un rezultat pozitiv decât aș fi crezut. Azi-noapte reprezentanții celor 4 mari Puteri occidentale au ajuns la un acord pe spinarea Cehoslovaciei, și *pacea a fost salvată!* Pentru câtă vreme, asta e altă chestiune — dar pentru moment coșmarul care ne strângea și trezi de gât, a dispărut! Hitler a avut câștig de cauză pe toată linia. Mussolini, care urla în fiecare zi câte un discurs ațâțător fiindcă nu băga nimeni seamă la dânsul, a devenit cel mai iscusit agent al împăciuirii îndată ce i s-a dat un rol. Repercusiunea hotărârilor de la München, e enormă, în toată Europa, deja după câteva ceasuri. Lumea răsuflă. Și e mult.

1 octombrie. Până aseară a consimțit și Cehoslovacia, ca vai de ea, la „planul“ elaborat fără ea, la München. Să-ți aprobi propria ta condamnare, „c'est dur“! A primit sentința, cu un răcnet de protestare în fața lumii și cu constatarea că a fost abandonată de toți... Păcat că sunt cehii atât de puțin simpatici, căci soarta lor e într-adevăr tragică. Frica de război a fost însă atât de mare încât azi toată lumea e veselă și nimeni nu plânge. Chamberlain, Mussolini și Daladier au fost primiți în țările lor cu alai și delir, ca adevărați salvatori ai păcii! Au plâns Reginele, i-au sărutat Regii, au urlat mulțimile! Aceeași bucurie nebună și în celelalte țări ale Europei, numai la Praga dolii și tăcere...

Lichidarea „incidentului“ și a Cehoslovaciei, așa cum s-a făcut, ne silește să tragem câteva învățăminte:

1) Că tratatele nu mai au nici o valoare, nu mai fac nici o ceapă degerată. A fost destul ca un Stat puternic să ridice glasul pentru ca vântul să ia peticile de hârtie... Unde e alianța militară franco-cehă și rusocehă, unde e Mica Înțelegere, unde e Tratatul de la Versailles, unde e „convenant-ul“ Societății Națiunilor? Unde e pactul Kellog? Germania a obținut *tot ce a vrut*, și încă și mai mult.

2) Că principiul liberei dispozițiuni a naționalităților e singurul care a rămas în picioară din ideologia din 1918-1919.

3) Că inteligența își păstrează primatul ei. Într-adevăr Hitler a dus admirabil campania sa, cu „Bluff-ul“ războiului, cu pretențiile sale cres-

cânde de la Nürnberg, prin Berchtesgaden, Godesberg și până la München — cu continuele sale protestări de prietenie față de Franța și de Anglia, prin arta cu care a știut să învăluie cererile *naționale* ale poporului german din Cehoslovacia în frazeologia celui mai fățarnic pacifism...

4) Că și gălăgia e un mijloc de a atinge un scop propus, căci dacă n-ar fi urlat opt zile de-a rândul în fiecare zi, Ducele n-ar fi ajuns să arbitreze soarta Europei la München...

În concluzie: fericiți cei tari, căci a lor e împărăția pe acest pământ!

Evenimentele ultimelor 48 de ore înseamnă, oricum, începutul unei ere noi în politica Europei: S-a sfârșit cu utopiile și cu prostiile de la Geneva și tribunalul Marilor Puteri s-a reînființat ca pe timpul dinainte de război.

Acum repede, o nouă întrunire a celor patru, să se termine odată și cu Spania și cu dezechilibrul din Mediterana...

Polonia execută la rândul ei Cehoslovacia și în comunicatele ei e obraznică față de Franța. A uitat Polonia că Franța a reînviat-o de două ori? Cehoslovacia n-a uitat, a priceput că ceea ce Domnul a dat, Domnul poate să ia — și s-a supus. Polonezii uită prea ușor — mai ales că sunt prinși între Germania și Rusia...

Se zice că Mussolini e foarte supărat că n-a fost prevenit de Hitler cu privire la acordul de prietenie anglo-german, semnat ieri de Hitler și de Chamberlain... Ducele e tot supărat de câtăva vreme. A reușit discipolul său mai bine decât dânsul, căci a luat Austria, Sarreul și 3 milioane de sudeți fără multă cheltuială și fără să sacrifice un om pe când dânsul ca să cucerească o nenorocită de țară numai pietre și câțiva negri a cheltuit 15 miliarde și a prăpădit zeci de mii de oameni...

Sunt la Sinaia de ieri. O toamnă divină, soare și lumină. Pădurile încep să îngălbenească și e liniște pretutindeni.

2 octombrie. Se vede că putoarea de Mitiță Constantinescu n-a izbutit să mă demonetizeze destul în sferele înalte și că acțiunile mele tot mai valorează ceva, căci trei copoi cu nas subțire mi-au prins urmele și m-au călcat aci la Sinaia, unde venisem să răsuflu o zi-două. Am primit ieri succesiv vizitele domnilor Pamfil Șecaru (mai ales acesta nu-și

pierde timpul cu fleacuri, și e de obicei bine informat), Cădere și Virgil Potârcă.

Cădere e foarte nemulțumit de schimbarea de la Belgrad la Galați și hrănește încă ambiții vaste. Mi-a vorbit bineînțeles copios de dânsul, de trecutul și de viitorul său, ca și cum acesta ar fi putut depinde de mine. Din amintirile lui diplomatice mi-a spus două lucruri foarte interesante.

Pe când era ministru la Varșovia bucurându-se de prietenia lui Pilsudski a întrebat într-o zi pe Mareșal pentru ce încheiase pactul de neagresiune cu Germania¹. Cădere mi-a repetat cuvânt cu cuvânt răspunsul Mareșalului în franceza lui negroidă: „Au ministre de Roumanie je peux dire ai fait cela par ce que ai fait cela. Voila! Mais à mon ami Cădere je vais dire. J'ai prévenu la France que le Hitler fera grand tort, beaucoup ennuis à nous et que serait bien faire guerre Allemagne tout de suite avant Hitler peut faire mal. Paris a répondu Pilsudski vieux fou, on faire pas guerre préventive! Voila! Alors j'ai fait pacte avec Hitler. Avoir paix 15 ans, quelque chose, assez fait pour un seul homme!“ Prevăzător bătrânul!

Cealaltă confidență a lui Cădere se referă la o conversație pe care a avut-o cu Göring la Belgrad, cu prilejul ultimei vizite a acestuia. Göring nu i-a ascuns că chestiunea Cehoslovaciei se va pune mai curând decât se credea (în vederea ei venise la Belgrad!) și l-a întrebat ce va face România într-un asemenea caz. Foarte judicios Cădere a întrebat la rândul său pe neamț cum vrea Germania să rezolve această problemă. „Nu vrem să ne atingem de granițele Cehoslovaciei — a răspuns Göring — n-avem ce face cu germanii din Sudeți, e o populație săracă care ar spori inutil proletariatul nostru. Apoi toată industria din acele regiuni ar constitui o concurență pentru a noastră. Vrem față de Cehoslovacia trei lucruri, și le vom obține: 1) egalitate de drepturi politice și sociale pentru germani; 2) câțiva miniștri germani (4-5) în Guvernul de la Praga; 3) o nouă orientare a Cehoslovaciei în politica externă. Prin această nouă orientare nu înțelegem o îndepărtare de Franța. N-avem nimic cu Franța și Cehoslovacia poate foarte bine să-și păstreze alianța sa cu această țară. De asemenea, poate rămâne în Mica Înțelegere. *Dar trebuie să rupă orice legătură cu Rusia...*“ Cehoslovacia n-a vrut să o rupă însă cu Sovietele și acum a pățit ce a pățit, căci Hitler a urcat tariful mai întâi din trimestru în trimestru și acum în urmă din zi în zi.

¹ Pact încheiat pe 15 ani, din care au trecut deja 5 și au rămas 10.

Șeicaru și Potârcă mi-au vorbit de interesele și de poftele lor.

O notă comună a celor trei vizitatori, fără să știe unul de altul, a fost ura împotriva lui Mitiță Constantinescu. „Lichea care n-ascultă decât de ordinele Palatului“ a spus Pamfil Șeicaru care s-a mai plâns că ruinează tot comerțul (se vede că „comerțul“ e el). Cădere mi-a declarat că neprevăderea finanțării recoltei a fost o crimă și că țara a fost păgubită cu cel puțin 2 miliarde lei (așa este). Potârcă, în sfârșit, mi-a șoptit la ureche că Germania va cere schimbarea lichelei care a încurcat și stânjenit comerțul germano-român — și l-a înjurat cum știe el să înjure. Faptul este că Mitiță minează țara ca să mențină cursul leului și ca să-și procure devize disponibile la Banca Națională. Mai ales ca să-și procure devize, căci leul fiind o monedă fictivă cu curs fixat prin decrete, s-ar putea menține și fără ruina agriculturii, industriei și comerțului, și încă mai ușor. Dar toată străduința canaliei e să-și procure devize, fiindcă prin devize se menține *Sus* și mai ales în jurul lui „*Sus*“. Plățile Statului în străinătate preocupă pe pick-pocket, cum mă preocupă pe mine ultima mea pereche de papuci. *Anumite operațiuni de transferuri*, iată ce preocupă pe lichea, căci grație lor a ajuns acest netrebnic dictator economic al Țării Românești. Ce rușine!

3 octombrie. Înapoiat la București aseară, cu un guturai. Azi-noapte a murit aproape subit mareșalul Averescu. A prânzit voios cu fiică-sa adoptivă Silvia, cu fiu-său adoptiv, locotenentul Averescu și cu logodnica acestuia, d-ra Vasu din Făgăraș. Cu câteva zile înainte își făcuse un frac nou pe care voia să-l târnosească într-o audiență ce urma să o ceară Regelui și în vederea căreia chiar în după amiaza zilei de ieri pregătise câteva notițe privitoare la politica externă. Pe la orele 11 s-a simțit rău. Cei din casă au chemat medicii, dar cu toate îngrijirile lor, pe la miezul nopții Mareșalul și-a dat sfârșitul... De astă primăvară era foarte slăbit fizicește; capul însă — cu rare momente de eclipsă — era încă bun. Prin august, la Nürnberg, a avut o primă criză cardiacă, când s-a răspândit zvonul în țară că era pe moarte. A doua l-a răpus. Moare la vârsta de 80 de ani...

Țara și-a pus la un moment, în 1917, nădejtile într-însul — dar decepția a fost mare. Cel dintâi dezamăgit am fost eu, cum se poate vedea din Amintirile mele. Ne-am despărțit în 1923 și l-am părăsit cu vorbe grele dar drepte, căci se purtase infam cu mine... De atunci ne-am mai împăcat, dar mai mult de formă... În vremurile din urmă, în sărăcia noastră politică ajunsese să facă figură și să dobândească un prestigiu ne-

discutat. Învățase multe dar nu destule... Numele său va rămâne ca titlul unuia din cele mai interesante capitole ale Istoriei noastre Naționale.

Eu am uitat de mult tot ce ne-a despărțit; îmi aduc azi aminte numai de cât am muncit lângă dânsul, de vremurile epice și pline de nădejde ale războiului și mi se strânge inima la plecarea lui. Rămân din ce în ce mai singur, dispar pe rând toți cei alături de care am luptat, cu care am suferit, cu care m-am bucurat și cu care m-am necăjit... Tristă e bătrânețea!

Lichidarea „prisosului“ cehoslovac merge repede. Sâmbătă Praga s-a supus ultimatumului polonez — și ieri glorioasele armate poloneze au intrat cu tămbălău în regiunea Tetschen evacuată de cehoslovaci. Ordinul de înaintare a fost dat radiofonic din Varșovia de Mareșalul Ridz-Smigly și deși n-au întâmpinat nici o rezistență trupele poloneze au înaintat cu o trufie dezgustătoare, ca și când ar fi cucerit un ținut după grele lupte! Atâta megalomanie mă dezgustă: am scris azi lui Franasovici ca să amân conferința pe care trebuia să o țin toamna asta la Varșovia...

Am alergat azi din nou la Patriarhul, la Urdăreanu să scap pe Osiceanu din nedreapta situație în care patima câtorva lichele (banda Gross-Cagero) l-au înfundat. Am găsit înțelegere. Sper să-l scap cel puțin de arestare căci de condamnat nu-l poate condamna nici o instanță. Au intervenit și Thierry, ministrul Franței și Pallairet, ministrul Angliei, pe lângă Comnen.

Am aflat abia ieri că în Anglia toată lumea consideră pe Anthony Eden ca fiul Regelui George al V-lea și al unei evreice. Trebuie să fi fost frumoasă evreica, căci nu de la tată-său a putut moșteni Eden frumusețea.

Tot ieri am aflat și o altă filiație a generalului Weygand. Știam că fără tată și fără mamă fusese crescut sub numele de Newmann, sau așa ceva, mulțumită generozității unui anonim. Mai știam că *se zicea* că era fiul Regelui Leopold al II-lea al Belgiei, și că sub auspiciile acestuia luase mai târziu numele de Waygand. Mi se aduce acum la cunoștință o altă versiune după care generalul ar fi fiul Arhiducelui Maximilian (fostul Împărat al Mexicului) și al unei indience. De fapt Weygand are puțin tipul indian!

Și cum Arhiducele Maximilian e considerat ca fiul Ducelui de Reichstadt (legendă acreditată) ar rezulta că generalul Weygand ar fi coborâtorul lui Napoleon cel Mare în a 4-a generație!!!

În ziarul parizian *Je suis partout* din 16 septembrie trecut a apărut un lung articol intitulat: *Les créetins solennels de la Démocratie: M. Nicolas Titulesco*. Articolul e mediocru și conține toate acuzațiile cunoscute la adresa cunoscutului paranoic. Interesant nu e articolul, ci faptul că un asemenea articol a apărut în fruntea unui ziar francez. Îmi aduc aminte vremea când întreaga presă franceză era la picioarele lui Titulesco: să se fi schimbat lumea?

Havidișuri, pe care le reproduc aci pentru a dovedi tensiunea nervoasă în care se găsește opinia noastră publică în aceste zile de opresiune morală:

„În ultimele Consilii de Miniștri ca și în conferințele ministeriale restrânse având de obiect înarmarea, Regele și-a manifestat o vie nemulțumire: a repezit pe miniștri învinuindu-i că nu au destulă autoritate!

Întrebare: să fie o enervare trecătoare pricinuită de tensiunea externă, sau este expresia unei reale nemulțumiri cauzată de inactivitatea Guvernului?

Față de nervii regali, Armand Călinescu, mai șmecher, a dat o nouă dovadă de energie: a arestat un nou lot de gardiști și a publicat arestarea în *Monitorul Oficial* nr. 226/29 septembrie 1938, aceasta pentru:

a demonstra că tot energetic este, și
poate pentru a crea o diversivune.

Șeicaru a vestit pe Radian¹ că în curând pleacă din Guvern Călinescu, Sisești și Mitiță Constantinescu — dar cel dintâi va pleca Călinescu care e nemulțumit pe Rege nefiind de acord cu acesta asupra măsurilor de finanțare a înarmării (inverosimil!).

În momentul când barometrul european indica război, cei de la *Universul* dădeau ca sigur un Guvern Prezan cu dl Argetoianu la Externe.

Că a fost criză reală, că se simțea că Guvernul pleacă (?) o dovedesc următoarele semne:

Ralea și Ghelmegeanu timp de două zile n-au semnat nici o decizie, n-au ordonat nici o cheltuială. Se considerau demisionari. Refuzau să rezolve orice cereri.

¹ La Sinaia, mie nu mi-a spus nimic de felul acesta.

Ioan Botez de Iași, mare amic al lui Iamandi, povestește că joi, 29 septembrie, seara, Comitetul Executiv liberal a discutat dacă trebuie să semneze sau nu moțiunea Maniu, care n-ar fi fost încă prezentată Regelui și nu va fi decât la 1 Decembrie¹, George Brătianu și Niculescu Dorobanțu au fost pentru semnare, dar s-a opus Dinu Brătianu, care a declarat că Partidul Liberal nu poate sta la remorca lui Maniu și trebuie să lucreze pe cont propriu.

Tot Ioan Botez da sigur, din izvorul lui Iamandi, formula unui Guvern național cu dr Angelescu, Vaida, Argetoianu, Mihalache.

Colonelul Petrescu a răspândit zvonul că Iunian a fost rugat de Suveran să-și grăbească întoarcerea în țară.

Tătărescu a ajuns de acord cu Armand Călinescu pentru clasarea anchetei de la Prahova și pentru eliberarea lui Negrescu de la Craiova (e eliberat de mult!!!).

La Legația Franței s-a manifestat oarecare supărare contra lui Comnen (!!) care la Geneva, probabil într-un moment de enervare, și-a îngăduit să critice politica externă a Franței.

Șeicaru înjură pe Titeanu (?) pe motiv că acesta „îl lucrează“. Este drept că Alboteanu (o lichea), șeful de cabinet al lui Titeanu a răspândit zvonul că Șeicaru a fost declarat în stare de faliment, de către Tribunal.

Etc. etc. etc. etc. etc. etc. etc.

4 octombrie. În Camera Comunelor, care a ținut ieri ședință, Chamberlain n-a fost întâmpinat numai cu flori. Primul lord al amiralității Duff Cooper² a explicat motivele pentru care și-a dat demisia din Cabinet. A vorbit foarte moderat și a felicitat pe Chamberlain că a izbutit să mențină pacea, dar socotește că o atitudine *mai fermă a Angliei de la început*, n-ar fi permis lui Hitler să-și joace mendrele și să-și bată joc de Europa întreagă. În același sens a vorbit și Eden și reprezentantul laburiștilor. N-am nici o simpatie pentru Eden și pentru laburiști, dar de

¹ ?

² Celebru și prin soția sa, lady Diana, o frumusețe clasată deși cam vestejită și fiica ducelui de Rutland.

data aceasta au avut ei dreptate. Izbânda lui Chamberlain a fost o izbândă de laș... De ce ar mai fi făcut Hitler război, dacă fără să-l facă i s-a acordat tot ce ar fi putut pretinde chiar după cea mai strălucită victorie militară?

Proștii:

Primesc într-un plic anonim, următoarea înștiințare plină de duh, și mă întreb ce poate fi în capul unui om care-și pierde vremea cu asemenea lucruri:

„Cu ocazia însănătoșirii¹, «Lojile Masonice» sărbătoresc pe marele Om de Stat

CONSTANTIN ARGETOIANU

printr-un banchet «MONSTRU», sâmbătă, 14 octombrie 1938, orele 11 noaptea, în Sala de marmură a Hotelului Grand (sic) Boulevard. La acest Banchet va participa și M.S. Regele.

Prix Quatre cents francs.

Comitetul: Președinte N.N. Săveanu, Gr. Iunian, Al. Donescu“.

Cartonul poartă o bară neagră de doliu, pe margine. Probabil pentru pierderea bunului simț, de către autorul rândurilor de mai sus.

5 octombrie. Sirovy, generalul, cel cu spada lui Sf. Wencelas, a demisionat și și-a reconstituit din nou Cabinetul cu o sumă de slovaci. Au ajuns în fine să-și deschidă ochii, și cehii! Din noul Cabinet nu mai face parte Krofta Kamil, doctorul, la Externe. Pe când și rândul lui Beneș, să treacă la naftalină?

Franța e foarte zorită să-și normalizeze raporturile cu Italia. Un ambasador va fi numit imediat și se zice că ar fi François Poncet. În acest caz, Noel de la Varșovia ar trece la Berlin și Puaux, amicul nostru Puaux, rămas de căruță la Viena, ar fi numit la Varșovia.

Ziarul *Lidove Noviny*, oficiosul Partidului Socialist Ceh, fost sub conducerea lui Beneș publică un interesant articol intitulat „Noua Europă“, în care se pronunță în favoarea unei colaborări cu Germania. Acest articol este cu atât mai semnificativ cu cât ziarul de mai sus a fost până azi cel mai sincer și devotat partizan al politicii de colaborare cu Franța și Rusia.

Ziarul spune printre altele următoarele:

„Știi că Franța de azi nu mai este Franța din 1914 și 1918. Franța a ajuns azi o putere de mâna a doua, care trăiește sub un fel de protecto-

¹ Cui?

rat al Marii Britanii și este în același timp amenințată de Germania, de Italia și de Spania (!).

Fără a trage un foc de armă cancelarul Hitler a câștigat o luptă după alta și și-a realizat planurile politice. Europa Centrală nu este, după cum se poate constata din cartea cancelarului Hitler *Mein Kampf*, ultima țintă a expansiunii Germaniei. Ce va urma acum? Va veni rândul Franței? Va fi un război între Germania și Rusia sau aceste două Puteri vor ajunge la un acord asupra împărțirii Imperiului Britanic (!!)? Nu știu încă. Știm numai că în imediata noastră vecinătate se află în continuă creștere o mare Putere cu care Statul nostru nu trebuie să cadă în conflict. Am jucat timp îndelungat în Europa rolul unui jandarm care trebuia să oprească în loc Germania. Când a sunat însă ora decisivă, atunci am fost lăsați singuri. Dacă dreptatea nu mai domnește în lumea de azi¹, ci forța, atunci locul nostru este acolo unde forța este mai mare și mai puternică. Nu ne rămâne altceva decât să ne înțelegem cu Germania. Să facem la fel ca Iugoslavia și Bulgaria. Să devenim clienții și furnizorii mari ai Germaniei și să respingem toate combinațiile care ne-ar sili să intrăm într-un front anti-german. Să căutăm o înțelegere cu toți vecinii noștri și să clădim noile baze ale societății noastre pe securitatea și interesele vecinilor noștri“.

Mai toată presa din Praga ocupându-se de misiunea noului Guvern ajunge la concluzia că Cehoslovacia va avea de ales între neutralitatea Statului și colaborarea cu Germania. Cred că presa din Praga nu vede clar: *neutralizată* sau *nu*, Cehoslovacia e osândită de aci înainte să joace după cum îi va cânta Germania — și doar așa se înțelege *colaborarea*, azi, între două țări!

Poveretta Francia!

După ce am fost ieri la Cancicov, am fost azi la Călinescu și i-am pus la punct pe chestiunea „Stelei Române“. Amândoi, oameni de bun simț, mi-au dat dreptate. Totuși, prins în clește de cele două bestii, Iamandi și Constantinescu Mitiță, nu știu dacă Osiceanu va scăpa nearestat (sper) deși *nimic* nu i se poate imputa. Dar mai există astăzi noțiunea de drept și de răspundere?

Rączinski, ambasadorul Poloniei, a fost azi-dimineață la mine și a stat un ceas. Am făcut „un tour d’horizon“. El explică intrarea bruscată a Poloniei la Tetschen prin faptul că și cehii au ocupat acea parte a Si-

¹ Care e dreptatea?

leziei atribuită în 1919 Poloniei, tot cu forța, în momentul în care bolșevicii se găseau la porțile Varșoviei... După Raczinski — și în această privință am fost cu desăvârșire de acord cu dânsul — configurații noi se vor impune Europei, mai ales Europei Centrale și Orientale. Dânsul nu vede altă salvare pentru România ca și pentru Polonia decât într-o alianță strânsă¹ între Iugoslavia, Ungaria, România și Polonia. Față de simpatia pe care am arătat-o unui asemenea plan, ambasadorul s-a deschis mai mult și mi s-a plâns de Comnen, care nu e serios și nu vorbește cu ministrul Ungariei (Bardossi) cum trebuie. Ungurii au declarat la Belgrad că deși acordul de la Bled nu era decât parafat, Ungaria înțelege să-l respecte, pe bază însă de reciprocitate². Când s-a dus, acum câteva zile, Bardossi să facă aceeași declarație lui Comnen, acesta a scăldat-o pe cheștiunea reciprocității...

Am mai vorbit de multe...

Nu e adevărat, cum s-a zis, că Arcizewski a fost numit subsecretar de Stat la Externe. A fost numai însărcinat să țină locul lui Szembeck, plecat în concediu. Dar este vorba să i se dea ceva, și n-ar fi exclus să fie numit al 2-lea subsecretar de Stat la Externe. Raczinski va cere dublarea liniei Buzău-Bacău-Roman-Orășeni, de urgență. Și Polonia probabil că va interveni ca să ne împace cât mai repede cu Ungaria...

Mi s-a propus ieri de Președinția Consiliului să iau cuvântul mâine la funeraliile lui Averescu. Am refuzat: ne-am despărțit în 1923 cu cuvinte prea tari ca să le pot uita. M-am împăcat cu defunctul după câțiva ani, *fiindcă a dorit-o el*, și că lucrul pentru mine era lipsit de importanță. Dar un discurs pe marginea mormântului...nu. Și apoi sunt răcit și nici nu știu dacă voi merge mâine la înmormântare...

Profesorul Paul Negulescu — de ce nu l-or fi deblocat și pe ăsta? — a venit să-mi propună președinția unui comitet pentru adunarea fondurilor necesare la construcția unui Palat pentru Institutul Administrativ. Locul l-a dat Primăria, pe chei, în dosul cazărmii Pompierilor.

Am scris lui Franasovici ca să amân conferința mea și vizita noastră la Varșovia. L-am rugat să o lăsăm încolo, spre primăvară. Nu e atmosferă prielnică acum pentru o manifestare politică oricare ar fi ea, și mai ales pentru una româno-polonă, după actul de sălbatică samavolnicie săvârșit împotriva unei aliate — aliate antipatice, dar totuși aliată.

¹ Pentru cât mai valorează alianțele!

² Acordul semnat cu prilejul ultimei întruniri a Micii Înțelegeri, la Bled.

Și Daladier și-a convocat Camerele și a avut același succes ca Chamberlain în Anglia. După o ședință fără avânt și cam rușinată, Camera i-a votat încrederea cu 331 voturi, contra 78... Guvernul francez a profitat de ocazie ca să mai ceară și prelungirea puterilor de legiferare prin decret, în materie financiară și economică, până la ianuarie.

În noul Cabinet cehoslovac, în locul lui Krofta Kamil, a fost numit drotoșul Chwalkovsky, până aci ministru la Roma.

6 octombrie. Demisia lui Beneș a devenit fapt îndeplinit aseară. A împărtășit-o chiar dânsul poporului său și lumii printr-o scurtă cuvântare la radio, demnă și destul de emoționantă, prin care arată că politica sa dând faliment, lasă locul altora pentru alta. Nu acuză și nu se plânge și lasă Istoriei grija de a-i face dreptate.

Dreptate? Aici e chestiunea. De care parte este dreptatea? De a lui Beneș care s-a mărginit să fie slugă plecată Franței, să creadă în utopiile de stânga, să încerce să facă dintr-o ficțiune diplomatică o realitate națională și să „cehizeze“ milioane de oameni de altă rasă — sau de a nemților, ungarilor și polonezilor care s-au apărat împotriva deznaționalizării lor și vor să se alipească de patriile lor respective?

Tare mi-e frică că Istoria nu va da dreptate lui Beneș...

Singura lui consolare va fi, dacă de sus din ceruri va lua cunoștință de sentința Istoriei, condamnarea subsidiară a Franței pentru înaltă trădare și a Angliei pentru dezertăune...

Asistat azi-dimineață la Ateneu la începutul înmormântării lui Averescu. Răcit, mă sculasem din pat ca să fac act de prezență, dar a trebuit să plec după o oră — din care 3/4 am adăstat pe Rege, căci exactitatea nu mai este politețea Regilor. Mă uitam la fața palidă de pe catafalc și câte amintiri din epica vreme a războiului nu mi-a răscolit! De mai târziu, din vremea de după război și a politicii, nici una: au dispărut toate din mintea mea. Au avut atât de puțină importanță. Revăd cu o intensitate de vizionar și Bacăul și Piatra Neamțul și Iașul din 1917. În jurul meu răsar chipurile d-nei Averescu, Elizei Șuțu, Nataliei Vlădoianu, al lui Mitzi Fischer (de ce mai ales femeii?), chipul Reginei și altele mai șterse. Apoi nesfârșita teorie de ofițeri, cu Văitoianu și cu Ressel în frunte, Grigore Filipescu, Petrus Jurgea și câți și câți...

Și deodată, revăd pe Prezan la Curtea de Argeș, acum două luni la înmormântarea Reginei, pe Prezan care azi a lipsit... De cum a început războiul din 1916 și până a murit Averescu, Prezan și colegul său de

grad, au fost când certăți, când împăcați. În 1918 s-au certat, în 1920 s-au împăcat, și așa la fiecare doi ani. În 1934 am văzut o scrisoare de-a lui Prezan la Averescu, care începea cu: „Dragă Alexandre“. Dar de atunci a survenit publicarea memoriilor lui Averescu... Parcă-l aud pe Prezan la Curtea de Argeș: „E o inimă neagră, domnule Argetoianu, e un pizmaș și un calomniator, să scrie el ce a scris despre băiatul ăla! Ionel Antonescu, domnule Argetoianu, e un băiat de geniu: în timpul războiului mi-a priceput gândul dintr-o dată și a ajuns să dea toate ordinele fără să mă mai întreb, și erau toate așa cum le-aș fi dat eu!“ De ce mi-a revenit în minte, ca o obsesie, această frază a lui Prezan, în fața catafalcului lui Averescu? Oare fiindcă Prezan a fost falca de măgar cu care s-a lovit în Averescu, tot timpul războiului?

De ce-mi vine în gând searbăda figură a doctorului Mețianu (!?), făcut profesor de Averescu la Facultate (de nas, gât și urechi) numai fiindcă era cumnat cu Mitzi Fischer, care lepădată de general a luat de bărbat pe fratele lui Mețianu, un alt escroc? Poate fiindcă mi se șoptește la ureche că ridicolul Topa va fi și el numit profesor la Medicină fiindcă „sondează“ pe Patriarh și se milogește de Iorga?

Averescu pe catafalc m-a impresionat adânc. Când mă gândesc... dar ce să mai spun!

7 octombrie. Slovacia s-au înțeles cu cehii: se vor bucura de acum înainte de o autonomie desăvârșită. Vor avea Guvernul lor, Dieta lor, legile lor locale. Cu cehii trei Ministere comune: Externele, Finanțele Generale, Apărarea Națională.

N-ar fi fost mai cuminte să adopte o asemenea formulă din 1919 și să dea și germanilor o autonomie completă? Poate nu s-ar fi ajuns la dezastrul de azi.

Beneș a părăsit Praga, s-a dus la proprietatea lui de lângă Tabor. E vorba să i se dea premiul Nobel pentru pace, ca compensație pentru Hradčîn...

Nenea Chamberlain i-a mai tras și ieri niște explicații în Camera Comunelor și a mai obținut un vot de încredere, după ce s-a pronunțat hotărât împotriva unei Conferințe Europene și împotriva unor noi alegeri în Anglia. Pentru conferință, Chamberlain pretinde că nu e încă timpul căci nu se știe încă dacă Statele totalitare vor primi concluziile la care vor să ajungă Statele democratice. Va veni și timpul Conferinței, dar n-am ajuns încă până acolo. În ce privește alegerile generale în An-

glia, premierul e împotriva lor, în acest moment, fiindcă n-ar face decât să mărească discordia dintre partide, și vremurile nu sunt încă destul de liniștite pentru așa ceva. *Va fi poate nevoie*, a adăugat dânsul, *în lunile care urmează de uniunea strânsă a tuturor englezilor pentru apărarea patrimoniului național...* Și tipic englez, primul ministru și-a încheiat această parte a cuvântării sale prin următoarele vorbe: „Dacă aș face alegeri acum îmi e teamă pe de altă parte că popularitatea pe care mi-au dat-o ultimele evenimente să nu vicieze voința alegătorilor...”

Nu încapе îndoială că singurul triumfător al evenimentelor din septembrie este Adolf Hitler. Sudeții și nemții din Cehoslovacia o să vadă pe dracul; până aci au trăit bine! Succesul lor e numai aparent. Pe al lui Chamberlain, în jurul numelui căruia o lume întregă delirează sub pretext că a salvat pacea, nu-l văd deloc. E ușor să salvezi pacea cedând tot. Dacă ar fi salvat-o salvând și fața țării sale, aș zice și eu, dar așa! Să mai vorbim de Franța și de Cehoslovacia care au pierdut, una prestigiul ei, iar cealaltă o treime din teritoriu și din populație? Cât pentru trâmbișul de Mussolini și-a bătut toată lumea joc de dânsul: fiecare i-a încredințat un rol, pe care Ducele l-a jucat succesiv și cu brio!

Ziarul lui Göring, *Național-Zeitung* scrie cu drept că *Germania și-a atins scopurile urmărite, adică anexarea a 10 milioane de germani care trăiau în afară de granițele ei, evitând pericolul unei coaliții mondiale*. Acesta este adevărul și Hitler poate fi mândru, și atitudinile eroice și manifestațiile triumfale din jurul domnilor Chamberlain, Daladier și Mussolini sunt ridicole.

8 octombrie. Beneș a șters-o în Elveția. Fuga e rușinoasă, dar e sănătoasă. Cehii sunt oameni răi...

Pe ziua de ieri Urdăreanu și-a dat demisia din toate consiliile de administrație în care figura și din care pompa gros. E bine. Regele-nu trebuia să-l bage în nici un consiliu, ar fi fost mai frumos; bine că s-a dumerit și acum. Lumea se întreabă cine va indemniza pe Urdăreanu de sensibilul sacrificiu ce i se impune: Malaxa? Sau F.O.P.?

Mi se aduce la cunoștință că în chestiunea „Stelei Române“ a intervenit o schimbare, că s-au dat ordine să nu se insiste, Osiceanu și Mătăsaru să nu mai fie amenințați. N-am priceput de ce s-a înscenat toată această afacere și nu pricep de ce dă acum Guvernul îndărăt. Să fie intervenția Legațiilor franceză și engleză? Am auzit că această interven-

ție a supărat mult. N-am provocat-o eu. Au solicitat-o Rogers și Angot, directorii englez și francez, în apărarea intereselor acționarilor lor. Printr-o persoană demnă de toată încrederea, mi s-a trimis vorbă că dacă aș face o scrisoare prin care aș arăta că nu noi, *societatea română*, am cerut intervenția Legațiilor și dacă Osiceanu și-ar da demisia, toată afacerea s-ar termina. Am însărcinat pe Crețeanu să spună lui Cancicov, că în ce privește scrisoarea sunt gata să o dau, fiindcă corespunde stărilor de fapt — dar că în ce privește demisia lui Osiceanu, nu pot. Omul acesta e perfect nevinovat. Nu poate cădea victimă unor uneltiri mârșave și tenebroase pe care nici până acum nu le-am putut descurca. Mai târziu, după ce toate se vor calma, Osiceanu va pleca, fiindcă așa fusese hotărât de noi, *dinainte*, până ce toată porcăria împotriva lui și a „Stelei“ nu fusese înscenată.

Ministerul de Interne (Titeanu!) convoacă pe rând Băncile și Societățile mari din București și le cere să verse la Direcția Propagandei toate sumele pe care le dau până acum gazetelor și gazetarilor pentru serviciul publicității și mai ales pentru al... nepublicității! Cu acest prilej, Direcția Propagandei asumându-și ea publicitatea ziselor întreprinderi (!!!), se impun tarife noi, mai ridicate decât cele vechi! O nouă jecmăneală în profitul Statului și în deficitul Societăților! Urlă lumea...

Lungă conversație politică cu Tătărescu, ieri la Banca de Credit. E îngrijorat. Crede a ști că Regele a ieșit din faza de beatitudine, și începe să-și dea seama că multe merg pe dos. La Armament e un dezastru... (datorită de altminteri în bună parte lui Tătărescu).

Moruzov a spus ieri lui Șoneriu că Regele e nemulțumit și că până în câteva zile va remania Ministerul. Dacă nu schimbă „calitatea“, mai bine să țină tot pe aștia — afară de Mitiță, care trebuie dat afară cu orice preț.

Sosit la amiază la Sinaia, să mă scap de guturai, am trimis lui Urdăreanu următoarea scrisoare:

„Sinaia 8 octombrie 1938

Scumpe Domnule Urdăreanu,

În audiența pe care M.S. a binevoit să mi-o acorde în ajunul plecării mele în străinătate (la începutul lui septembrie) și în care I-am expus situația Consiliului Superior Economic, M.S. mi-a spus: «Consiliul trebuie menținut, îl cred util, gândește-te la o soluție, mă voi gândi și Eu

la una, și vom vedea». Vacanța s-a terminat, Consiliul ar trebui să-și reia activitatea — o activitate oarecare — și momentul unei soluții a soșit. Eu m-am gândit la mai multe, din care una foarte simplă, pentru mine cel puțin. Nu mă îndoiesc că și M.S. va fi hotărât una, și cu siguranță va fi cea mai nimerită. Aș putea oare solicita o nouă audiență pentru a lua instrucțiunile M. Sale?

Scumpe Doamnă Urdăreanu, aș fi vrut să stau puțin de vorbă cu d-ta. Dar se ajunge foarte greu la d-ta. Pe de altă parte, conversația destul de lungă pe care am avut-o împreună la sfârșitul lui august, în vila mea de aci de la Sinaia, n-a dus la rezultatele pe care le speram...

Sunt înspăimântat de starea de spirit pe care o găsesc în țară după o lună de absență. Am lăsat nemulțumiri superficiale, naturale într-o schimbare de regim atât de radicală — dar aceste nemulțumiri nu constituiau cum zic reacții adânci. În locul nemulțumirilor de suprafață pe care le lăsasem și de *nădejdea* care persista, mai tare decât nemulțumirile, găsesc *ură și deznădejde* profundă. *Ură* în păturile rurale exasperate de continua constrângere a jandarmului; *ură* în toată pătura agricultorilor din cauza imposibilității de valorificare a produselor și a executărilor fiscului și creditorilor; *ură* în lumea comercială și industrială din cauza regimului polițist la care toate întreprinderile sunt supuse; *ură* în lumea funcționarilor din cauza nedreptăților deblocării; *ură* în magistratură, *ură* în lumea universitară, *ură până lângă treptele Tronului*...

Un singur strigăt: era mai bine înainte! Îți închipui starea mea sufletească: opt ani m-am muncit să propăvăduiesc un regim de autoritate, ca să văd ce văd!

Iartă-mi acest «cri du coeur»; mi-l îngădui fiindcă știu că ești unul din puținii care *pricep* către ce catastrofă ne îndreptăm și care mai poate contribui la o îndreptare, cât mai e timp.

Desigur că acest incontestabil *revirement* în opinia publică se datorește, în mare parte, și evenimentelor de peste graniță...

Garda ridică iarăși capul și ce e mai trist pentru regimul actual, *nădejdele* încep iarăși să se îndrepte către dânsa.

Iartă-mă și aruncă în foc aceste foi (reținând numai cererea mea de audiență).

Al d-tale cu inima îndurerată

C.A.

Am primit scrisoarea d-tale de demisie din Consiliul „Stelei“. Îmi pare foarte rău — dar ce să fac, mă supun. Și acolo, la „Steaua“, ce oribilă înscenare!

Plec mâine seară la Breasta pentru două zile. Voi fi apoi în București în așteptarea unor eventuale știri sau ordine.

C.A.“

Sub pretext că în timpul unui concediu ar fi organizat răscoală în Ucraina, „Mareșalul“ Blücher a fost arestat. Împreună cu dânsul au mai fost arestați 43 de generali, din care 6 ar fi și fost executați. Tot înaltul comandament rusesc din Extremul-Orient (unde comanda Blücher) este dezorganizat. Cu atât mai bine. Au înnebunit oamenii pretutindeni, dar în Rusia au înnebunit mai rău ca oriunde. Când va veni și rândul lui Stalin să cadă?

Cehii se plâng și protestează în fața conștiinței oamenilor împotriva hotărârilor comisiei de la Berlin, creată prin acordul de la München. Această comisie ar fi depășit limitele acordului, ciopârțind nordul Cehoslovaciei în așa mod, încât peste 800 000 de cehoslovaci trec sub călcâiul nemților. E un dezastru, evident...

Lui Beneș, americanii i-au oferit o catedră la o Universitate din Rhode-Island. Ar fi vorba să facă un curs asupra relațiilor internaționale. Fiindcă a reușit așa de bine să stabilească pe ale țării sale? Până acum Beneș n-a răspuns la oferta făcută.

Deși avem și câțiva băieți deștepți la Ministerul de Externe, nu știu de ce se aleg tot proștii pentru misiunile importante. Așa a fost ales Dianu pentru postul delicat de ministru la Moscova. Dar Dianu nu e numai un dobitoc, mai e și un amator fotograf. Cum a trecut granița rusească a scos aparatul, și dai-dăi cu fotografierea. Încolțit de jandarmi — rușilor nu le place reportajul fotografic — ministru nostru a cunoscut câteva clipe neplăcute la un comisariat oarecare și a fost în fine pus în libertate după ce s-a identificat. Frumoase debuturi pentru stabilirea unor raporturi normale între noi și ruși!

Nu știu dacă am însemnat-o deja în aceste caiete, dar o repet fiindcă mi s-a confirmat din nou azi. Regele a refuzat lui Harrisson, ultimul și simpaticul ministru al Statelor Unite la noi, fotografia pe care i-o ceruse fiindcă Harrisson avusese îndrăzneala să închirieze pentru o vară vila lui Barbu Știrbei de la Brașov!

10 octombrie. Hitler a ținut un mare discurs ieri la Saarbrücken, în fața a 200 000 de oameni aduși cu 75 de trenuri din toată Germania. S-a

lăudat cu ce a făcut și are cu ce — a vorbit cu mândrie dar cu înțelepciune. A preamărit pe Mussolini, care a adus Germaniei servicii incomparabile...

Cu privire la părerea pe care o are Mussolini despre Hitler mi se povestește o anecdotă. Când a fost Hitler la Roma, Ducele l-a plimbat prin oraș și trecând pe lângă Fontana Trevi au văzut oameni care aruncau bani de alamă în apă. Intrigat, Hitler ar fi întrebat pentru ce. Mussolini i-a explicat vechea tradiție că cine aruncă un gologan în Fântâna Trevi, se mai întoarce la Roma. „Stai — a spus Hitler — să arunc și eu unul!“ — „Mână repede“, a strigat Ducele șoferului, și n-a lăsat pe neamț să-și arunce crețarul!!

Se zice că Hitler pregătise un vapor la Godesberg, să facă o plimbare triumfală pe Rin, după încheierea dezbaterilor. Plecarea precipitată a lui Chamberlain a împiedicat plimbarea pe Rin — în schimb, după câteva zile, a avut loc plimbarea la München...

Ieri, la Constanța, pe distrugătorul „Regina Maria“, amiralul Coandă, președintele Ligii Navale, a distribuit medalii marinarilor fiindcă s-au luptat cu valurile în zilele de 4 până la 6 ianuarie, când distrugătorul a încercat să ducă fără să izbutască, pe Voievodul Mihai la Atena. Avem și noi „fastele“ noastre maritime, și glorioasele noastre înfrângeri — deocamdată impuse numai de elemente... Nu pierdem o ocazie de a fi ridicoli.

S-a spus că Zelea Codreanu a fost mutat de la Doftana la Rm. Sărat și instalat acolo în două odăi confortabile. Cu alte cuvinte, că Regele ar juca pe „două tablouri“, pus pe gânduri de succesele hitleriste. După informațiile culese unde trebuie, faptul nu este adevărat. Zelea Codreanu e tot la Doftana.

În legătură cu reînceputul campaniei Gărzii de Fier: am primit ieri într-un plic¹, următorul manifest:

*„Către opinia publică românească denunțăm
pe agentul provocator Armand Călinescu!*

Exasperat de calmul și stăpânirea de sine de care dau dovadă legionarii, pune la cale, prin oamenii săi, *înscenări de comploturi*, pentru a păși la represăsiunile sângeroase proiectate de mult.

¹ Un plic identic cu acela care conținea invitația la banchetul „Monstru“ reprodusă la pag. 126 a acestor „Însemnări“.

Ministrul de Interne vrea să dea deplină satisfacție Kahalului jidănesc în slujba căruia se află, mângîindu-și mâinile cu sângele nevinovat al tineretului român.

După ce prigoana împotriva tineretului naționalist n-a avut al efect decât să întărească¹ Mișcarea Legionară, Armand Călinescu disperat de zvârcolirile-i neputincioase de până acum, încearcă o ultimă lovitură care să-l salveze de la prăbușire. În acest scop anunță comploturi și revoluții legionare a căror înscenare el însăși o conduce, pentru a purcede apoi la crime.

Mai grav: la recrutarea agenților săi de execuție *insinuează* că pentru toate aceste odioase uneltiri, ar avea asentimentul și mână liberă de la M.S. Regele.

Se evedențiază încă o dată, pe lângă tendința lașă a numitului ministru de a deplasa răspunderile și diabolica tactică a iudeo-masoneriei, care se străduiește din răzputeri ca între tineretul român și M.S. Regele Carol al II-lea să deschidă abisuri ireparabile (sic), după care să urmeze prăbușiri inevitabile.

Aceste odioase uneltiri trebuie împiedicate în fața opiniei publice românești:

Demascăm tentativa criminală a lui Armand Călinescu!

Denunțăm pe omul urei și al vrajbei aflat în slujba Moscovei!

Înfierăm pe agentul provocator Armand Călinescu, masca Tiraniei Iudaice!

Mișcarea Legionară

București, 2 octombrie 1938

P.S. — *Orice zvon, manifest sau circulară, atribuit Mișcării Legionare, care atacă Monarhia sau alte instituții fundamentale în Stat, pornește (sic) de la agentul provocator Armand Călinescu.*

E primul manifest pe care Mișcarea Legionară îl împrăștie pe față, de la osândirea Căpitanului și a conducătorilor Mișcării.

Pe Piața Teatrului s-a expus o troiță în bronz, o imitație mai mult sau mai puțin reușită a troițelor de lemn — troița ce urmează să fie trimisă și așezată în Polonia pe locul unde doi aviatori români, al căror nume îmi scapă, s-au prăbușit și și-au găsit moartea. Pe postamentul troiței, în două locuri, autorul machetei a închis în patrate, ca ornamen-

te, câte două linii întretăiate de alte două: #. Cel care a turnat troița, a înlocuit aceste linii duble prin câte trei: ### ceea ce face tocmai semnul electoral al fostei Gârzi de Fier. Faptul semnalat Poliției, a determinat o anchetă din care a reieșit că cel care a turnat troița, la Școala de Meserii, e un văr al lui Caranica, unul din ucigașii lui Duca...

Sindicatelor muncitorești au fost desființate prin decret-lege și înlocuite prin bresle așezate pe principii sănătoase. Foarte bine. De ce nu avem mai des prilejul să zicem: foarte bine?

Primul Guvern slovac, prezidat de dl Tisso a fost primit la Bratislava cu entuziasm. Zic telegramele. Praga a primit și autonomia rutenilor așa încât azi-măine vom avea și un Guvern rutean sub președinția d-lui Brody.

Ungurii „lașai” de Germania și de Italia în pretențiile lor neetnice, par că se vor înțelege repede cu cehii. Numai să nu intervină o nouă schimbare de orientare la Berlin sau la Roma.

Popovici-Tașcă care a vizitat pe Citta Davila în Franța, a fost la mine și mi-a povestit ca din basme. Davila stă mai bine ca oricând — cu vreo 450 000 franci fancezi venit. Convins că nu se va face război a jucat la „hause” și în criza din urmă (în America), și a mai câștigat parale bune. S-a instalat lângă Cap Férat, unde a închiriat o vilă delicioasă. E hotărâtă să scrie și să lupte împotriva Regelui, *convins că acesta va fi silit să plece*. E și ideea lui Titulescu, care nu va mai veni în țară, dar în deosebire de Davila, va sta liniștit și nu va combate pe Rege. Și Titulescu *pare* să fi cumpărat o vilă, pe cornișa medie, la Eze. El neagă, dar Davila a arătat vila lui Tașcă, și o mai cunosc și alții ca de pildă Hantaux care a indicat-o, în cursul unei plimbări, lui Alexandru Em. Lahovari. Titulescu e plin de bani: spune că câștigă mult cu consultațiile internaționale. Deocamdată s-a mutat la hotel la Monte Carlo, hotelul în care stă la Cap Martin, închizându-se pentru refacere.

Aseară, pe drum, întorcându-ne de la Sinaia la București, am văzut două automobile ciocnite bot în bot, la câțiva kilometri de Ploiești. Rar s-ar putea vedea o asemenea marmeladă. Șapte persoane greu rănite, între care și Radu Hesselmann, fiul adoptiv al Isei Exarcu.

11 octombrie. Șosit cu Simplonul la Craiova și de acolo la Breasta. O zi caldă și frumoasă de vară; m-am plimbat un ceas și mai bine prin

parc — o încântare. Toamna la țară e o frumusețe. De ce mă rețin treburi fără rost la București?

Șeful Marelui Stat Major bulgar, generalul Peev a fost asasinat în mijlocul străzii. Moravuri macedonene.

Arabii au trimis un ultimatum evreilor din Palestina. Începe un război sfânt. Englezii sunt grozav de plictisiți, dar nu pot abandona pe evrei, căci evreii au ajuns stăpânii lor.

Negocierile dintre unguri și slovaci (căci slovaci negociază, nu ceții) au început cu bine. Dar ungurii se arată, după obiceiul lor, pretențioși. Noroc că la Berlin și la Roma pare că sunt foarte slab susținuți.

13 octombrie. Găsit la București, unde m-am înapoiat aseară (după o zi paradisiacă la Breasta), o scrisoare din partea lui Franasovici. E și el de părerea mea, că împrejurările nu sunt prielnice vizitei și conferinței proiectate. Atât conferința mea cât și vizita „miliardarilor“ la Varșovia rămân deci amânate pentru la primăvară. Vom vedea și atunci...

Primit azi vizita lui Comnen. Foarte amabil a venit să mă pună în curent cu situația noastră externă. În zilele din urmă toate erau să se încurce căci Praga pierduse cu totul capul, căzuse într-o stare de apatie din care nimic nu o mișca și nu mai punea nici o rezistență pretențiilor ungurești, sub pretext că nu mai există Cehoslovacia, și că e treaba Slovaciei autonome să lupte cu ungurii. Aceștia nu cereau mai puțin decât întreaga Slovacie și întreaga Rutenie Subcarpatină...

Norocul a fost că pe lângă Anglia și Franța s-au ridicat împotriva ungurilor și Germania și Italia. Nici Germaniei, nici Italiei nu le convine o frontieră comună a Ungariei cu Polonia, și mai ales Germaniei nu-i convine o izolare a României printr-o barcadă ungaro-polonă. Prin Cehoslovacia, de acum înainte sub influența ei, Germania păstrează dimpotrivă contactul pe care-l vrea cu noi. Abandonată de Marile Puteri, amenințată de Iugoslavia (care speriată de amenințările minorităților maghiare din granițele sale de Nord, s-a hotărât în fine la un limbaj energic la Budapesta) și de noi, Ungaria și-a mai pus apă în vin.

Pericolul cel mare era însă Polonia, și subsidiar, inerția de la Praga. Polonia, ademenită de succesul lui Hitler, era în stare să facă un act de nebunie, să îmbrățișeze revendicările ungurești și să intre cu armatele

sale în Cehoslovacia. Era poate declanșarea războiului general. Inerția de la Praga, pe de altă parte, putea incita pe unguri să provoace tulburări în provinciile Subcarpatine și determinări artificiale de alipire la Statul ungar.

Berlinul s-a purtat însă foarte bine și a vorbit cum trebuia la Varșovia. Am intervenit și noi pe lângă aliații noștri poloni și rezultatul a fost că mareșalul Rudy Smigly a făcut declarații oficiale și s-a angajat pe onoare că Polonia se va mulțumi să susțină moralmente pretențiile ungurești dar că în nici un caz armata polonă nu va trece granița cehoslovacă. La Praga, Comnen pretinde că noi am schimbat fața lucrurilor și am obținut o deșteptare a conștiinței naționale și trimiterea de trupe importante în regiunea Subcarpatină, pentru menținerea ordinii și intimidarea ungarilor.

Ciano și Göring au făcut declarații formale că Italia și Germania nu vor admite *anexare de teritorii locuite de slovaci, la Ungaria*.

Lucrurile par să fie pentru moment mai liniștite, dar greutățile sunt mari, încă. Comnen mi-a citit o serie de telegrame de la Praga, Roma, Belgrad și Londra. Două, de la Grigorcea foarte interesante, din care reieșea că de două zile și atitudinea Poloniei față de evenimente s-ar fi schimbat cu totul.

La plecare, Comnen m-a poftit pentru diseară la el, la o masă intimă, ca să întâlnesc pe Ley, organizatorul S.A.-ului Nazist.

Am profitat de prezența lui Comnen ca să-i explic că intervențiile franceză și engleză în afacerea „Stelei“ au fost făcute din inițiativa grupurilor financiare respective, iar nicidecum de către Societatea Anonimă Română „Steaua Română“, nici de președintele ei, adică de mine. Cu toată incalificabila procedură împotriva ei, Societatea așteaptă pronunțarea Justiției românești și numai după ce aceasta se va pronunța, vom vedea ce avem de făcut. Comnen mi-a mărturisit că cei doi miniștrii străini au cerut un singur lucru: Justiția să procedeze conform legilor și să nu facă acte care nu se încadrează în acestea (aluzie la arestarea lui Osiceanu, plănuită la un moment dat).

O dictatură poate să terorizeze, dar nu trebuie să exaspereze. În această privință Guvernul Majestății Sale și mai ales subordonații săi comit greșeli peste greșeli. Am însemnat aci exasperarea satelor împotriva continuei constrângeri la șosele, la pietriș, la văruiul gardurilor, la facerea latrinilor etc. Mi se povestește acum exasperarea profesorilor deblocați, scoși din funcție fără nici un preaviz, lăsați cu familiile lor pe drumuri, fără leafă și fără pensie — căci leafa s-a oprit peste noapte

și pentru stabilirea pensiei trebuiesc luni de zile de stăruințe, costisitoare și ele. Un profesor din Moldova s-a sinucis, ucigându-și și cei doi copii, căci câteșitrei nu mai aveau ce mânca...

Până și în lucrurile mărunte e aplicat acest sistem de exasperare al oamenilor. Astfel la Craiova, pe Calea Unirii unde circulă douăzeci de trăsuri pe zi, *s-a stabilit sens unic* (!!!!), iar trásurile nu pot staționa la prăvălii, și trebuie să le caute fiecare prin străzile laterale, deși Calea Unirii e pustie! Unul din marile avantaje ale autobuzelor liniilor interurbane consta în faptul că călătorul putea coborî din ele chiar în oraș, în diferite puncte ale parcursului — acum, nici un autobuz nu mai poate opri și debarca în oraș, toate sunt concentrate într-un singur loc în afară de barieră, iar călătorii trebuie să își ia picioarele la spinare și să se înapoieze distanță de 1 kilometru sau 2 până prin mahalalele pe care le străbătuse cu mașina. Lumea înjură de spurcă. Și oare n-are dreptate?

Război mare între Mirto și Liciu (primul președinte al Curții de Apel), certaiți de mult, încă de pe vremea „afacerii“ cu ceasornicul. Mirto a făcut să ajungă la urechile Regelui (nu prin Urdăreanu, prieten cu Liciu) informația cu uciderea vizitiului (raportată mai sus). Pe de altă parte, Liciu a pus Parchetul să ceară controlul averii lui Mirto. La cererea Regelui, Iamandi a însărcinat pe Andrei Rădulescu cu o nouă anchetă în chestiunea lui Liciu. Acesta s-a recuzat însă... Cum a aflat Mirto că e supus controlului a alergat la Palat (la cine, mister) și ordin a fost dat Parchetului să închidă acțiunea fără măcar să se facă obișnuita anchetă prealabilă... Probabil că și Liciu și Mirto se vor împăca sub aceeași părintească oblăduire, care a salvat lichelele. Severitățile legilor sunt rezervate proștilor și oamenilor cinstiți...

Alta bună: vor să facă o lege prin care să se dispună complectarea tuturor vacanțelor la Universitatea din București numai prin transferări de la Universitățile din provincie; singure, catedrele din provincie ar fi complectate prin numiri noi. Măsura ar fi stupidă. Are prin urmare toți sortii să ajungă fapt îndeplinit. Mult a trebuit să fi păcătuit Țara Românească ca să fie pedepsită cu un astfel de Guvern.

Din toate părțile îmi vin informații despre o reînnoire a Mișcării Gardiste. Mi-au spus-o prietenii mei din Dolj, ieri; mi-au spus-o oameni care veneau din Banat și alții care veneau din Nordul Moldovei.

De când cu succesele lui Hitler s-a născut o nouă legendă, care circulă cu insistență prin sate: Germania a cerut eliberarea lui Zelea Co-

dreanu, acesta însă a refuzat grațierea ce i se oferea de Guvernul român și pretinde revizuirea procesului său, revizuire pe care o va obține-o. Legenda a prins cu atât mai mult, cu cât mulți gardiști eliberați din domiciliul forțat s-au înapoiat prin sate și au anunțat și înapoierea celorlalți pe curând. Activitatea cuiburilor a început din nou. Asemenea transmiterea clandestină a ordinelor scrise și a tractelor. Cartea lui Codreanu (darea de seamă stenografică a procesului) a fost răspândită în mii de exemplare. Conciliabilele de noapte prin tufișuri și ascunzișuri, au reînceput...

Pe de altă parte știu precis că și Siguranța a reînceput cu arestările, și cum zice francezul „elle n'y va pas de main mortes“. Pare că la Poliție se fac mari abuzuri. Azi-dimineață am primit printr-un gardist care pe timpuri a fost prietenul meu politic, următoarea plângere, care, după câte mi-a spus aducătorul, n-a fost înmănată decât mie și altor trei Consilieri Regali (care or fi ăia?):

„*Domnule Consilier Regal,*

Aceste rânduri pe care am onoarea să vi le scriu, nu pornesc din intenția de a cere îndurare pentru suferința camarazilor mei legionari. Pe linia «acceptării jertfei totale» trasată de Căpitanul nostru Corneliu Codreanu, suferința este cea mai sublimă încercare pentru vrednicia credinței noastre. Vreau numai să vă aduc la cunoștință unele fapte degradante, la care din ordinul și pentru scopurile criminale urmărite de ministrul de Interne Armand Călinescu, se dedau unii din subalternii săi. Nutresc convingerea că și dvs veți aprecia grozăvia acestor fapte, precum și consecințele ce pot rezulta din ele, dacă vor continua; și în calitatea înaltă pe care o dețineți, dublată de marele prestigiu personal, veți face să înceteze.

De la o vreme încoace, la Prefectura Poliției se schingiuieste îngrozitor. Zilnic, zeci de legionari sunt bătuți până la sânge și aruncați în nesimțire. Un întreg sistem de tortură, inspirat de metodele Cekăi este aplicat de polițistul Ștefănescu care, peste capul d-lui general Marinescu, șeful acelei instituții, primește ordinul direct de la ministrul de Interne Armand Călinescu. Răsucirea picioarelor, baterea la tălpi și apoi înțeparea tălpilor, sub unghii, cu ace și așchii, cufundarea capului în găleata cu apă până la asfixiere și alte grozăvii, formează supliciu.

Mulți legionari au ieșit complect distruși din beciurile de tortură, alții surzi și schilodiți. Iordache Nicoară, asistent universitar, schingiuit zile de-a rândul, are tendonul de la piciorul drept complet rupt, din care cauză riscă să rămână infirm, întrucât în lagăr, la Miercurea Ciucului,

unde a fost dus mai târziu¹, i se refuză orice asistență medicală. Printre ei schingiuiți sunt și următorii: Grozea, căruia i s-a înțepat limba cu sula, Ionescu Andrei, Stăncescu Nicolae, Rângan Gh., student la Politehnică, Vârfureanu, student la Medicină, Moțoc, student la Politehnică etc. etc.

Dacă I.P.S.S. Patriarhul Miron Cristea, șeful Guvernului, ar fi văzut liniștea și seninătatea cu care legionarii îndură pentru credința lor chinurile îngrozitoare, și-ar fi amintit de martiriul primilor creștini și s-ar fi cutremurat, că i-a fost dat lui, ca un blestem de la Dumnezeu, să patroneze asemenea nelegiuiri.

Scopul urmărit de ministrul de Interne Armand Călinescu prin aceste schingiuiri n-a fost să determine pe legionari să se lepede de credința lor. După șapte luni de cumplită prigoană toți călăii noștri s-au putut convinge că acest lucru este cu neputință. *El a vrut să provoace încercări de legitimă reacțiune din partea legionarilor schingiuiți și apoi puși în libertate pentru a-și putea pune în aplicare gândul criminal al represiviilor sângeroase.*

Când a văzut că și această încercare de provocare, ca atâtea altele, a rămas zadarnică în fața horărării legionarilor de a accepta senin orice suferință, atunci a recurs la cea mai monstruoasă provocare, a cărei mârșavie îți încrețește pielea.

Multe din mamele, soțiile sau rudele legionarilor închiși, care mergeau la Prefectura Poliției să se intereseze de soarta lor, erau poftite și apoi închise într-o cameră de așteptare, unde agentul provocator al lui Armand Călinescu, polițistul Gheorghiu, încerca să le umilească cu silnicele lui apucături nerușinoase. S-au petrecut scene grozave, lupte disperate și încercări de sinucidere și chiar sinucidere de mai târziu (sic), pe care vi le putem arăta nominal, caz cu caz, dacă dvs veți putea determina o severă anchetă² cu concursul chiar al d-lui general Gabriel Marinescu, care, după informațiile noastre, pare a fi străin de toate aceste mârșave provocări făcute de agenții lui Armand Călinescu.

Mi-am permis, domnule Consilier Regal să vă arăt toate aceste nelegiuiri care dezonoarează viața noastră de Stat, stârnesc clocote de revoltă și zguduie profund răbdarea nației noastre, lăsată pradă sadismului asupritor al lui Armand Călinescu, într-un moment prevestitor de gre-

¹ Toți cei de la Miercurea Ciucului au fost transportați la Vashui de mai bine de 3 săptămâni. Atunci când s-a întâmplat schingiuirea? (Informație greșită).

² De ce nu se citează nume, dacă le cunosc și cer anchetă? Ar fi mai ușor pentru noi să obținem (?) dreptate...

le încercări pentru neamul nostru, cu speranța că le veți aduce la cunoștința M.S. Regelui de la care așteptăm dreptate.

Cu profund respect

Preot I. Dumitrescu

Comandant Legionar

fost Secretar General al Partidului

«Totul pentru Țară»

București în 12 octombrie 1938“.

Nu știu ce o fi adevărat în acest memoriu; mă surprinde că față de atâta ură împotriva lui Armand Călinescu, stă atâta simpatie față de Gavrilă Marinescu, în *beciurile căruia*, totuși, se schingiuesc nenorocii de legionari... Abilitate din partea prefectului Poliției care a știut să-și păstreze simpatiile Gărzii de Fier (pentru orice eventualitate) — sau nedibăcie, printr-o încercare de ponegrire plătită a șefului său ierarhic, pe care, după cum se știe, nu-l poate suferi?

Primit azi pe Stelian Popescu, a cărui vizită mi-o anunțase ginere-său, Lugoșianu. După ce m-a înjurat ani de zile în gazeta lui, iată-l la Canossa! Ce rău trebuie să-i meargă! A venit la mine să-l împac cu Vo-dă și s-a văicărit și mi-a povestit un ceas. Pezevenghii de la Interne îl desființează pe calea publicității și i-au mai înscenat și afacerea Drajna... L-am tratat pe subțire, și date vechile noastre relații i-am promis tot concursul meu...

Mi-a povestit una bună a lui Iorga când paranoicul s-a înapoiat din străinătate ultima dată, șmecherul de Călinescu l-a primit la Timișoara cu alai: prefect, profesori, gazetari. Paranoicul și-a dat drumul: „am zdhrrobit pe Hunguherri la Geneva, ei! Sunt niște pohrrci — noih, hrrrasă aleasă“ și câte altele. Gazetarii au notat și *Universul* a reproduș cuvintele Marelui bărbat de Stat. Se vede că pe drum s-a trezit, și cum a citit a doua zi dimineată propriile sale cuvinte în *Universul*¹, s-a repezit pe condei și pe telefon. A scris pentru *Neamul Românesc* și a telefonat lui Călinescu o tartină prin care înjura ca la ușa cortului pe „jidanul“ de la *Universul* care n-a priceput cuvintele sale, cuvinte pe care odată trezit, le dezmințea... A fost un scandal nemaipomenit. A cerut ca *Universul* să publice propriul său articol prin care înjura zisul *Univers*... Stelian Popescu a refuzat, primind mai bine să fie suspendat decât să publice înjurăturile nebunului. Afacerea s-a aplanat cu greu... Ce caraghios!

¹ Aceleași cuvinte fuseseră publicate și în *România* — dar publicația din *România* Guvernului, miluindu-l pe acesta, n-a relevat-o!

Stelian Popescu mai povestea (o fi?) că pe la Satu Mare, pe la Careii Mari, pe la Oradea, avioane ungurești aruncă tracte prin care anunță conaționalilor lor apropiata sosire a armatelor crăiești — fără nici o reacție din partea Guvernului sau a autorităților românești. Ziarele românești care încearcă să răspundă ungușilor ar fi oprite de Cenzură (o fi?). Populația românească ar începe să fie cuprinsă de panică (o fi?). Vaida, pe care Stelian l-ar fi văzut în momentul când criza era în toi, i-ar fi strigat: „Ce? Vreți să vă scap eu acum? Am să cer și eu autonomia Ardealului, să vă învățați minte!“ Mă întreb ce să învățăm minte: să-i mai dezrobim de la unguri? Dar o fi vorbit așa Vaida???

14 octombrie. Moscova dezmente știrea arestării lui Blücher. Blücher comandă și acum în Mongolia, și are deplină încredere a lui Stalin. Știrea arestării sale a fost o știre tendențioasă lansată de polonezi. Nu numai că Blücher n-a fost arestat, dar chiar Ieșov, șeful GPH-ului căruia se datorează hecatombele din ultimii doi ani, a fost înlocuit prin unul Malenkov. Lui Ieșov nu i s-a întâmplat însă ca lui Iagoda (Herschel) predecesorul său: n-a fost condamnat la moarte, ci numit comisarul Transporturilor pe Apă. Să fi început Stalin să se ramolească?

Negocierile de la Komaron, între Ungaria și Cehoslovacia au fost rupte aseară. „Un abis desparte amândouă punctele de vedere“. Ungurii au hotărât să lase fixarea granițelor dintre Ungaria și Cehoslovacia în sarcina celor patru Mari Puteri de la München. Dacă se bizuie pe protecția Germaniei și Italiei se înșeală, căci, de când cu noul curs în Cehoslovacia, de când cu înscăunarea noului ministru de Externe, Chwalkowski, multe lucruri s-au schimbat. Presa germană vorbește acum cu simpatie de noul Stat cehoslovac, declară pretențiile ungurești exagerate și afirmă că Germania nu va tolera o frontieră comună ungaro-polonă. La Roma asemenea, pretențiile ungurești nu mai sunt susținute. Chwalkovski a sosit la Berlin și a făcut act de supunere. Cehoslovacia va avea de aci înainte un regim autoritar, va denunța toate tratatele sale și mai ales conversația cu Rusia și va primi poruncile Berlinului... Am impresia că corăbioarele ungușilor s-au înecat — prea au fost lacomi!

Bluffurile Guvernului Tătărescu în materie de armament au răsuflat astăzi, adică aseară, prin demisiile generalilor Argeșanu și Glatz de la Ministerul de Război. Demisiile au fost primite și publicate la gazete. Alaltăieri, miercuri, a mai fost un Consiliu restrâns al Apărării la Sinaia,

la care a asistat și Patriarhul. Regele a răcnit la miniștrii săi ca la rân-dași. Pe deasupra i-a mai ținut și două ceasuri într-o sală neîncălzită, Patriarhul s-a înapoiat la București blestemând și tușind. Pe Glatz l-a scos ca fost colaborator al lui Tătărescu. Pe Argeșanu, ca să facă loc lui Armand Călinescu, chemat să purice ca avocat toate dosarele Ministerului de Război. Zile neplăcute în acest caz pentru Tătărescu... Alții spun că Argeșanu a fost scos numai fiindcă era prost (nu l-a știut Regele când l-a numit?) și că în locul său va veni Paul Teodorescu. Pentru mâine vom vedea. În tot cazul scandalul cu armamentul pare că se tot lățește...

A murit Marele Duce Kiril, Împăratul „în partibus“. Bărbat frumos, a fost căsătorit cu Ducky (Victoria) sora Reginei Maria. Acum în urmă se încurcase cu fosta soție a lui Deterding, care-i da parale și pe care o numise prințesă Donskaja... Lasă două fete măritate și un fiu, Vladimir, care devine acum Împăratul rușilor fără Împărăție.

Sergiu Dimitriu, fost secretar general la Interne pe timpul ultimei guvernări liberale de 4 ani, a fost trimis la controlul averilor. L-a reclamat un colonel Oprescu. Trăim sub despotismul coloneilor!!!

Duminică, 16 octombrie, fiind aniversarea Sa, Regele a suprimat orice serbare sau ceremonie din cauza doliului Reginei. Un dejun intim la Foișor, Familia, Curtea și Patriarhul — un Te Deum la București, unde vom merge cu cravată albă, jiletcă albă, nasturi negri la cămașă și jiletcă, mănuși negre. Așa e porunca stăpânirii.

Aseară „diner intime“, din cauza doliului Curții, la Comnen, în cinstea lui Ley, șeful „Arbeits-Front“-ului german. E al 3-lea personaj hitlerist pe care-l cunosc — înaintea lui am cunoscut pe Göring și pe Weber. E impresionant cât de vulgar se prezintă toți acești oameni noi... Vor fi inteligenți, dar nu se vede. Ley mănuieste un buget de două ori cât al Țării Românești și are înfățișarea unui croitor în căutare de chilipir...

Masă bună dar plicticoasă. „Ohne Stimmung“.

Cu mirare citesc în ziar că naționaliștii spanioli au avut un succes. De unde atâta vreme Spania și războiul de acolo au constituit aproape singura preocupare a lumii, acum nimeni nu-și mai aduce măcar aminte de existența lor. Atenția lumii e încordată în altă direcție.

La Viena lupta împotriva clericalilor devine dârză. Cardinalul In-tzer e atacat pe față, de toate forțele naziste. O greșeală. Ar fi fost prea frumos ca hitleriştii să nu comită nici o greșeală în acțiunea lor...

Cursul cel nou:

Se anunță mari serbări la Constanța pentru primirea Crucișătorului german „Emden“. Convenția aeronautică între Germania și România pentru stabilirea unei linii Berlin-București, de care ne-am bătut joc atâta vreme, a fost semnată în câteva ore...

„Tot ce s-a întâmplat în septembrie a fost ticluit dinainte. Anglia și Franța sunt atât de îngrijorate de ce se petrece în Extremul Orient, unde Australia și Indochina sunt amenințate de expansiunea japoneză, încât au consimțit să dea Germaniei toate satisfacțiile în Europa Centrală și în Europa Orientală ca să aibă mână liberă și răgaz să restabilească ordinea în Marea Galbenă“. Așa vorbește Gurănescu, ministrul nostru la Berlin, până iarna trecută la Viena și înainte la Belgrad. Și continuă:

„Vor da Germaniei și coloniile. Vor sfârși cu toții războiul din Spania. Germania va mai lua și Danzigul și culoarul polonez și Elveția dacă vrea, și Malmédy — toate cu consimțământul Angliei și Franței. Am scris-o și raportat-o Ministerului nostru de Externe de astă iarnă. Țin totul de la Papen, cu care sunt prieten. Tot ce s-a desfășurat în septembrie a fost aranjat de Halifax în vizitele pe care le-a făcut lui Hitler, înainte de a fi ministru de Externe. Și îndată ce totul a fost reglat, Halifax a luat locul lui Eden, pentru realizarea planului întocmit. Totul și discursul de la Nürnberg și vizitele de la Berchtesgaden și de la Godesberg au fost teatru. Teatru, toate mobilizările, și cea germană, și cea franceză, și cea engleză. Un singur lucru a fost serios: „misiunea lui Runcimann, dar adevărata sa misiune, aceea de a împiedica pe Beneș să facă război, căci singurul în Europa care avea interes să izbucnească o conflagrație generală era Beneș...“

Te pomenești că o fi și așa...?

Ziarele anunță că japonezii au suferit o mare înfrângere din partea chinezilor care au izbutit să degajeze linia ferată Peking-Hanken până acum tăiată de forțele japoneze.

Gurănescu, înainte de a mă părăsi mi-a afirmat că situația lui Comnen era foarte compromisă și că înainte de 15 zile va fi schimbat. Prea vrea să știe multe și Gurănescu...

După câte aflu Beneș n-a șters-o în Elveția; s-a retras la moșia lui de lângă Tabor, Bzz, Brz, sau așa ceva. Și acolo a intrat în gaură de șarpe.

Imi aduc aminte de Titulescu când îmi spunea: „Mă, Beneș știe pe 12 ani înainte ce va face ca Președinte al Republicii, aia țară, mă, nu a noastră!“ Mai bine că am rămas cu a noastră și fără «program» pe 12 ani — și fără Titulescu!

15 octombrie. În locul lui Argeșanu n-a fost numit nici Călinescu, nici generalul Paul Teodorescu. A fost numit generalul Ciupercă, comandantul Corpului III (Chișinău) și s-a mai creat un Minister al *Înzestrării Armatei*, care s-a încredințat generalului Iacobici, comandantul Corpului II (București). Un comunicat oficial, apărut aseară în ediții speciale aduce la cunoștință această mișcare în Guvern. Termenii comunicatului, în ce privește demisia lui Argeșanu sunt nemaipomeniți; într-adevăr, după ce se spune că în conferința care a avut loc la Sinaia, sub președinția M. Sale Regelui, în ziua de 12 octombrie, cu privire la înzestrarea armatei, dl general Glatz și-a dat demisia din postul de subsecretar de Stat la Apărarea Națională, se adaugă: „Dl general de Divizie Gh. Argeșanu, *înțelegând să tragă consecințele deficienței Subsecretariatului de Stat din Ministerul Apărării Naționale*, și-a prezentat demisia“.

Se zice, cu privire la comenzile de sub Guvernul Tătărescu, că s-au descoperit lucruri de necrezut: contracte fictive, șperțuri, prețuri majorate, incurie etc. O nouă afacere Skoda e pe punctul să izbucnească. Dar decât o nouă afacere Skoda, adică scandal și nici o sancțiune, mai bine mușamaua națională...

Plecat cu coada între picioare, Ghiță Ostașul își mai îngăduie un inutil ordin de zi către armată. O limbă trasă Regelui (!) și alta corpului ofițeresc, „pentru interesele căruia n-a încetat să lupte cât a fost ministru“. Mai bine tăcea.

Decesul mareșalului Averescu nu a fost înregistrat. Se vede că cei din jurul lui nu s-au gândit să-l declare. Parchetul a sesizat tribunalului de Ilfov, pentru declararea decesului „ex officio“.

S-au desființat primăriile de sectoare. Excelentă reformă, n-au nici un rost și încurcau administrația orașului.

Cehoslovacia s-a închinat Germaniei. Ziarele din Praga, pline de amărăciune față de foștii aliați declară că *drumul la Berlin e mai scurt decât cel ce duce la Paris și la Londra*. Chwalkowski, noul ministru de Externe cehoslovac, după ce s-a prezentat la Berlin lui Ribbentrop, s-a ploconit și Führerului la München. Noua politică cehoslovacă a fost fixată în această întrevvedere, după care, Guvernul din Praga a dizolvat toate lojile masonice și Partidul Comunist. Germania, de partea ei, a abandonat pe unguri în revendicările lor exagerate față de Cehoslovacia...

Cehoslovacia își va da o nouă Constituție, pe baze federale.

Ziarele noastre de azi-dimineață publică un comunicat prin care se aduce la cunoștința publică că România împreună cu Iugoslavia au făcut demersurile necesare la Budapesta pentru a informa Guvernul maghiar că amândouă țările vor susține, în diferendul ungaro-cehoslovac punctul de vedere cu care opinia publică s-a identificat, atât în România cât și în Iugoslavia.

„Une voix d'outre-tombe“¹:

Abia azi am putut să-mi procur textul adresei înaintat de Maniu Regelui, pe ziua de 24 septembrie², în toiul crizei.

Iată-l:

„SIRE

Situația externă este gravă. În clipa de față nimeni nu poate ști dacă pacea va fi menținută sau dacă va izbucni războiul. Un lucru este sigur: și într-un caz și în celălalt, țara noastră se va afla în fața unor mari primejdii.

Revendicările germane față de Cehoslovacia, la care s-au alăturat Polonia și mai ales Ungaria, precum și metodele prin care se caută a fi impuse, arată pericolul la care România poate fi expusă, căci ele sunt îndreptate contra tuturor Statelor ce cuprind în granițele lor minorități etnice.

Violența cu care aceste revendicări s-au prezentat și precipitarea cu care au izbucnit se datoresc desigur și convingerii Germaniei și Unga-

¹ Zic „une voix d'outre-tombe“ fiindcă Maniu mai vorbește aci de sisteme politice perimate, ca și când noțiuni ca: Mica Înțelegere, tratate și pacte, regim parlamentar — ar mai exista!

² E vorba de memoriul despre care am notat câteva cuvinte la pag. 118 a acestor „însemnări“.

riei că Mica Înțelegere¹, în urma greșelilor săvârșite în ultimii doi ani² în sânul său, nu mai reprezintă o forță politică capabilă de rezistență.

De asemenea, atitudinea luată față de criza cehoslovacă de către Anglia și Franța a putut găsi o justificare nu numai în dorința firească de a se menține pacea, dar și în lipsa de unitate și de coeziune de care a dat dovadă Mica Înțelegere în acest răstimp.

Independent însă de aceste considerații, reacția Angliei și Franței față de revendicările germane — și anume acceptarea din partea lor a revizuirii frontierelor cehoslovace, în scopul măturisit de a pacifica Europa — ne pune în fața unei situații clare, chiar dacă pacea va fi păstrată, prețul ei va fi plătit astăzi de Cehoslovacia prin dureroase concesiuni teritoriale, deschizându-se mâine calea pentru sacrificii asemănătoare, ce ar putea fi cerute și țării noastre, deși condițiile nu sunt aceleași. Așadar, situația României poate deveni foarte critică, chiar dacă pacea nu va fi tulburată³.

În clipa de față riscul războiului nu este înlăturat (a fost de atunci). Dacă el izbucnește, primejdiile pentru țara noastră vor fi și mai mari.

Desigur, România vrea pace, o pace de onoare și demnitate care să-i mențină neatinsă integritatea teritorială și independența politică. Dar menținerea acestei păci nu atârnă numai de voința sau dorința noastră. Ea este la discreția unor evenimente care ne pot depăși ori a unor incidente sau revendicări din afară care pot scăpa controlului nostru.

Situația noastră diplomatică este precară. Nu avem garanții dobândite prin tratate cu nici una din Marile Puteri⁴. Tratatul cu Polonia ia o semnificație nouă pe urma atitudinii acestei țări în criza cehoslovacă; Mica Înțelegere care era singura noastră garanție precisă față de pretențiile ungare și-a pierdut solidaritatea și forța⁵. De nicăieri siguranța unei asistențe, nici măcar în măsura redusă de care a beneficiat Cehoslovacia (!!!)

Pregătirea militară nu este terminată. Unele comenzi de armament făcute în străinătate au fost reziliate⁶, iar altele nu sunt livrate în între-

¹ Nu s-a oprit Germania de frica Franței și a Angliei și era să se oprească de frica Micii Înțelegeri, dacă solidaritatea acesteia ar fi fost perfectă? Ce copilărie, d-le Maniu!

² De când a fost îndepărtat Titulescu?

³ Sofisme. Dacă „condițiile nu sunt aceleași” cum am putea noi risca soarta Cehoslovaciei? Ungaria nu e Germania. Singurul nostru pericol e Rusia, care nu va invoca însă argumente de ordin naționalist împotriva noastră...

⁴ A avut în schimb Cehoslovacia!

⁵ Numai atât!

⁶ Maniu, nici după zece ani, nu poate uita afacerea Skoda, scumpă lui Boilă Romul, nepotul!

gime. Industria națională de război nu este în măsură să completeze toate lacunele.

Situația apare și mai îngrijorătoare, dată fiind lipsa de coeziune morală în care se află națiunea.

Facem abstracție de dificultățile realizării unei perfecte armonii sufletești între cetățenii unui Stat cuprinzând însemnate minorități etnice precum și de consecințele politicii noastre față de minorități.

Chiar în sânul națiunii române, sunt astăzi mari nemulțumiri. Națiunea română este lipsită de drepturile și libertățile elementare tocmai în momentul când i se poate cere contribuția supremă pentru salvarea țării. Ea se află în cea mai cumplită dezorientare, fiind lipsită de putința de a informa exact și cinstit printr-o presă liberă (!) și prin contactul cu reprezentanții ei firești. Ea nu mai este străbătută de nici un fel de însuflețire, fiind sistematic împiedicată să-și exprime gândurile și simțămintele și condamnată la pasivitate și resemnare. Puterile ei de afirmare națională, virtuțile ei creatoare — lăncezesc. Însuși sentimentul național neputând să-și găsească exprimarea liberă, slăbește. Împiedicarea chiar a adunărilor cu caracter național¹ face cu neputință ca oamenii politici, patrioți încercați, să deștepte și să întărească însuflețirea națională necesară pentru organizarea rezistenței naționale față de presiunile din afară sau pentru purtarea unui război.

S I R E,

Unirea provinciilor românești cu Vechiul Regat, în granițele actuale ale Statului nostru, este rodul sutelor de mii de morți pe câmpurile de luptă și a suferințelor și renunțărilor unui neam întreg.

În moment de grea cumpănă și de restriște, Regele Ferdinand, ctitorul României Mari, a împărțit răspunderea politică și istorică cu bărbății de Stat, reprezentanți încercați ai poporului și s-a întemeiat pe încrederea întregii națiuni, manifestată în deplină libertate. În plin război și într-o frântură de țară, rămasă liberă, el a convocat Parlamentul și printr-o strânsă colaborare în realizarea unor mari acte cu caracter de împăciuire socială, a înfăptuit unitatea națiunii și i-a dat însuflețire să lupte, să reziste și să biruie inamicul, punând astfel fundamentul pentru împlinirea idealului național al tuturor românilor.

Vremurile de astăzi sunt tot atât de grele ca de atunci, dacă nu mai grele. Pentru a le trece cu sorți de izbândă este necesar a se chema din nou întregul neam românesc să ia parte vie la viața publică.

¹ Ca să se facă și „ceva politică“ la umbra drapelului național?

Nu este nici în interesul Statului și nici în al Coroanei ca marile răspunderi care vor trebui să fie luate în curând¹ să aparțină (sic) exclusiv Majestății Voastre înconjurat de un Guvern care nu este expresia voinței naționale și lipsit de autoritatea necesară în astfel de împrejurări.

Dacă ne va hărăzi Dumnezeu să ne bucurăm mai departe de pace pentru a ne păstra hotarele etnice, realizate cu sacrificii extraordinare este imperios necesar ca hotărârea de rezistență a Majestății Voastre împotriva oricăror presiuni din afară să fie nu numai sprijinită de întreaga națiune, dar să fie și expresia legală a voinței naționale.

Iar dacă soarta vitregă va voi să fim siliți să luăm armele pentru apărarea hotarelor țării, hotărârea de mare încercare a forței de rezistență națională, pe care o va lua Majestatea Voastră, este și mai imperios necesar să fie precedată de manifestări ale sufletului național, *nu numai pentru ca națiunea să poarte întreaga răspundere dar pentru ca războiul să fie dus cu tot avântul și cu întreaga capacitate de sacrificiu a întregului neam românesc.*

S I R E,

Unanimitatea națională trebuie pregătită fără întârziere spre a face față cerințelor poruncitoare ale unui război de apărare sau ale unei păci de rezistență.

Ar fi o mare nenorocire pentru Țară și pentru Dinastie, dacă Majestatea Voastră nu ați lua în considerare această expunere, care exprimă gândul unanim al partidului care a făcut dovadă și a devotamentului față de Coroană și îndeosebi față de Majestatea Voastră, precum și a dragostei față de neam.

Sunt al Majestății Voastre prea plecat Servitor

Iuliu Maniu

Președintele Partidului Național-Țărănesc²

București în 24 septembrie 1938“.

Am subliniat pasajele cele mai caracteristice ale acestei proze izvoară din acea ideologie romantico-politică a secolului al XIX-lea, ideologie care a creat temperamente convinse că prin fraze se pot rezolva toate problemele și toate greutățile. Pentru Maniu, toate împrejurările sunt bune pentru a încerca o readucere a Regelui pe un teren, pe care, să sperăm că nu va mai călca...

¹ Maniu se vedea deja generalisim al armatelor române!

² Ca și cum dizolvarea partidului nici n-ar fi existat!

Față de evenimentele de la granița noastră, mi se spune că Maniu a abandonat cu totul pentru moment tactica sa de atac indirect la Rege și că a încălecat calul naționalismului. Nu se mai arată ca moralizatorul Seraiului, ci ca reprezentantul „românismului” compromis în Ardeal și la granița ungurească — zice el, și zic și alții — prin incuria Guvernului. Pare că aruncarea de tracte prin aeroplane ungurești se confirmă, și că la observațiile Guvernului nostru, Guvernul din Budapesta s-ar fi scuzat pretextând o eroare: tractele erau destinate Cehoslovaciei și avioanele și-au pierdut drumul și au zburat peste România din greșeală... Numai că manifestele aruncate erau redactate pe ungurește și pe... românește! Pare de asemenea că au fost manifestații serioase în câteva orașe de la graniță și că la Arad au fost chiar ciocniri sângeroase. Pe de altă parte, românii din Ardeal sunt supărați de favorurile acordate minorităților prin ultimul Statut și prin dispozițiile Guvernului: s-au numit o droaie de primari unguri care înjură pe români, s-a dat libertate completă asociațiilor culturale ungurești, etc. etc. Maniu, ungurii, slăbiciunea Guvernului — toate contribuie la crearea unei atmosfere agitate peste munți.

Despre criza de la Armament, care a dus la demisia celor doi generali începe să se afle câte ceva.

Criza a fost provocată de generalul Ștefan Ionescu, Șeful Marelui Stat Major care s-a dus la Rege și a cerut să fie desărcinat de funcțiile sale căci nu poate pregăti o mobilizare cu o armată lipsită de toate. Regele a amânat hotărârea sa și a convocat pe rând mai mulți colonei în care avea încredere, comandanți de Regimente, și i-a întrebat cum stau cu unitățile lor. Răspunsurile au fost identice: „N-avem nimic, nici echipament, nici armament suficient, nici muniții”. A mai convocat și câțiva generali: răspunsurile au fost aceleași. Concomitent a însărcinat pe generalul Glatz și pe Cancicov să-i facă fiecare — dar fără să știe unul de altul — câte un stat de toate sumele cheltuite pentru înzestrarea Armatei, în ultimii 4 ani. Socoteala lui Cancicov a ajuns la o cifră exact *îndoită* față de aceea la care ajunsese Glatz. Regele a repezit întâi pe Cancicov (de aci zvonurile de debarcare ale ministrului de Finanțe, răspândite acum 15–20 de zile), dar acesta a cerut să se facă o anchetă pentru a se constata care cifre sunt exacte. Această cercetare a fost făcută în fața Regelui în conferințele care au avut loc la Cotroceni, și acum în urmă la Sinaia. Dreptatea a ieșit, completă de partea lui Cancicov — și Glatz s-a prăbușit...

Se zice că Malaxa e fiert. De patru zile trăiește în teroarea unei percheziții, unei descinderi judiciare. Glatz era omul lui... Din ură pentru Malaxa n-a vrut generalul Antonescu să audă de Glatz. Sute de milioane de avansuri s-au dat lui Malaxa, din care o bună parte, se pare că au fost cheltuite pentru alte scopuri decât apărarea națională... Malaxa e un nervos, un emotiv, se poate să fie terorizat. Eu unul n-am grijă de dânsul: dacă o fi și el adânc băgat în toate aceste porcării, apoi mușamaua națională este sigură...

Mi se spune că Vaida a plecat furios în Ardeal. A stat două zile la Sinaia și Regele nu l-a primit... Reiese acum că tot zgomotul în jurul unei schimbări de echipă guvernamentală și a unei eventuale înscăunări a lui Vaida, a fost făcut de șmecherul de Tilea și de... Tătărescu! Acesta voia cu tot prețul să scape de Călinescu, care-i poartă Sâmbetele și vrea să-l dea de pământ pe chestiunea faimoasei înzestrări a Armatei, cu care fostul Guvern liberal s-a lăudat atât...

16 octombrie. Pe vremurile în care Mitiță Constantinescu era încă simplu pick-pocket și om de casă la Alecu Constantinescu-Porcu, s-a apropiat într-o zi de Atta (fiul Porcului) și i-a șoptit la ureche: „Dragă Atta, dacă vă întreabă cineva despre rudenia mea cu voi, nu răspunde nici așa, nici așa — lasă să creadă că suntem rudă. Îmi faci un bine imens, pentru cariera mea...“. În realitate, Mitiță, băiat de țigancă, nu era nici o rudă cu Alecu Constantinescu. Atta a zâmbit și i-a făcut pe plac.

Acum în urmă, Atta Constantinescu a avut o nevoie la Ministerul Economiei Naționale. Mitiță l-a ținut 2 ore și 1/2 în anticameră, și l-a primit apoi foarte înțepat și cu vorbele: „Ce doriți, domnule?“ Atta s-a mărginit să-i spună: „Domnule Ministru, am să vă fac o rugămintă: dacă v-o întreba cineva despre mine și dacă suntem rudă, să răspundeți așa și așa, căci n-aș vrea în ruptul capului să ne pună cine ar fi în aceeași oală...“. Și i-a întors spatele, și i-a trântit ușa în nas!

Ghiță Soldatul a fost renumit comandant al Corpului II de Armată, în locul generalului Iacobici, promovat ministru.

Ieri s-a tras loteria, a XVII-a. Un lot mare a fost câștigat de un mort; vestea a căzut în mijlocul parastasului și a înveselit familia...

S-a înfundat, pare-se și lui Fianu (Directorul general al Reformei Agrare). Interogat în chestiunea exproprierii moșiei Ungheni (Basarabia)

— scandal mare ce umple zilnic câteva coloane în gazete — a fost oprit peste noapte de Parchet — ... Nu mă miră, căci am considerat pe Finană ca un pungaș încă de pe vremea când eram ministru al Agriculturii.

Din știrile de azi rezultă că cele patru Mari Puteri nu se vor întruni imediat spre a rezolva litigiul maghiaro-cehoslovac. Toate patru Puterile au fost de acord pentru a cere celor două state interesate să reînceapă negocierile *pe baze strict etnografice*. Și Ungaria și Cehoslovacia s-au supus (puteau face altfel?) și probabil că negocieri pe cale diplomatică vor începe chiar mâine.

Asupra debarcării lui Paraschivescu-Frăsinet din postul de secretar general la Externe, aflu amănunte picante. Chestiunea pașapoartelor diplomatice a ajuns o chestiune de Stat. Regele vede roșu pentru fiecare pașaport ce se eliberează în marginea regulamentului. Paraschivescu a eliberat astă-vară câte un pașaport diplomatic lui Laptew și lui Mișa Arion, miniștri plenipotențiarî în *disponibilitate*. Cum regulamentul nu prevede „*expressis verbis*” această categorie de diplomați printre cei ce pot beneficia de un pașaport diplomatic, Paraschivescu a fost chemat de ministru, care, *din ordin*, i-a spălat capul — iar pașapoartele lui Laptew și Arion au fost anulate. Acum o lună a cerut un pașaport diplomatic Mic Catargi, subdirectoarea Propagandei. Cum pentru toate pașapoartele nespecificate în regulament se cere, pentru eliberarea unui pașaport diplomatic, avizul Mareșalatului Curții, Paraschivescu a pus pe cererea lui Mic rezoluția: „Se aprobă cu rezerva avizului Palatului”. Tânărul Barbu Catargi, fiul lui Mic, atașat de Legăție la Serviciul Protocolului, de care depinde eliberarea pașapoartelor, a ținut seamă numai de prima parte a rezoluției lui Paraschivescu, și a eliberat muma-sii pașaportul. Furie la Palat; Paraschivescu a fost trimis în concediu nelimitat (și va fi pus în retragere), Barbu Catargi a fost reprimendat și mutat la Arhivă — iar Mic Catargi și-a pierdut zice-se, 3/4 din favoarea de care se bucura *Sus*...

Mișcarea Gardistă.

Ca să ne reabiliteze, după actul de desolidarizare și de renegare pe care l-a săvârșit, popa Christescu, care semnează Professor Vasile Christescu, Comandant Legionar, fost Președinte al Partidului „Totul pentru Țară” — adresează o petiție Regelui împotriva lui Armand Călinescu care se încheie cu următoarele cuvinte:

„Nimic nu trebuie să despartă Tronul de Popor. Să nu se lase Majestatea Voastră, ca atotputernicia abuzivă a unui ministru criminal să se pună la adăpostul Numelui Regelui, să făurească prăpastia însângerată în care să se prăbușească Țara și Tronul!“

În afară de acuzări la adresa lui Călinescu, petiția cere eliberarea lui Zelea Codreanu și a celorlalți legionari osândiți. De relevat această afirmare. „*Eram destul de puternici pentru a împiedica procesul lui Zelea Codreanu. Nu ne-a lăsat el.*“

Am impresia că și generațiile noi se îmbată, ca și cele vechi, cu sonoritatea frazelor aruncate în vânt...

17 octombrie. Ieri, de ziua Regelui, Te Deum cam rece la Mitropolie. Lume puțină. Ne-a scos și pe noi, Consilierii Regali, până acum întrebuințați numai la parastase...

La Mitropolie, generalul Argeșanu a adus de mână pe succesorii săi, generalii Ciupercă și Iacobici, și i-a prezentat celorlalți miniștri *care nu-i cunoșteau încă, deși zișii generali funcționează deja de trei zile* — halal Guvern!

Lipseau cele două vedete ale Guvernului Armand Călinescu și Mitiță Constantinescu, fie că odalisce obosite se odihneau undeva la verdeață, fie că fuseseră chemați pe scara mică la Sinaia (la dejunul „de familie“ n-a asistat decât Patriarhul) pentru încheierea actelor și *transferurilor* privitoare la Castelul Bran. Căci Castelul Bran lăsat de Regina Maria Ileanei a fost vândut de aceasta Regelui...

Am aflat toți cu mirare că Arhiducele Anton și Principesa Ileana au sosit sâmbătă cu aeroplanul să-și sărbătorească frățiorul și cumnățul în ziua de 16 octombrie. Cu mirare, căci sentimentele Regelui pentru surioara sa sunt cunoscute... Totul se explică: a fost chemată să semneze vânzarea Branului. Cu acest prilej, am aflat prin Mocsony suma exactă lăsată de Regina Maria în titluri și numerar (în afară de bunurile imobiliare): 85 de milioane — din care 35 Ilenei...

Ieri am telegrafiat Regelui, de ziua lui — o telegramă personală a mea, alta în numele Jockey-Clubului — și azi-dimineață am și primit două răspunsuri de mulțumire. Mai politicos Regele decât omul său Urdăreanu, de la care n-am primit încă răspuns la scrisoarea mea din 8 octombrie. E drept că au fost drame la Palat: armamentul, schimbarea de miniștri la Apărarea Națională, cumpărarea Branului, etc.

Nici Iorga n-a fost la *Te-Deumul* de ieri: a fost la Iași la inaugurarea muzeului Cuza Vodă, deschis în casele locuite de fostul Domnitor pe strada Lăpușneanu și care au servit și Regelui Ferdinand, pe timpul războiului... Acolo, am ținut faimoasele Consilii de Coroană din ianuarie 1918, acolo am lucrat cu Regele „Făuritor de țară“ sub ocrotirea portretului Elvirei Popescu, la pândă după perdeaua verde pe unul din rafturile bibliotecii, alături de sticla de coniac. E foarte bine să s-a salvat această locuință istorică a Iașilor...

Inundații enorme în Japonia și congres pan-arab la Cairo. Arăbimea a hotărât anularea declarațiilor lui Balfour și interzicerea evreilor de a mai intra în Palestina.

S-a înnorat. După căldurile din zilele trecute, probabil să vină ploaie. Vor răsufla agricultorii. În Oltenia nu a plouat cum se cade din mai... O așa cumplită secetă — vorbesc de Oltenia — n-am avut de mulți ani.

Luna de miere inaugurată la München (înapoierea lui Chamberlain la Londra fluturând hârtia pactului de prietenie!...) s-a isprăvit. Ziarele germane publică articole dezagreabile Angliei prin care se arată că armamentul britanic e inexistent — iar cele din Londra altele prin care neagă posibilitatea de cedare a oricărei colonii Germaniei!

Negocierile maghiaro-cehoslovace vor reîncepe „pe baze noi“, și, zic ziarele nemțești și italienești, sub oblăduirea Italiei și Germaniei. Ducele va rezolva și problema aceasta... ca pe cealaltă!

A murit lord Stanley, fiul mai mare al lordului Derby și ministrul Dominioanelor. Moartea sa va provoca o nouă remaniere a Cabinetului Chamberlain.

Ziarul *Prezentul*, foaia economică publicată de Madgearu ca să facă concurență celorlalte foi economice *Argus* și *Excelsior* (aceasta din urmă a lui Manolescu-Strunga) și-a încetat apariția cu numărul de ieri, din lipsă de fonduri. Într-un articol editorial, *Prezentul* explică cauzele prăbușirii sale; Cenzura i-a tăiat însă o bună parte din explicații. Partea tăiată ne-a fost trimisă sub plic; o reproduc aci fiindcă oglindește părerea și sentimentele nu numai ale lui Madgearu dar și ale celor mai mulți național-țărăniști asupra regimului, mai ales asupra fanteziilor lui Titeanu, de ordin publicistic:

„Iată conținutul părții finale din articolul nostru de fond care n-a putut apare ieri:

Cele câteva luni de aplicare ale noului regim al presei au fost însă suficiente pentru a distruge ceea ce am creat prin muncă cinstită și sacrificii.

Monopolul publicității, practicat după criteriul bunului plac, iar în ultimul timp după al intereselor personale a reușit să ne aducă la capătul puterii de rezistență.

Deși categorisit, de Direcția Presei, prin tariful de publicitate în grupul al doilea de ziare, în cele 4 luni de când funcționează acest for — care mânuiește astăzi în mod arbitrar distribuirea publicității instituțiilor de Stat și a unui mare număr de întreprinderi particulare — tinzând să ajungă la un monopol total — nu a atribuit publicitate *Prezentul*-ui decât într-o măsură infimă. Valoarea acesteia nu reprezintă nici a șasea parte din publicitatea atribuită altui ziar cu caracter asemănător și nici a opta parte din aceea ce ajunsesem să contractăm, prin propriile noastre eforturi, după trei ani de apariție.

Comunicate și inserții trimise de instituții publice cu caracter economic și financiar însoțite de indicația de a apare în *Prezentul*, — ziar de specialitate ce se adresează cercurilor interesate —, au fost reținute de manipulatorii publicității și îndrumate spre ziare fără nici o legătură cu activitatea economică. Nu mai departe decât ieri, două comunicate ale Băncii Naționale, din care unul cuprinde instrucțiunile pentru aplicarea noului acord încheiat cu Olanda, nu au fost transmise *Prezentul*-ui dar au apărut în ziarul de prânz *Capitala* și în cel de după amiază *Seara*, ambele aparținând Subsecretariatului de Stat însărcinat cu conducerea Direcției Presei și Propagandei.

Pe de altă parte ni s-au anulat contractele de publicitate existente, iar pe de altă parte ni se refuză nu numai cota de publicitate ce ni s-ar cuveni dacă s-ar păstra cele mai elementare norme de echitate, dar suntem expropriati de însăși publicitatea trimisă nouă prin Direcția Presei.

În fața acestei situații intolerabile, înainte de a anunța hotărârea ce am luat, întrebăm pe cei care poartă răspunderea:

Există undeva, în regimurile de dictatură, chiar cele mai strașnice, vreun exemplu asemănător de sfidătoare jignire a simțului de echitate? Îngăduie oare Constituția țării crearea unor monopoluri care să folosească unor interese particulare?

Este cu putință ca pornirile personale să stea la baza așa-zisei politici de Stat ce se face la Direcția Presei?

Care este interesul de Stat care comandă sugrumarea unui ziar a căru activitate este unanim recunoscută a fi închinată apărării intereselor economice românești?”

Prezentul

Atâtea întrebări la care nici Dumnezeu nu ar putea da un răspuns rezonabil. Dar de ce au voit să aresteze pe idiotul de Osiceanu care n-a făcut nimic?

Vorbit câteva minute cu Tătărescu la Banca de Credit, după ședință. E cam plictisit de tot scandalul cu armamentul, și nu mai cântă din trâmbiță ca pe vremea când era prim-ministru, pe vremea lui „da sa nu nu“! Acum explică: „Că Armata n-are ce-i trebuie? Dar cum era să fac eu față cu 20 miliarde angajate și cu 14 efectiv cheltuite, la nevoi pe care Statul-Major comprimându-le la exces le-a redus la 130 miliarde? (vorbește acum, cum vorbeam eu pe timpul când se lauda el).

Lipsește echipamente? Desigur, cu puținul ce aveam am preferat să cumpăr tunuri și puști, care nu se găsesc pe piață, pe când ismene și bocanci pot fi achiziționate oricând. Glatz? Nu l-am inventat eu, l-a ales Regele. Nici nu-l cunoșteam...”

Ar fi auzit că se reproșează lui Glatz contractul cu „Concordia“ pentru fabrica de artilerie din Ploiești — și că Glatz se apără invocând presiuni cărora n-a putut rezista...

„Și la urma urmei, a încheiat Tătărescu, Cehoslovacia a cheltuit 140 de miliarde cu armamentul său... ca să mănânce rahat! Noi cel puțin am rămas cu banii în buzunar...”

Am observat pesimistului meu interlocutor că buzunarele noastre erau totuși goale...

18 octombrie. Regele, însoțit de Voievodul Mihai, de Prințul de Hohenzollern și de alți demnitari ai Curții, a plecat ieri la manevre, în regiunea Galaților.

La Viena au fost incidente violente, încăierări între antisemiți și ovari. Geamuri și capete sparte în Leopoldstadt, devastări etc. Berlinul pretinde că cauza exceselor trebuie căutată în atitudinea cardinalului Initzer și a catolicilor! Oaia care a tulburat apa!

În Germania 1 700 de avocați evrei, câți mai rămăseseră, au fost excluși din barou până la un număr de 175 cărora s-a permis să funcționeze ca avocați „consultanți“ pentru evrei, dar nu să și pledeze.

Și în Cehoslovacia a început mișcarea atnisemită; se cere reducerea numărului medicilor și avocaților evrei!

Pe ziua de ieri s-a deschis în fine publicului biblioteca Ateneului, care a ajuns la vreo 50 000 de volume. Cu câtă înduioșare îmi reamintesc de vremurile copilăriei mele, când toată biblioteca Ateneului încă neclădit era păstrată în chioșcul din grădina caselor Negri, în care locuiam — și când șterpeleam cărți pe fereastră, împreună cu Lică Odorescu!!

Curțile criminale și-au inaugurat ieri activitatea. Cele două secții din București au debutat fiecare prin câte o condamnare...

A apărut decretul-lege prin care se înființează *Serviciul Social*. Absolvenții tuturor școlilor superioare române precum și ai școlilor superioare străine vor face un an de serviciu social la sate, în afară de *serviciul militar*, care rămâne cum era. Numai pe baza îndeplinirii *Serviciului Social* se vor elibera diplomele în țară, sau certificatele de echivalență a diplomelor străine.

Maică, maică, ce urlete o să fie în tineret! Asemenea măsuri sunt bine intenționate, ele nu sunt însă eficace decât luate într-o atmosferă de vlagă, de pornire sufletească, care lipsesc cu totul dictaturii noastre politiste.

Organul esențial al noului serviciu social va fi *Căminul Cultural* — și în fiecare comună rurală va fi unul. În fruntea serviciului e un comitet de trei-persoane din care un președinte, cu rang de ministru, care va putea lua parte la Consiliile de Miniștri, de câte ori se vor discuta chestiuni în legătură cu promovarea satelor. Ideea e bună, dar sub regimul chiulului și al șperțului mi-e frică că nu va da roade serioase.

Blumenfeld a fost azi-dimineață la mine. Și el este impresionat de valul de nemulțumire care crește, în toate straturile poporului. Crede a ști că Tătărescu și ai lui sunt deciși să dea asalt împotriva formației guvernamentale actuale. Guvernul Vaida, despre care s-a vorbit atât săptămânile trecute, a fost înscenat de liberali. Liberalii, nu vaidiștii au adus pe Vaida de la Cluj. Se știe că tot planul a dat greș, în mare parte și fiindcă Vaida s-a arătat greoi.

Tot Blumenfeld mi-a afirmat că afacerea Belov-Ungheni se desfășoară rău de tot și că vor intra în dans pe lângă Fianu și funcționarii in-

culpați, personalități politice ca Sassu (Vasile), Inculeț și oamenii lui (Sergiu Dimitriu & Co.). Toată afacerea a fost pusă la cale cum a fost pusă, ca să rămână Inculeț prins în clește...

În politica externă Blumenfeld pretinde a ști de la un informator demn de toată încrederea (?) că în curând Regele va face apel la noi, veteranii politicii, ca să mergem să reprezentăm temporar țara în principalele capitale, unde noua soartă a Europei se află în plămădire. Regele ar vrea să trimită pe Mironescu la Paris, pe Tătărescu la Londra (!!!), pe Victor Antonescu la Moscova, pe Comnen la Roma și pe mine la Berlin... Până s-or descurca lucrurile!

Și Valer Pop a fost să mă vadă. Toate merg rău în Ardeal — probabil fiindcă nu mai e el ministru. Lumea începe să piardă încrederea în „imperiul românesc“ din cauza numirilor de unguri pe la primăriile comunelor cu majoritate ungurească... Ardelenii nu mai sunt întrebuințați aproape deloc, prefectii sunt mai toți colonei regățeni (?). În orașe, se numește câte un primar ardelean, pe ici pe colo, dar niciodată un localnic (așa de pildă la Sibiu s-a numit un român din Oradea) — pe când ajutorii de primar se numesc din minoritarii localnici, ceea ce pune elementul românesc, în fiecare localitate, în stare de inferioritate... Reziidenții Regali sunt oameni cumsecade dar nu sunt nici reprezentativi, nici comunicativi... Față de deșănțata propagandă minoritară, glasul românesc e mut...

Valer Pop n-a văzut faimosul Memorandum pe care Maniu îl pregătește pentru începutul lui noiembrie, dar un prieten al său l-a citit și i-a spus că după ce înșiră toate argumentele de ordin constituțional și politic pentru a cere revenirea la un regim parlamentar, Memorandum-ul încheie prin declarația că, dacă nimic nu se schimbă până la 1 Decembrie, va fi cazul ca poporul ardelenesc să se întrunească la Alba Iulia pentru revizuirea hotărârilor din 1918, de alipire fără condiție... Maniu ar fi trimis instrucții tuturor frunțașilor ardeleni care urmează politica sa în vederea unei concentrări la București la începutul lui noiembrie. Maniu dorește să reînvie atmosfera Memorandumului din 1892 și să prezinte patalamaua sa Regelui în fruntea a o mie de delegați, dacă nu mai mulți...

Spunea Valer Pop multe lucruri drepte, dar spunea și altele din care reieșea supărarea politicianului scos din circulație. Oricât ar fi de nemulțumiți frunțașii politici, oricât ar prinde din nou acțiunea Gărzii de Fier, eu nu văd încă pericol în masele adânci ale poporului... Dar cu Victor Iamandi și cu Smintită Mitocănescu înainte vom ajunge și acolo.

Și Valer Pop mi-a confirmat că Guță Tătărescu a hotărât să iasă din rezerva ce și-a impus până acum. Nu cred că a ales bine momentul, tocmai când se constată falimentul acțiunii sale în înzestrarea Armatei și în organizarea Apărării Naționale, cu care s-a lăudat atât...

19 octombrie. Beneș a primit să fie numit conferențiar la Universitatea din Chicago. Își reia astfel cariera de „Wanderer“ pe care a ilustrat-o pe vremuri pe când purta umbrela lui Masaryk pe ambele continente.

Duminică la *Te Deum*, Comnen mi-a spus: „Peste două trei zile sper să-ți dau o știre excelentă!“ Presupun că este știrea pe care o publică ziarele de azi-dimineață despre sosirea lui Beck (ministrul de Externe al Poloniei) în țară. Beck sosește la amiază în Galați și pleacă diseară înapoi la Varșovia. Comnen s-a dus să-l întâmpine la Mărășești și să-l însoțească până „la cortul“ Regelui la manevre. Presupun că vine ca să ne propună medierea Poloniei pentru o apropiere cu ungurii, în urmărirea planului unei alianțe Iugoslavia-România-Polonia-Ungaria, despre care a venit să-mi vorbească acum câțva timp ambasadorul Racinski...

Negocierile dintre Cehoslovacia și Ungaria vor fi reluate printr-un contact între Chwalkowski și Kanya, cei doi miniștri de Externe. Ele vor fi reluate pe baza „sfaturilor“ italo-germane, transmise la Praga și la Budapesta și care se pot rezuma în următoarele 3 puncte:

1) Criteriul determinării frontierei etnografice va fi recensământul din 1910;

2) Noua frontieră maghiaro-slovacă și maghiaro-ruteană va trebui să fie o frontieră etnografică. Italo-germanii pretind că un milion de unguri vor trece astfel la patria-mamă, pe când cehoslovacii afirmă că în toată Slovacia și Rutenia nu sunt mai mult de 750 000 maghiari;

3) Crearea unei frontiere comune polono-ungară nu poate fi luată în considerație, deși va trebui să se țină seamă de satisfacerea unor anumite necesități strategice și economice...

De notat absența complectă, aș zice carența, Franței și Angliei. Germania cu clopoțelul ei Italia de coadă, a rămas stăpână pe destinele Europei Centrale și Orientale... să luăm aminte!

În Palestina situația se agravează din zi în zi. Război civil, în toată puterea cuvântului...

Agenții de bursă evrei au fost excluși în Italia din toate Bursele... Sunt 36 la număr, în toată Italia! Fericită țară!

Atatürk (Kemal) e bolnav rău. I-a ieșit alcoolul prin ficat... Medicii au început să publice buletine zilnice... Bestia e pe ducă!

Afacerea Glacov-Berov-Ungheni se complică tot mai rău. Fianu a fost arestat ieri. Vasile Sassu scrie o scrisoare indignată de protestare pentru amestecul numelui său în această scârboasă afacere.

Ziarele de azi-dimineață sunt pline cu tot felul de afaceri, una mai scandaloaasă ca alta. La Agricultură, s-au găsit 4 milioane lipsă în casa lui Dăscălescu, directorul Contabilității care a murit. Mai mulți inspecitori agronomi și cadastrali au fost puși în urmărire sub diverse inculpări...

La Cernăuți s-ar fi descoperit o fraudă de peste 50 milioane, a unui consorțiu de chereștegi evrei, în dauna Băncii Naționale...

Ce putregai! Și marii vinovați nici nu au fost atinși până acum!!

Papană, care a vestit lumea întregă că a reușit zborul de la New York la Miami (!!!, între New York și Miami sunt zboruri zilnice, cu avioane nenumărate, cu marfă și pasageri!), ca început al raidului ce întreprinsese de la New York la București, prin Brazilia-Dakar și Europa Meridională — vestește acum iarăși lumea întregă că a capotat (!) la plecarea din Miami!

De doi ani ne pisează dl Papană „cu trecerea Atlanticului“ pe care o pregătește. Cine vorbește la New York de trecerea Atlanticului înțelege să-l treacă în toată lărgimea lui... dar iată că Papană al nostru nu e în stare să-l treacă nici între Natal-Dakar, pe traseul mai multor linii de navigație aeriană aproape zilnică... De ce se încapățânează românii noștri să se facă de răs, în toate întreprinderile lor?

În presa franceză a fost mult vorba în timpul din urmă despre o dizolvare a Camerei, motivată prin defecțiunea totală a comuniștilor și parțială a socialiștilor din majoritatea Frontului Popular. Până și credinciosul tradițiilor constituționale *Le Temps* a anunțat dizolvarea ca foarte probabilă. Un comunicat al Guvernului francez ne informează azi că nu e vorba nici de o lărgire a Cabinetului Daladier, nici de dizolvare. „Job reste sur son fumier...“

Și la Londra s-a anunțat o lărgire a Cabinetului Chamberlain, lărgire ce ar fi mers până la forma unui Minister național, ca pe vremea lui Macdonald. S-a spus chiar că „méjor“ Atlee, șeful laburiștilor ar intra în Guvern, alături de Churchill și de Eden, conservatori nemulțumiți...

Toate aceste știri se dezminț categoric. Se va complecta numai Ministerul în locurile vacante și se vor crea poate două noi ministere, al Aprovizionării și al Coordonării Apărării Naționale, iar noii miniștri vor fi aleși din majoritatea disciplinată a Parlamentului...

Prin ziarul francez *Excelsior* sosit aseară aflu că călătoria Regelui Carol în Anglia a fost fixată pentru a treia săptămână din noiembrie, că Regele va fi primit cu mare alai, că vizita sa oficială va ține 3 zile, că i se va da un mare banchet la Guidhall... Despre toate acestea, presa română nu suflă un cuvânt, și nici nu se vorbește. De ce?

Oameni de obicei bine informați vin să-mi spună că Cancicov și-a dat demisia și că în locul lui va fi numit Costică Angelescu. Demisia ar fi tot în legătură cu chestiunea armamentului. Cancicov ar fi jignit de observațiile pe care i le-a făcut Regele că n-a examinat toate conturile pe care i le-a cerut Bejan (pe când era subsecretar al Armamentului) și din care unele privesc contracte aproape scandaloase, cum ar fi cel încheiat cu societatea „Concordia“.

Afacerea armamentului va fi înăbușită, ca să nu se mai dea publicului spectacolul care s-a dat cu Skoda. Se vor lua sancțiuni discrete...

Dar totuși, spun cunoscătorii, nu este exclus să se ajungă la scandal. Sunt chestiuni de comision, nemaipomenite (până la 50% din valoarea contractului) în care s-ar fi făcut, zice-se, transferuri în străinătate pe numele unuia din frații Tătărescu (?).

Un cunoscător al secretelor Seraiului îmi spune că Malaxa a ieșit bine din toată afacerea, că prețurile lui unitare sunt cele mai joase, că dânsul a reclamat Regelui împotriva anumitor prețuri aranjate între Bejan și Glatz — căci Malaxa în ultima vreme *nu mai era bine cu Glatz*, care *fuse* omul său, dar se dăduse în urmă cu Bejan...!

Același „cunoscător“ îmi mai spune că textul comunicatului cu demisia lui Glatz și a lui Argeșanu a fost redactat de însuși Regele, că amândoi generalii nu și-au dat demisia decât după ce Cenzura lăsase să treacă în *Timpul* și în *Le Moment* (joi) o informație trimisă de Titeanu, *din ordin*, prin care se anunțau demisiile care n-au devenit fapt îndeplinit decât a doua zi vineri, 14 octombrie...

Generalului Glatz nu s-a dat până acum nici un comandament.

20 octombrie. Beck a sosit ieri la ora 4 d.p. la Galați și a fost primit de Rege în audiență pe yachtul „Luceafărul“ la ora 4 1/2. Audiența a durat până la ora 8. Regele a oprit apoi pe Beck, pe Comnen, pe Raczinski etc. la masă. La ora 10 1/2 Beck s-a retras și la ora 0,40 a pornit cu trenul spre Varșovia. Despre vizita lui Beck Guvernul a dat un comunicat scurt prin care se arăta că vizita ministrului de Externe polon a avut de scop „examenul chestiunilor internaționale interesând ambele țări“. Mai mult, n-am putut afla deocamdată, dar foarte probabil că chestiunea pe care a tratat-o mai cu deosebire este împăcarea dintre noi și Ungaria. Cam așa reies lucrurile și din articolele presei polone, mai liberă la scris ca a noastră. De notat că în momentul sosirii lui Beck la Galați a sosit și șeful său de cabinet Lubienski la Budapesta, unde a fost primit cu o deosebită atenție...

Cădere, ca să se găsească în treabă pregătise un „banchet“ în cinstea lui Beck pe vaporul „Principele Mircea“. Beck a fost însă reținut la masă de Rege, cu principalii musafiri, așa încât Cădere a fost silit să dea drumul militarilor să-și valorifice fălcile...

Nici pe o masă nu se pot pune de acord românii noștri...

Tiso, primul ministru slovac, împreună cu Bacinski, ministrul de Interne rutean, au fost ei „ad limina“ și s-au ploconit lui Ribbentrop. Până la Hitler n-au ajuns...

După toate aparențele, pretențiile nebunești ale ungarilor nu vor fi satisfăcute. Germania pare că se opune categoric la o frontieră comună polono-ungară.

Frământările continuă însă. Negocierile maghiaro-cehoslovace n-au reînceput încă oficial. Se discută în culise, se trag sfori, se țes intrigi. Dar și Anglia s-a declarat împotriva pretențiilor ungurești, așa încât pe această chestiune pare că s-a făcut o unanimitate.

Știrea că Beneș a fugit din Cehoslovacia, e oficial dezmințită. Fostul purtător de cuvânt al securității colective meditează printre iepurii de casă pe care îi crește, la proprietatea sa de lângă Tabor.

Telegrafistul Flandin, înjurat de aproape toată lumea pentru telegrama pe care a trimis-o lui Hitler după München, încearcă să explice rostul intervenției sale: a telegrafiat lui Chamberlain, lui Mussolini și lui Hitler (de ce nu și lui Daladier?) „pentru a-și servi țara și a consolida pacea“. Ura, ura!

Nenorocitul de Fianu s-a ciopârțit ieri în cabinetul de toaletă de lângă cabinetul judecătorului de instrucție, cu un cuțit pe care l-a găsit în grefa unde aștepta. E pe moarte... Se vede că tot mai rămăsese într-în-sul o fărâmiță de cinste! Dar unde sunt ceilalți vinovați? Se vorbește de arestarea lui Sergiu Dimitriu!

Ieri-seară la masa săptămânală a „miliardarilor“, Tabacovici îmi povestea că pe când Titulescu era tare și mare i-a spus într-o zi: „Mă, vin de la Argetoianu, are *antene*, mă!“ Dacă își da seama că am antene, atunci de ce nu asculta de sfaturile mele?

Se vede că regimul nu mai dă destulă țafă lui Iorga, căci paranoicul s-a supărat pe Guvern și își îndreaptă sarcasmele împotriva lui. Unui vizitator străin la Văleni, care urmărea cu interes din ochi câțiva porci, grohăind prin curte, Ilustrul a lăsat să cadă: „Je vous présente mes Résidants!“

Ziarele de azi-dimineață din Budapesta pretind că Beck a venit ieri la noi ca să propună Regelui împărțirea Rusiei Subcarpatine între Polonia, Ungaria și România... Cu Beck toate sunt posibile; dar cum rămâne în acest caz fraza lui Comnen de duminică: „Peste 2-3 zile vei afla ceva foarte bun pentru noi“? Dar și cu Comnen toate sunt posibile — mai ales în materie de apreciere a evenimentelor. Atât ne-ar mai lipsi să mai încorporăm minoritari, și încă ruteni, că n-avem destui!

Ora 5 d.m. Aflu că Fianu a murit azi-dimineață. Cu trei răni în plămâni, cu beșegata tăiată și cu arterele antebrațului tăiate și ele nu putea scăpa. Ce dramă mai e și asta! A fost un păcătos, dar în fața modului cum a sfârșit, te apucă mila.

21 octombrie. Ieri-seară a început să ningă bine la Predeal. Temperatura — 2. La București schimbare complectă: ploaie în loc de secetă ce s-a menținut până acum. Păcat, era atât de frumos!

În frământările privitoare la delimitarea pretențiilor maghiare și polone în Slovacia și Rutenia, principiul etnografic se impune din ce în ce. În acest sens s-a pronunțat și Germania, azi arbitra situației, prin carența totală a Angliei și Franței. Mussolini și Italia au căzut pe planul al doilea și „axa“ nu mai e Roma-Berlin, ca la început, ci hotărât Berlin-Roma. Elisabeta Ghica (soția fostului ministru Dimitrie), care sosește

din Italia unde a petrecut câteva săptămâni, îmi povestește că *pentru prima dată a auzit în cercurile diriguitorilor italieni critici la adresa Duceului și a politicii sale*. Nu încapă nici o îndoială că Hitler l-a făcut „Marti” și italienii își dau seama de această înfrângere a idolului lor. Dacă francezii și englezii vor ști să opereze, vor putea despărți Italia și Germania mai ușor decât se crede.

La Praga, după deziluziile din septembrie, toată lumea s-a convins de necesitatea unei schimbări radicale în politica externă. Un ziar oficial scrie: „Foștii noștri aliați ne-au luat orice posibilitate de a face politica lor. Nu o vom mai face. Evident că aceasta nu este un ideal, ci o necesitate”. Prăbușirea influenței franceze și engleze în Europa Centrală e completată și falimentul începe să se întindă și în Europa Orientală...

La Ministerul nostru de Externe s-au primit numeroase telegrame din partea rutenilor care cer României să nu permită (!!!) alipirea Rusiei Subcarpatine la Ungaria.

Șonieru cunoaște întrucâtva secretele Seraiului, ca semi-protejat al Dudaiei...

A venit ieri la mine de la Urdăreanu cu o serie de havadisuri.

Mai întâi Urdăreanu s-a lăudat că el a curățat pe Glatz și pe Argeșanu.

Pentru Glatz el ar fi lucrat opt zile împreună cu un ofițer de Stat Major la tabloul comenzilor efectuate în ultima vreme de Ministerul Apărării Naționale, cu prețurile unitare respective — tablou care ar fi determinat prăbușirea Subsecretariatului de Stat de la acel Departament. Pentru Argeșanu, el a cerut Regelui să-l înlocuiască, fiindcă Argeșanu ca văr cu dânsul, putea să tragă și numele său în diferitele „combinații” în legătură cu armamentul.

Generalul Ionescu Mih. (de la C.F.R.) e în complectă dizgrație. La conferințele prezidate de Rege, de la Cotroceni, în vederea Apărării Naționale, au fost poftiți ministrul Ghelmegeanu și directorul general Macovei, dar președintele Consiliului de Administrație general Ionescu, nu. La manevre, de asemenea, au fost invitați numai Ghelmegeanu și Macovei. Generalul Ionescu s-a dus totuși și el, dar s-a înapoiat la București în aceeași seară, față de primirea care i s-a făcut... Regele a însărcinat pe Ghelmegeanu să refacă legea de organizare a Regiei C.F.R. numai ca să se scape de generalul Ionescu. Prin noua lege, se va suprima președintele Consiliului de Administrație, Consiliul — redus și altfel compus — urmând să fie prezidat de ministrul Comunicațiilor. E ciu-

dat cum trece Regele de la dragoste la ură... Pe Ionescu Mihai *el l-a impus* Guvernului Tătărescu. Franasovici n-a vrut să-l numească și nici nu vorbea cu el. Regele a semnat un decret și l-a dat lui Tătărescu ca să pună pe Franasovici *să-l contrasemneze!* Și acum...

Urdăreanu a mai spus lui Șonieru că Tătărescu a luat o atitudine imposibilă și că știe că la 6 noiembrie va face o declarația prin care se va deșolidariza de acțiunea Guvernului...

Șonieru încercând să arate lui Urdăreanu cât de nenorocită era acțiunea economică a lui Smintiță Constantinescu, ministrul Palatului a tăcut, ceea ce a făcut pe Șonieru să priceapă că „la poire n'était pas encore mure“.

Demisia lui Cancicov nu se confirmă. Pare totuși că a fost ceva, că sfredelușul de la Finanțe s-a supărat de unele observații tendențioase ale Regelui și că și-a oferit demisia, care a fost însă respinsă. Cancicov, cu care am vorbit personal, neagă tot.

Ieri după-amiază mi-a făcut Malaxa o lungă vizită. M-a pus în curent cu tot filmul armamentului. După spusele lui Malaxa, situația, cât se poate de nenorocită, ar fi următoarea:

Cât a fost Tătărescu în capul Ministerului Armamentului, s-a făcut ceva, s-a făcut cât s-a putut. Natural puțin față de nevoile apărării naționale, dar mult față de puterile Statului în planul unei ortodoxii financiare de la care Guvernul de atunci, ca și cel de azi, de altminteri, n-a vrut să se abată. Statul Major făcuse un plan de investiții *comprimat* care se urca la 130 de miliarde. Guvernul Tătărescu a putut angaja 20 miliarde și cheltui efectiv 14. Neputând face față decât la o mică parte din nevoile armamentului, Tătărescu a dat preferința elementelor care cereau un termen lung de fabricare sau de instalare și a comandat astfel tunuri, tunuri grele, tunuri de campanie, tunuri antiaeriene etc. și a dat avansuri pentru instalarea în țară a fabricilor de muniții, de focoase, de tancuri etc. Echipamentele, rufăria, bocancii etc. au fost abandonate sub pretext că pot fi procurate la reprezeală în caz de nevoie, și în țară. Programul lui Tătărescu, despre care ar fi mult de zis, fiindcă o armată trebuie să aibă *de toate* ca să fie mobilizabilă, a mers cât a stat el în fruntea Ministerului Armamentului; de când a rămas însă singur Glatz, n-a mai mers și în această privință, Malaxa povestește lucruri uluitoare.

Astfel pentru orice comandă în chiar cadrul programului Tătărescu, și chiar când fondurile bugetare existente pentru plata lor, hotărârea Mi-

nisterului n-a căzut decât după *luni* și *ani* de tergiversare, și în cele mai rele condiții. Malaxa dă un exemplu: s-a dat un avans considerabil pentru construirea fabricii Astra de tancuri, la Noua: fabrica e gata să funcționeze de acum un an; în toamna trecută (1937), el, Malaxa, a obținut cu multă greutate două tancuri de la francezi, două din faimoasele tancuri pe care francezii le-au fabricat în mai multe mii de exemplare și care îngrijorează atât pe germani, două tancuri care constituie ultima perfecțiune a tipului și pe care Malaxa le-a adus la Noua ca modele — ei, bine, Ministerul Apărării Naționale nu i-a permis să fabrice nici unul după acest model, fiindcă „specialiștii“ români nu le-au găsit bune! Rapoarte după rapoarte, cerând specificarea modificărilor dorite: nici un răspuns! Și așa e cu toate. Fabrica de focoase de la București și fabrica de muniții de la Zărnești au fost ridicate și gata instalate în *jumătate* timpul la care Malaxa se obligase prin contract; spre marea lui stupefacție a primit o adresă din partea Ministerului prin care acesta declara că nu se consideră obligat să dea comenzi înainte de termenul specificat în contract pentru punerea fabricilor în funcțiune!! În ultimii doi ani, Glatz, sub influența lui Bejan și sub presiunea lui Tătărescu (provocată de același Bejan) a dat societății *Concordia* (grupul Carlier) *cinci contracte* pentru instalarea de diverse fabrici (tunuri, muniții, toluen etc.). *Concordia* nu s-a ținut de nici unul din angajamentele luate, și *deși* nici una din fabrici nu era gata de funcționare, același Glatz a dat *aceleiași Concordii*, comenzi în valoare de 3 miliarde lei, în care *prețul unitar era majorat, față de străinătate, cu 100%*! Cu alte cuvinte pentru 1 miliard și jumătate furnitură reală (unde, cum și când fabricată?) — un miliard și jumătate beneficiu sau șperțarie!!!

La muniții, o lăsase ce e drept Bejan mai ieftin: n-a cerut decât 50% mai mult ca furnizorii străini!

„Domnule Argetoianu — continua Malaxa — mie, care am fabricile gata, și care pot fabrica de două și de trei ori mai mult decât m-am obligat și cu 40% mai ieftin decât străinătatea mi se preocupesc comenzile, iar lui Bejan care nu poate încă fabrica nimic, i se dau contracte cu 50, cu 100% mai scumpe! Te rog să vii să vezi fabrica mea de focoase, că e lângă București! E o frumusețe! Toate atelierele sunt parchetate ca salonul d-tale, am adunat toată curvăria din Obor, am îmbrăcat-o în haine albe și bonețele albastre și să le vezi lucrând cu mănuși în mână de parcă sunt ceasornicărese elvețiene! Și pe jumătate de preț, domnule Argetoianu! Și deși nu sunt obligat să fabric decât 50 000 de focoase — pot face 100 și 150 000 cu cele 1 200 muncitoare pe care le-am instruit!“

Vărsa foc grecul. „Domnule Argetoianu, e înspăimântător cât sunt de incapabili generalii noștri și de inconștienți ofițerii! Generalii nu sunt în stare să se pună de acord asupra unui model, asupra unui plan de lucru! Nu numai că ne lipsește echipamentul și o bună parte din armament, dar nu există nici măcar un plan pentru procurarea lui, un inventar de ce ne trebuie! Am asistat la unele conferințe sub președinția Regelui — mă chemase ca industriaș, ca să spun ce pot fabrica. Am declarat Regelui: ca să spun ce pot fabrica, să mi se spună întâi domnii ce doresc! Au început să se certe ca niște țigani! Pe nimic nu erau de acord! Ne plângem de lipsuri, și au discutat un ceas în fața mea despre oportunitatea desființării tunurilor antiaeriene comandate cu 2-4 ani înainte în Anglia! Și ofițerii mai mici sunt ca generalii: când sunt trimiși în străinătate să recepționeze armament, n-au decât o grijă: să facă șicane, să refuze, să nu răspundă — ca să stea cât mai mult în străinătate, căci fabricile comit greșeala să le dea casă de locuit, automobil de plimbare etc.! Își pun copiii la școală și nu vor să mai plece până nu-și termină pلود studiile! Apoi hoți sunt cu toții, și mari și mici! Am văzut pe Glatz cerând aprobarea unei oferte de șei pentru cavalerie, cu 11 000 lei șaua, când o șea de ofițer cu tot harnașamentul se poate procura cu 5 000 lei! Regele e disperat. M-a întrebat ce e de făcut? Trage-i pe toți în țeapă Sire, i-am răspuns! Incepe cu generalii, și dacă nu reușești cu coloneii, trage-i și pe ei! Și așa mai departe, din grad în grad! Și când vei fi sfârșit cu militarii, continuă cu civilii!“

Malaxa mi-a explicat mai departe că scandalul a izbucnit când s-au întehit evenimentele, la începutul lui septembrie. La prima conferință prezidată de Rege la Cotroceni s-a constatat că nu puteam pune 5 Divizii pe picior de război! Aveam artilerie, aveam puști mitraliere pentru 30 de Divizii — dar nu aveam echipament, bocanci, nu aveam bucătării de companie, nu aveam ambulante și pansamente nici pentru 5 Divizii... Colac peste pupăză, au mai venit și contractele cu Bejan-„Concordia“... Regele a răbufnit, Glatz și Argeșeanu s-au prăbușit... iar Armata a rămas ca mai înainte fără posibilitate de mobilizare serioasă. „Cine crede că un Ciupercă și un Iacobici vor putea îndrepta lucrurile peste noapte, se înșeală. Nu sunt nici ei mai brezi ca ceilalți!“ — au fost ultimele cuvinte ale lui Malaxa!!!

22 octombrie. Vizita Regelui la Londra a fost în fine dată în vileag printr-un comunicat oficial al Curții Regale. Vizita va avea loc între 15-18 noiembrie. Marele Voievod Mihai și mai Marele Voievod Urdă-

reanu vor însoți pe Majestatea Sa. Mocsonyi care a dejunat ieri la mine, pretinde că i s-ar fi propus și lui să însoțească pe Rege dar n-a primit, fiindcă nu vrea să treacă la Londra după Urdăreanu...

A nins și la Sinaia. În Japonia, un formidabil taifun a lăsat 30 000 de oameni fără adăpost; sunt și 800 de victime omenești, morți și răniți. Se zice că vom avea o iarnă grea; după observațiile unui savant meteorolog suedez, gulf-streamul ar fi anul acesta, pe coastele Norvegiei, cu 2 mai rece ca anul trecut...

Japonezii au ocupat Cantonul. Înaintare fulgerătoare a armatei debarcate în Sudul Chinei.

Contele de Paris a debarcat ieri-dimineață la ora 11 dintr-un avion, în împrejurimile Parisului, a făcut o declarație politică ziariștilor adunați acolo, și a părăsit Franța tot pe calea aerului, la ora 11,45. Gazetarii fuseseră adunați de către partizanii Contelui, sub pretext că *Contesa* de Paris urma să le citească un manifest al soțului ei.

După ce subliniază înfrângerea diplomatică și de prestigiu suferită de Franța în septembrie, Contele de Paris arată că numai unirea tuturor francezilor în jurul Monarhiei poate salva Franța. În jurul Monarhiei care nu va cunoaște nici învingători nici învinși, în politica internă. (O eroare: asemenea pașnice metode nu pot duce decât la anarhie, când nu există consimțământul general, — și în Franța nu există). Cuvintele Contelui de Paris sunt cuvinte înțelepte. Omul nu este însă simpatice: se înfățișează cu toată anostia unui elev sărguitor al Școlii de Înalte Studii Politice (rue St. Guillaume).

Negocierile maghiaro-cehoslovace au reînceput. Cehoslovacii au trimis propuneri noi la Budapesta. Ungurii le socotesc insuficiente, dar nu refuză să negocieze. E probabil că nu se va ajunge la o înțelegere pe cale directă de negocieri, cu atât mai mult cu cât polonezii vor ațâța pe unguri. La Budapesta se manifestă amărăciune împotriva Germaniei, care, odată satisfăcută în cererile ei, s-a dat de partea Cehoslovaciei. E probabil că până în cele din urmă se va recurge tot la arbitrajul celor 4 Mari Puteri...

M-am împăcat ieri după-amiază cu Mitiță Constantinescu. Vorba vine. Probabil că am rămas fiecare cu sentimentele noastre în suflet: el cu

ură, eu cu un nemărginit dispreț. Dar ne-am normalizat raporturile. Am primit să pășesc la o întrevedere într-o casă neutră, ca omul plictisit de o muscă ce-i zbârnâie în jurul nasului și mulțumit să scape de ea. Smințită a făcut și teatru: a plâns și mi-a povestit *cât a suferit* în timpul acestor luni cât au fost raporturile între noi „răcite“. Săracul, dacă crede că m-a păcălit, se înșeală!

Prin avizele mortuare publicate în *Universul*, *familia*, *funcționarii Ministerului de Domenii*, *Camera de Agricultură din București* și prietenii, fac lui Fianu atmosferă de nevinovăție. E ciudat că sub regimul de cenzură se permite o asemenea acțiune direct opusă acțiunii desfășurate de către Justiție...

Abia azi am aflat exact de la Externe scopul precis al vizitei lui Beck: a venit să ne înțelegem pe chestiunea ruteană (Rusia subcarpatină cehoslovacă) și să ne declare că în tot cazul Polonia nu va întreprinde nimic împotriva intereselor României. Perfidie și fățarnicie, obișnuitele metode ale lui Beck. Subsidiar s-a vorbit și de „împăcarea“ noastră cu Ungaria, și de linia Belgrad-București-Varșovia-Budapesta. Regele s-a menținut față de polonez în cea mai strictă rezervă și bine a făcut.

Într-o ședință ministerială prezidată de Rege s-a vorbit despre problemele agrare și minoritare ale Cadrilaterului și Ionescu-Sisești a propus o revizuire generală a problemelor colonizării și cumpărării bunurilor emigranților. „Da, a spus Regele, trebuie numaidecât examinată de aproape situația, nu e admisibil ca pentru îmbogățirea unor escroci ca Potârcă și Cosăcescu¹ să se sacrifice interesele celor mulți și săraci...“ Autentic. Și bietul Potârcă vrea să fie ministru! Trebuie să alegi în viață: ori cu hoții, ori cu moșii!

Sir Ronald Storrs, fost guvernator al Palestinei, al Ciprului, al Rhodesiei, al Siriei, un fel de fenomen în genul faimosului Cecil Rhodes, e oaspetele Bucureștiului. Mă întreb ce impresii vor lăsa gunoaiele noastre în sufletul acestui aventurier, obișnuit mai mult să facă față pericolului decât porcăriei...

23 octombrie. Manevrele Regale s-au sfârșit alaltăieri-seară. Ieri, pe ploaie, Regele a făcut critica lor (!) și a inspectat flotila noastră de Du-

¹ Amândoi au cumpărat în Cadrilater moșii întinse, pe prețuri derizorii. Cumpărase și Fianu...

năre. Bine. Dar de ce a decorat *toate* vasele? Decorațiile noastre o să ajungă să nu mai aibă nici măcar valoarea panglicilor de care sunt atâr-nate...

Azi, mare revistă la Tecuci. Cum plouă de rupe pământul, vai de bieții soldați!

După cumplita secetă care a durat trei luni și ne-a dat gata, acum s-a pus pe ploaie. Plouă de 3 zile, câmpul se satură de apă. Pe Marea Neagră a izbucnit o furtună îngrozitoare. La Constanța valurile au trecut peste dig. Dar unde a fost prăpăd mare a fost pe lacul Tașaul, unde o dragă și mai multe vase au fost înecate. Halal de bază navală...

Kemal a scăpat! „Ce sera pour la prochaine fois“. Alcoolul nu iartă pe credincioșii lui...

Ocuparea Cantonului de către japonezi (concomitentă cu o serioasă înaintare spre Hankeu), a pus pe americani, pe englezi și pe francezi pe gânduri... Japonezii, cam deprimați în ultimele luni au reluat cu curaj și se arată țanțoși chiar față de englezi. Se zice că Cantonul ar fi căzut atât de repede prin trădare: japonezii ar fi mituit pe generalii chinezi oboșiți de atâta război și răzmeriță...

În Palestina tulburările și atentatele teroriste continuă. Probabil că englezii care au renunțat la orice nădejde de împăcare între arabi și evrei, vor introduce în Palestina dictatură militară.

Stalin se va proclama — după câte spun telegramele de azi-dimineață — „șeful Statului“, ceea ce dovedește că lucrurile nu prea merg în Rusia după placul bandei de la Kremlin. Până acum, Stalin nu era decât *unul* din secretarii generali ai Partidului Comunist. Acum va lua, cu altă titulatură, locul lui Kalinin (președintele Comitetului Comisarilor Poporului) a cărui autoritate pare insuficientă. Și șeful G.P.U.-ului va fi schimbat.

Beneș, care nu părăsise Cehoslovacia când se zvonise, a zburat ieri la Londra, în drum spre America, unde merge să țină conferințe la Universitatea din Chicago. Telegrammele informative au grijă să spună că Beneș se exilează pentru ca persoana sa să nu devină, în noul rost al lucrurilor, un punct de atac împotriva Cehoslovaciei.

Înainte de a pleca, Beneș a cerut autorizația Guvernului ceh, în calitate sa de maior în rezervă, și Guvernul ceh i-a dat-o cu multă plăcere. Ziarele adaugă că fostul Președinte al Republicii Cehoslovace și-a îndeplinit formele pentru dobândirea unui pașaport și a valutei necesare, *ca orice cetățean*. Dar ce? Ce e mai mult Beneș azi decât un simplu cetățean? Să nu fie mâine și mai puțin decât atât!

Cioclul Cehoslovaciei a sosit la Londra cu avionul, însoțit de Madamă și de un secretar. Jan Massaryk, ultimul său „fidel” și încă ministrul Cehoslovaciei la Londra a dat un comunicat prin care informează pe gazetari că „Domnul” Beneș e bolnav și obosit, că nu are nici o misiune oficială și că nu va lua nici un contact cu nimeni, și nu va da nici interviu, nici declarații.

Conferențiarul Beneș se va opri în Londra 2-3 săptămâni.

Noile negocieri între Ungaria și Cehoslovacia vor începe probabil mâine. Germania s-a pronunțat din nou împotriva unei frontiere comune maghiaro-polonă. Trepădușul de Beck se agită însă continuu. Se zice că va merge și la Berlin și la Berchtesgaden, să convingă pe Hitler. Greu...

Noua Constituție cehoslovacă e aproape gata. Rămâne Republică, cu un singur președinte. Trei țări: Boemia cu Moravia, Slovacia și Rutenia. Trei Camere, sau Diete. Toate împreună vor forma Adunarea Națională. Un singur Senat compus din 24 de membri, cu drepturi limitate. Trei Guverne; o delegație guvernamentală comună. Dacă ar fi proclamat o asemenea Constituție în 1929 n-ar fi ajuns bieții drotoși unde au ajuns în 1938...

Cehoslovacia n-a denunțat încă pactul cu Moscova. Probabil că nici nu-l va denunța până ce actul de garanție al noilor sale fruntarii nu va fi semnat de toate Puterile garante.

24 octombrie. Din cauza ploii mari, Regele a contramandat revista militară care trebuia să aibă loc ieri la Tecuci. În locul revistei a fost o masă de generali și ofițeri superiori, la Galați — masă la care Regele a ținut un important discurs. Regele a declarat că Armata are suflet dar n-are unelte și a mărturisit că din acest punct de vedere „trece printr-o criză”. Ceea ce nu l-a împiedicat să laude opera fostului Guvern liberal și în special a d-lui Tătărescu. Ori, din două una: sau Guvernul Tătărescu și-a

făcut datoria și în acest caz nu ne putem afla astăzi, în stare de criză — sau ne aflăm într-adevăr în stare de criză, cum a afirmat Majestatea Sa, și în acest caz Guvernul Tătărescu nu și-a făcut datoria. Adevărul, tristul adevăr, e că Tătărescu s-a milogit la Rege, și că acesta „că să scape pe Guță“ de care-l leagă atâtea amintiri sonore, i-a dat certificatul cerșit. Halal de dictatură! Își închipuie cineva pe un fost politician obținând un certificat de destoinicie de la Hitler sau de la Mussolini? Nici n-ar fi ajuns până la ei, ar fi fost împușcat în drum! Ei, da, dar Regele Carol nu e nici Hitler, nici Mussolini... și e dureros pentru noi.

Regele s-a înapoiat aseară în București unde și-a reluat reședința permanentă.

Zăpadă mare în județul Brașov. Firele telefonice au fost rupte, oameni au fost surprinși prin munți și abia au scăpat cu viață. La Predeal sunt 30–40 centimetri de zăpadă și temperatura e – 4°. La Constanța furtuna a dezvăluit pavilionul băilor de la Mamaia, a răsturnat tot în drumul ei. Iarna începe bine.

Ieri au avut loc în Franța alegeri pentru înlocuirea unei treimi din Senat. Aproape jumătate din alegeri au dat loc la balotaje (42 din 97). Din numărul voturilor exprimate se constată o ușoară alunecare spre dreapta. Tot e bine că s-a oprit alunecarea spre stânga, constantă în ultimii ani.

Ungurii consideră ultimele propuneri cehoslovace ca acceptabile pentru o bază de discuție deoarece respectă în trăsături generale limitele etnografice. Agenția telegrafică maghiară afirmă că Ungaria a renunțat la frontierele istorice, dar pretinde granițe etnice stricte. Pe acest motiv ea cere și orașele Bratislava, Nyitra, Kosice, Ungvar și Munkacs în care toată majoritatea populației ar fi maghiară. Zic ungurii...

Ultimele succese ale japonezilor în China par covârșitoare. Chinezii sunt pretutindeni în retragere. Nu numai că, Cantonul a fost ocupat de japonezi, dar și Hanken a fost evacuat de chinezi și japonezii sunt gata să intre în el. La chinezi e debandadă. Cantonul e în flăcări, focul a fost pus de chinezi, ca să devasteze. La Hong-Kong e îngrijorare mare, dacă nu panică.

Lupul își leapădă părul dar năravul, ba. Deși a declarat că nu va da nici un interviu, Beneș Curcanul a dat totuși unul ziarului *Sunday Chro-*

nicle, în care spune că nu mai e acum decât un simplu cetățean (foarte simplu) și că, ca atare nu se mai ocupă decât de viitorul său. Al Cehoslovaciei e în mâinile unui Guvern cât se poate de competent. Beneș doarește să-și organizeze viața în așa chip încât să stea cât mai mult timp în străinătate. De ce nu l-ar pofti Titulescu la dânsul?

În Palestina lucrurile merg din ce în ce mai prost. Englezii au trebuit să cucerească cu armele tot cartierul vechi al Ierusalimului în care se baricadaseră arabii.

Pare că Anglia a renunțat la planul de a împărți Palestina în două și că s-a raliat la planul propus de primul ministru al Irakului: imigrația evreiască va fi de acum înainte oprită și Palestina va fi declarată un Stat independent guvernat de arabi și de evrei în proporția populației de fiecare rasă, actualmente aflată la fața locului. Arabii s-au obligat, în asemenea condiții, să dea pace ovreilor până acum stabiliți printre ei.

Bineînțeles, acest plan n-ar putea fi executat decât după restabilirea ordinii pe tot teritoriul Palestinei.

Regele Victor Emmanuel a primit la Napoli defilarea celor 10 000 voluntari italieni înapoiți din Spania.

Articolul de fond al ziarului *Le Temps* din 22 octombrie e consacrat vizitei lui Beck la Galați, politicii poloneze în Rutenia cehoslovacă și refuzului României de a colabora la alcătuirea blocului polono-maghiar pe spezele Cehoslovaciei. Articol judicios, favorabil nouă și destul de dezagreabil pentru dl Beck.

În același număr al ziarului *Le Temps* sub titlul: *L'échec à Galatz du colonel Beck*, se publică următoarele:

„On télégraphie de Bucarest:

Dans les milieux informés, on explique l'attitude pleine de réserve du gouvernement roumain, en présence des propositions polonaises touchant la question carpatho-russe par les raisons suivantes:

1) Loyauté vis-à-vis de la Tshecoslovaquie; 2) désir de conserver des relations directes avec ce pays en vue d'une collaboration économique et politique; 3) volonté de ne pas renforcer exagérément la situation de la Hongrie; 4) scepticisme vis-à-vis d'une assurance éventuelle du Gouvernement de Budapest au sujet de la Transylvanie; 5) décision d'éviter de participer à une combinaison qui pourrait être interprétée comme hostile à l'Allemagne.

Certes, ou comprend très bien à Bucarest l'interêt que porte la Pologne à un règlement de la question de Russie sub-carpathique qui placerait ce pays sous le contrôle hongrois. Mais ou ne saurait perdre de vue qu'installés en Ruthénie, les Hongrois occuperaient des positions stratégiques qui menaceraient les défenses de la Transylvanie et même de la Bukovine“.

Bine că ne mai vine și *Le Temps*, să mai aflăm și noi ce se petrece în țara noastră!

25 octombrie. Ziarul *Le Temps* publică un senzațional articol din care reiese zdrobitoarea superioritate a artileriei de câmp și a artileriei antiaeriene germane asupra celor franceze. Toată artileria de câmp germană e înzestrată cu obuziere de 105 care bat mult mai departe decât tunurile franceze de 75, care, într-o luptă de artilerie, ar deveni prin urmare ineficace. Tunurile germane antiaeriene de 88¹ s-au dovedit în Spania naționalistă excelente, și bat până la 10 000 metri înălțime, pe când tunurile franceze tot de 75 nu jenează avioanele care zboară între 6 000 și 7 500 metri. Armamentul francez nu și-a păstrat superioritatea decât în ceea ce privește tancurile, mult mai bune ca cele nemțești².

În zilele de 22 și 23 octombrie, două hidroavioane militare au căzut, pe o groaznică furtună, unul în lacul Razelm, celălalt în lacul Suit-Ghiol. Zece oameni au pierit cu acest prilej, din care 6 ofițeri piloți și comandantul escadrilei Negreanu. Dar de ce s-au ridicat pe timp de furtună, când nimic nu-i silea? Avem noi bani de aruncat pe fereastră și piloți de sacrificat?

Ungurii și cehoslovacii par a merge spre o înțelegere. Se mai ceartă ei pe orașe, dar probabil că se vor „aranja“ și pe această chestiune. Proiectul frontierei comune polono-ungară, e ca și înmormântat. Germania dictează...

Sokolii s-au adunat la Praga și au cerut ca și chestiunea evreiască să fie rezolvată, în sensul naționalist. În Cehoslovacia va rămâne o populație de circa 10 milioane de locuitori cu aproximativ 100 000 evrei. So-

¹ Am comandat și noi din aceste tunuri și ne-au și sosit 8 care au luat parte la manevre.

² Războiul trebuia să dea în 1940 o crudă dezmințire acestei informații...

kolii cer ca în funcții și în bresle să nu mai fie admiși evreii decât în proporție de 1%. Bieții oameni sunt încolțiți pretutindeni...

Ninge în tot Ardealul, până și la Cluj și la Sibiu. La noi zăpada s-a oprit în munți, dar e frig. Dimineăta termomentrul nu mai înseamnă decât 5 grade peste zero.

Generalul Cățoiu (ce nume frumos) a fost numit director general al Poștelor și Telegrafelor. Un general mai mult în administrație, spre bucuria civililor! Cățoiu și-a făcut serviciul în arma geniului și s-a specializat în ramura comunicațiilor pe care, în armată, le-a îndrumat și comandat. Poate că va face treabă și la Poștă...

Garda mișcă întruna. Ieri am primit o circulară tipărită, semnată Alexandru Cantacuzino (poate de el, deși se zice că nu mai e în țară, poate de altul în numele lui) circulară cam simplistă în care cere în numele Căpitanului, citându-i ultimele ordine și cuvântări, repudierea imediată a politicii noastre externe și alianță cu Germania și cu Italia.

Copilărescul document n-are altă valoare decât dovada pe care o face că cu toată poliția d-lui Călinescu, gardiștii tipăresc și răspândesc ce vor.

În China dezastrul pare să fie mare și succesul japonezilor enorm. La Tokio, și în toată Japonia, sărbători nesfârșite în mijlocul entuziasmului general.

Japonezii declară că *nu* vor încheia pace cu Ciang Kai Shek. De aci probabil zvonul care s-a răspândit că mareșalul Ciang Kai Shek demisionase, zvon astăzi dezmințit. N-a demisionat, dar a părăsit Hankeu și s-a restras cu o parte din trupele sale la 300 kilometri spre sud-vest de Hankeu...

Agencia japoneză „Domei“ anunță că Guvernul japonez pare că intenționează să pună capăt ostilităților chino-japoneze după cucerirea orașului Hankeu și că va publica în acel moment o proclamație în care va preciza intențiile sale de pace față de China, cerându-i părăsirea metodelor politice, culturale sau comerciale destinate să împiedice relațiile amicale și intelectuale cu Japonia.

În acest scop Japonia va cere:

1) Organizarea unui comitet mixt pentru a asigura colaborarea Guvernelor autonome din Peking, Nanking și Mongolia;

- 2) Colaborarea celor trei țări în domeniul cultural, economic și politic pe baza principiilor pactului anticomunist;
- 3) Suprimarea principiilor anti-japoneze și pro-sovietice;
- 4) Adezina China la ideile pro-japoneze și anti-sovietice;
- 5) Expansiunea economică japoneză în China.

Generalul Dombrowski, primarul Capitalei a venit azi-dimineață la mine, cu inginerul Davidescu, ca la părintele urbanismului bucureștean.

Un ceas și jumătate am examinat împreună diverse proiecte edilitare. Sfaturile mele au fost bine primite...

26 octombrie. Sf. Dumitru cu soare! E o zi splendidă deși e relativ rece — azi-dimineață +5° — efectul, probabil, al zăpezilor din Ardeal. Cel puțin se mută lumea fără să fie udată!

Universul scrie azi foarte judicios:

„Cum era de prevăzut negocierile dintre Ungaria și Cehoslovacia încep, în vederea retrocedării regiunilor din Slovacia locuite de o majoritate maghiară. Ultimele demersuri diplomatice făcute de unguri pe lângă cancelariile prietene i-au încredințat că excesul pretențiilor lor nu găsește un ecou favorabil și că amenințările, fie ele chiar oficiale, ca și încercările de terorism, mărturisite chiar de organe de presă ungare ca *Magyarország* care a fost confiscat din această cauză, nu sunt de natură să sporească puțința Ungariei de a dobândi alte teritorii sau populații decât cele care îi pot fi cedate pe baza criteriilor strict etnice.

Guvernul maghiar a renunțat deci la revendicarea frontierelor așa-zise istorice și primește să discute cu delegația Cehoslovaciei problema retrocedării regiunilor maghiare din Slovacia și Rusia Subcarpatică pe temeiul principiului etnic“.

Așa pare a fi situația, într-adevăr. Dar iată că telegramele ne informează despre o ieșire violentă a d-lui Imredy, primul ministru maghiar. D-sa, deși recunoaște că propunerile cehoslovace constituie de astă dată o bază acceptabilă de discuție, satisfăcând 80% din cererile ungu-rești — deși speră că înțelegerea se va face și pentru cele 20% rămase nerezolvate, declară totuși că, dacă Ungaria nu va fi satisfăcută pe deplin de pe urma negocierilor își rezervă dreptul de a-și realiza programul *pe orice cale alta ce stă la dispoziția națiunii*. Trufie, sau încercare de intimidare? Prostie, și într-un caz și în altul.

Deutsche Diplomatiscbe Politiscbe Korrespondenz, revistă oficială germană, afirmă că Reichul nu cere decât coloniile care i-au aparținut și care i-au fost răpite (!!) în 1919. E pentru Germania mai mult o chestiune de demnitate națională, și inițiativa discuțiilor în această privință nu aparține Guvernului din Berlin (?).

Ducele de Kent a fost numit guvernatorul Australiei. Să fie nevoie de consolidarea legăturilor acestui important Dominion cu Patria mamă și cu Dinastia domnitoare?

Japonezii au luat Hankeu. Din 2 milioane de locuitori n-au mai găsit decât câteva zeci de mii. Chinezii au lăsat orașul în flăcări. Cu prilejul bombardamentului, o canonieră engleză de pe Yang-Tse-Kiang a fost lovită. Guvernul din Tokio a făcut scuze celui englez. După știrile japoneze, vreo 30 de divizii chinezești au fost prinse sau distruse. Se pare că după aceste două mari izbânzi, de la Canton și de la Hankeu, japonezii ar voi să considere războiul cu China ca sfârșit și să încheie pace pe baza condițiilor cunoscute.

Agencia Havas crede a ști că mareșalul Blücher a căzut, cu toate știrile contradictorii, în dizgrația Kremlinului. Până acum n-ar fi încă arestat, dar toate însărcinările lui, atât militare cât și politice, i-ar fi fost ridicate. În Rusia Sovietică — atât e sigur — frământările n-au încetat încă.

Antisemitismul la Praga: a început să se lipească pe geamurile prăvăliilor afișe mici verzi, cu steaua ovreiască în 6 colțuri și cu inscripția „zid“ (jidan). Alte afișe lipite pe ziduri cer cetățenilor să nu mai cumpere de la ovrei! O delegație ovreiască din Praga a sosit la Londra să ceară Guvernului englez azil pentru emigranții din Cehoslovăcia. Guvernul englez a promis sprijinul său... Ar fi cam 50 de mii de ovrei gata să plece!

Și la Finanțe a izbucnit scandalul!! S-a descoperit că de ani de zile, înaintările și mutările personalului inferior nu se făceau decât contra cuvenită plată! Coltofeanu, directorul personalului și Tănăsescu, ajutorul său, au fost suspendați și deferiți Parchetului! Coltofeanu era client permanent la restaurantul lui Andrei (Continental) unde mânca și bea subțire. M-am întrebat totdeauna cu ce bani? Acum știu...

A murit săptămâna trecută Arsèn Karagheorghevici, Prințul Arsène Karagheorghevici, sau cum i se mai zicea „le prince Arsouille“ — tatăl Regentului Iugoslaviei Paul. Pe vremea tinerețelor mele, Karagheorghevicii se împărțeau în două: „les Crapules“ — Arsène, Alexis și Bojidar (aceștia doi din urmă frați și nepoți ai lui Petre și Anton) și „les Vertueux“ — Petre (fostul Rege) și familia lui. Săraci erau toți, dar pe când Petre, om cinstit trăgea pe dracul de coadă la Geneva, Arsen (escroc), Alexis (pește) și Bojidar (pederast) se jucau cu milioanele altora la Paris. Alexis și Bojidar au murit de mult; acum s-a dus și Arsen — mai rămâne să se curețe și George nebunul închis la Niș, pentru ca „dinastia“ Karagheorghevici să intre cu adevărat în „Gotha“. Între Arsen și Paul, între tată și fiu și viceversa nu existau decât raporturi foarte reci. În 1903 când s-a urcat Regele Petru pe Tron, a încercat Arsen să se stabilească la Belgrad și să facă afaceri. Petru l-a dat însă afară, iar fiul său Alexandru l-a ținut și mai la distanță.

Mort, l-au adus cu alai la țară și l-au îngropat cu toate onorurile pe care nu le meritase, în cavoul de la Oplenaț, alături de cei doi Regi, Petru și Alexandru.

27 octombrie. Zăpadă mare la Râșnov, lângă Brașov. S-au rupt pomii, s-au rupt firele telegrafice — prăpăd. În munții Ciucului, zăpada a ajuns de 1,20 m. Și abia suntem la jumătatea lui octombrie, stil vechi. O ia iama cam devreme anul acesta!

Generalul Țenescu, directorul ultimelor manevre Regale, a fost decorat (poate și în calitate de fost aghiotant) cu „Amintirea Regelui“ La Couronne d'Epines — să se scrie și să se citească după gust!), decorație care n-a mai fost dată de câțiva ani, dar pe care o poartă cu ostentație cavaleri ca Mih. Manoilescu, Puiu Dumitrescu, Buchmann & Co.

În răspunsul Cehoslovaciei la cererile ungurești, Guvernul din Praga, primind ideea unui arbitraj exercitat de Germania și Italia, pretinde, în cazul în care s-ar adăuga și Polonia la acești doi arbitrii (propunerea Ungariei) să se mai adauge și România. Am ajuns la preț...

Se vede că toate nu merg pe șine în zbuțumata Cehoslovacie, căci Guvernul din Praga a destituit pe Brody, primul ministru rutean și l-a înlocuit prin abatele Volosin. Să fi vorbit nenea Brody „rusește“ cu prietenii polonezi?

Ribbentrop a plecat la Roma, probabil să „capaciteze“ Guvernul italian în chestiunea frontierei comune maghiaro-poloneze, pe care italiezii tot o mai susțin, deși slab de tot.

Pe de altă parte, de la Londra se telegrafiază că ungerii ar fi trimis un ultimatum cehilor... Douăzeci de ani au primit picioare în c... , acum fac și ei pe boierii — numai să nu o pățească...

După o telegramă din Praga, Hitler ar fi vizitat pe Schuschingg la Viena, la Hotel Métropole, unde e închis, și ar fi stat o oră de vorbă cu el. Mihai Mitilineu, consulul nostru general la Viena, în treacăt prin București, mi-a spus ieri că dânsul nu crede că Schuschnigg să fie judecat. Nemții spun chiar că dacă n-ar fi fost încurcăturile cu cardinalul Initzer, i-ar fi dat drumul. O depeșă de la Londra pretinde însă a ști că procesul fostului cancelar austriac va începe luni. În tot cazul, vizita lui Hitler pare iverosimilă.

28 octombrie. Azi e a 20-a aniversare a întemeierii Republicii Cehoslovace. Tristă aniversare! Voi depune o cartă la Legația lor, ceea ce n-am făcut până anul acesta...

Ungurii au răspuns la răspunsul cehoslovacilor. Nu mai e vorbă de ultimatum, tonul negocierilor e împăciuitoare. Pare că nu se va mai face nici un plebiscit și că se va recurge la arbitrajul Germaniei și Italiei, ungerii renunțând la polonezi ca să nu fie obligați să accepte pe români.

Din telegrame ar rezulta că și italienii au abandonat ideea unei frontiere comune polono-ungare, chiar înainte ca Ribbentrop să fi ajuns la Roma (unde a sosit azi-dimineață) — poate tocmai ca să nu aibă aerul că cedează Germaniei.

Brody, fostul prim-ministru rutean a fost pus sub supravegherea poliției. Ce a făcut? A luat parale de la polonezi?

Birurile se tot măresc. S-a scumpit și taxa anuală la Radio, de la 600 la 780 lei. Pentru orbi și invalizi însă, *gratuitate*. O să ne scoatem toți ochii, să scăpăm de perceptor!!

Daładier a făcut ieri o lungă expunere la Congresul Partidului Radical din Marsilia. A vorbit despre politica externă și despre demnitatea Franței, îmbătându-se cu cuvinte goale. A vorbit despre politica internă, declarând că nu se gândește să schimbe legea celor 40 de ore de muncă, dar că... francezii trebuie să muncească.

A protestat împotriva ideii că Franței îi trebuie un salvator (cercul oare ideea?) căci salvarea nu poate veni decât de la colaborarea tuturor. Nu li s-a urât cu toate aceste vorbe fără rost pe care le repetă degeaba de o sută de ani? Dl Daladier a mai protestat și împotriva atitudinii comuniștilor care nu respectă angajamentele Frontului popular și atacă Guvernul... Cu un cuvânt a scăldat-o, după obiceiul democratic, fără să se pronunțe categoric asupra nici unei probleme politice sau sociale.

Asupra denunțării colaborării cu comuniștii au început discuțiile în comisiile Congresului. Unii sunt pentru, alții contra. Herriot e contra, de frică să nu se supere Sovietele și să „laşeze“ Franța! Halal de candidat la președinția Republicii!

29 octombrie. Se confirmă că Alexandru Cantacuzino a fost arestat în noaptea de alaltăieri, joi spre vineri, în casa unei cocoane din strada Bucium. Totuși, ziarele n-au publicat nimic, nici ieri, nici astăzi. Poate că Siguranței îi e rușine să mărturisească că „periculosul“ gardist a putut să se ascundă șapte luni sub nasul ei.

Tătaru, de la Cluj, a venit să mă vadă azi-dimineață și mi-a spus că e de necrezut ce avânt ia Garda de Fier, în momentul de față, în Ardeal...

Cehoslovacia a răspuns la răspunsul Ungariei la răspunsul Cehoslovaciei dat răspunsului... și așa mai departe. Între Praga și Budapesta e o zilnică navetă de note, mai cu amenințări, mai cu ultimatumuri, mai cu politețe. E probabil că se va ajunge la arbitrajul Germaniei și Italiei, și că Guvernele acestor țări se vor pronunța pentru o frontieră strict etnică.

Proiectul unei granițe comune polono-ungare poate fi considerat ca căzut. Simptomatic e că o întrunire publică care trebuia să fie ținută ieri la Varșovia, în favoarea acestui proiect, a fost interzisă de Guvern.

Polonezii hotărând să impună o viză specială pașapoartelor conaționaliilor lor doritori să emigreze din Germania¹ (ca să-i împiedice să plece), Guvernul din Berlin a hotărât expulzarea câtorva mii de polonezi, până ce noua măsură să se aplice. Fierbere mare în rândurile populației poloneze de la graniță... și nemulțumire la Varșovia împotriva Guvernului german.

Regele George al Greciei, în drum spre Paris și Londra unde va face

¹ În Germania mai sunt circa 150 000 polonezi.

vizite neoficiale, s-a oprit pe coasta Dalmației și este oaspetele Prințului-Regent Paul. Se zice că la Paris se va întâlni, în intimitate, cu Regele Carol, cu care, de la plecarea sa din România se găsește „en froid“. Politica impune însă o împăcare...

Episcopul Vartolomeu, cu demisia dată pe 1 noiembrie 1940, și în concediu până atunci, a venit alaltăieri la deschiderea sesiunii Sf. Sinod (deși se angajase să nu se mai arate nicăieri) și a citit o lungă peltea din care, pe lângă o sumă de năzbâtii care dovedeau cu prisosință starea sa de paralytic general, reieșea că nu-și va menține demisia decât, dacă în locul său va fi numit ca Locotenent Episcopesc, părintele Antal, nepotul Patriarhului! Piesa era probabil aranjată între Vartolomeu și Patriarh, care vrea cu tot prețul să-și plaseze nepotul într-un scaun episcopal. Scaunul Maramureșului, pe care l-a creat numai în vederea lui Antal, pare că-l scapă din cauza opoziției inflexibile a Mitropolitului Ardealului Bălan și acum se aruncă pe al Râmnicului! Ieri au venit la mine preoți din Râmnic și din Craiova disperați... Ce să le fac eu? Cine poate lupta cu arghirofilia și cu spiritul de familie al Părintelui Patriarh?

Azi e aniversarea nașterii Reginei Maria. Regele, Elisabeta, Ileana cu soțul și Curtea Regală au plecat aseară la Balçic unde vor depune, conform voinței defunctei, inima ei, în capela „Stela Maris“ din parcul Reginei.

Mi se spune că au fost arestați și Vojen și pr Dumitrescu, alți doi gardiști „periculoși“ ce nu putuseră fi găsiți până acum. Profesorul Christescu, care a scăpat din tren împreună cu Cantacuzino, a fost găsit și el, dar n-a putut fi arestat, căci a scăpat pe fereastră. Agenții ar fi tras asupra lui, dar nu l-au nimerit...

Marele magazin „Nouvelles Galeries“ de pe Canebière, în Marsilia, a ars. Din cauza vântului s-a aprins și hotel de Noailles, în față, în care am petrecut câteva zile minunate astă primăvară...

Durere, cum ar zice Maniu.

Congresul Radical de la Marsilia s-a terminat aseară printr-o moțiune prin care:

În politica externă:

Aprobă politica urmată de Guvernul Daladier care a scăpat pacea la München, aprobă politica de intimă înțelegere și colaborare cu Anglia, dorește o cât mai grabnică înțelegere cu Italia și împăcare cu Germania și cere toate eforturile Guvernului pentru sfârșirea războiului din Spania.

În politica internă:

Face apel la unirea tuturor francezilor pentru redresarea socială, economică și financiară a Franței, și constată cu regret că partidul comunist *s-a eliminat singur din „Frontul popular“*.

Wohlthat, ajutorul economic de căpetenie al lui Göring, a scris o scrisoare lui Witzleben¹ prin care îl ruga să-i dea mai multe informații de ordin economic și să-i spună dacă n-ar fi momentul prielnic pentru o întâlnire, *la o vânătoare*, a unei foarte înalte personalități politice germane cu Regele Carol... Înalta personalitate era Göring, iar scrisoarea, deși adresată lui Witzleben, *îmi era destinată mie*. M-am dus imediat la Rege care s-a bucurat ca un copil și a primit imediat sugestia. I-am lăsat copie de pe scrisoare și i-am explicat că dacă Göring nu s-a adresat direct prin Fabricius și Ministerul de Externe, e pe de o parte fiindcă n-a vrut să meargă pe cale oficială înaintea unui posibil refuz — iar pe de alta fiindcă Guvernul din Berlin n-are nici o încredere în Comnen, și vrea să aibă cât de puțin de-a face cu dânsul. „Știu...“ m-a întrerupt Regele. A rămas înțeles că Göring să fie invitat după înapoierea Regelui din Londra, și am fost însărcinat să dau prin Berlin la înapoierea mea din Anglia și Franța² și să pun lucrurile la punct. Atât misiunea mea la Berlin, cât și venirea lui Göring trebuie să rămână secrete, să nu afle Externele sau Legația Germaniei, căci cele dintâi ar putea încurca lucrurile și cea de a doua ar fi jignită. Toată chestiunea nu e cunoscută în București decât de Rege, de Urdăreanu, de Witzleben, de Cecropid și de mine. Și încă Witzleben nu știe de misiunea mea la Berlin. L-am pus să răspundă lui Wohlthat „că socotește momentul vizitei propuse *ca propice*, și că în curând va primi știri precise în această privință“.

Se vorbește mult de numirea lui Franasovici la Externe și de a lui Gusti la Instrucție...

30 octombrie. Ziarele străine vorbesc iar de dispariția mareșalului Blücher. Mareșalul ar fi fost chemat la Moscova pentru ziua de 1 octo-

¹ Unul din cei doi directori ai Societății Bancare Române.

² Plec luni, 31 octombrie, la Londra, pentru „Steaua Română“ (comitet).

mbrie sub pretextul unei consfătuirii militare. Bănuind o cursă, Blücher n-ar fi tras la Comisariatul Militar, ci într-o casă particulară. În ziua de 5 octombrie doi agenți ai G.P.U.-ului ar fi pătruns în acea casă și ar fi ieșit după câteva minute dintr-însa împreună cu mareșalul Blücher. De atunci mareșalul n-ar mai fi fost văzut...

La ceremonia de ieri de la Balcic au participat și Prințul Nicolae Brana și Prințesa de Hohenlohe. În afară de membrii familie Regale și de Curte au mai fost poftiți generalul Paul Teodorescu (care a însoțit pe Rege de la Constanța la Balcic cu flota română), primarul Balcicului și alți cinovnici locali, civili și militari. Regele s-a îmbarcat la Constanța, pe crucișătorul „Regina Maria“ împreună cu Voievodul Mihai, cu inima Reginei, cu Prințesele de Hohenzollern și cu Paul Teodorescu. Crucișătorul „Regele Ferdinand“, cealaltă jumătate a flotei noastre, a făcut escorta până la Balcic unde s-a ajuns la ora 10 1/2. Prințesele, Brana și cei veniți de la București cu trenul au întâmpinat Inima pe digul portului și de acolo s-au dus cu toții în procesiune la castelul Tenha-Juvah unde au așezat-o în capela Stela Maris, într-o urnă de marmură.

Prințesa Elisabeta, care suferă de picioare, a stat tot timpul agățată de brațul lui frate-său Brana. Marile afecțiuni ale Prințesei Elisabeta sunt acum, și în ordine: Scanavi (Sandi), d-na Lupescu și dl Brana.

Cu prilejul plecării vechilor atașați militar și al aerului (coloneii Delmas și Beaune) și al decorării mai multor ofițeri români cu Legiunea de Onoare, a fost o masă mare la Legația Franței, cu un lung discurs rostit de ministrul Thierry. Toate clișeele cunoscute ale prieteniei, ale frăției de arme, ale comunității culturale au fost repetate cu abundență. Dar aș pune o simplă chestiune: ce va rămâne din toate aceste frumoase vorbe în ziua în care vom fi atacați? Fi-vom oare mai bine tratați ca cehoslovacii?

La Congresul Radical din Marsilia, Herriot a constatat falimentul politicii de securitate colectivă și precaritatea tuturor tratatelor și a preconizat și el o politică de echilibru al marilor Puteri europene. Bietul Titulescu, încă o defectiune!

În moțiunea partidului, în partea relativă la politica internă s-a precizat posibilitatea dizolvării Camerei, dacă nu s-ar mai putea constitui o majoritate democratică, dar într-un asemenea caz, noile alegeri să se facă pe baza unor modificări ale Legii Electorale care să stăvilească expresia tendințelor extremiste.

Daladier a fost din nou ales președinte al partidului, prin aclamații.

Ungurii și cehoslovacii au mai schimbat un rând de note și au ajuns în fine la arbitrajul Germaniei și Italiei, care au primit sarcina de arbitrii. Un informator crede a ști că chestiunea Ruteniei, adică a graniței comune maghiaro-polone a fost scoasă din arbitraj. Nu-mi vine a crede.

Despre întrevederea Ribbentrop-Ciano-Mussolini n-a transpirat nimic. Se știe numai atât că Italia e de perfect acord cu Germania. Cercurile maghiare din Roma se arătau ieri deprimare...

Brody, fostul prim-ministru rutean a fost arestat după hotărârea delegației permanente a Adunării Naționale cehoslovace. A fost arestat în Rutenia și trimis la Praga spre a fi judecat pentru înaltă trădare...

Actualul prim-ministru rutean Volosin a fost de acord cu această procedare.

S-a hotărât „purificarea“ Universității din Bratislava, adică excluderea profesorilor masoni, marxiști sau evrei. Toate partidele politice au fost dizolvate.

S-a hotărât de asemenea construcția unei autostrăzi care să străbată Cehoslovacia de la granița de Vest până la cea de Est. La Vest, *această autostradă va fi în legătură cu autostrăzile germane.*

Trenurile directe între Praga și Viena și între Praga și Paris via Pilsen-Eger-Nürnberg au fost restabilite.

Se discută acum numele viitorului Stat ceho-slovaco-rutean. S-a propus „Zapado-Slavia“ (Slavia de Nord) sau „Stretno-Slavia“ (Slavia Centrală) dar e probabil că se va adopta acela de „Federația Slavilor din Europa Centrală“.

Escrocii nu lasă nimic neatins în țara noastră. Au pus și știința la contribuție. Sub firma de „Centrul de Studii Documentare și Economice“ imunda canalie Florin Zaharia, omul lui Manoilescu, speculează cifrele statistice și le învârtește după placul celor care plătesc. *Universul* publică o dată, de două ori pe săptămână o pagină întreagă de date și de aprecieri tendențioase prezentate, și înșeală lumea.

România, oficiosul regimului, cu care se cheltuiesc atâtea milioane și în jurul căruia escrocii Titeanu și banda lui învârtesc atâtea afaceri — *România* de azi scrie:

„Nu s-a dat destulă atenție discursului politic ținut de dl Victor Iamandi, ministrul Justiției, duminica trecută la Cernăuți¹. O incurabilă

¹ Cu prilejul sărbătoririi unificării codurilor.

frivolitate gazetărească a trecut cu ușurință peste această epocală, istorică (!!!) manifestație a unuia dintre factorii principali (!!!) ai Guvernului M. Sale Regele, angajându-se cu simptomatică pasiune în micile complicații sentimentale ale năbădăioasei Antigona¹. Și mai departe:

„...Covârșitoarea importanță pe care o are atât recentul discurs al d-lui Victor Iamandi cât și cuvântarea anterioară a d-lui Armand Călinescu (altă glorie a regimului) de la 10 octombrie...”

Amândouă discursurile se pot rezuma în următoarele fraze lapidare, pronunțate la Cernăuți de dl Iamandi-Bolta Rece:

„Vom face un apel la toate forțele vii, creatoare, ale țării, *chemându-le alături de noi* în acțiunea de consolidare și redresare a Statului.

Vom crea un front al generațiilor pline de vigoare (!!!) și capabile de muncă constructivă (unde ești, general Rășcanu?) acordând intelectua-lității și valorilor morale (se vede: Liciu, Penescu, Iamandi, Urdăreanu, Titeanu etc. etc.) ale acestei țări un rol de răspundere pe care nu l-au avut niciodată până acum (il au acum, să ne trăiască).

Voim să redăm țării un regim de adevărată armonie socială, în care singurul izvor de drepturi pentru fiecare să fie *munca creatoare și îndeplinirea cu strictețe a îndatoririlor* ce le are către Stat și Națiune“ (!!!!!!!!!!!)

N-aș avea nimic de zis împotriva acestei încercări de a înființa un partid unic, *un front al generației creatoare*², numai pentru Dumnezeu, de ce compromite Regele și această idee bună încredințându-i aplicarea unor caraghioși ca Armand Călinescu și mai ales Victor Iamandi? Cuvintele de mai sus pe buzele fostului bețiv de la Bolta Rece se repercutază ca atâtea palme pe obrajii oamenilor cinstiți! Cine să asculte de glasul unei asemenea lichele? Front unic? Da, dar în cazul acesta M.S. va avea frontul unic al tuturor lichelelor și escrocilor din țară — și decât asta, mai bine erau fostele partide politice, cu toate cusururile lor. Căci acolo, printre lichele și pungăși se mai găsește și câte un om cinstit...

Ai greșit-o și pe asta, Majestate!

31 octombrie. În cercurile politice franceze se afirmă că nici o palmă de pământ francez în Africa nu va fi cedat Germaniei. Dacă Germaniei îi trebuie materii prime, Franța e gata să cadă la învoială cu dânsa ca să i le procure, dar atâta tot.

¹ Fiica unui general de Ață, care a fugit de acasă ca „să-și trăiască viața!“.

² Așa îi zice *România!*

Și Polonia vrea colonii! Le pretinde ca debușeu pentru populația sa în continuă creștere și pentru nevoile sale de materii prime...

Producția de petrol a subsolului german a ajuns la 10 000 vagoane pe an. Împreună cu Austria, producția anuală e de 60 000 vagoane.

Tulburările din Palestina continuă. Plantații întregi au fost distruse și focul a fost pus la Spitale...

Incendiul de la „Galleries Nouvelles“ din Marsilia a fost o adevărată catastrofă: până acum au fost scoase de sub dărâmături 20 de cadavre. În spitale au fost internați 69 de răniți. Pagubele materiale

Presă franceză comentează rezultatele Congresului Radical de la Marsilia și e unanimă în constatarea că acest congres a însemnat înmormântarea Frontului popular. Personalitatea lui Daladier a ieșit mărită din dezbateri și ziarele de ordine ca și cele naționaliste își pun din nou încrederea într-însul. O va decepționa, din nou...

Arhiducii Anton și Ileana au plecat ieri cu aeroplanul. Singuri. Arhiducele e și pilot și radiografist și mecanic și...futatore! Ține-ți-l Doamne!

Germania și Italia au acceptat oficial arbitrajul procesului dintre Ungaria și Cehoslovacia. Probabil că arbitrajul va avea loc la Viena. Amândouă capetele axei Berlin-Roma s-au înțeles asupra sentinței, dar nu s-a putut afla nimic până acum. Ceea ce pare sigur e că proiectul unei frontiere comune polono-ungară nu are sorti să se realizeze.

4 noiembrie. Londra. Luni seara, 31 octombrie, am pornit din București, direct spre Londra, cu Orient Expresul. Am trecut fără nici o suferință de-a lungul Dunării, prin Ungaria. În gara Komaron, unguri tricolori așteptau să treacă podul, în Cehoslovacia — la primul semnal al arbitrilor de la Viena...

La Châlons/Marne vagonul nostru a fost detașat de la Orient Expres și îndrumat — printr-un tren special — prin Reims, Laon, Tergnier, Amiens, la Calais. N-am oprit decât în Laon. Din gară se vede orașul pe dealul țâșnit din câmp și liniile catedralei celebre se profilează de minune. O deziluzie, în ce privește proporțiile, care nu m-au încântat. Na-

va bisericii e prea lungă, față de înălțime. Cel puțin așa apare de departe. Judecată pronunțată cu toate rezervele, căci un asemenea monument trebuie văzut și de aproape.

La Calais am sosit miercuri, 2 noiembrie, la ora 11,50 și vaporul a plecat imediat, la ora 12. Mare foarte agitată. Multă lume vărsa. Nevestă-mea a suferit greu, eu nimic. La ora 3 1/2 am sosit la Londra, pe un vapor frumos. (Hotel Beckeley).

Toată ziua de ieri, joi, și de astăzi le-am petrecut cu domniile de la „Steaua Română“, inclusiv mesele. Era și natural să fie așa, căci doar pentru „Steaua“ am venit. De la București au mai venit în afară de mine d.d. G. Crețeanu și Kaufmann, membrii comitetului și directorii Angot și Rogers. De la Paris, Mény, Salem, Andriot, Bonafons (acești doi din urmă de la „Steaua Française“).

La ordinea zilei, în afară de afacerile curente, am avut trei chestiuni principale:

1) Urmăririle împotriva „Stelei“ și a lui Osiceanu; 2) reorganizarea Societății și 3) spinoasa problemă a „comisiunilor“ Societăților „Steaua British“ și „Steaua Française“.

Pe prima chestiune, am povestit și eu ce am putut. Am arătat că în România, de când cu noul regim politic, domnește ca o adevărată psihoză, o stare de reacție împotriva tuturor prevaricațiunilor, afarismului, șperțăriilor și călcărilor de legi care caracterizase fostele regimuri politice electorale și de partid, mai ales de partid (!!!!) și că în atmosfera de azi, o simplă denunțare e de ajuns pentru ca Parchetul să se repeadă cu furie exagerată în anchete prealabile și perchezitii...

„Steaua Română“ a fost ca atâtea alte Societăți onorabile supusă la grea încercare pe baza denunțării unui avocat concediat... (și aci am exagerat, afirmând că aproape toate băncile și societățile au fost pe rând cercetate de delegații Parchetului sau de inspectori ad hoc — am exagerat, dar ce era să fac?)

Am povestit mai departe cum ancheta începută cu mult zgomot s-a calmat după câteva zile — cum magistrații s-au purtat foarte omenos cu funcționarii noștri, și cum totul se va sfârși fără nici un neajuns pentru noi, căci nu s-a găsit și nu se vor găsi nici măcar urmele unei incorectitudini.

Asupra „afacerii“ Osiceanu, am alunecat. Am afirmat că nu era nici o legătură între ancheta ordonată la „Steaua“ și șantajul exercitat împotriva directorului nostru general ca să-l silească să-și dea demisia. Osiceanu n-a avut stomac și s-a supus șantajului. Starea sănătății sale — și

am insistat asupra acestui punct — l-a împiedicat să aibă atitudinea pe care ar fi trebuit să o aibă, cu atât mai mult cu cât sprijinul nostru nu i-a lipsit, eu unul cel puțin i-am propus să stau alături de dânsul, dacă consimte să reziste și să se apere. N-a vrut, a preferat să-și dea demisia. Treaba lui.

Le-am spus și eu ce am putut și bieții francezi și englezi s-au mulțumit cu atât, fără să priceapă foarte bine ce s-a întâmplat. Cred și eu; parcă eu am priceput?

Dar puteam eu să le spun că *poate* toată cauza urgiei dezlănțuite asupra lui Osiceanu (și asupra „Stelei“ indirect ca să compromită pe Osiceanu) să fi fost datorită dorinței lui Urdăreanu de a plasa în locul acestuia pe frate-său, un inginer puchios? Sau că a fost *poate* datorită complicației Dorel Dumitrescu — Victor Iamandi, în dorința lui Dorel de a pune mâna pe un post gras retribuit? Sau *poate* acțiunii bandei de escroci Hefter-Titeanu-Valjean-Liciu-Iamandi, în urmărirea unui simplu șantaj atât împotriva „Stelei“ cât și a lui Osiceanu — toate ipoteze neverificate? Și dacă chiar una din ele ar fi fost verificată, cum aș fi putut-o mărturisi în fața străinilor?

Nici eu nu am descurcat până acum firele formidabilei înscenări pusă din senin la cale împotriva „Stelei“ și a lui Osiceanu. Multă vreme am crezut că totul a pornit de la Mitiță Constantinescu și am priceput. M-am convins că n-a pornit nimic de la dânsul, și atunci mărturisesc că nu mai pricep nimic. Informația care mi-a fost adusă în momentul plecării mele din București și din care reieșea că totul a fost pus la cale de Hefter, merită o atenție serioasă și după ce mă voi înapoia acasă voi căuta să-i prind firul și să văd unde duce.

Carierea acestui formidabil escroc — vorbesc de Hefter — ar putea fi scrisă sub forma celui mai atractiv roman de aventuri. Băiat frumos, dar atât, când îl vezi și stai de vorbă cu el, n-ai da cinci parale pe mintea lui. Vorba lui e de o plicticoasă banalitate și capul său nu pare în stare să făurească cine știe ce planuri. Și totuși trebuie să fie aproape genial ca să fi izbutit să-și croiască drumul pe care a pășit cu atâta încredere în el și numai în el. A debutat înainte de război la Iași scoțând o gazetă *Lumea*, care a mirat deja pe mulți prin siguranța informațiilor politice. Gravitând în jurul lui Bădărău, și-a încercat norocul și în domeniul gheșefiturilor sub auspiciile marelui elector takist al Moldovei. Gheșefuri mărunte, ca orice începător. Declarația războiului l-a găsit ca și pe Bădărău în lagărul boșofililor, din care a trecut repede în pușcăriia din Păcurari, ca „trădător“. Condamnat, amnistiat sub Marghilo-

man, Hefter a dispărut din România prin 1919–1920, și ne-am pomenit cu el multimilionar la Paris, cu „biourou“ de afaceri simandicos și cu Prințul Friedl Hohenlohe ca secretar particular. Expulzat succesiv din Franța și din Elveția, unde începuse să scoată *Le Moment* a finanțat vreo doi ani la București ziarul *Politica* — apoi, silit să plece din Geneva unde se mutase, s-a reinstalat la București cu ziarul *Le Moment*, cu care a cheltuit milioane de trei ani încoace. Și totodată s-a pus pe „afaceri“ mari.

Sub regimul actual a ajuns sus de tot. Prin asociata sa Mic Catargi a ajuns în bunele grații ale d-nei Lupescu și a izbutit să aducă la Subsecretariatul Presei pe complicele său Titeanu. Mulțumită acestuia, pe care l-a cointerestat era cât pe aci să ia concesiunea publicității întregii prese românești. N-a luat-o încă formal, dar împreună cu Pamfil Șeicaru, al treilea tovarăș, taie și spânzură la Subsecretariatul Propagandei...

Dar operațiunile lui cele mai mănoase sunt tot cele din domeniul șantajului. A început acum doi ani primul său șantaj în stil mare, contra lui Kaufmann de la Banca de Credit, servindu-se de vrăjmășia lui Mitiță Constantinescu, Guvernatorul Băncii Naționale, împotriva ovreiului. Nu știu dacă Kaufmann a cedat, vărsând sumele necesare, dar în tot cazul a luptat și l-am ajutat și eu.

Acum, dacă trebuie să cred informațiile primite, banda s-a organizat. Hefter trage toate ițele din umbră, președintele Liciu și Valjean lucrează la Parchet, Titeanu ajută de pe banca ministerială, Mic Catargi face atmosferă la Palat (prin Lupeasca), Șeicaru mai latră și el din când în când, Dorel Dumitrescu face pe Copoiul, iar Victor Iamandi adună firimiturile de la masa boierilor...

Banda ar fi înscenat astfel urmăriri împotriva societății Buhuși (textile) și a lui Margulius. Margulius n-a rezistat, a plătit suma cerută într-o dimineață la ora 10, iar la ora 5 după amiază toate urmările judiciare au încetat... Banda a luat apoi „în considerare“ „Steaua Română“ și pe Osiceanu, și se pregătește după câte mi se spune la un atac împotriva Băncii Românești. Pe drum, între București și Châlons, G. Crețeanu mi-a confirmat faptul și mi-a mărturisit că a primit deja vizita „éclairneur-ilor“.

„Sper că ai să rezști?“ l-am întrebat eu. „Chestiunea e foarte delicată. O bancă trebuie să evite orice zgomot în jurul ei, din cauza depunătorilor... — mi-a răspuns cam jenat tânărul director al Băncii liberale — paguba ar fi mai mică dacă s-ar duce câteva milioane în buzunarele câtorva lichele, decât dacă ar fugi câteva sute de milioane din sumele depuse...“ Unde am ajuns! Trist, trist!

Culmea este că acestui Hefter s-a încredințat publicitatea la Londra pentru călătoria Regelui — de necrezut, dar așa este. Sau mai bine zis a fost, căci mi se spune aci în Londra că combinația s-a stricat. Poate din cauza unui memoriu pe care l-a depus Margulius la Palat, sâmbăta trecută?...

Dar să lăsăm pe Hefter asupra căruia m-am întins prea mult și să revenim la „Steaua Română“. În ce privește reorganizarea s-a hotărât o revizuire generală în vederea unor cât mai mari economii în exploatare și a unei unități de direcție. Demisia lui Osiceanu a fost primită. De asemenea a lui Rogers. Fiecare va primi leafa pe un an, ca indemnizație de plecare. Societatea va fi de fapt condusă de Angot, dar Mătăsaru va primi titlul de director general, iar Angot nu va fi decât — formal — ajutorul său. În comitetul de direcție va intra și un delegat al Statului acționar, recte al Ministerului de Finanțe. Leafa lui Mătăsaru, director general mai mult cu numele, va fi departe de a lui Osiceanu (5 milioane lei pe an!).

În ce privește conflictul dintre grupul român și grupurile francez și englez pe chestiunea comisioanelor de vânzare, o soluție poate fi întrevăzută de data asta. Englezii sunt oameni de înțeles, mai rămâne de convins și francezii.

5 noiembrie. Aniversarea nașterii scumpei mele mame... Încă o dată sunt departe de mormântul ei, dar cu gândul sunt la dânsa...

O zi de soare minunată, cum nu e de închipuit la Londra, în noiembrie.

Am circulat toată ziua în haină. De dimineață am fost la *Tate-Gallery*, un minunat muzeu de pictură modernă engleză și franceză. Am petrecut două ceasuri bune.

6 noiembrie. Stat de vorbă ieri un ceas cu Grigorcea, ministrul nostru în Anglia și tot ce mi-a spus el confirmă ce am aflat eu din cele culese în Citty, de la Fraser, de la Kessler, de la Stern.

Mai întâi, că nimic nu e de făcut pentru strângerea raporturilor economice și financiare între Anglia și România de la Guvern la Guvern. Guvernul englez nu se amestecă *direct* nici în acordarea de credite, nici în organizarea exportului, nici în încheierea contractelor. Guvernul englez e *neintervenționist* prin tradiție, și tot ce poate face e să *recomande* inițiativei particulare anumite îndrumări. Asta e dispus să o facă și pentru noi, *cu rezerva care va urma numaidecât*. Dacă cei de la Bucu-

rești cred că vor putea obține ceva prin tratative de la ministru la ministru, se înșeală. Vor obține numai vorbe bune, și nimic mai mult. Dacă vor să obțină ceva, trebuie să însărcineze o instituție particulară din România să trateze cu „oamenii din Citty“, care de altminteri sunt foarte dispuși să facă ceva.

Al doilea, că — cel puțin cât va fi Chamberlain prim-ministru — *Anglia nu va face nimic ca să taie drumul Germaniei în Europa Centrală și Orientală*, și aceasta e rezerva pe care am notat-o mai sus. Fie că Anglia nu e încă în măsură să se apere împotriva unui atac aerian, fie că vrea libertate în alte regiuni ale globului, *Guvernul ei actual nu vrea să se pună de-a curmezișul intereselor Germane continentale*. Grigorcea este chiar convins că Chamberlain nu va consimți la încheieri între Citty și România decât după ce va întreba Berlinul dacă încheierea nu jenează planurile Germaniei în România...

Împotriva acestei „înfeudări“ a Guvernului englez față de Germania există un curent puternic în Anglia, desigur, dar deocamdată majoritatea poporului merge încă cu Chamberlain.

Grigorcea mi-a arătat toată Legația, ultima noastră achiziție, în care abia s-a instalat și care nu va fi complet gata decât în ajunul sosirii Regelui, peste 10 zile. E o instalație onorabilă.

Intrucât privește primirea Regelui, Grigorcea pretinde că un mare reviriment se poate constata în Familia Regală engleză, până și la Queen Mary. Fără să li se aprindă călcâiele de dragul Regelui Carol, cei de la Buckingham-Palace încep să-și dea seama că e un Rege serios, care cu toate cusururile lui, își face datoria. Se pare chiar că Regele George îi va da Jartiera — visul visurilor Regelui nostru. Despre așa ceva n-ar fi putut fi vorbă acum un an sau doi. Acum se vorbește și e deja ceva...

Poate că schimbarea de atitudine a familiei Regale engleze să fie în parte datorită și potolirii acțiunii de învrăjpire dusă până aci de familia grecească. Într-adevăr, o împăcare între Regele George al Greciei și Regele nostru e hotărâtă, deși e ținută încă secret. O întâlnire e pusă la cale, aci la Londra, unde Regele George însoțit de Levidis petrece câteva săptămâni de vacanță, incognito, la hotel Brown, în Dover-street.

Am aflat-o prin Levidis, care a venit să vadă pe nevastă-mea. Regele George ar fi vrut foarte mult să ne vadă, și pe mine și pe soția mea, dar crede că e mai bine se se împacă întâi cu Carol, care e atât de susceptibil... și de aceea ne-a trimis pe Levidis, să ne spună toată prietenia lui.

Am fost ieri să mă înscriu la Brown's hotel, cu atât mai mult că Regele a scăpat de un atentat. Un nebun care s-a făcut nevăzut a înjunghiat, aproape de hotel, pe un doctor englez, pe care l-a luat drept Basileul Giorgios... Trebuie să fie vreun venizelist exasperat...

Ziarul *Le Temps* publică harta mutilărilor Cehoslovaciei, toate, după ultimele săvârșite miercuri la Belvederele din Viena, de către arbitrii Ribbentrop și Ciano, în favoarea Ungariei. Cesiunile pe care Cehoslovacia a fost obligată să le facă în favoarea Ungariei constituie cu siguranță o lovitură și mai grea dată prestigiului Franței și Angliei decât cesiunile consimțite Germaniei, deși acestea au fost mai masive. Dar în conflictul dintre Germania și Cehoslovacia se poate spune că a fost în luptă o țară mare și puternică cu una mică și slabă, și că peștele mare a înghițit peștele mic. Pe câtă vreme între Cehoslovacia și Ungaria situația era cu totul alta... Și atunci s-a văzut *ce poate câștiga o țară mică sprijinindu-se pe prietenia Germaniei și a Italiei și ce poate pierde alta sprijinită pe a Franței și a Angliei.*

Vizitat ieri cu sir Albert Stern ghidele Băcanilor (Grocers) și a Croitorilor (Tailors), în Citty. Ce instalații luxoase! Cele mai simandicoase cluburi din Europa ar fi mândre de asemenea instalații, de asemenea tablouri, de asemenea tapițerii, de asemenea argintării... Și ce tradiții! Pe ziduri, pe plăci de marmură, numele președinților de la 1 300 și ceva și până azi — în registre, procesele verbale din cursul a șase secole... Portretele Regilor Angliei, datorite de ei, de-a valma cu ale negustorilor donatori, și câte amintiri care înșăilează cea mai glorioasă istorie din lume.

Nenea Chamberlain i-a mai tras un discurs pacific în Camera Comunelor, în care a anunțat *aplicarea* acordului anglo-italian semnat în aprilie trecut, dar neaplicat până acum. Majoritatea a aplaudat, dar minoritatea a protestat.

Grigorcea mi-a spus că a sosit un cec de 6 000 lire (aproape 9 milioane lei) *pentru presă* (în vederea vizitei Regale). Rămâne de văzut cine se va înfrupta din ele: Hefter sau Titeanu — sau poate amândoi (deși se spune că s-au certat! Probabil pe o împărțire de pradă!).

Ziarele engleze de azi-dimineață îmi aduc de la București vestea că Musiu Raczinski, ambasadorul, *ar fi protestat energic*, împotriva pre-

sei care își bate joc de Beck și de Polonia fiindcă n-au obținut Rutenia Subcarpatină. Ziarele românești, greșesc, mai ales sub un regim de cenzură, printr-o asemenea atitudine. Cu Polonia nu trebuie să ne supărăm — oricare ar fi greșelile ei, mai ales când nu ne privesc — căci cu dânsa stăm cot la cot în fața Rusiei...

De altminteri, ca să se răzbune, ziarele din Varșovia au și început să scrie, că după satisfacția primită în Cehoslovacia, Ungaria ar putea revendica teritoriul și în România... și că mai sunt și bulgarii, cu cereri drepte!

Poftim!

La Legația noastră de aci s-a răspândit zvonul că George Brătianu va fi numit ministru la Berlin. Nu-mi vine să cred, căci el a redactat ultimul protest al lui Dinu Brătianu împotriva regimului actual. Dar la noi toate sunt posibile și Djuvara nu mai poate fi tolerat la Berlin, căci e prea prost.

Generalul japonez Doihara, organizatorul cuceririi Mancuriiei a cărei moarte pe front a fost anunțată, în luptele din China, a reînviat și a apărut iarăși. I s-ar fi încredințat chiar organizarea teritoriilor ocupate de armatele japoneze. Generalul Doihara e o personalitate legendară și se bucură de mare încredere și popularitate printre soldații japonezi.

Căpitanul Soldatenkof, nebunul fost milionar ajuns prin 1910-1912 amantul lui Ducky, sora Reginei noastre și despre care am povestit în amintirile mele, a ajuns „representative“ al hotelului Ritz din Paris, la Londra!

Grandeur et décadence!

Regele George al VI-lea a închis Parlamentul alaltăieri, ca să-l re-deschidă marți cu tot alaiul tradițional. În discursul său de închidere (citit de ministrii săi în cele două Camere) Regele vorbește de multe și de relațiile Angliei cu diferite Puteri — dar nici un cuvânt despre „proxima“ vizită a Regelui Carol... Poate va spune ceva în discursul său de deschidere de marți, căci altfel prea ar fi bătaie de joc...

Italienii au celebrat cu un fast excepțional a 20-a aniversare a bătăliei de la Vittorio Veneto. Ca să facă plăcere șefului de axă Hitler, sau tocmai ca să-i dea peste nas? Se vede că Ducele nu iartă Neamțului toate succesele din ultima vreme...

La Budapesta, în entuziasmul lor, ungurii au decis să dea unei piețe numele de Adolf Hitler. O piață în apropierea pieței Benito Mussolini... ca să nu fie gelozie, de o parte sau de alta!

La Marsilia, de sub dărâmăturile incendiului de la „Nouvelles Galeries“ s-a scos al 45-lea cadavru... Se povestesc lucruri extraordinare; deși nenumărate imobile au în Marsilia înălțimi până la 40 de metri, scările pompierilor nu ajung decât la 18 metri! Ce era să se întâmple în caz de război, cu bombardamentele aeriene posibile, și cu incendiile care ar fi urmat? Autoritățile răspunzătoare au fost de altminteri destituite — dar probabil că ar trebui destituite în toate orașele Franței...

Cineva din Citty îmi povestea la masă lucruri de necrezut asupra spionajului german. Au o rețea de spioni răspândită în toate Ministerele și prin toate hotelurile, în țările care-i interesează. Când a fost Chamberlain la Berchtesgaden, Hitler i-ar fi spus: „Vrei să-ți citesc depeșa pe care a trimis-o ieri Massaryk (ministrul cehoslovac la Londra) lui Beneș? Și i-a citit-o. Massaryk îl înjura (pe Chamberlain) de-l spurca — fapt care a îndepărtat și mai mult pe Chamberlain de interesele cehoslovace. Nemții cheltuiesc milioane numeroase pentru informația lor — dar știu tot.

7 noiembrie. Ieri, duminică, am petrecut ziua la țară, în Kent. Nu mai era ziua de soare și de vară de sâmbătă, dar totuși o vreme foarte acceptabilă, cu lumină opalină foarte potrivită pentru peisajul englezesc.

Înainte de a părăsi Londra am trecut pe la Westminster Abbey unde se celebra, fiind ultima duminică înainte de 11 noiembrie (aniversarea Armistițiului din 1918), „The Remembrance Day“. Bărbați, femei, copii, înfipseșeră câte o cruciuliță mică de lemn (de câțiva centimetri) de-a lungul potecilor, în iarba verde ce se întinde ca un covor în fața bisericii. Preoții au ieșit din biserică și au binecuvântat cruciulițele acestui vremelnic cimitir în miniatură botezat „the Empire Field of Remembrance“, în care fiecare cruciuliță însemna pentru cel ce o sădise o amintire scumpă — un copil, o rudă, un prieten...

De dejun am sosit la Barham Court, la Sir Albert Stern, care ne poftise și ne trimisese un automobil să ne aducă. Barham Court este o spațioasă locuință de țară în stilul englezesc de la sfârșitul secolului al XVIII-lea, mobilată în gustul vremurilor trecute. O bibliotecă frumoasă, câteva tablouri mai vechi, și două splendide portrete ale Reginei Vic-

toria și Principelui Albert, de Winterhalter. În jurul casei, care se ridică pe o înălțime ce domină valea râulețului Midway (un afluent al Tamisei), arbori bătrâni — printre care cedrii de 3 ori seculari și covoare nesfârșite se pot găsi. Drumul de la Londra și până la Berham Court, la câțiva kilometri de Maidstone (lângă satul Teston) e un parc continuu. Arbori și peluze. Ca cultură numai arbori fructiferi, hamei și legume. Tipice sunt uscătoriile de hamei, turnuri rotunde sau pătrate, de cărămidă aparentă, cu un acoperiș conic, deschis la partea superioară și acoperit cu un fel de degetar sau de „éteignoir“ de lemn, mobil, a cărui deschizătură corespunde cu a acoperișului și poate fi îndreptată în direcția vântului.

Stern a moștenit Barham Court acum 5 ani, de la un văr, mort fără copii. Acesta cumpăraseră proprietatea de la un general, înălțat la rangul de lord Braham, după războiul din Crimeea.

Bahram Court e la vreo 50-60 de kilometri din centrul Londrei, dar jumătate drumul se parcurge în oraș, care nu se mai sfârșește, până ieși din el, prin Peckham și Lewisham. La masă la Stern mai era Galpine (de la „Steaua Română“) și un „major“ cu soția.

După masă am vizitat proprietatea apoi am plecat, tot cu automobilul la Hamptons, la lady Dering, văduva fostului ministru la București. Hamptons e o reședință tot în genul și în stilul lui Barham Court, cu aceeași arbori minunați în jur, cu aceleași privescarii de parcă ar fi zugrăvite pentru plăcerea ochilor. La Hamptons a petrecut Regina Maria cu Ileana și copiii, câteva săptămâni, acum doi ani. De la Barham Court la Hamptons (în apropiere de Tonbridge) am trecut pe lângă mai multe proprietăți, una mai frumoasă ca alta. Pe lady Dering am găsit-o îmbătrânită, cu părul alb, dar tot frumoasă. Ne-a primit cu o nespasă prietenie, și m-a poftit să vin la dansa, să stau cât voi vrea și să vizitez tot Kentul... Cu câtă plăcere aș face-o, dacă aș fi mai tânăr, dar îmi sunt zilele numărate.

Ne-am înapoiat la Londra pe întuneric, pe șosele minunate. Până și cel mai mic drum vecinal e perfect întreținut, ca o alee de parc.

Seara ne-am dus la cinematograful să vedem pe Leslie Howard în Pygmalion, un film idiot, după piesa lui Shaw, dar admirabil jucat.

Ziarele engleze pretind că mari greutăți ar sta în drumul înțelegerii italo-franceze. Italienii, pe lângă multe altele, pretind ca Franța să renunțe la politica ei „pro-sovietică“ și să recunoască pe Franco ca beligerant... Mussolini și-a cam luat nasul la purtare, dacă crede că poate determina politica unei țări ca Franța.

La Paris, lumea așteaptă cu nerăbdare *planul salvator* anunțat de Paul Reynaud, noul ministru de Finanțe, pentru săptămâna asta. Să nu fie și planul acesta un balon de săpun, ca atâtea altele.

Di Aristide Blank a descins la Claridge. Aventurierul nu se lasă. Vine Regele la Londra, trebuie să fie și el, să se găsească în treabă. Probabil că vrea el să facă pe intermediarul între țara românească și Citty. Falitul e fără rușine, și la urma urmelor se înțelege că vrea să se reabiliteze. Dar Regele Carol nu pricepe oare că venind în Anglia cu Titeanu, cu Hefter, cu Blank și cu toată banda de escroci, nu poate ajunge la nimic?

8 noiembrie. Horthy a trecut Dunărea la Komaron și a fost primit cu pâine cu sare și cu fetețe de primarul local, de cel nou și maghiar, bineînțeles. Nimic de zis dacă ar fi fost numai o intrare solemnă în noile teritorii primite din mila Germaniei și mai ales a Italiei, dar Horthy și ungurii vor să facă pe cuceritorii și nu izbutesc decât să transforme o dramă dureroasă într-o parodie ridicolă.

Probabil ca să răsplătească pe eroii maghiari care și-au vărsat sângele pentru cucerirea noilor ținuturi, Horthy a reînviat ordinul Maria Theresia și s-a proclamat el însuși Mare Maestru, în locul Împăraților. Ordinul a fost creat în 1757 de Împărăteasa Maria Theresia, Regină a Ungariei.

Sub vechea Monarhie se acorda foarte greu; în războiul mondial, mai ales pe la sfârșitul războiului s-a acordat cu toptanul; l-a căpătat și Horthy, care numai erou n-a fost.

Grigorcea e disperat: un jidan, Friedländer, care nici bine englezește nu știe, un puchios ce „conduce“ o agenție de publicitate pentru lansarea cremelor de ghetete sau pentru organizarea reclamei în jurul „stelelor“ de cinematograf a venit să-i spună că *a fost angajat de Titeanu pentru primirea Regelui!* Friedländer a adăugat că Titeanu în persoană sosește joi și că cere să dea imediat interviuri la presă, să fie fotografiat la sosire, la baie, la cabinet... Probabil că acest Friedländer e un „tovarăș“ de al lui Hefter...

Grigorcea va telefona chiar azi lui Urdăreanu să-i explice greșeala ce se face: englezilor *nu le place reclama în politică* și amestecul întreprinderilor de publicitate în organizarea primirilor oficiale. Grigorcea vrea să încerce să împiedice venirea *prealabilă* a lui Titeanu. Fără înșelăciune că nu va reuși. Escrocii aleargă după cele 6 000 de livre...

Un judi eroic: șloim Herschel Feibel Grünspan, născut la Hanovra a tras două gloanțe asupra secretarului de Ambasadă Ernst von Rath, în chiar localul Ambasadei din Paris — declarând că voia să răzbune suferințele îndurate de coreligionarii săi în Germania... Dl von Rath a fost transportat la clinică, pe moarte.

Sub titlul: „*M. Osusky à Prague la liquidation de vingt ans de politique de prestige*“ — *Le Temps* de ieri scrie:

„Mr. Osusky, ministre de Tchecoslovaquie à Paris, est arrivé Samedi soir à Prague.

Selon le *Norodni Listy*, organe de l'Union Nationale, il vient donner au gouvernement les informations qui paraissent nécessaires pour la liquidation de l'orientation de la politique extérieure des deux ministres des affaires étrangères qui ont precede M. Chwalkovsky.

Le *Venkov*, agrarien, écrit de même:

Ce que fait M. Chwalkovsky, *c'est la liquidation de vingt ans de politique de prestige que la Thécoslovaquie paie durement*. On ne saurait oublier, qu'an cours de la fixation définitive de nos frontières, *l'Occident a manifesté un desintéressement et une passivité tels que nous sommes bine obligées de suivre notre propre voie*. En même temps, les changements intérieurs que subit notre Etat ont fait apparaitre des forces dont il a bien fallu tenir compte dans l'intérêt de l'avenir du pays au cours des négociations menées jusqu'à present“.

„D'autre part la minisstre de Thécoslovaquie à Paris a demandé il y a quelque temps à son gouvernement de constituer une commission d'enquête chargée de rechercher «les causes et les responsabilités de la faillite de la politique étranger Thécoslovaque“, politique contre laquelle il s'était élevé à maintes reprises“¹.

Regentul Iugoslaviei Paul a petrecut zilele de 5 și 6 noiembrie în România, ziua de 5 la București, cea de 6 cu Regele la vânătoare în regiunea Bradului. Un comunicat afirmă că „înțelegerea a fost deplină și că prietenia și colaborarea între cele două țări sunt mai strânse și mai solide ca oricând“.

¹ Între Osuski și Beneș a fost rivalitate personală; Osuski nu putea suferi pe prietenul său Beneș, de care era gelos. Dar atitudinea politică a lui Osuski a fost totdeauna tot atât de înfeudată Franței și Angliei ca și a lui Beneș. Degeaba vrea să o schimbe... acum.

La ședința de sâmbătă — la una din ele cel puțin — a asistat și Comnen, așa încât trebuie să se fi discutat lucruri mari, precum fidelitatea la tratatele intangibile, prietenia — intangibilă și ea — față de Franța și de Anglia etc. În conversațiile de la vânătoare, sau între patru ochi, Regele Carol a trebuit să ceară Prințului Paul să-l recomande la Berlin...

9 noiembrie. Regele George a deschis ieri, cu tradiționalul alai, noua sesiune a Parlamentului. Chiar de la început a anunțat vizita Regelui Carol „invitat de dânsul, și pe care-l va primi cu plăcere“. Două rânduri. Invitației adresate Președintelui Lebrun i-a consacrat trei — iar invitației primite din partea Președintelui Roosevelt, de a vizita Statele Unite, un pasaj întreg. Nimic de zis, căci pe scara ierarhiilor, cât și pe a intereselor britanice, România nu se poate măsura nici cu Franța, nici cu Statele Unite. Ceva mai multă politețe n-ar fi stricat totuși.

De zis ar fi numai față de ce s-a petrecut după amiază, la Camera Lorzilor. După ce Lord Chancellor s-a așezat pe sacul de lână și a deschis astfel ședința, ducele de Northumberland, îmbrăcat în uniformă de ofițer de rezervă al regimului Grenadiers Guards, s-a ridicat și „a propus“ o adresă de răspuns grațiosului discurs al Majestății Sale.

În același sens, și tot conform tradiției, a vorbit un marchiz (Crewe), un „earl“ (Stanhope), un viscount (Bridgeman, în uniformă și acesta) și un baron (Snell). Stanhope, ca ministru a vorbit cel din urmă. *Nici unul din oratorii care l-au precedat n-a spus un cuvânt despre vizita Regelui Carol, dar au comentat pe larg vizita Președintelui Lebrun și călătoria Regelui în America.* Lord Stanhope a reparat greșeala (?) și a spus, ca ministru, câteva cuvinte, foarte reci, de altminteri, despre vizita Regelui Carol... Mult e iubit Regele nostru în Anglia, și din cauza lui, și noi.

Regele Angliei a decorat alaltăieri pe Regele George al Greciei (pe care-l poftise la dejun) cu Jaretiera... Probabil că în vederea decorării Regelui Carol cu același ordin — englezii nevoind să decoreze pe Carol *înaintea* grecului atât de scump întregii familii Regale...

Führerul a lătrat duminica trecută la Weimar. Un fioros discurs de polemică cu toate democrațiile din lume, încheiat cu declarații pacifice...

Frumoase sunt regimurile totalitare, dar prea vorbesc mult șefii...

Ieri-seară, la o masă „prietenească“ la München, Hitler a pus în fine pe față și chestiunea coloniilor. A pus-o însă cu blândețe, în numele dreptății. Neputincios să le ia singur, a miorlăit să-l audă Franța și Anglia și a invocat o împăcare generală...

Cardinalul Faulhaber, arhiepiscopul din München a ținut un curajos discurs în catedrala sa. Arhiepiscopul a cerut pentru toți cetățenii dreptul de a crede în religia fiecăruia și de a se închina în bisericile lor. A protestat în același timp împotriva ostracismului la care sunt supuși în Germania credincioșii bisericii catolice. Dat fiind regimul hitlerist și brutalitatea lui, discursul a făcut senzație.

În Spania a reînceput o bătălie teribilă pe Ebrul de Jos. Ambele partide anunță succese; pare însă că ale naționaliștilor sunt mai reale.

Anarhia de la Marsilia:

O nouă bandă de răufăcători (cei care devalizaseră trenul cu aur destinat Belgiei au fost prinși) a atacat un furgon poștal încărcat cu colete conținând *valori declarate*, l-au devalizat, și au dispărut...

Caillaux a fost sărbătorit în circumscripția sa electorală cu prilejul aniversării a 40 de ani de viață parlamentară, răstimp în care a fost în continuu ales. Discursuri, laude, ca în politică. La sfârșit, Caillaux, răspunzând prietenilor și admiratorilor săi, a declarat că nu reține decât una din laudele ce i-au fost adresate: pe aceea că *e om de caracter!* Caillaux e însă cunoscut ca unul din oamenii cei mai lipsiți de caracter. Să fie politicienii, în toate țările, lipsiți și de bun simț și de rușine?

Am aflat ieri dedesubturile trimerii ducelui de Kent în Australia. Dominioanele se detașează din ce în ce de Metropolă. Unele din ele pretind să nu li se mai trimită guvernatori din Anglia ci să se însărcineze cu această funcție personalități locale. Astfel au pretins Africa de Sud și Canada. Australia, în schimb, a pretins un principe al Casei Regale. Guvernul din Londra a fost prea fericit că se mai găsește un Dominion care să primească ca guvernator un englez din Metropolă, și cererea a fost satisfăcută pe loc.

Întâlnit ieri-dimineață la muzeul Wallace (ce colecție minunată) pe Aristid Blank, palid, blajin, detașat de toate, plimbându-se cu Ciotori printre frumusețile trecutului. Nu l-am întrebat de ce e la Londra: nu mă îndoiesc că a venit să culegă și el un oscior de la masa pusă pentru Regele Carol...

Lungă conversație ieri cu Fraser la Anglo-Iranian. Pricepe perfect că neînțelegerile dintre grupuri, la „Steaua Română“ (Fraser e președin-

tele soc. „Steaua British“) trebuie aplanate. S-a arătat foarte binevoitor, și cum influența sa asupra francezilor e mare, sper că va obține mai multă înțelegere de la ei.

9 noiembrie, seara. Asistat astă-dimineață, sau mai bine zis la amiază, la procesiunea instalării noului Lord Mayor, de la o fereastră de la Midland Bank, ce ne-a fost pusă la dispoziție. Lord Mayorul Bowater, acest suveran vremelnice al Citty-ului a trecut într-o carosă aurită și zugrăvită, trasă de opt cai, tot atât de luxuoasă ca a Regelui. Carosa, în care Lord Mayorul sta singur, în tradiționalul său costum, era precedată de trăsuri mai modeste în care luaseră loc șerifii și aldermerii Londrei. Această parte impunătoare a cortegiului urmează uneia mai puțin solemnă, ce constituie alaiul tradițional al Citty-ului și în care corporații, care alegorice ale diferitelor sporturi, gentlemen și dame îmbrăcați după moda de acum 50 de ani se amestecă cu pompierii, cu orfeioanele diferitelor asociații, cu reprezentanți ai poporului. Pentru liniștea populației au defilat și câteva secții de artilerie mecanizată antiaeriană. Aceste secții antiaeriene, ce păreau foarte bine organizate și înzestrate cu material ultramodern, au fost de altminteri, împreună cu cele două escadroane de Horse Guards, trimise de politețe ca să escorteze pe Lord Mayor; singura manifestare a Regelui Angliei în această serbare rezervată exclusiv supușilor Regelui Londrei. În total, aspectul acestei părți a alaiului e interesant, dar se apropie mult de al unei Kermesse ambulante, în contrast izbitor cu Majestatea apariției Lordului Mayor însuși. În ajun, avusese loc deschiderea Parlamentului, cu alaiul Regelui, alai militar și feudal, atât de diferit de al Lordului Mayor, șeful unui popor în veselie. Pentru mulțime plimbarea noului ales de la Guidhall e mai mult un prilej de petrecere decât de reculegere.

Am admirat extraordinara organizație a serviciilor de ordine: cortegiul a pornit la ora 12,30 de la Guidhall și a început să treacă în fața noastră, pe Poultry la ora 12,35 — ceea ce n-a împiedicat automobilele, camioanele și autobuzele să circule până la ora 12,20! Când mă gândesc că la noi se închide Calea Victoriei cu o zi înainte, când trebuie să treacă Regele la Cameră sau la o paradă!

Telegramele sosite din Statele Unite cu rezultatul alegerilor de ieri (a fost reînnoită Camera, o treime din Senat și au fost aleși 18 guvernatori de State) constituie o vădită înfrângere pentru Roosevelt și pentru politica sa economică. O a treia alegere (în 1940) a favoritului de până ieri, pare de acum înainte exclusă...

Guvernul englez a adoptat cea mai bună soluție în conflictul din Palestina: a hotărât întrunirea unei conferințe la Londra, în care arabii și ovreii să se înțeleagă între ei... sau să nu se înțeleagă.

Am citit în fine ceva, într-un ziar englez despre promisa vizită a Regelui nostru. *Evening Standard* publică un articol de laudă asupra lui... Gafencu, marelui Gafencu, fondatorul ziarului *Timpul*, echivalent cu *Times-ul* englez!!

Cu această ocazie am aflat că pe tatăl mare al lui Gafencu îl chema Saunders, că era englez și arhitect la Petersburg și că fiul său (tatăl lui Grigore al nostru) s-a certat cu Țarul, a emigrat în România și a luat numele de Gafencu!!! Știam că era ceva sânge englez în vinele lui Gafencu, dar nu știam pe ce cale venise...

11 noiembrie. Plecați ieri la ora 11 din Londra, am sosit la Paris la ora 5,40. Călătorie din cele mai plăcute, o mare cât se poate de bună. Am descins la St. James-hotel, pe rue St. Honoré, nevastă-mea fiind obișnuită să tragă acolo. Casă veche, dar curată și simpatică.

A 20-a aniversare a Armistițiului este celebrată la Paris cu un alai excepțional. Sute de delegații, franceze, engleze, belgiene, la Arcul de Triumf. Toate prăvăliile, toate băncile, toate birourile închise. Vreme splendidă.

Tânărul von Rath, victima ovreului Grünspann, a murit alaltăieri-seară.

Turcul plătește — dar de data asta „turcul“ a fost ovreiu, sau mai bine zis ovreii.

Cum s-a aflat de moartea lui Rath, în Germania a și început goana după jidani. Li s-au spart geamurile la prăvălii, mai ales în Berlin, unde se zice că n-ar fi rămas una neatinsă. S-a dat foc la mai toate sinagogele; la München una a fost și una a fost arsă, la Frankfurt a rămas numai una — iar la Berlin din 12 tot una.

Dacă Grünspann n-ar fi fost un prost, și ar fi avut puțină prevedere, ar fi renunțat să-și răzbune neamul. Coreligionarii săi din Germania trebuie să-l înjure mai rău decât antisemiții.

A murit și Tata Turc, sau Atatürk, cum se botezase Kemal ca să devină englez. Era condamnat de mai bine de două luni... l-a doborât abuzul alcoolului.

Kemal a fost o *voință* de o putere nemaipomenită, dar n-a fost un om de geniu. Nu și-a priceput poporul. Dintr-un popor cu însușiri mari, dar atât de deosebite de ale europenilor, a vrut să facă un popor occidental, cu aparențe nepotrivate cu firea și cu tradiția oamenilor. În loc să dezvolte însușirile existente, le-a înăbușit, fără să-și dea seama că un popor nu se hrănește decât prin rădăcinile pe care le-a înfipt în pământul pe care trăiește. Suprimarea fesului, introducerea alfabetului latin, emanciparea femeilor (pentru ce?) și disprețuirea Coranului, au făcut din turci niște caraghioși care nu mai știu nici ei ce sunt.

Istoricii viitorului, mai puțin impresionați ca ai prezentului de *voința* lui Kemal, obișnuiți să înfrângă toate judecățile, vor aprecia cu mai puțin entuziasm opera generalului victorios care a distrus Califatul și un Imperiu dar n-a pus nimic în loc.

Germanii din România (adică sașii și șvabii) se agită. Ziarele pariziene aduc vestea că Fabricius, „Führerul“ de la Sighișoara, ar fi declarat la Timișoara că dacă se va îndeplini programul său, adică școli germane (le au), primării germane (le vor avea), judecători germani (să ne ierte!) în regiunile locuite de sași și de șvabi — atunci România nu va mai avea să se teamă de unguri! Onorabilul a mai declarat că e de datoria sașilor și șvabilor să înlesnească o apropiere politică între România și Germania. Nu ne-am supăra deloc.

Ducele și Ducesa de Gloucester se vor opri câteva ore la Paris, venind din Africa. Vor trage la hotelul unde stau provizoriu Ducele și Ducesa de Windsor și se vor bucura de o întrevedere de „familie“. Va fi primul contact pe care fostul Eduard al VIII-lea îl va lua cu un frate al său, de când a devenit Mr Simpson. Se zice că e primul pas pentru o luare de contact a familiei Regale cu d-na Windsor. Perechea Windsor va fi poate chiar invitată de Crăciun, pentru opt zile, la Sandringham...

Petrecere trecătoare, căci să stea permanent în Anglia, tot nu va fi îngăduit fostului Rege, care a dat un Tron pe o curvă.

De altminteri, perechea Windsor a și cumpărat la Paris, boulevard Suquet un „hotel“ în care se va instala.

12 noiembrie. Ismet İnönü, Cucucu, a fost ales ieri Președinte al Republicii turcești în locul defunctului Kemal, Tata turc. Ismet nu posedă fenomenala *voință* a predecesorului său, dar e mai inteligent. A fost multă vreme, până la 1934, principalul colaborator al lui Kemal; a fost cel

care muncea cu capul. La Lausanne, în 1923, s-a dovedit un negociator fără pereche. Ministerul turcesc a demisionat, dar s-a reconstituit imediat, așa cum era, cu jidanul Rustu Aras și încă alt ministru în minus. Mă bucur că n-am să mai văd la București mutra de papagal a lui Carustu Aras...

Gloucester a sosit ieri la amiază, cu avionul, de la Marsilia. De la aeroport unde a fost primit de ambasadorul Phips, Ducele, împreună cu Ducesa, s-a dus drept la hotel Meurice. Acolo s-a îmbrățișat cu frate-său David, și cu cumnata sa; s-au fotografiat câteșipatru împreună și au mâncat spanac în familie. Se vede că s-au înțeles bine, căci de unde Gloucesterii urmau să plece imediat spre Anglia, au rămas și peste noapte la Paris. Aseară au luat masa, în public, la Larue. Azi-dimineață, Windsor a însoțit pe frate-său și pe cumnată-sa la Bourget, de unde aceștia și-au luat zborul spre Londra.

Aniversarea cea de a 20-a a armistițiului a fost celebrată în mijlocul unei imense mulțimi și cu mare însuflețire, atât la Paris cât și la Londra și la Bruxelles. Biserica și-a avut partea ei la această însuflețită serbare. După-amiază, în prezența cardinalului Verdier, s-a oficiat o slujbă la Notre Dame, cu concursul corului de la Strasburg. La Lyon, cardinalul Gerlier, Primatul Galiei, a fost decorat cu medalia militară, în fața trupelor desfășurate. Unde sunt vremurile lui Combes, de tristă amintire, când nici un contact între Republică și Biserică nu era îngăduit?

Marti pleacă la București o misiune franceză, sub președinția d-lui Alphand, directorul comerțului Exterior la Ministerul Comerțului, în scopul de a studia (și a găsi?) mijloacele de a strânge legăturile comerciale dintre Franța și România și a împiedica înfeudarea totală a Europei Orientale, Germaniei. Din misiune face parte și Champin, precum și reprezentanți ai mai multor bănci. Misiunea începe cu România, dar va merge apoi și în Iugoslavia și Bulgaria și probabil și în Grecia. Până una alta, Franța, care a ajuns țară exportatoare de grâu (!!!) ne face concurență în Anglia și mulțumită unor prime de export își permite chiar luxul unui adevărat „dumping“!

Azi-dimineață mi-a telefonat Cecropid de la Berlin. A primit telegrama mea prin care-l vestesc că voi sosi acolo joi dimineața, 17 noiembrie. A luat contact cu Wohlthat în vederea întâlnirii mele cu Göring.

Ar fi aflat că Regele, în drumul spre Londra se va opri la Sigmaringen, și că la München va vedea pe Göring și poate chiar pe Hitler...

Văzut apoi pe Cesianu, care, în privința călătoriei știe atât, că Regele pleacă mâine seară, duminică din București, că urmează cu un tren special parcursul Orient-Expresului și că va sosi marți dimineața la Boulogne sur Mer, unde se va îmbarca pentru Anglia. Nu trece prin Paris. Din Chalons s/Marne, trenul va bifurca spre Boulogne prin Reims și Amiens (drumul pe care l-am făcut și noi acum 2 săptămâni). În asemenea condiții, o abatere prin Sigmaringen e exclusă, căci n-ar fi vreme. Cu orarul stabilit, trenul regal, mergând cu viteza Orient-Expresului abia va avea vreme să ajungă înainte de amiază, marți, la Boulogne. O întrevvedere cu Hitler, fie chiar și cu Göring, la München, pare puțin probabilă și ea. Hitler cu siguranță că nu se va deranja să vină în gară, ca un hamal, pentru un Hohenzollern dublat de un regișor valah... și probabil nici Göring. Informațiile lui Cecropid nu erau exacte. Pentru mine lucrul are importanță, căci ce aș mai fi căutat eu la Berlin, dacă Regele vorbea în persoană cu Göring sau cu Hitler la München?

Am găsit pe Cesianu umflat la falcă (artrism al maxilarului stâng) și bosumflat la suflet. Era furios. De trei săptămâni a telegrafiat la București să i se trimită programul exact al călătoriei Regelui, pentru măsurile de siguranță de luat pe teritoriul francez și să i se spună dacă, cum scriau ziarele, Suveranul intenționa la înapoierea sa din Anglia să se oprească la Paris; omul mai dorea să știe, dacă, în caz afirmativ, Regele ar fi coborât la Legație sau aiurea. Nici un răspuns. A telefonat la Externe — i s-a răspuns că nu se știe nimic, să se adreseze la Palat. A încercat să dea cu telefonul de Urdăreanu. N-a fost cu puțință. În fine i-a răspuns Ruseșcu, că Regele merge direct de la București la Boulogne și că el, Cesianu, să se afle marți dimineața, 15 noiembrie, la Boulogne. Despre o oprire a Regelui la Paris, după Londra, n-a putut sau n-a vrut să dea nici o informație. Alaltăieri a chemat pe Flondor la telefon, care i-a răspuns că nu poate să-i dea nici un amănunt mai mult decât i-a dat Ruseșcu. Spre marea lui mirare, ieri, la Arcul de Triumf, generalul Bracnionier, șeful casei militare a Președintelui Republicii a venit să-l întrebe dacă Regele ar fi înțeles, pentru șederea sa la Paris cu un program comportând un dejun la Elyseu și o vânătoare la Rambouillet. „Mi-a crăpat obrazul de rușine, mărturisirea Cesianu. N-am putut să-i spun că nu știam nimic despre oprirea Regelui în Paris. Ei știau prin Quai d'Orsay și prin Thierry... M-am făcut că eram în curent, că cred programul foarte nimerit, că voi lua instrucțiunile Regelui. Înapoiat la Legație, am

chemat din nou Bucureștiul și Palatul Regal, la ora 12 și 5 — n-am putut obține comunicarea decât cu Flondor. Acesta mi-a spus că nu-mi poate da alte informații decât cele pe care mi le-a dat deja, mai mult nu știa... Prin ziare, am aflat azi-dimineață că Regele va merge și la Bruxelles. Nu știu nimic. Tot ziarele confirmă și vizita la Paris. Oficial nu știu nimic. Itinerariul trenului Regal l-am aflat prin Siguranța franceză...“

Eu pricep foarte bine că Palatul nu mai vrea să știe nimic de Cesianu, dar în acest caz, de ce nu-l rechemase? Cât timp e în post la Paris, ministrul Țării nu poate fi boicotat nici de Ministerul nostru de Externe, nici de slugile Palatului. Sunt lucruri care numai la noi se întâmplă. E drept că Cesianu e cam nesimțitor; în locul lui, mi-aș fi dat de zece ori demisia.

Mi-am luat bilete pentru Berlin; plec miercuri seara 16 curent.

La Berlin, după ce au ars sinagogile și devastat toate prăvăliile ovreiești, violențele au încetat ca prin farmec: printr-o proclamație, Goebbels, ministrul Propagandei, a cerut această încetare, făgăduind „boborului“ că Guvernul va decreta măsuri *definitive* împotriva ovreilor. E vorba ca toți ovreii străini să fie expulzați din Germania până la sfârșitul anului 1938, iar cei supuși germani, în cursul anului 1939. Într-un interviu, Goebbels a mai adăugat că chestiunea ovreiască va trebui rezolvată *pe terenul internațional*.

În privința aceasta, Kaufmann, care e în Paris, mi s-a arătat foarte amărât. E convins că România va cădea sub influența totală a Germaniei și că Hitler va impune măsuri antisemite radicale și în țara noastră. Am impresia că-și ia măsurile ca să emigreze în Franța. De altminteri, n-a mai dat pe la București din iunie, și-l văd foarte indiferent față de afacerile și de interesele Băncii de Credit... Crețeanu mi-a spus ieri că omul e pe punctul de a înființa în Franța, împreună cu Max Șapira o fabrică de tuburi și țevi, și că Champin care controlează încă această industrie în țara lui e furios și înjură pe Kaufmann cât poate...

13 noiembrie. Duminică. Soare și cald, ca primăvara... Decretele lui Reynaud n-au apărut azi-dimineață. Anumite corecturi au mai fost hotărâte în Consiliile de Cabinet de ieri, vor apare diseară sau mâine dimineață. Reymăuđ a vorbit ieri la microfon, sub bombardarea aparatelor fotografice... A schițat conturul decretelor și a declarat că a salvat

Franța de la o ruină sigură. Fără măsurile pe care Guvernul a hotărât să le ia, livra ar fi ajuns repede la 200, 300 franci și mai mult... Încă un Salvator care se aliniază în rândul celor de ieri... Numai să reușească mai bine! Mi-e frică că și de data asta paleativele nu vor izbuti să vindece boala grea de care suferă Franța: demagogia.

După ziarele de azi-dimineață și după telegramele din Londra, pare că împăcarea cu David Windsor, pornită din inițiativa Regelui George, e mai largă decât părea la început. Ducele și ducesa de Windsor, vor fi nu numai poftiți de Crăciun la Sandringham, dar li se va îngădui chiar să se reinstaleze la Fort-Belvedere, lângă Ascot, proprietatea Ducelui. Opinia publică engleză pare foarte mulțumită de această împăcare. Prezența fostului Rege Eduard în Anglia nu poate provoca nici o tulburare: ex-Majestatea Sa nu mai este într-adevăr decât un simplu „particular” și toată suflarea englezească e azi strâns unită în jurul purtătorului legal și legitim al Coroanei, fără nici o notă discordantă.

Vizita lui Chamberlain și a lui Halifax, poftiți la Paris săptămâna viitoare, pare determinată de poziția pe care Anglia și Franța urmează să o ia față de pretențiile coloniale ale nemților. Dacă informațiile mele sunt exacte, englezii vor propune francezilor să cedeze teritoriile de sub mandatul lor, Guvernul britanic fiind hotărât să nu taie continuitatea teritorială pe care au izbutit să o constituie în Africa de la Nil și până la Cap... Dacă Franța ar refuza, sau dacă Camerunul ar fi judecat insuficient de nemți, englezii vor propune francezilor să *convingă* Belgia să cedeze o parte din Congo, o țară atât de mică neavând nevoie de o colonie atât de mare... Bietele „țări mici”!

Ziarele de aseară, între ele și *Temps*, dau ca probabilă alegerea lui Chwalkowski, actualul ministru de Externe, ca Președinte al Republicii Cehoslovace, în locul lui Beneș.

Aceleași ziare anunță că Misiunea militară franceză, neclintită la Praga din 1919, va fi suprimată pe ziua de 1 ianuarie 1939. *Sic transit*... În fruntea misiunii au fost pe rând generalii Pélé, Mittelhausser și Faucher. Acesta din urmă și-a dat degeaba demisia din armata franceză, în septembrie trecut, în toiul crizei, și s-a pus la dispoziția armatei cehoslovace... Probabil că va fi reintegrat în armata franceză, sau numit în diplomație... căci merită.

Ieri la amiază au fost celebrate cu solemnitate, în biserica luterană din rue Blanche, funerariile nenorocitului de Rath. Guvernul german era reprezentat, în afară de ambasador prin trei miniștri trimiși dinadins de Führer și prin șeful protocolului german Dörnberg, cunoscut și prin porecla de „Deutschland über alles“, din cauza înălțimii lui (2 m 10). Guvernul francez a fost reprezentat prin Bonnet însoțit de personalul superior al Ministerului de Externe, printr-un aghiotant al Președintelui Republicii și prin delegații mai tuturor miniștrilor în frunte cu al președintelui Consiliului. A fost reprezentat și Parlamentul, printr-un vicepreședinte al Camerei și prin șeful de cabinet al președintelui Senatului. Guvernul francez a pus un tren la dispoziția Ambasadei pentru transportarea sicriului...

La Berlin, violențele de stradă au încetat și au început cele legale. Printr-un decret al lui Göring, ovreimea din Germania a fost impusă la o amendă de *un miliard de mărci* și osândită să plătească toate daunele stricăciunilor săvârșite zilele trecute... Asta înseamnă lichidarea tuturor bunurilor ovreiești, câte au mai rămas în Germania. Printr-un alt decret al lui Goebbels, „șeful organizației culturale“ (!!!), s-a interzis ovreilor să mai intre în muzee, în expoziții, în teatre, în sălile de concerte, în cinematografe, în restaurante, în hoteluri etc. Ovreilor nu le mai rămâne decât să părăsească Germania (ceea ce și urmărește regimul) sau să se strângă în „ghetto“ ca în Evul Mediu...

14 noiembrie. Petrecut după amiaza de ieri la Chartres... Am plecat cu un automobil Citroën, la ora 12,30, de la Porte Maillot, și prin Versailles, Rambouillet, Epernon și Maintenon — un drum de toată frumusețea — am sosit la ora 2 1/2 la Chartres. Ne-am înapoiat seara la ora 6, cu trenul.

A fost pentru mine o mare emoție, căci nu mai fusesem la Chartres *de 45 de ani!* Am putut constata odată mai mult cât de intacte, cât de neșterse rămân la bătrâni amintirile din tinerețe. Am uitat atâtea din câte mi s-au întâmplat în ultimii zece ani; mi-am adus aminte însă aproape de fiecare piatră descoperită cu drag acum 4 decenii. Am dus pe nevastă-mea la catedrală, la St. Pierre, prin oraș — ca și cum l-aș fi părăsit ieri. Mi-am adus aminte până și de hotelul „au Grand Cerf“, „en face du Mail“, faimosul „Mail“ care a servit de cadru lui Anatole France în romanul său „Les Ormes du Mail“.

Din nenorocire am găsit catedrala goală și neluminată, cultul fiind suprimat pentru două luni. Când cu panica din septembrie s-a dat ordin

să se scoată tot din biserică spre a fi pus la adăpost. Biserica odată golită, episcopul și arhitectul basilicei s-au gândit să profite de prilej pentru o curățire și o reparare generală... Ziua fiind acoperită, pe întuneric n-am putut revedea minunatele sculpturi din interior. Ne-am mulțumit cu cele din afară și cu contemplarea nobilelor proporții ale celei mai frumoase catedrale din Franța.

La St. Pierre, am arătat neveste-mii cele 12 panouri în smalt de Limoges, reprezentând pe cei 12 apostoli. Nu există în lume smalturi (émaux de Limoges) mai frumoase ca acestea. Au fost făcute pentru François I-a care le-a dăruit Diane de Poitiers, iar Diana le-a așezat în castelul d'Anet de unde le-a ridicat Revoluția. Napoleon I le-a încredințat bisericii St. Pierre din Chaitres. Prezența lor face din altfel neînsemnata biserică St. Pierre, un loc de pelerinaj pentru oricine urmărește flacăra divină a geniului în artă, oriunde s-ar găsi.

Cifra de 13 ne-a purtat noroc în această călătorie în care toate ne-au mers bine și ziua de 13 noiembrie 1938 va rămâne pentru mine ca una din cele mai plăcute.

La Praga s-a ordonat o anchetă asupra „Catastrofei Naționale“. O comisie a fost numită care să cerceteze pentru ce a fost urmată politica care a fost urmată, în ultimii ani și pentru ce nu s-a ținut seamă de informațiile trimise și de sfaturile date de anumiți miniștri în străinătate, ca Osuski, Chwalkowski și alții. Comisia va trebui să-și depună raportul până în 3 luni. Ea a fost numită după stăruințele lui Osuski și rostul ei este să curețe în opinia publică cehoslovacă pe Beneș și pe Krofta. Nu va fi greu.

Decretele Reynaud care trebuiau să apară în *Journal Official* duminică dimineața n-au apărut decât ieri, fiindcă în ultimul moment a fost oarecare frecătură în Guvern. Dificultatea s-a tranșat prin renunțarea la decretul care prevedea un spor de cheltuieli: decretul relative la ajustarea unor categorii de funcționari și la pensionarea bătrânilor.

Caracteristica decretelor apărute e o augmentare a aproape tuturor impozitelor și tarifelor de transport, o reevaluare a aurului Băncii Franței care dă Statului un beneficiu de circa 30 miliarde menite să stingă în aceeași măsură datoria Tezaurului la Bancă — și suprimarea de fapt (cu oarecare sporuri de salariu) a săptămânii cu două duminici, menținându-se, în teorie, săptămâna de 40 de ore. În această privință, decretul special prevede o serie de calcule și de complicații care oglindesc slăbiciunea regimului zis democratic, în realitate demagogic.

Paul Raynaud a însoțit decretul său cu o expunere de motive foarte clară și curajoasă, în ce privește critica trecutului și cu un discurs la Radio, discurs cu pretenții literare, discurs cu întrebări și cu răspunsuri, care vrea să fie vii și impresionanți, dar care ar fi mai potrivit pentru un chibiuț fără răspundere decât pentru un ministru de Finanțe conștient de situație...

Rezultatele noului regim fiscal și economic trebuiesc așteptate. E probabil că noile măsuri vor îmbunătăți deplorabila stare de azi; despre o vindecare radicală nu poate fi vorba până nu se va păși *la lichidarea enormului pasiv ce apasă pe economia Franței și la revizuirea serioasă a unui buget de risipă*

Măsurile relative la ajustarea salariilor și la crearea pensiunilor pentru bătrâni, la care s-a renunțat pe calea decretelor-legi, vor fi aduse înaintea Parlamentului.

Decretele nu apăruseră încă, duminică și Blum le-a și atacat violent într-un congres socialist întrunit la Lille. Același lucru l-a făcut, în același ceas, și putoarea de Juhaux, într-un alt congres al C.G.T.-ului, la Nantes. Zilele acestea, de altminteri, mai toate partidele și grupările politice și-au ținut congresele, încurcând pe cât au putut opinia publică și slăbind acțiunea Guvernului Daladier. Sfânta democrație.

Interesantă a fost întrebarea pusă de Leon Blum în congresul de la Lille. Președintele S.F.I.O.-ului a întrebat dacă crede cineva că un oarece ar mai putea fi *în Circumstanțele actuale internaționale*, prim-ministru în Franța. Întrucât îl preva pe dânsul, Leon Blum s-a declarat hotărât *să nu mai primească în viitor o situație care ar putea să îngreuneze politica Franței*. Reacția sălii la această ieșire a leader-ului socialist n-a fost — lucru ciudat — o protestare. Dimpotrivă, murmure, și mai mult aprobări...

Prigoana evreilor din Germania a dus la un rezultat neașteptat în Anglia. Indignarea publică, abil îndrumată de presa jidănească, împotriva Germaniei și a regimului hitlerist a slăbit poziția lui Chamberlain și a întărit pe a adversarilor săi care au combătut politica de apropiere cu Berlinul, susținută de Guvernul englez cu riscul celor mai cumplite umiliri... Nemții au sărit dincolo de cal și au compromis o acțiune bine îndrumată, la München.

La Marsilia s-au celebrat ieri, în prezența ministrului de Interne, Sarraut, funeraliile victimelor incendiului de la „Galeries Nouvelles“. În

total sunt 73 dispăruți; s-au identificat însă numai 48 de cadavre. Pentru Sarraut, înmormântările la Marsilia au devenit o specialitate: tot el a prezidat și la funeraliile Regelui Alexandru și lui Barthou...

22 noiembrie. M-am înapoiat ieri, luni, cu Orient-Expresul, în București, după o raită la Berlin și o oprire de câteva ore la Viena. În exact 3 săptămâni am făcut astfel cele trei mari capitale ale Europei, Londra, Parisul și Berlinul fără să mai număr și Viena care nu mai e capitală și cu care abia am luat contact.

M-am dus la Berlin ca să mă achit de pseudomisiunea pe care mi-o dăduse Regele. Am notat mai sus (pag. 184) propunerea unei întâlniri între Rege și Göring făcută printr-o scrisoare a lui Wohlthat, bucuria Regelui, acceptarea propunerii și însărcinarea ce mi se dăduse *să pun lucrurile la punct*, trecând prin Berlin la înapoierea mea din Londra și Paris. Ca să nu stau prea mult la Berlin, rugasem pe Cecropide — de a cărei discreție eram cu totul sigur — să mă preceadă acolo și să-mi pregătească calea de acces la Göring, fără să prevină sau să afle Legatia, toată afacerea trebuind *să rămână între noi*. Cecropide a executat programul fixat și în ziua de vineri, 11 noiembrie, a sosit la Berlin. Stânjenit la Paris, în afacerile mele de Sărbătoarea Națională din 11 noiembrie care a determinat 3 zile de vacanță, ziua de 13 fiind o duminică, am telegrafiat lui Cecropide că-mi amânam sosirea la Berlin până joi dimineața, 17 noiembrie, (după programul convenit trebuia să sosesc marți dimineața, 15), și că *nimic nu era schimbat*. Nu primisem într-adevăr de la București nici o contraindicație cu privire la demersul ce trebuia să fac, cu toate febrilele preparative ce se făceau pentru călătoria la Londra, preparative ce constau mai ales în articole de platitudine la adresa Angliei și a Franței. E drept că lipseau, chiar în *Universul* și în *Moment* — ziare despărțite pe terenul doctrinei naționaliste, dar înfrățite prin calitatea sufletească a patronilor lor, Stelian Popescu și Hefter — obișnuitele articole de înjurături la adresa Germaniei. Fără să fi avut un motiv precis să cred că misiunea mea la Berlin devenise inutilă, „simțeam“, pe cale intuitivă, că ceva se încurcase. Convins că Regele va trece prin Paris în drum spre Londra m-am hotărât să merg la gară și să lămuiesc situația.

Sâmbătă dimineața, 12 noiembrie, m-a chemat Cecropide la telefon, din Berlin, mi-a confirmat primirea telegramei mele, dar lucru ciudat, m-a informat deasemeni că circulă zvonul că Regele a fikat o întâlnire lui Göring la Sigmaringen, unde s-ar opri în drum spre țară (Se spusese mai

întâi lui Cecropide că întâlnirea ar avea loc în drumul Regelui spre Londra...). Atât Djuvara (ministrul nostru la Berlin), cât și Wohlthat îi vorbiseră de așa ceva, dar nici unul, nici altul nu aveau precizări. Mi-am zis că zvonurile trebuiau să fi fost provocate prin dorința exprimată prin scrisoarea lui Wohlthat și răspunsul dat prin Witzleben greșit interpretate și am menținut plecarea mea la Berlin. Pentru mine, ocolul pe la Berlin era și o cheltuială și o plictiseală suplimentară, și dacă misiunea mea ar fi fost deja îndeplinită de alții, cu atât mai bine, mă înapoiam de-a dreptul la București.

La Paris, pentru a mă lămurii, nu mă putusem adresa nici Legăției noastre, nici Externelor la București, căci acestea nu fuseseră puse în curent cu nimic. Deoarece Regele trebuia să sosească marți la Londra și urma itinerariul Orient-Expresului, trecerea lui prin Paris nu putea avea loc decât luni seara. M-am dus la Legăție să aflu precizări cel puțin asupra acestui punct. Am arătat mai sus în ce stare de exasperare am găsit pe Cesianu. Știa atât, și asta o aflase încă cu greu, că Regele *nu trecea prin Paris*, la ducere, că mergea direct la Boulogne, prin Chalons, și că el, Cesianu, îl va aștepta în Boulogne — așa primise ordin. Mai știa Cesianu, că la înapoierea de la Londra, Regele se va opri probabil o zi în Bruxelles și desigur două în Paris și că va pleca de aci prin Kehl. Mai departe nu știa nimic.

M-am gândit un moment să merg la Boulogne, dar nu eram poftit, și nu-mi place să mă vâd, iar pe de altă parte aveam treabă marți la Paris, unde pierdusem deja trei zile. M-am hotărât atunci să utilizez pe Cesianu fără să o bănuiesc nici el. L-am rugat să spună Regelui că sunt încă pentru două zile la Paris și că plec la Berlin... Dacă Regele ar fi socotit că mergerea mea la Berlin devenise inutilă ar fi spus desigur lui Cesianu să-mi spună să nu mai merg...

Până să-mi vină o asemenea eventuală dezlegare, am hotărât să-mi mențin plecarea la Berlin. Cesianu s-a înapoiat de la Boulogne și mi-a adus la cunoștință următoarele cuvinte schimbate cu Regele despre mine: „Sire, Argetoianu e la Paris, dar pleacă mâine seară la Berlin...“ — „Știu“, a fost singurul răspuns al Regelui...

Va să zică misiunea mea rămânea în picioare. Miercuri seara am luat Nord-Expresul (ce tren admirabil, vagoane noi și comode, prima oprire *după 4 ore*, la Liege!) și joi dimineața am coborât la Friedrichstrasse, unde mă aștepta Cecropide. L-am găsit pe amicul Cecropide cam zăpăcit, nu mai pricepea nimic. Mai întâi, fusese cu câteva zile înainte la Berlin, *în misiune*, Gheorghe Brătianu însoțit de Atta Constantinescu (!!!).

Văzuse pe Göring și Cecropide aflate prin Djuvara (căci pe Brătianu sau pe Atta nu-i văzuse) că tânărul Feldmarschall, asigurase odată mai mult pe omul nostru de toată prietenia Germaniei, *gata să ne garanteze fruntariile*, dar că se arătase enervat de continua noastră derobare... Cecropide nu putuse să-și dea seama dacă Djuvara aflate prin Brătianu despre o proiectată întrevedere între Rege și Göring, destăinuită de acesta din urmă, sau dacă însuși Brătianu pusese la cale așa ceva... Fapt era însă că până la plecarea lui Brătianu nu se fixase nimic, dar că miercuri seara, în ajun, Djuvara care luase masa cu Cecropide, i-a spus cu bucurie: „În fine, lucrurile s-au cristalizat, e bine!“ Mai multe nu i-a spus.

Ajuns la hotel, m-am spălat și am chemat pe Djuvara la telefon. Foarte deschis („D-tale pot să-ți spun, ești Consilier Regal“) (!!!) Djuvara m-a informat că prin intervenția Prințului de Hohenzollern (altul!!) s-a aranjat o întâlnire la Sigmaringen. Vânătoarea săraca, tot ea scapă fața și în țară și în străinătate! Întâlnirea urma să aibă loc în ziua de 22 noiembrie, dar lucrurile erau fixate numai în principiu, și mai rămăneau de precizat amănunțele. Ca Regele la Boulogne, am spus și eu că „ști-am“, ce era să spun? *Mais je n'en ai pensé pas moins.*

Adică cum? Vin cu o scrisoare prin care *se solicită* de către unul din stăpânii Germaniei de azi o întrevedere. Regele bate din palme și se bucură ca un copil. Mă însărcinează să răspund afirmativ și să mă duc la Berlin să „aranjez“ întrevederea (consimțind la o întârziere de 2–3 săptămâni din partea mea), întâlnirea urmând să aibă loc după cererea germanilor și în România, după înapoierea alaiului de la Londra... Și între timp, tot *cu consimțământul regal*, intră în joc amicul Gh. Brătianu, intră în joc Prințul de Hohenzollern — și în loc să se spună acestor domni „mersi, este cineva care se ocupă cu această chestiune, și știți dvs ce se întâmplă cu copilul cu prea multe moașe...!“ — se dă drumul la toți!

Un moment m-am gândit să dau pe șocățul nostru în portul Marsiliei și să plec imediat la București. Mi-am revenit însă în fire și bine am făcut... Ne aflam *la o cotitură istorică*. Experiența cehoslovacă ne dovedise că tratatele cele mai precise și mai categorice sunt „petice de hârtie“ când clauzele lor nu se suprapun unor interese vitale de o parte și de alta. După evenimentele din septembrie, granița noastră cu Rusia putea fi considerată *ca definitiv rămasă în vânt*. Era să vină Anglia și Franța în ajutorul nostru împotriva Sovietelor, când nu se mișcaseră în sprijinul cehoslovacilor, cu care cel puțin Franța era legată printr-un pact de asistență mutuală și printr-o convenție militară? Granița noastră cu

Rusia nu poate fi apărată, în afară de Polonia, decât de Germania, care nu putea lăsa cu nici un preț comunismul să treacă dincoace de Nistru...

Toate acestea le știam, unii din noi, de mult, și Germania ne oferea de trei ani și mai bine eventualul ei ajutor împotriva Moscovei, așa încât nu asta constituia cotitura istorică a momentului. Ce o constituia, era conjunctura favorabilă care ne permitea să pășim spre o politică de salvare în condiții de prudență și de demnitate ce nu lăssau nimic de dorit. Am putut constata într-adevăr la Londra, și am însemnat-o, că atât cel puțin cât va fi prim-ministru Chamberlain, o înțelegere între România și Germania ar fi bine văzută. La Paris desigur, am găsit mult mai puțină simpatie pentru Germania, dar copleșiți de greutatea lor interne, francezii au ajuns și ei să ne sfătuiască să contractăm o contra asigurare, deși ar dori să evite o cucerire economică a ținuturilor noastre de către nemți... Cum se învârtește roata lumii! Până acum, francezii ne spuneau: „Înțelegeți-vă economicește cu Germania, dar politicește nu, rămâneți credincioși tratatelor voastre“! Acum ne trimit sfaturi opuse, ne încurajează să ne înțelegem politicește (ce altceva ar însemna o contra asigurare?), dar să nu ne lăsăm prinși economicește, și nu ne mai trimit oameni politici în propagandă, ci o comisie de bancheri, de industriași și de economiști...

Cotitură istorică, prin urmare: pe de o parte, fiindcă putem obține o garantare eficace pentru granițele noastre din partea Germaniei, fără a rupe legăturile noastre vechi de prietenie și de recunoștință — pe de alta, fiindcă este *ultimul moment în care mai putem să ne înțelegem cu Germania, care altfel va trece poate de partea vrăjmașilor noștri*. Într-o asemenea clipă, o cât de mică contribuție puteam aduce la lămurirea lucrurilor, nu era de disprețuit. Iată de ce m-am hotărât să rămân și să-mi desăvârșesc programul, ca și cum nu s-ar fi ivit nimic în calea mea.

Cecropide îmi aranjase o întrevedere cu Wohlthat pentru ora 11, și prin acesta, alta, cu ministrul Körner (directorul economic al planului de 4 ani). Pe Göring, urma să-l văd sau în după-amiaza aceleiași zi de joi, sau a doua zi vineri tot după-amiază. Se zice că e foarte greu să ajungi până la Göring, care abia prididește să facă față la toate însărcinările sale. Sunt oameni și chiar ambasadori care așteaptă săptămâni până să fie primiți. Pe mine m-a primit mai repede, se vede că-i ardea mult să mă vadă.

Deși Wohlthat nu e decât „Ministerialdirektor“, joacă rol mare în al III-lea Reich, e brațul drept al lui Göring în compartimentul economic

și el trage brazdele pe acest teren. Îl cunosc de câțiva ani, de când lucra cu Schacht și ne înțelegem bine. M-a primit cu bucurie și cu prietenie, încântat de întâlnirea pusă la cale¹, și tremurând la ideea că ceva ar putea să o tulbure. Despre cine și despre cum a fost înjghebată întâlnirea n-am întreat, m-am făcut că știu ca să nu mă fac de răs, după corespondența schimbată cu trei săptămâni înainte. Wohlthat mi-a mai spus *sub pecetea confidenței*, că Führerul telefonase în chiar acea dimineață că ține ziua de 24 noiembrie la dispoziția Regelui Carol, pe care-l poftea la Berchtesgaden... Am avut senzația pe care o dă un duș rece și am întreat numaidecât: „Aveți răspunsul Regelui?“ — „Nu încă, mi-a răspuns Wohlthat, nu-l avem decât pentru Sigmaringen, dar sperăm să-l primim în cursul zilei, prin Prințul de Hohenzollern, care e în legătură telefonică cu Regele...“ Mi-am dat astfel seama că cel care pusese piciorul în străchini fusese Prințul. Dintr-o conversație mai lungă avută seara cu Djuvara, a reieșit de altminteri clar, că „combinația“ Prințului de Hohenzollern (din inițiativa lui sau a Regelui?) a fost aproape concomitentă cu propunerea Wohlthat transmisă prin mine, căci ministrul nostru la Berlin (mai bine informat decât Cesianu, și era natural să fie așa) a știut de oprirea Regelui la Sigmaringen încă de la trecerea acestuia spre Londra. Regele a rugat într-adevăr pe Djuvara care-i ieșise înainte la Viena, să nu mai vină întru întâmpinarea sa la înapoiere, *nici la Sigmaringen*, deoarece oprirea sa în Germania trebuia să păstreze un caracter *familial*. Djuvara n-a mai avut nici o legătură cu Regele sau cu anturajul său și toate amănunțele opririi în Germania au fost reglate telefonic și direct de Prințul de Hohenzollern. Pot de la Djuvara am aflat că Gheorghe Brătianu nu avusese *nici o însărcinare specială* din partea Regelui. Regele știa de mergerea lui la Berlin, dar nu-i încredințase nici o misiune. După convorbirea lui cu Göring, Brătianu redactase un raport pentru Rege, pe care l-a citit și lui Djuvara. De o proiectată întrevvedere cu Regele, a vorbit Göring, nu Brătianu. Încolo, conversația a avut un caracter politic, cu aceleași oferte pe care Hitler le făcuse acum doi ani, tot lui Gh. Brătianu.

Wohlthat mi-a spus că Göring având în acele zile ședințe după ședințe, și dorind să stea mai mult de vorbă cu mine, nu putea fixa încă o oră de întâlnire, dar că mă va primi fie în aceeași zi, fie a doua zi, după orele 4 — după cum va găsi mai mult timp disponibil. A rămas să fiu vestit la hotel între orele 3 și 4.

¹ Între Rege și Göring, și eventual Hitler.

În afară de vizita Regelui, am mai vorbit cu Wohlthat de problemele noastre economice. Și aci, sfetnicul determinant al lui Göring mi-a făcut o declarație senzațională. Își da seama că greutatea cea mare în relațiile noastre comerciale era *chestiunea monetară*. Având nevoie de de-
 zive libere pentru plățile de efectiv în Anglia, Franța etc., România nu putea să-și valorifice cea mai mare parte a produselor sale *în mărci*. Wohlthat mi-a declarat însă (și cred că e prima declarație de acest gen pe care un german a făcut-o unui român) că, *dacă se va ajunge la o înțelegere politică și la un plan economic pe mai mulți ani, între cele două țări, Germania ar fi dispusă să cedeze României, din soldul ei activ din Anglia de peste un miliard de mărci, echivalentul în livre al unei sume de 10-12 miliarde lei!* Nu-mi venea să-mi cred urechilor! O asemenea propunere, dacă ajungea să fie realizată ar fi înlăturat orice dificultate în relațiile noastre economice cu Germania! „C'était trop beau!“ Dar nu era vorbă în vânt, căci vorbind a doua zi cu Cecropide, Wohlthat a revenit asupra acestei propuneri, cu insistență...

Pe Körner¹ l-am vizitat mai scurt, împreună cu Wohlthat de altminteri, care m-a dus la el; a fost mai mult o vizită protocolară, în care ne-am împărtășit reciproc bucuria proiectatei întâlniri dintre Rege și Göring (despre Hitler, nici o vorbă...) și speranțele unei perfecte înțelegeri pentru viitor între ambele noastre țări. Cu Körner am vorbit cam aceleași lucruri ca cu Wohlthat și ne-am despărțit în cea mai bună înțelegere.

Pe la ora 3 1/2 mi-a telefonat Wohlthat ca să-mi spună că, foarte prins în acea zi, Göring mă ruga să vin a doua zi vineri la ora 4 1/2.

Vineri la ora 4 1/4 am bătut la ușa lui Wohlthat, în „Preussen-Haus“, după cum convenisem cu el, ca să mă ducă la Göring, căci drumul — zicea el — era cam complicat. „Preussen-Haus“, în Leipzigerstrasse, e fosta „Herrenhause“ de pe vremea Imperiului, Camera Seniorilor din Prusia. Întregul palat e acum afectat serviciilor „planului economic pe 4 ani“. La spate, se întindea pe vremuri o grădină, care, în cea mai mare parte, ca și mai toate terenurile constituind blocul limitat de Leipzigerstrasse, de Wilhelmstrasse și de Zimmerstrasse, a fost acoperită de clădirile celui de al 3-lea Reich. Prin scări și prin coridoare, Wohlthat m-a dus într-o curte, unde mă aștepta și Ex. Sa Körner, cu capul gol și amândoi — ce cinste! — m-au escortat până la pavilionul lui Göring. Jur-împrejūr, numai clădiri mărețe și noi. „Colosalul“ Minister al Ae-

¹ Körner e ministru secretar de Stat pentru planul economic, Körner și Bodenschatz sunt cei doi principali colaboratori ai lui Göring, dar deși în subordine, Wohlthat le învârtește pe toate, din umbră...

rului, Direcția Pădurilor și Vânătorilor (Forstverwaltung), Clubul Aviatorilor, nu mai știu câte ale administrației, formează împreună cu „Preussen-Haus“ o adevărată cetate în jurul vilei lui Göring, cetate în care oamenii din afară pot pătrunde cu greu și zgomotele deloc. La toate porțile și la ușile care dau pe curtea interioară și pe peticul de grădină rămas, plante negre și nemișcate din batalioanele S.S.-ului berlinez...

Ajuns la vila lui Göring și introdus într-o antecameră și apoi într-un salon mare decorat cu tapițerii de Flandra, am fost primit de 5–6 ofițeri de ordonanță, care băteau din pinteni și se prezentau unul după altul...

Pe pereții salonului am recunoscut două splendide tablouri, două nuduri de Cranach pe care le văzusem pe timpuri în muzeul Kaiser-Friedrich... Am așteptat câteva minute în tovărășia lui Körner, a lui Wohlthat și a celor 6 aghiotanți — apoi un al 7-lea aghiotant a venit să mă vestească „că Excelența Sa mă aștepta!“ Mi-am adus aminte de căpitanul răpănos din 1932, de la Roma¹, și nu-mi venea să cred în realitatea celor ce vedeam. Surprinderea mea a fost și mai mare când am dat cu ochii de Göring, de acel Göring pe care la Roma nimeni nu-l băga în seamă... Cu părul vopsit în „Auburn“ și sulemenit ca o cocotă, îmbrăcat într-o tunică de *flanelă* albă, cu galoane de aur la mânecă, cu eghilete de aur pe umeri, cu 2–3 comandorii la gât, cu câteva „plăci“ pe piept, îmi aducea aminte de „Treumannn în Lustige Witve“. Sala în care m-a primit, lungă și destul de largă, decorată cu gust, cu tapițerii și ea pe ziduri și cu un birou în fund — singura mobilă, cu cele 3 fatidice foteluri anexate — era o palidă imitație a istoricelor încăperi din Palazzo Venezia și din Palazzo Chigi la Roma, în care mă primise Ducele și Grandi. Dar vorba românului, departe griva de iepure. Afabil, voios și optimist, dl Generalfeldmarschall al nazismului a venit în întâmpinarea mea și îndată ce ne-am așezat, am intrat în vorbă mărturisindu-i, întâi că nu aveam nici o misiune oficială pe lângă dânsul (deși Regele știa de vizita mea) și al doilea că așa numai oficioasă cum era, vizita mea mai era și întârziată fiindcă *întâlnirea* despre care venisem să vorbesc cu dânsul pe baza scrisorii lui Wohlthat, era deja fixată, spre marea mea mulțumire de altminteri.

La aceste cuvinte ale mele, Göring a părut cam jenat, și mi-a mărturisit la rândul său că deși totul *păruse* aranjat, primise în cursul zilei știri contradictorii de la Paris, („știri de presă, ce e drept“, s-a grăbit să

¹ Căpitanul Göring, pe atunci deja mâna dreaptă a lui Hitler, fusese invitat la „Congvegno Volta“, ca reprezentant al Partidului Naționalist Socialist German, împreună cu Rosenberg.

adauge) și că nu mai era sigur de nimic; *se întreba dacă nu cumva Regele nu ar fi în stare să nu se mai oprească în Germania*. E o chestiune pe care mi-o pusesem și eu, de când aflasem despre invitația lui Hitler... Mă temeam că Hohenzollernul vanitos să nu vrea să fie pus la rând cu Schuschnigg, cu Horthy și cu Regele Boris gata la toate umilințele. Ca să nu las lucrurile să se strice, în eventualitatea unei schimbări în hotărârile Regelui, am afirmat lui Göring cu tărie dorința sinceră a Suveranului meu de a se întâlni cu conducătorii politici ai Germaniei (ca să nu pronunț numele lui Hitler) — *altfel n-aș sta în acel moment în fața lui* — dar că totuși s-ar putea întâmpla (în necunoștință de cauză trebuia să prevăd toate posibilitățile), s-ar putea întâmpla ca Regele care e și prim-ministru, și ministru la toate resorturile, să fie rechemat de urgență la București și să se vadă silit să renunțe pentru moment la întâlnirile fixate. „Spun aceste lucruri — am încheiat — ca să vă dați seama că nu din voința sa, dacă s-ar întâmpla, nu v-ați putea întâlni acum cu Majestatea Sa. Dar eu sunt convins că știrile care le aveți nu sunt exacte, și că Regele se va opri în Germania“. Ce era să-i spun? I-am spus și eu ce am putut ca să-l liniștesc. Și îndată ce l-am văzut mai liniștit, l-am întrebat dacă, *în cazul imposibil dar posibil*, în care Regele nu s-ar opri la Sigmaringen, ar fi el, Göring, dispus să vină în România, poftit de pildă la o vânătoare regală. Mareșalul a stat puțin pe gânduri, apoi mi-a răspuns. „Da“. Am răsufolat!

Am intrat apoi în discuție politică. M-a întrebat ce rost avea călătoria Regelui la Londra și dacă România urmărea printr-însa un scop precis. Nu ca să-l împac, dar fiindcă așa era convingerea mea, i-am spus că călătoria Regelui la Londra a fost o călătorie de prestigiu, de prestigiu pentru Rege și de prestigiu pentru țară, și că din acest punct de vedere reușise de minune. Regele a fost primit la Londra cum nu a mai fost primit de mult un Suveran. Göring s-a amuzat foarte mult asupra amănuntelor pe care i le-am dat, cu privire la anglomania familiilor dominante. La Prinții noștri se mai explică, căci doar mama lor a fost englezoaică, dar la alții mai puțin, cum erau de pildă Prinții familiei grecești și Marii Duci ruși, care toți nu vorbesc între ei și nu-și scriu decât în englezește. Împăratul Wilhelm și Nicky al II-lea, Țarul, nu-și scriau oare tot pe englezește? „Da, da — m-a întrerupt Göring pe gânduri și măi impresionat decât ar fi fost îndreptățit să fie — acum pricep eu multe. Acum pricep de ce Prințul de Hessa și soția lui fata Regelui Italiei, vorbesc înaintea mea englezește. Și cealaltă fată a Regelui Italiei tot așa...“

Parcă-i căzuse o piatră de pe piept. Foarte ahtiat de frecventări prin ciare, își închipuise probabil până atunci că odraslele dinastice vorbeau englezește în fața lui, ca să nu le priceapă, el mitocanul!

De la călătoria la Londra am trecut la raporturile dintre Germania și România și am fost de acord — eu vorbind în numele meu personal și subliniind faptul — că atât raporturile politice cât și cele economice dintre cele două țări trebuiau să reîntre în *normal*, înțelegând normal atât pentru România cât și pentru Germania, „*cea mai desăvârșită înțelegere*“.

Göring mi-a făcut atunci următoarele declarații pe care le reproduc aproape cuvânt cu cuvânt:

„*Germania e gata să garanteze României granițele sale. Nu numai înspre Rusia, dar și înspre Ungaria. Noi n-avem nimic, nici o legătură cu Ungaria. N-avem nici un interes să întărim Ungaria. Teritoriile pe care i le-am dat în Cehoslovacia, i le-am dat ca să satisfacem amorul propriu al lui Mussolini amărât de succesele Führerului. Dacă n-ar fi fost Italia, i-am fi dat Ungariei mult, mult mai puțin. În tot cazul i-am dat mult mai puțin decât a cerut. Cehoslovacia trebuie considerată de acum înainte ca un «Dominion» german¹ și avem tot interesul să-i păstrăm integritatea noilor sale granițe... Vom construi imediat o autostradă de-a lungul Cehoslovaciei, de la Vest la Est, ca să putem ajunge mai repede la dvs (!!!) Vă propunem garantarea granițelor dvs., și nu vă cerem în schimb să veniți în ajutorul nostru. Nu vă cerem nici să părăsiți alianțele dvs actuale. Suntem foarte mulțumiți că sunteți aliați cu Polonia și cu Iugoslavia; n-avem nimic de obiectat la prietenia dvs cu Franța și cu Anglia — sunt țări de care voim să ne apropiem și noi. Nu vă cerem decât două lucruri: o declarație de prietenie, care să ne asigure că nu ne veți ataca — și o convenție economică pe baza unui plan de mai mulți ani...*“

Declarații privitoare la garanția graniței noastre dinspre Rusia mai făcuseră și Hitler și Göring în anii din urmă, și fără să ceară angajamente politice prea precise din partea noastră. Cred însă că pentru prima dată, un exponent oficial al Germaniei propunea unui om de Stat român și garanția graniței dinspre Ungaria, și lucru neașteptat, fără să ceară în schimb ruperea legăturilor noastre actuale cu Franța și cu Anglia. A fost pentru mine un moment de adâncă emoție. De la evenimentele din septembrie îmi dădusem seama că față de Rusia nu mai

¹ Pe când mă aflu la Berlin, se trata germanizarea marilor întreprinderi metalurgice Witkowitz, rămase pe teritoriul ceh. Nici Skoda nu va scăpa de controlul german...

puteam conta pe alianțele noastre (afară de Polonia) și mă gândeam cu groază la posibilitatea unui atac de peste Nistru...

N-aveam calitate nici împuternicire să-i sar lui Göring de gât și să-l sărut. M-am mulțumit să iau act de declarațiile sale și să-mi exprim încrederea într-o repede înțelegere, pe aceste baze, între țara mea și Germania. Gândul meu a sărit imediat la vizita Regelui; numai de n-ar face-o boacăna, și ca să evite invitația lui Hitler de n-ar „arde politețea“ și lui Göring! Ce bine am făcut că am persistat în misiunea mea perimată, căci pe de o parte cred că am pregătit terenul pentru repararea unei eventuale carențe a Regelui, iar pe de alta voi putea transmite la București propuneri într-adevăr senzaționale. În tot cazul, de la război, a fost pentru mine cea mai emoționantă clipă, clipa în care mi-am dat seama că nu mai eram singuri, *că puteam* cel puțin să nu mai fim singuri în fața rușilor odioși!

Ce putea să mai aibă importanță după asemenea declarații pentru un român pârlit ca mine? Am continuat să vorbim, de politețe, despre una și despre alta. Despre inutilitatea tratatelor care nu se suprapun intereselor vitale ale fiecăreia din țările semnatare (Tripla Alianță în 1914, convențiile franco-cehoslovace în septembrie 1938), ajungând la concluzia că o comunitate de interese face mai mult decât zece tratate sau pacte. Despre Franța și despre Anglia: „Francezii îmi sunt grozav de simpatici — îmi spunea Göring — și grozav aș vrea să ne înțelegem eu ei. Francezii nu sunt latini, sunt germani. Vechii franci n-au primit decât o cultură latină, sângele a rămas tot german... Care e principala însușire a germanului? E bun soldat. Aceeași însușire e și a francezului. De ce nu s-ar înțelege germanii și francezii? Ar fi pacea perpetuă în Europa, căci cine ar îndrăzni să ne mai atace, dacă nu ne-am ataca noi între noi?“ Față de Anglia am constatat sentimente mai reci. Despre Italia nu mi-a spus nimic... Conversația noastră a ținut în totul mai bine de un ceas și ducându-mă de mână până la ușă, Göring mi-a repetat: „Ar fi păcat dacă Regele nu s-ar opri în Germania... în tot cazul, sper că noi doi ne vom revedea în curând...“

Körner și Wohlthat așteptaseră cu Cecropide în salonul de alături. M-au condus cu același ceremonial până la ieșirea din „Preussenhaus“.

Cei doi nemți, care știau cât de prețioase erau minutele lui Göring, se mirau de durata întrevederii noastre și am simțit că m-am urcat cu o sută de trepte în stîmă lor!!!

La hotel mi-am dat drumul gândurilor și pe firul lor am urcat și am coborât tot drumul pe care-l străbătusem de la război încoace. Mi-am

adus aminte de ziua armistițiului în noiembrie 1918, la Iași — de România întregită, de intrarea trupelor aliate în București, de Germania prăbușită, de Franța slăvită și ridicată în nori, de atotputernicia Aliatilor, de umilinta și smerenia nemților care veneau să se milogească la București pentru câte o mică îndulcire în executarea reparațiilor... Mi-am adus aminte de anii în care un cuvânt de simpatie pentru Germania era considerat ca o crimă, și în care nu vorbeam Franței decât în genunchi și în extaz... Mi-am adus aminte de cearta mea cu Vintilă Brătianu în 1929, fiindcă promisem să prezidez Societatea Bancară Română, întemeiată de Dresdner Bank, de călătoriile mele la Berlin pe care trebuia aproape să le ascund, de indignarea pe care o provoca la noi orice tranzație, fie și numai comercială, cu Germania.

Apoi, succesiv, de toate deziluziile noastre, de toate falimentele învingătorilor, de scăderea continuă a prestigiului și a influenței Franței, de ridicarea paralelă a Imperiului German, până la înfrângerea Aliatilor din septembrie trecut și la abandonarea întregului patrimoniu politic dobândit cu atâtea jertfe, cu atâtea sânge, cu atâtea trudă...

Învinsul din 1918 se ridica acum în fața noastră ca arbitru al Europei și învingătorii de odinioară ne împingeau în brațele sale și noi ne bucuram ca de o binefacere a lui Dumnezeu, că binevoia să ne ia sub aripa sa protectoare...

Am închis ochii și am trăit câteva clipe de viață cerebrală intensă. Cred că niciodată omenirea n-a cunoscut o epocă mai interesantă și mai surprinzătoare în evoluția ei ca cea prin care trecem de la 1914 încoace. Nu știu cum și prin ce legătură mi-a apărut deodată înaintea ochilor silueta palatului Societății Națiunilor și mutra lui Titulescu, și m-a apucat râsul, un râs nervos și prost...

După ce mi-am venit în fire, am telefonat lui Djuvara. Știam că o să afle despre întredederea mea cu Göring și nu voiam să o afle prin alții. I-am spus că pentru rezolvarea chestiunilor care mă chemaseră la Berlin (afacerile Bancarei), Wohlthat mă dusese la arbitrajul lui Göring. Că după ce terminasem capitolul „afaceri” abordasem cu feldmareșalul și capitolul politicii, că-mi spusese și mie cam ce spusese lui Brătianu, dar că mi se arătase îngrijorat asupra întâlnirii de la Sigmaringen sau de la Umkirchen¹, căci nu se fixase încă definitiv locul. Djuvara bănuia probabil ceva cu privire la prezența mea la Berlin, dar discret și bine crescut, s-a prefăcut că crede în „afacerile Bancarei”.

¹ Un alt castel al Hohenzollernilor, lângă Freiburg, în Baden.

Mi-a adus însă la cunoștință că și dânsul era îngrijorat asupra soartei întâlnirii, că-i telefonase Prințul de Hohenzollern foarte alarmat, și că dânsul, Djuvara, îl sfătuisese să trimită pe mareșalul Curtții sale la Paris să pună lucrurile la punct. Nu știu dacă Göring a alarmat pe Prințul de Hohenzollern, sau dacă Prințul a alarmat pe Göring, dar fapt era că erau alarmați amândoi, că se alarmase și Djuvara și că începeam să fiu ultra-alarmat și eu. Îmi dam seama că toată încurcătura o făcuse invitația lui Hitler...

Djuvara a lăsat telefonul și a venit la mine. Am redactat amândoi o telegramă lui Urdăreanu, pe care a semnat-o el, concepută în termenii următori, ca să mai împingem și noi la car: „Vă rog a transmite Majestății Sale că Argetoianu a văzut pe Göring și că ar fi cât se poate de regretabil dacă întâlnirea n-ar mai avea loc“.

Și am socotit rolul meu la Berlin terminat. Vineri seara, atmosfera era deprimată în cercurile lui Göring, se credea că întâlnirea era ratată, și oamenii erau foarte supărați, ceea ce dovedea *câtă nevoie avea Germania de România pe terenul economic*. Eu, ce am avut de făcut și ce puteam face, făcusem.

Am mai stat și a doua zi, sâmbătă, la Berlin și n-am plecat decât seara la Viena. Sâmbătă la ora 12 am mai avut o întâlnire cu Wohlthat; îi revenise curajul și se înveselise. Sosiseră într-adevăr știri, prin canalul Hohenzollern, că alarma fusese provocată prin zvonuri tendențioase răspândite de presa antigermană, că Regele care-sosise la Paris confirmase programul său inițial. Despre vizita la Hitler încă nimic, dar era probabilă. De vreme ce se oprea în Germania, cum ar fi putut Regele, *care voia să se înțeleagă*, să jignească pe atotputernicul Conducător al Reichului?

Și Djuvara mi-a confirmat, la dejunul la care l-am poftit, că totul se aplanase și că întâlnirea cu Göring va avea loc, după cum se fixase în ziua de 22 noiembrie.

Am părăsit sâmbătă seara Berlinul, am petrecut o noapte în Mitropa, am luat duminică un dejun la Viena, cu M. Mitilineu¹, la dra Husaren, m-am imbarcat la ora 3 în Orient Express — și ieri la amiază m-am înapoiat în casa mea.

Ziarele de aseară, anunțând plecarea Regelui din Paris, au vestit totdeodată că M. Sa se va opri la Sigmaringen... M-am liniștit de tot.

¹ Fiul lui Iancu Mitilineu, consul general la Viena de la Anschluss.

23 noiembrie. Blumenfeld a venit să-mi facă raportul celor întâmplate în lipsa mea și să-mi aducă „ultimele știri“.

Lucru mare nu s-a întâmplat de când am părăsit țara, mai mult fleacuri. Pare însă că propaganda gardistă se întinde din ce în ce la țară și că „domnii“ din fostele partide politice se agită tot mai mult — nemulțumirea generală fiind un mediu prielnic de atac împotriva *regimului de dictatură*.

Mișcarea Gardistă s-a manifestat în ultima vreme mai ales prin violențe antisemite. La Cernăuți și în Bucovina s-a pus foc la mai multe fabrici ovreiești. Vreo sută de studenți și de militanți gardiști (dintre aceștia o bună parte huiduise pe Victor Iamandi, când cu discursul „epocal“) au fost condamnați la câte 2–3 ani închisoare. La Cluj a fost scandal și bătaie la Universitate, la Reșița s-a încercat să se incendieze o sinagogă (fără să se izbutească).

După Blumenfeld (sursă Ghelmegeanu), Saunders–Gafencu va fi numit ministru plin al propagandei și Titeanu exoflisit. La Paris se vorbea de numirea lui Gafencu la Externe și dacă Göring a vorbit despre Comnen cu Regele cum a vorbit cu mine, apoi soarta actualului nostru Talleyrand e pecetluită.

Tot Blumenfeld mi-a mai povestit:

1) Că la național-țărăniști e ceartă mare între Maniu care vrea să înceapă o campanie pentru eliberarea din pușcărie a gardiștilor, „acest tineret merituos“ — și Mihalache cu ai lui care consideră „acest tineret merituos“ ca un vrăjmaș de moarte și nu vrea să audă de așa ceva. Cearta e în continuare...

2) Că Regele înainte de a pleca ar fi avut o serioasă conversație (!!!) cu Iamandi (chiar acesta ar fi povestit lucrul lui Blumenfeld) în care i-a cerut ca dânsul, împreună cu Călinescu, cu Ghelmegeanu și să nu uite și pe Argetoianu (ha! ha!!! *Risum teneatis!*) să formeze cât mai grabnic partidul unic (Blumenfeld îmi adăuga: „voi fi vizitat forte curând în acest scop“) care să înlocuiască vechile partide și să țină piept la sate Grăzii de Fier.

3) Că Mitiță Constantinescu este virtualmente căzut — toată stagnarea comercială și paguba de peste 2 miliarde suferită de agricultura și care stânjenește atât încasările fiscale, punându-i-se în sarcină. (Spune Blumenfeld!).

4) Că Gheorghe Brătianu va fi numit ministru la Berlin (mi-a mai spus-o și Grigorcea la Londra), Regele voind să facă apropierea cu Germania în colaborare *cu un Brătianu* și chiar cu fiul aceluia care se înfeu-

dase în trecut Franței... O șmecherie cu totul în spiritul Regelui și deci foarte posibilă...

Răzbunarea ovreilor:

La Guardia, guvernatorul New York-ului și ovrei sadea, a pus sergenți de oraș și agenți de poliție israeliți să păzească Consulatul General German! Nemții au turbat și au protestat!

24 noiembrie. Se împlinesc azi 10¹ ani de la moartea lui Ionel Brătianu. Cum trece vremea și cum se uită toate! În ce emoție am trăit ziua aceea în care Istoria României a făcut o atât de mare cotitură... Dacă nu murea Brătianu, nu venea Regele Carol!

Duminică 27 noiembrie se dezvăluie [dezvelește] statuia lui, cioplită de Mestrovici.

Ziarele anunță *în fine* pentru ziua de ieri vizita Regelui la Hitler! Regele va dejuna la Obersalzberg. Nici un alt comentariu, cel puțin în presa noastră, nici despre întvederea cu Göring, nici despre cea cu Hitler.

Ziarele străine, pe cât putem afla aci, au început în schimb să comenteze oprirea Regelui în Germania. În general, presa de pretutindeni e favorabilă. Ce să-i faci, e norocos Popescu și momentul prielnic! E și norocul o însușire indispensabilă pentru un Suveran!

L'Ordre al jidanului Buré laudă pe Rege „pentru că a știut să-și păstreze libertatea de acțiune (sic)! În gura sau sub pana unui francez, e o apreciere pe atât de minunată pe cât de neașteptată!

Tribuna italiană laudă pe Rege fiindcă știe să păstreze echilibrul în politica românească, între Statele totalitare și cele democratice.

Mai toate ziarele cehoslovace în fine îl laudă fiindcă se apropie de Germania... Pățania lui Beneș e încă proaspătă!

25 noiembrie. Regele, care a petrecut ziua de ieri cu Hitler, a plecat seara la Dresda, unde va face o vizită lui văru-său, Prințul Ernest de Saxa (de unde a mai ieșit și asta?). De la Dresda va merge la Zürich să-și vadă surioara operată (Marioara) și nu va sosi la București decât luni 28 noiembrie la amiază. Toate aceste deplasări au fost combinate — evident — în ultimul moment ca să *înece* vizita lui Hitler și să-i scadă cel puțin importanța protocolară. Meschin!. Dar mai bine așa decât să o

¹ Eroare: 11 ani!

fi evitat, cum ne era frică la Berlin. Natural, despre convorbirile diplomatice din Germania nu se știe nimic. Dar sunt liniștit, căci le ghicesc și spiritul și sensul...

26 noiembrie. Mare e Dumnezeu! Am ajuns să citesc în *Universul* un editorial de laude și de gratitudine la adresa Germaniei (conjunctura, conjunctura prielnică!). Articolul e motivat de *avertismentul sever* pe care Germania l-a dat Ungariei cu privire la agitația pe care o întreține în chestiunea Rusiei Subcarpatine. Germania a făcut într-adevăr demersuri serioase la Budapesta și la Varșovia prin care reamintește ungarurilor și polonezilor că *argumentele etnice* sunt azi singure valabile, că cele istorice sunt perimate și că ceea ce a fost acum 1 000 de ani nu poate determina pozițiile actuale ale diferitelor țări! Acest demers e o nouă confirmare a celor ce mi-a spus Göring la Berlin, acum opt zile... Dar cum rămâne cu *Universul* și cu franțuzul Stelian?

În Ungaria lucrurile s-au încurcat rău de altminteri. Prin încorporarea țărânimii *împroprietărite* din Slovacia s-a deșteptat și apetitul țărânimii din vechea Ungarie și mai ales al șmecherilor gata să profite de nevoile altora. Reforma agrară, atâta vreme amânată de magnații latifundiarilor din jurul lui Horty s-a ridicat acum pe planul întâi al actualității. Oricât ar fi fost de umflată în ultimele săptămâni gogorița revizionismului, ea n-a izbutit să întoarcă opinia publică de la reforma agrară.

Nici acțiunea iredentistă în Rusia Subcarpatină, cu mobilizarea consecventă n-a izbutit. Cu atât mai mult cu cât această acțiune a trebuit să fie oprită pe loc după energica intervenție a Germaniei, urmată de intervenții identice ale Italiei și ale Franței. Dimensiunea Cabinetului Imredy nu rezolvă criza, căci ea este adâncă, și trece de temeliile unui Minister. Întreg regimul oligarhiei ungurești e în joc și lupta va fi aprigă.

Magnații revizioniști vor plăti scump satisfacția de a fi rupt o bucată din trupul Cehoslovaciei. Lașitatea nu e întotdeauna răsplătită.

Germania, Italia și Japonia au celebrat cu solemnitate aniversarea de 2 ani de la încheierea convenției anticomuniste. Probabil ca să-și aducă aminte lumea de ea, căci altfel, până acum nu s-a pus în evidență.

Papa a trecut printr-o nouă criză de cord și era să moară. Pare că a învins și de data asta. Suferă însă de o altă boală pe care nu o va învinge: a împlinit 81 de ani!

Alegerea pentru rectoratul Universității București a dat loc unei manifestații a profesorilor împotriva regimului. Într-adevăr, candidatul Guvernului, pe față, a fost Ghiță Mironescu. Cu toate acestea n-a obținut decât 18 voturi, pe când Stoicescu a obținut 82 și Rădulescu Motru alte câteva. Cum Guvernul poate numi pe unul din cei trei candidați care au avut mai multe voturi, va numi desigur pe Mironescu, dar palma a încasat-o. Rămâne de văzut dacă prudentul moș Ghiță va primi să guverneze Universitatea împotriva mării majorități a profesorilor. Pentru Mironescu s-a milogit și Iorga, pe la alegători. Poate că și asta l-a curățat.

27 noiembrie. Franța a ridicat Legația ei din București la rangul de Ambasadă. Ziarele democratice ridică osanale Regelui, care a obținut *această mare victorie*, la Paris. Cred că a obținut-o mai iute prin oprirea sa în Germania: francezilor le-a fost frică să nu o ia înainte nemții... În tot cazul, e evident că am ajuns la preț. O probă mai mult că străinii nu ne cunosc...

Cehii, slovacii și rutenii s-au pus de acord pentru președinția Republicii, după refuzul lui Chwalkowski, asupra persoanei lui Hacha (după atâta restriște trebuia și ceva veselie), președintele nu mai știe cărei Curți Supreme. Alegerea va avea loc miercuri, 30 noiembrie.

O nouă furtună a devastat coastele atlantice ale Statelor Unite și ale Angliei. Pagube mari și peste 100 de victime omenești. Să fim mulțumiți, că cel puțin până acum, Dumnezeu ne-a ferit de asemenea catastrofe. Ne-a dat în schimb pe Mitiță Constantinescu și pe Victor Iamandi...

În Franța e încordare mare pe urma decretelor-legi Reynaud. Socialiștii ca și comuniștii s-au declarat categoric împotriva decretelor și a Guvernului. După grevele parțiale care au izbucnit în mai toate regiunile industriale se anunță pentru miercuri 30 noiembrie o grevă generală demonstrativă. Guvernul pretinde că va sili pe muncitori să reintre în ordine și că mișcărilor greviste va face față, de va fi nevoie, cu forța armată. Blum, care între 4 ochi e om de înțelegere, aruncă public untdelemn pe foc și *conjură printr-o scrisoare deschisă pe Daladier să nu persiste în politica de învrăjbit și să nu aprindă în țară un incendiu care nimeni nu l-ar mai putea stinge!!* Cheia situației e în mâna republicanilor moderați care singuri pot da o majoritate Guvernului lipsit de voturile socialiste și comuniste.

Cercurile înaltei industrii și ale băncilor sunt optimiste, dacă putem să ne încredem în Champin și în colegii lui din misiunea franceză, deocamdată în mijlocul nostru.

Ceea ce s-a întâmplat cu promulgarea noului Cod de Comerț, desăvârșită după plecarea Regelui, sau în momentul plecării sale, întrece toate și zugrăvește bine regimul sub care trăim. Noul Cod de Comerț a fost într-adevăr promulgat fără ca să știe nimeni, ca să zic așa. N-a fost consultat Consiliul Superior Economic, n-au fost consultate Camerele de Comerț sau Uniunea lor, n-a fost consultată nici una din părțile interesate. Dar culmea e că n-a fost consultat nici măcar Ministerul sau ministrul de Comerț, în speță Ministerul și ministrul Economiei Naționale! N-a fost consultat nici chiar Consiliul de Miniștri! Bețivul de la Bolta Rece a supus Regelui decretul de promulgare în momentul plecării și Regele *crezând că toate formele au fost îndeplinite*, l-a semnat. Când l-a văzut în *Monitor*, Smintiță Constantinescu era să innebunească. A alergat la Victor Iamandi urlând și amenințând cu demisia. Mirat, Iamandi a întâmpinat *că nici el nu cunoștea noul Cod (!!!)*, că-l primise de la Consiliul Legislativ și că crezând că toate consultările, observațiile și corectările fuseseră făcute de mult, pregătise decretul de promulgare!!! Luându-se informații la Consiliul Legislativ s-a aflat că nici acesta nu trecuse Codul prin plenul său, și că *noul text era opera unui referent al cărui nume îmi scapă!!!* Țin aceste amănunte de la însuși Mițiță Constantinescu! Codul e imposibil; o sumă de texte se bat în cap — altele sunt pur și simplu revoluționare. Ceea ce a înfuriat mai rău pe Mițiță e că în noul Cod a fost reintrodus Concordatul preventiv pe care el îl abrogase acum 3 luni printr-o lege specială! Noroc că decretul de promulgare prevede aplicarea Codului abia pentru 1 mai 1939. Până atunci va mai curge multă apă în albia Guvernului și multe vor mai putea fi spălate!

28 noiembrie. Guvernul, care vrea să numească rector pe Mironescu, a interzis publicarea voturilor de la Universitate. În schimb a dat informația că „Universitatea a prezentat pentru rectorat o listă de trei candidați“, și i-a citit în ordinea următoare: Mironescu, Rădulescu Motru, Stoicescu!!! Ca și cum Mironescu ar fi ieșit cel dintâi și Stoicescu ultimul, pe când în realitate a fost tocmai contrariul!

Ieri-dimineață a fost dezvăluită [dezvelită] statuia lui Ionel Brătianu. Operă formidabilă a sculptorului croat Mestrovici, statuia înfățișea-

ză un Ionel Brătianu „ad usum“ generațiilor viitoare: un om cioplit dintr-o bucată, hotărât și predestinat de soartă pentru înfăptuirea marilor năzuințe ale unui neam... În realitate Ionel Brătianu n-a avut înfățișarea unei firi hotărâte și puternice, fiindcă nu era nici hotărât nici tare de îngeri. În realitate el a fost numai șovăială și finețe, și n-a avut nimic comun cu forțele elementare ale naturii. Nu e nimic; monumentul e frumos și un popor trebuie să-și creeze legende...

Se strânsese acolo toată lumea liberală; n-au mai rămas mulți. Ce ar fi fost această serbare acum un an sau doi! Dar n-a vrut Tătărescu... În afară de liberali, mai era și multă lume din „elită“ socială și intelectuală a țării. Coconet răzvrătit, mult. Era și Maniu. Nu era Iorga, supărat pe Lapedatu (președintele Comitetului de inițiativă), care nu mai știu ce i-a făcut la Academie... E atât de supărat încât nu s-a răcorit nici cu scrisoarea pe care a scris-o Elizei Brătianu și mai urla și azi la sosirea Regelui.... „Ei dhrrraghă, e un inthrrrigant și un rhrău crescut...“.

Discursuri lungi — prea lungi — și banale — prea banale. A vorbit Patriarhul prin gura lui Sisești (Prea Sfântul, răcit n-a putut să vină, și i-a citit discursul prepusul la Domenii), Al. Lapedatu, doctorul Angelescu — o peltea ce nu se mai sfârșea. Prilej pentru fostul ministru al dezastrelui școlar să-și apere opera. A încheiat cu câteva cuvinte Dombrowski, generalul primar, singurul care a vorbit bine fiindcă a vorbit scurt.

Ultima zvârcolire a Brătienismului... Ziarele, azi-dimineață, n-au avut voie să dea decât rezumate palide ale cuvântărilor, lăsând la o parte tot ce era preamărire exagerată a Partidului Liberal și a dinastiei Brătianu. Aceasta era reprezentată la fața locului prin toți liberalii, uscați sau cruzi, răsăriți în jurul tulpinelor ce înfipseseră la un moment dat rădăcini adânci în pământul românesc.

Istoria își deapănă firul atât de repede în vremurile noastre, încât eu, care am trăit toate câte le auzeam înșirate, aveam impresia că ascult cronică unor veacuri îndepărtate și uitate... Parcă s-au dus Brătienii și „ghetoul“ politic în care trăiau, de mai bine de două sute de ani!

Dumnezeu ne-a miluit cu o vreme relativ prielnică: n-a plouat și n-a fost prea frig, așa încât am scăpat cu toții de boală și de moarte...

Sfătuisem pe Eliza Brătianu să nu facă nici un discurs. Toată lumea știa cine a fost Ionel Brătianu și ce a făcut. *Tăcerea ar fi fost mult mai elocventă*: o slujbă religioasă și atâta tot. Eliza, încântată de această propunere a primit — dar nu a vrut Comitetul. Puteau idiții să renunțe la cuvânt?

Regele a sosit azi la ora 12 1/2. Sau cel puțin trebuia să sosească la acea oră, căci în realitate a sosit cu 40 minute întârziere. S-a desfășurat un alai ridicol și de astă dată, ca și cum s-ar fi înapoiat Mihai Viteazul de la Călugăreni... La gara Mogoșoaia, Consilierii Regali (suntem doar plătiți ca să facem înmormântările, parastasele și găurile!), Guvernul, corpul diplomatic, corpurile constituite, generalii etc. etc. toți în mare ținută — uniformă sau frac cu decorații. Numai Jean Th. Florescu era în jachetă și se scuza: „Ai fost poftit?“, l-a întrebat Tătărescu. „Nu“, a răspuns artistul (nici un fost ministru nu fusese poftit) — iar eu am replicat: „Vezi Florescu, noi am fost aduși, de aia suntem în frac. Tu ai venit, ai fi putut veni și în cămașă!“ Iorga prezent, a vorbit tot timpul, ca o moară stricată și se văita la toată lumea de nenoririle sale: începe o cataractă (vai, ce se vor face tipografii!) și Catinca e serios bolnavă, și nimeni („nimeni“ e Regele!) nu mai ține seamă de părerea lui. Organizația (!) învățământului întocmită de dânsul a fost făcută harța-parța; pe această temă, pe ruinele trecutului a plâns mult cu d-rul Angelescu, într-un colț. Ambii „mari oameni ai Școlii!“ (!!) se consolau unul pe altul! Într-un alt colț, se certau generalul Paul Teodorescu cu Mitiță Constantinescu ca la ușa cortului — un scandal a fost cât pe aci să izbucnească!

Până la gara Mogoșoaia erau înșirate toate școlile din București; rebegiți de frig, copiii băteau talpa și-și suflau mucii. Profesorii drăcuiau — entuziasmul domnea! Și ce dezordine la întoarcere! Abia am putut răzbi prin Șoseaua Kisselef; n-am ajuns acasă decât după ora 2.

Regele părea obosit și plictisit. Îl plictisește probabil tot ce a auzit că se petrece în țară (se obișnuise cu succesele în străinătate!) mai ales ultimul incident de la Timișoara, pe care noi nu l-am aflat decât azi la gară: o grenadă a fost aruncată în teatrul din acel oraș — sunt vreo 7 morți și vreo 30 de răniți... Călinescu ieșise înaintea Regelui la Brașov să-i facă raportul. De, toate greșelile se plătesc, și în politica internă, Majestatea Sa face numai greșeli...

Valul de nemulțumire crește în continuu, violențele au început; Garda amenință cu omoruri (Garda, sau Siguranța?); Maniu se agită și *cristalizează* opoziția — Guvernul e disprețuit de toată lumea și lipsit de orice autoritate ca și de orice coeziune... Patriarhul se plimbă în papuci și toți miniștrii se ceartă. Era mai bine la Londra și la Berchtesgaden. Numai Stârcea e fericit: a mai pus mâna pe un cordon și a băut o șampanie extraordinară în Anglia...

Despre ce a vorbit Regele în Germania n-am putut afla încă, bineînțeles, nimic.

Şoneriu „retour de Paris“, la mine. La Paris s-au publicat în continuu în ilustrate, fotografiile de ale Regelui şi de ale Lupeascăi. „Regele ieşind de la Meurice“, „D-na Lupescu ieşind de la acelaşi hotel“ etc. *Paris-Soir* a împins necuviinţa până a publica un articol în care se spunea că Regele Carol a venit la Paris *ca să-şi aducă aminte de Neuilly*, că în acest scop l-a însoţit şi o *figură graţioasă*, că toată ziua se urcă flori la Meurice *care nu pot fi pentru Rege*, şi câte altele. Un ziar ilustrat *Vu* era plin de fotografii picante, deşi fusese îndopat din gros, de vreo câteva săptămâni!!! Mâna lui Luculescu vrea să cureţe pe Cesianu???

Tot Şoneriu mi-a raportat că la sosire în Paris, Chamberlain şi Halifax au fost huiduiţi de-a binelea de comunişti, aşa încât la plecarea lor s-au golit toate străzile până la gară, iar trăsurile au mers între trei şiruri de motociclişti... Situaţia la Paris e foarte încordată. Uzinele Renault la Billancourt au fost evacuate de armată care a bătut măr pe grevişti (o speranţă?) şi a tras chiar focuri de salvă, rănind pe mai mulţi... La noi, Cenzura nu lasă să treacă nimic în presă, bineînţeles.

Azi se împlinesc 20 de ani de la alipirea Bucovinei... Cine-şi mai aduce aminte de popa Dionisie cavalier de Bejan care a deschis Adunarea Naţională de la Cernăuţi, de Iancu Flondor şi de Eusebiu Popovici care au prezidat-o? Vai cum trece vremea...

28 noiembrie mai e şi aniversarea luării Plevnei... Sărbătoare mare, cu caracter mai ales militar, cât a domnit Regele Carol I, câţi am mai rămas care să ne înduioşăm la amintirea ei? Istoria ne copleşte, am mai spus-o mai sus...

Horthy a respins demisia Guvernului şi menţine pe Imredy. Va să zică luptă împotriva curentelor reformiste. Zile bune pentru noi...

Azi la sosirea Regelui, Fabricius purta noua uniformă diplomatică (negru şi argint) impusă agenţilor germani, care până acum şi de la război, apăreau la ceremonii, în frac. Thierry, noul ambasador al Franţei(?) s-a distins şi astăzi prin absenţa lui. „Mon mari n'aime pas les foules“ — cum zice drăguţa de Nadine.

Mare senzaţie: Polonia s-a împăcat cu Sovietele. Adică vorbă să fie. Beck, cu temperamentul său de curvă isterică, supărat pe nemţi fiindcă l-au lăsat cu botul pe labe în Rusia Subcarpatină s-a hotărât *să le dea o lecţie* (!). Ambasadorul polonez la Moscova a văzut pe Litvinov de mai

multe ori, toate vechile convenții, note și pacturi de neagresiune și de prietenie au fost repuse în vigoare (nu mai erau?) și Rusia, care de un an și mai bine avea un însărcinat cu afaceri la Varșovia, va numi un ambasador. Nemții trebuie să fie supărați foc; numai să nu se supere de tot și să ia polonezilor, Culoarul și Danzigul!

Împăcarea între Regele Carol și Regele George al Greciei, care s-a săvârșit la Londra, s-a făcut așa: Regele George a fost întâi la Regele Carol, oaspe oficial al Regelui Angliei — și Regele Carol i-a întors apoi vizita la Brown's Hotel. Acest schimb de vizite a fost înregistrat în ziarele engleze și franceze; lumea se întreabă de ce a fost tăiat de Cenzură în ziarele românești? Se întreabă și Collas, ministrul Greciei în București, și a cerut explicații la Ministerul de Externe.

Grigorcea (de la Londra) s-a certat cu Urdăreanu, încă înainte de a sosi Regele la Londra, prin telefon. O persoană care se afla în biroul lui Grigorcea pe când acesta telefona la București a auzit conversația care s-a terminat din partea ministrului nostru la Londra prin cuvintele: „N-am să primesc ordine de la d-ta“ și printr-o închidere bruscă a comunicației. Și întorcându-se spre persoana care asistase la incident, Grigorcea a adăugat: „N-am să ascult eu de poruncile unui ministru-lacheu!“

La Londra Urdăreanu n-a salutat pe Grigorcea și n-a vorbit cu el. Nu s-a dus la Legație decât pentru masa oferită de Rege, și n-a pus picioarele la celelalte recepții date de Grigorcea, ale cărui zile, în serviciul diplomatic român sunt astfel numărate...

30 noiembrie. Plecat alaltăieri seara la Breasta, găsesc azi-dimineață la înapoierea mea în București, atmosfera încărcată. Am notat deja că Regele, la sosirea sa, avea aerul foarte plictisit și pusesem această plictiseală în seama violențelor săvârșite în lipsa lui, la Cluj, la Alba Iulia, la Reșița, în Bucovina și sâmbătă seara la Timișoara.

Mai ales acest din urmă atentat care făcuse atâtea victime, trebuia să impresioneze adânc pe Rege. Or, chiar în ziua sosirii sale, alaltăieri, luni, orele 17, s-a mai întâmplat un atentat la Cluj, care, dacă a făcut mai puține victime, constituie prin împrejurările în care a fost îndeplinit și prin calitatea celor care l-au săvârșit, un simptom mult mai îngrijorător decât atentatele înregistrate până acum. Trei studenți au tras luni seara, la ora indicată mai sus, focuri de revolver împotriva rectorului Ștefănescu-Goangă. Rectorul a fost rănit de mai multe gloanțe, la u-

măr, la ficat, în abdomen; cu toată gravitatea rănilor pare că nenorocitul va scăpa cu viață, dar agentul de poliție care îl însoțea de câte ori ieșea pe stradă, nimierit și el, a fost ucis pe loc.

Atentatul săvârșit împotriva rectorului Ștefănescu-Goangă dovedește în ce stare de excitație și de inconștiență a ajuns tineretul românesc. Dacă atentatele din Bucovina, mai mult incendieri și devastări decât omoruri, mai pot fi puse în seama antisemitismului încurajat prin exemplele din Germania, dacă încercările din Alba Iulia, Reșița, Oradea ca și bomba de la Timișoara pot fi puse, în bună parte, în socoteala comuniștilor și a ungarilor interesați să semene anarhia în România cum au încercat să se semene în Rusia Subcarpatică — atentatul de luni de la Cluj e opera Mișcării Gardiste, căci autorii lui au fost identificați ca studenți români și legionari militanți...

Regele e în drept să se întrebe — și să întrebe — *unde a dus acțiunea de represiune preconizată și condusă de dl Armand Călinescu?* Mișcarea Gradistă se arată dacă nu mai puternică, cel puțin mai activă ca oricând, deși Zelea Codreanu și sute de frunțași ai ei zac în temniță. Pe lângă violențele care se țin lanț de mai bine de o lună, au reînceput și scrisorile de amenințare ca pe vremea bună... Ziarele reproduc în facsimile scrisorile de condamnare la moarte trimise în Cernăuți rezydentului regal Alexianu și colonelului magistrat Christescu; eu am găsit în curierul meu azi-dimineață nu mai puțin de trei scrisori: într-una mi se aducea la cunoștință că legionarii exasperați vor începe să omoare, *în alta că vor trage asupra lui Vodă*, într-a treia în fine semnată la șapirograf de Al. Cantacuzino se cere revizuirea procesului lui Codreanu [judecat] sub amenințarea lui Călinescu¹...

Pentru lămurirea atmosferei *de Sus*, trebuie adăugat la toate acestea, nemulțumirea generală și disprețul general în care e ținut Guvernul, trebuie adăugată de asemenea și cutezanța celorlalte partide politice care tulbură opinia publică fie prin amenințări și șantaj ca național-tărăniștii cu Maniu în frunte, fie prin intrigi și minciuni ca liberalii, mai ales cei din ramura Tătărescu. Pe aceștia, aduși ca să asiste la inaugurarea statuii lui Brătianu, Tătărescu i-a întrunit la un ceai și le-a spus că toți trebuie să se strângă în jurul Regelui, dar să fie gata să ia cât de curând răspunderea guvernării, *căci el care știe tot și e ținut la curent cu tot*, poate să-i încredințeze *că nu va trece mult și vor fi iarăși la putere (!!!)* Și a încheiat cu cuvintele: „Dragii mei colaboratori *de ieri și de mâine*,

¹ Reproducerea unei circulare mai vechi, din începutul lui octombrie, pe când Cantacuzino era încă liber.

mergeți cu încredere pe la casele voastre: nu veți avea mult de așteptat!“ Oamenii au plecat, plini de entuziasm!

Cu exasperarea Gărzii de Fier, cu șicane făcute lui Maniu, dar cu libertate de acțiune lăsată legionarilor, cu comitetele partidelor „istorice“ intacte, cu firma „Casei Național-Tărăniste“ la stradă, cu officioasele partidelor (*Viitorul, Dreptatea* etc.) neatînse nu se poate menține o dictatură întemeiată numai pe autoritatea Regelui și sabotată de o serie de miniștrii incapabili...

Sau Regele renunță și se dă învins (și în acest caz s-a terminat cu el) sau își vine în fine în fire și face ce trebuie... Din puținele informații pe care le-am putut culege în dimineața de azi (scriu la amiază), pare că Regele s-a hotărât pentru această din urmă cale... Numai de nu s-ar mulțumi numai cu brutalitatea... Ar mai trebui și *altceva*.

Numit acum câteva săptămâni la Corpul III (Chișinău), instalat acum câteva zile, generalul Antonescu a fost înlocuit ieri în înaltul său comandament. Comunicatul prin care se aduce la cunoștință această măsură spune „că generalul s-a dedat la acte politice incompatibile cu comandamentul său“. Această măsură pare a dovedi că Regele s-a hotărât „să întoarcă foaia“...

Citta Davila îmi trimite în plic, bătut la mașină, copia unei scrisori adresată lui Grigorcea la Londra cu prilejul vizitei Regelui... O serie de năzbâtii din care reiese că Germania vrea să ne trateze ca pe Cehoslovacia, să ne răstoarne granițele (!!), să ne distrugă. Titulescu reiese om mare, rușii filantropi și filoromâni, Regele Carol un imbecil și el, Davila, un om de geniu! S-a urcat scroafa în copac. Probabil că bietul băiat începe o paralizie generală...

Referentul de la Consiliul Legislativ care a redactat noul Cod de Comerț se numește Gălășescu. Frumos nume, și predestinat. A lucrat Codul împreună cu Măgureanu, subsecretarul de la Președinția Consiliului, o altă lumină — din nefericire singura care luminează pe excelentul nostru Patriarh!

În lipsa mea din țară soporificele au jucat un rol mare: era să ne răpească pe Papană, aviatorul, și pe Mișu Sturdza (ginerele lui Mișu Cantacuzino). Papană, băiat bun și aviator remarcabil, dar cam secătură, după ce a ratat toate raidurile pe care le proiectase (pe cel din urmă cu

mare rușine) a venit în țară să se sinucidă. S-a urcat pe Caraiman și a înghițit cocaină, multă. A ales însă o duminică când munții erau plini de turiști așa încât a fost salvat, alegându-se numai cu otihneli și vărsături.

Mișu Sturdza, jucător și cheltuitor, găsimdu-se în fața hotărârii soției sale de a divorța, a înghițit veronal, în așa cantități încât a dormit 72 de ore. Când s-a deșteptat, nevastă-sa l-a iertat...

1 decembrie. Ieri, pe când însemnam în aceste foi nedumerirea mea asupra drumului pe care-l va alege Regele, *Sus* zarul căzuse deja...

Prin Radio, la ora 1, prin ediții speciale, prin comunicări telefonice emoționante, s-a aflat că în cursul nopții dintre 29 și 30 — comunicatul spune la 5 dimineața — Corneliu Zelea Codreanu și alți 13 legionari, toți condamnați pentru asasinatul lui Duca sau al lui Stelescu, ca autori principali sau complici, au fost împușcați! Comunicatul explică că câteșipaisprezece au încercat să scape, pe când erau transportați de la Râmnicu Sărat la Jilava, sărind din *autocarul deschis* în care erau duși și căutând să fugă în pădurea Snagovului, căci drama s-ar fi săvârșit pe la kilometrul 31, pe șoseaua Ploiești-București... Comunicatul e monstruos — și tâmpit, ca mai tot ce face acest Guvern. Toată lumea și-a dat seama, până la cel mai naiv, că oamenii au fost *făcuți scăpați* și împușcați. Și atunci pentru ce atâta garnitură stupidă? Cine poate să creadă că cei 14 gardiști au fost transportați în „autocar deschis”? Și cum au încercat toți 14 să fugă deodată, și cum i-au ucis jandarmii pe toți 14, *pe ceața deasă* despre care — te întrebi de ce — vorbește comunicatul? Cum de n-a scăpat unul, de tot, sau cel mult rănit? Și dacă au fost împușcați la Snagov, pe marginea pădurii, de ce au fost înmormântați la Jilava? Jilava e un fort și o închisoare, nu un cimitir.

Ar fi fost mai cinstit și mai în interesul chiar al regimului, să se redacteze un comunicat sobru în care să se mărturisească pur și simplu, că cei 14 prizonieri încercând să fugă, au fost împușcați în virtutea articolului cutare, ale legii și al regulamentului cutare... Un regim de autoritate *nu trebuie să se scuze* pentru actele a căror răspundere și-o ia, ci dimpotrivă să caute să le justifice, dacă poate...

Dar să lăsăm comunicatul, lucru secundar, și să ne oprim un moment asupra faptului. Actul săvârșit ieri este primul act de sinistră răspundere săvârșit de regimul dictatorial inaugurat la 1 aprilie trecut. O sentință de moarte căzută asupra capului a 14 oameni e lucru grav și dureros. Desigur că dacă nu s-ar fi făcut toate greșelile care s-au făcut de șase luni încoace, nu s-ar fi ajuns la o atât de tragică extremitate.

Dar în fine, greșelile s-au comis și de ce să ne mai tânguim asupra lor. *Eram pe drumul prăbușirii în anarhie: dacă execuția de ieri va fi urmată de măsurile necesare împotrivirii agitațiilor politicienilor, dacă se vor adopta în fine criteriile de guvernare mai sănătoase, eliminându-se odată imoralitatea din guvernare și înlăturându-se atotputernicia Camarilei — atunci actul de tragică energie de ieri își va găsi justificarea oricât de crud și de sângeros ar fi fost.*

Oamenilor duioși și înduioșați li s-ar putea spune: „Nu uitați că de la război încoace trăim în plină stare revoluționară. Omenirea trece prin schimbările sociale, politice și economice cele mai covârșitoare din câte a cunoscut Istoria de la năvălirea barbarilor în Europa română. Noi nu avem «reculul» necesar ca să ne dăm seama de vremurile pe care le trăim; ele nu vor putea fi judecate decât după săvârșirea lor. A judeca evenimentele de azi după criteriile sociale și politice dinainte de război e o copilărie. Concepții cu totul noi și-au făcut drumul pe toate terenurile. Cine și-ar fi putut închipui înainte de 1914 economia dirijată, sau regimurile monetare fără acoperire, sau confiscarea bunurilor particulare ca regulă de viață normală, sau manipularea creanțelor fără nici un scrupul față de drepturile câștigate? Cine ar fi stat de vorbă, ca la München în septembrie trecut, cu un regim ce are pe conștiință asasinatele din iunie 1936? Cine ar fi încheiat pacte de prietenie cu un alt regim, ca cel Sovietic, care își ucide adversarii din trei luni în trei luni, fără altă grijă decât de a le stârpi sămânța?

Și nu uitați deasemeni, oameni duioși și înduioșați, că cele 14 victime de ieri, aveau, *toate*, mâinile pătate cu sânge... cu sângele altora a căror singură vină era de a fi adversarii lor... De ce nu s-au înduioșat oamenii duioși la moartea lui Duca, la moartea lui Stelescu, la moartea nenorociților din Teatrul de la Timișoara, la moartea agentului Gruia, la rănirea lui Ștefănescu-Goangă care abia a scăpat cu viața?“

Dacă în primăvara trecută, în loc să învingă Regele Carol, ar fi învins Zelea Codreanu, câte sute, câte mii dintre ai Regelui — nu 14 — ar fi căzut cu pieptul ciuruit de gloanțe? Cine a început cu metodele sângeroase? Ei. Luptă au vrut, luptă au găsit. Și au fost învinși. Și în război mor oamenii în ciuda oricărei echități *de ordin individual*, de ce n-ar muri și în timp de pace — dacă așa cere binele obștesc!“

Orizonturi noi se deschid țării noastre atât în politica internă cât și în cea externă. Să așteptăm, cu mai multă sau mai puțină încredere, după temperamente și mai ales după experiențele făcute...

Pe lângă comunicatul de ieri, ziarele de azi-dimineață mai publică *in extenso* o circulară a Comandamentului Jandarmeriei prin care se ordonă comandamentelor în subordine cea mai cumplită severitate în reprimarea oricăror mișcări sau manifestări menite să tulbure ordinea, *autorizându-se simpli jandarmi să facă uz de armă chiar fără somațiile legale și fără prezența organelor superioare*. Asta îmi pare ceva cam mult, date fiind moravurile noastre. Exces de severitate pe de o parte, indulgență pe de alta: ieri-seară, pe strada Episcopiei țigănușii strigau edițiile speciale „cu asasinatul lui Zelea Codreanu“!!!

Starea lui Ștefănescu-Goangă s-a ameliorat. Comunicatul de azi spune că pacientul e în afară de orice pericol.

Generalului Antonescu nu numai că s-a ridicat comanda Corpului, dar împotriva lui s-a deschis și o acțiune disciplinară și nu e exclus ca ea să fie transformată într-una penală. Circulă mai multe versiuni asupra motivelor care au determinat aceste măsuri. Se zice că generalul găsind o mulțime de legionari în închisoarea din Chișinău, culcați pe ciment și hrăniți cu o alocație de hrană zilnică de 4,80 lei — o alocație de foamete — ar fi făcut un raport la Minister, în care, stigmatizând această stare de lucruri ar fi cerut pentru deținuți o alocație de 8 lei pe zi, „alocație care se acordă la regimente câinilor polițiști“. Comparatia cu câinii a părut tendențioasă... Se mai spune că Comisarul Regal al Corpului III venind să-i ceară, conform legii, semnătura pentru darea în judecată a altor gardiști, generalul Antonescu a refuzat să iscălească.

Se pretinde în fine că a părăsit Chișinăul sâmbăta trecută, fără învoirea ministrului de Război, ca să asiste la dezvelirea statuii lui Ionel Brătianu, deși știa că ministrul de Război sosea duminică în Chișinău să-și ia rămas bun de la fostul său comandament. La cererea generalului Ciupercă de a-l adăsta la Chișinău, Antonescu ar fi răspuns: „Am jucat un rol prea însemnat în timpul războiului, la Marele Cartier, ca să nu fiu la dezvelirea monumentului lui Ion Brătianu!“ Încă unul care s-a urcat în copac! Era mai la locul lui când se urca numai pe Olga Prezan...

La dezvelirea monumentului lui Brătianu, când s-a dat cuvântul „D-lui Primar și General Dombrowski“, generalul Antonescu nu s-a jenat să spună în gura mare de l-au auzit toți cei dimprejur: „Nu e nici general, nici primar!“ Asta e cusurul lui Antonescu: îi trăncănește gura întruna!

Grigorcea, ministrul nostru la Londra, a fost pus pe neașteptate în disponibilitate. Telegrama a plecat marți. Nu am putut afla încă motivele. Să fie cearta lui cu Urdăreanu, să fie vreo nemulțumire a Regelui de ordin special, să fie — cum se zvonește mult — simpatiile sale bucovinene cu Garda de Fier? Orice ar fi, această rechemare opt zile după călătoria la Londra e o greșală. Toată lumea va spune că călătoria n-a fost un triumf, cum s-a tot repetat, și că Grigorcea a plătit cu postul său neplăceri serioase întâmpinate de Stăpânul său.

Despre călătoria Regelui în Germania am început să aflu câte ceva. Pe Rege sau pe Urdăreanu n-am vrut să-i văd încă din cauza „evenimentelor interne“ — dar am scos ceva de la nemți.

Regele a stat în familie, la Sigmaringen și Umkirchen până joi, 24 noiembrie fără să vadă pe nimeni important. Joi, 24 noiembrie, s-a dus la Obersalzbert la Hitler, la dejun. A văzut astfel pe Hitler înainte de a vedea pe Göring, contrar programului pregătit. Dejunul la Hitler s-a lăsat la început cu atmosferă cam greoaie, oamenii nu se cunoșteau și se studiau. Atmosfera a fost cu atât mai jenantă cu cât Regele nostru fumează întruna, și la Hitler nu se fumează. De când a fost gazat în timpul războiului, Führerul nu mai poate suporta fumul de tutun; dacă fumează cineva în prezența lui, urlă, se repede și mușcă¹. În a doua jumătate a dejunului, fiarele s-au mai îmblânzit și la sfârșitul mesei se înțelegeau deja bine de tot. Nemții nu știu ce s-a pus exact la cale între cei doi „Suverani“, dar știu atât că s-au despărțit *încântați unul de altul!* Atunci e bine!

De la Berchetsgaden Regele s-a înapoiat la Sigmaringen, de unde a plecat la Dresda. Pe Göring l-a întâlnit în gara Leipzig, unde mareșalul venise cu un tren special din Berlin. Regele chemase la Leipzig și pe Djuvara și a luat dejunul în trenul lui Göring, care-l poftise. După câte spun nemții pare că această conversație cu Göring a fost și mai importantă decât cea cu Hitler și că înțelegerea a fost și mai deplină. Regele a dat lui Djuvara (pentru asta îl chemase) două cordoane ale „Stelei“, destinate lui Neurath și lui Ribbentrop... Pe Göring nu l-a decorat, dar pare că l-a poftit la o vânătoare de urși în România, prilej cu care-l va decora desigur. La „vărul din Saxa“ Regele s-a oprit numai 2 ceasuri și a plecat spre Zürich...

¹ Se povestește că Schuschnigg în faimoasa sa întrevedere cu Führerul neștiind acest lucru a aprins o țigaretă. Hitler s-a repezit asupra lui și era să-l omoare!

Nemții sunt însă nedumeriți asupra unui punct și nu eu voi putea să-i lămuresc. La Leipzig s-a hotărât să se publice asupra întrevederii dintre Rege și Göring *numai* un comunicat, și comunicatul — identic — să se publice în ziarele germane și românești. În comunicat se spunea că Regele și mareșalul au examinat situația politică și mai ales economică și au fost de acord asupra principalelor probleme. Ziarele germane au publicat comunicatul, dar cele românești, nu. Și nemții se întrebă pentru ce? Și mă întreb și eu.

Răbdare. Să treacă „valul energiei“ și voi afla eu toate. Deocamdată îmi ajunge că lucrurile merg bine, *grosso modo*.

În Franța pare că greva generală care trebuia să izbucnească ieri a fost înfrântă. Telegramele de azi sunt mai optimiste pentru ziua de mâine...

Hașa (Ha, ha!) primul prezident al Curții de Casație a fost ales Președinte al Republicii Cehoslovace, ieri. Generalul Sirovy și-a dat demisia și drotoșul Beran, un om al lui Svehla, a fost însărcinat cu formarea noului Cabinet. Cehoslovacia, renunțând la situația ei „mondială“ a hotărât să suprima o serie de Legații și de Consulate. Exemplu de meditat, pentru noi.

Ginerele Ciano i-a tras un kilometric discurs în Camera fascistă, ca să analizeze criza cehoslovacă și să dovedească că în septembrie Italia a mobilizat și să respingă astfel acuzația de complicitate cu Hitler în *bluff*-ul organizat de acesta... Cu toată bunăvoința, Ciano n-a putut dovedi decât că Italia a chemat... 300 000 de oameni sub drapel și încă și aceștia pe hârtie!

Azi-dimineață *Te Deum* la Mitropolie pentru a 20-a aniversare a Unirii Ardealului cu Patria Mamă. Lume foarte puțină în biserică. Gol în jurul ei, și până la Dâmbovița. Am fost singurul Consilier Regal prezent... se cam vorbise de posibilitatea unui atentat. Mutrele Guvernului foarte opărite. Armand Călinescu, inconștient de isprava ce făcuse era însă cel mai abătut...

S-a citit o rugăciune în special redactată de Patriarh în care toate erau bune afară de un pasaj în care se spunea că ni se „dispută grațiile“. Unde a aflat dl Popă așa ceva?

De la Mitropolie am fost să ne înscriem la Palat.

2 decembrie. Luat ieri-seara masa cu Armand Călinescu, în doi, ca să vorbim de ziua de mâine.

Ne-am pus repede de acord asupra tuturor lipsurilor și neajunsurilor regimului actual: contradicție între teorie și fapte, scădere continuă de prestigiu, lipsă totală de coordonare în acțiunea de guvernământ, gol între Rege și țară. Călinescu întrebându-mă cum văd eu situația și posibilitățile de îndreptare, i-am dezvoltat părerile mele în jurul următoarelor puncte:

1) *Redresarea autorității de guvernământ:*

De la înscăunarea lui și până azi, timp de 6 luni, autoritatea de guvernământ a fost în continuu măcinată și zi de zi slăbită. Cu toată acțiunea întreprinsă contra Gărzii de Fier, aceasta n-a făcut decât să progreseze pe tot cuprinsul țării și a ajuns la cunoscutele violențe, incendii și atentate din ultimele săptămâni, deși Șeful și un număr mare de fruntași ai mișcării fuseseră ridicați și condamnați sau internați în localități determinate cu domiciliul forțat. Comitetele partidelor politice continuă pe de altă parte să se întrunească și să delibereze ca mai înainte, deși au fost dizolvate; dl Maniu trimite Regelui somații cu termen și amenințări pentru reintrarea în regimul parlamentar — iar dl Dinu Brătianu îi dă lecții de patriotism și de constituționalism. Liber de orice cenzură, dl Iorga în foaia sa judecă și critică, fără răspuns, orice inițiativă a Guvernului. Decât așa dictatură, mai bine nimic. Actul de energie, dureros și sângeros, săvârșit la 30 noiembrie va fi fost inutil, *dacă odată cu Garda de Fier nu se suprimă orice activitate a fostelor partide politice.* Profesioniștii politicii trebuie să priceapă că nu mai au cuvântul, fără nici o excepție.

2) *O revizuire a întregului aparat de Stat, mai ales în sferile superioare, din punct de vedere moral* trebuie imediat săvârșită. Escrocii și samsarii care mișună în jurul anumitor Ministere și în sferele înalte, ca sub regimul electoral (și încă mai rău, căci la toate potlogăriile obișnuite se mai adaugă acum și șantajul exercitat de bande organizate) — trebuie să dispară.

3) *O coordonare a acțiunii de guvernământ* pe baza adoptării unui program pe termen mai lung și a colaborării dintre Departamente, trebuie imediat realizată. Pentru aceasta, o remaniere a echipei ministeriale și înlocuirea actualului președinte al Consiliului dovedit incapabil, sunt indispensabile.

4) Pentru a umple golul dintre Rege și țară, înființarea — cât mai repede — a unui partid *unic, sub șefia Regelui*, e indispensabilă. De

vreme ce Regele și-a asumat răspunderea guvernării, trebuie să-și asume și răspunderea îndrumării practice a opiniei publice. Acest partid unic, pentru care am propus numele de Garda Regelui, ca să folosesc popularizarea cuvântului „Gardă“ datorită acțiunii legionare, pentru care se poate găsi însă altul, ca Partid Național Român, sau Falangă sau încă unul și mai bun — acest partid unic trebuie organizat în așa fel încât să canalizeze toate năzuințele, toate curentele și să se încadreze în dispozițiile noii Constituții. Regele să fie șeful, de la el să vină îndrumările generale; problemele de amănunt și chestiunile de organizare să fie lăsate unui Comitet restrâns, unui secretar general pe țară, câte unui secretar pe ținut. Miliției acestui partid nou ridicat în jurul Regelui i-ar reveni sarcina combaterii și distrugerii curentelor subversive sau contrare — sarcină de care ar fi astfel scutite în viitor Poliția și Armata. Organele partidului (Mare Consiliu, Comitet Executiv, intitulat — sau cum s-ar intitula) ar desemna și unica listă de candidați la alegerile parlamentare (ca în Italia), asigurând Camerelor astfel o activitate liniștită.

5) Odată cu aparatul de guvernare astfel reorganizat, guvernarea ar trebui să pornească pe bazele unor principii politice și economice *potrivite vremurilor*. Un program de înfăptuiri, de lucrări de interes obștească, un program economic mai ales, *pe mai mulți ani* ar trebui întocmit. Căci toată reorganizarea aparatului de Stat pe care am schițat-o nu ar avea decât acest singur scop: *adaptarea vieții de Stat la imperativele momentului*.

Călinescu s-a declarat de perfect acord cu propunerile mele și hotărât să lupte pentru realizarea lor. Întrucât privește alegerea unui nou președinte de Consiliu, Călinescu m-a întrebat pe cine aș propune, având aerul să spună că eu aș fi cel mai indicat. Am refuzat net această onoare pentru mine, socotind situația mea actuală cu mult preferabilă unui post devalorizat pe rând de la război încoace de un Coandă, de un Văitoianu, de un Mironescu, de un dr Angelescu, de un Vaida, de un Guță Tătărescu... Am adăugat că sarcina acestei alegeri trebuie lăsată Regelui, care va desemna desigur un om mai tânăr, din generația sa... Tot ce puteam face eu unul, era să iau inițiativa organizării noului partid, să strâng într-o zi (cu voia Suveranului și cu concursul Guvernului) 100.000 oameni la București, să întemeiez partidul, să proclam pe Rege Șef și să mă duc acasă. Socotesc chiar că aș fi singurul în stare să duc la bun sfârșit această însărcinare, fiind singurul om politic destul de dezinteresat ca să lucrez pentru altul. Vede cineva pe Iorga, pe Vaida sau pe Tătărescu creând un nou (!) partid și lăsându-se pe dinafară?

Eu unul nu cer nimic. Dacă totuși s-ar voi ceva și pentru mine n-aș primi decât președinția viitoareii Camere!!!

Călinescu era din ce în ce mai încântat. Presupun că-l încânta mai ales perspectiva președinției lui de Consiliu... „Măine mă primește Regele, a încheiat Armand Charmand, am să-i schitez programul d-tale — mai puțin chestiunile personale bineînțeles...” „Dacă M. Sa se apropie de propunerile mele, să mă cheme, să i le explic eu cum trebuie. Și eu nu mă voi sfii să-i vorbesc de chestiunile personale, mai ales că nu sunt candidat la putere“...

Ne-am despărțit de acord și înțelegi să nu punem în curent cu planurile noastre decât pe Urdăreanu, pe discreția căruia puteam conta și al cărui sprijin pe lângă Rege ne putea fi prețios.

Înainte de a ne despărți Călinescu mi-a confirmat că cei 14 gardiști fuseseră executați în pădurea dintre Țigănești și Tâncăbești, pe șoseaua Ploiești-București. Eu totuși cred că au fost executați la Jilava, dar Călinescu vrea prin afirmațiile sale să întărească versiunea oficială adoptată și exprimată prin Comunicat. „Închipuiește-ți — spunea el — că nevasta lui Codreanu a dat un interviu lui Ward Price, în care afirmă că bărbatu-său n-a fost ucis, că împușcarea adusă la cunoștința publicului e o invenție a Poliției și că Zelea e bine și sănătos închis la Jilava!“ Un moment m-am întrebat dacă nevasta lui Codreanu n-are dreptate¹ — dar n-a fost decât un moment. Mi-am dat seama de scopul urmărit prin negarea uciderii lui Codreanu: crearea unei legende, a legendei Căpitanului încă în viață și în lanțuri, a *Căpitanului ce trebuie liberat*. Odată cu Căpitanul se ținea astfel în viață și Mișcarea Legionară...

Călinescu mi-a mai dat și adevăratul motiv al destituirii generalului Antonescu². O ceruse el, din cauza unui raport în care generalul afirma că Garda de Fier rezuma întreaga mișcare națională românească și *viitorul țării*... Toate celelalte versiuni nu sunt adevărate. Deasemeni nu e adevărat că va fi dat în judecată... Despre rechemarea lui Grigorcea nu știa nimic — rămâne să lămuresc motivul când voi vedea pe Urdăreanu.

Nu numai văduva Zelea Codreanu, dar și Regele a dat un interviu lui Ward Price. Interviul scurt, fără nimic senzational, în care se apasă asupra necesităților economice și asupra importanței lor. Vădit, Rege-

¹ Nu mă puteam obișnui cu oroarea masacrului...

² N-am putut să aflu cine luase inițiativa „omorurilor”: Regele sau el. La întrebările mele, Călinescu a rămas mut.

le face din ele un paravan pentru a justifica evoluția politică către Germania; și din acest punct de vedere declarațiile sale sunt interesante.

În Franța și în Anglia, presa nu e rea față de masacrul gardiștilor... Cred și eu, dar să vedem în Germania și în Italia...

Noul Guvern cehoslovac s-a format sub președinția lui Beran. În realitate sunt trei Ministere, unul Central, altul slovac cu 6 miniștri sub președinția lui Tiso și un al treilea rutean cu 3 Ministere.

Noul Președinte al Republicii Hacha, însoțit de generalul Sirovy rămas ministrul Apărării Naționale (a rămas și Chwalkowski ministru de Externe), a asistat la serviciul divin în catedrala S-tului Wenczel; pentru prima oară autoritățile cehoslovace au făcut un asemenea pas căci și Massaryk și Beneș erau la cutite cu biserica catolică și cu cardinalul-archiepiscop al Pragăi...

Papa s-a făcut bine de tot...

În ședința Camerei italiene în care a vorbit Ciano, deputații au strigat în repetate rânduri: „Vrem Tunisia, vrem Corsica!“ Aceleași strigăte au fost repetate în stradă, în cortegiul deputaților porniți de la Montecitorio să aclame pe Duce în piazza Venezia... Dată fiind disciplina fascistă e evident că manifestațiile au fost făcute cu voia lui Mussolini, ceea ce nu va facilita apropierea urmărită, cel puțin la Paris și la Londra, între Franța și Italia... Ziarele franceze au și început să înjure pe macaronari și să-i „poftească“ să ia Tunisia... Se pare însă că Germania face de data asta „bande à part“ căci se anunță sosirea lui Ribbentrop la Paris pentru luni, 5 decembrie.

Am înălțat și noi Legatia noastră din Paris la rangul de Ambasadă... Cu Cesianu? A sosit și ambasadorul Thierry de la Paris, în fine...

3 decembrie. Văzut ieri-seară pe Urdăreanu, ca să cer audiență Regelui. Am socotit că 3 zile de reculegere și de remușcări lăsate Regelui după masacrul de miercuri dimineața erau de ajuns și că sosise momentul să lichidez cu M. Sa diferite chestiuni în curs, ca demersul meu la Berlin, afacerea „Steaua“, Consiliul Superior Economic. La care se mai adaugă și dandanaua mare a planului politic pe care l-am schițat a-laltăieri seară, împreună cu Călinescu. Călinescu mi-a telefonat într-ade-

văr ieri pe la ora 2 ca să-mi spună că fusese la Rege, că vorbise fără să intre în amănunte de propunerile mele, că terenul era favorabil și că să cer audiență. Călinescu adăuga că vorbise mai pe larg cu Urdăreanu și că acesta „marșă“.

Urdăreanu mi-a spus că foarte probabil Regele mă va primi luni, duminică fiind duminică, iar azi sâmbătă toate orele fiind date. Urdăreanu mi-a povestit din călătorie și a început cu Germania. Regele era încântat de primirea pe care i-o făcuse Hitler: arc de triumf cu stema țării, drapelul românesc ridicat în locul celui nemțesc și afabilitate și prietenie pe toată linia. Hitler a fost categoric pentru granița noastră dinspre Rusia: „Dacă un singur soldat rus trece Nistrul, venim cu toată armata noastră...“. Despre granița cu Ungaria n-a spus nimic; a vorbit în schimb despre dânsa Göring la Leipzig. Göring venise cu Wohlthat, care a încântat pe Urdăreanu... În schimb, Urdăreanu pare mai puțin încântat de Prințul de Hohenzollern „care se amestecă prea mult în treburile noastre...“. Și Regele începe să fie plictisit de intervențiile Prințului, și Benjaminul crede că așa face bine să ating și eu chestiunea în audiența pe care o voi avea. La cererea mea de lămuriri, Urdăreanu mi-a afirmat că G. Brătianu n-a avut nici o misiune la Berlin, că a fost acolo din propria lui inițiativă și că a informat numai Palatul despre intențiile sale. Vizitele Regelui în Germania au fost aranjate de Prințul de Hohenzollern, care a depășit mandatul pe care Regele i-l dase la propria lui cerere; G. Brătianu n-a fost în nimic amestecat în această chestiune. Am observat: „N-ar fi fost mai bine dacă inițiativa apropierii rămânea de partea Germaniei și dacă în loc să se ploconească Regele la Hitler, ar fi venit Göring să se ploconească în România, la Rege — cum ne înțelesesem la plecarea mea din București?“ — „Desigur, mi-a răspuns Urdăreanu, ar fi fost de o mie de ori mai bine! Dar odată ce vorbise Hohenzollern cu Göring, ce se mai putea face?“

Despre rechemarea lui Grigorcea, Urdăreanu mi-a explicat cum stau lucrurile. O sumă de motive au contribuit la această hotărâre. Înainte de toate, constatarea „inexistenței“ lui Grigorcea la Londra. Nu cunoștea pe nimeni, și nimeni nu-l cunoștea. Toate personalitățile marcante din lumea politică cât și din cea economică s-au plâns Regelui că n-au cu cine vorbi, că România nu e reprezentată¹. Până și lord Halifax s-a plâns că nu vede niciodată pe ministrul României (spune Urdăreanu!) și că Foreign Office-ul trebuie să facă eforturi ca să dea de Legăția noas-

¹ Până la un punct această constatare am făcut-o și eu, la Londra.

tră. Pregătirea vizitei a fost o tortură pentru el, Urdăreanu, care trebuia să scoată cu cleștele, la telefon, fiecare paragraf al programului. Ceea ce s-a întâmplat cu decorațiile e de necrezut! (Tot Urdăreanu povestește). După zile întregi de insistență, Palatul a obținut în fine lista demnitarilor englezi de decorat, listă pe care Grigorcea a declarat-o aprobată de Foreign Office și de Buckingham-Palace. În frunte erau Chamberlain și principalii miniștri. S-au făcut decretele, s-au luat decorațiile în geamantane și când să fie distribuite la Londra, ele au fost declinate și de Chamberlain și de miniștri, membrii Guvernului englez neprimind decorații străine. Am întrerupt: „Mă miră că n-ați știut lucrul acesta, de ce nu m-ați întrebat pe mine?“ Râzând, Urdăreanu a replicat: „În tot cazul Grigorcea n-a întrebat nici Foreign-Office-ul, nici Palatul din Londra...“. Regele a fost furios. Povestindu-mi chestiunea cu decorațiile, Urdăreanu mi-a confirmat incidentul cu telefonul: „Mi-a închis, domnule, telefonul în nas! Din ordinul Regelui îi cerem categoric un răspuns imediat la unele întrebări; eram mandatarul Majestății Sale. Dl Grigorcea n-a închis telefonul în nasul d-lui Urdăreanu, ci l-a închis în nasul reprezentantului Suveranului!...“ Și incidentul acesta ar fi supărat foarte mult pe Rege. Cred că a supărat însă și mai mult pe Urdăreanu și cred că pentru 90% dizgrația bietului Grigorcea se trage din acest incident. Zi de zi a trebuit să-l sape Urdăreanu la Rege, și cea mai mică greșeală a trebuit să fie mărită, și din fiecare ou s-a făcut un bou! Vechea uniformă plimbată de ministrul nostru la Londra, cu broderiile înnegrite și cu mirosul de naftalină păstrate cu sfințenie, imundul portret al Regelui agățat în *anticamera* Legației, mobilele de prost gust cumpărate la Paris și nepotrivite cu stilul englez al casei — toate au devenit crime! La întrebarea mea: „Bine, dar nu crezi că această rechemare, două zile după înapoierea Regelui, să nu fie interpretată ca mărturisirea unui insucces la Londra, mărturisire ce ar fi aspru judecată după trâmbișarea primirii triumfale?“

— „Nu, a pretins Urdăreanu, *căci această rechemare constituie tocmai o satisfacție dată opiniei publice engleze, care a cerut-o oarecum*“ (!!!)

Depinde de sensul care se dă acestui „oarecum“!

Am atins cu Urdăreanu și chestiunea *redresării politice* și mai ales partidului unic, cu Șefia Regelui. De acord pe deplin cu propunerile mele privitoare la „redresare“, mi-a făcut câteva obiecții cu privire la șefia de partid a Regelui, cum că ar fi o sabie cu două tăișuri. I-am arătat în două cuvinte că asemenea obiecții și rezerve și-ar fi avut locul lor înainte de a se intra în regimul de dictatură. Odată intrați nu mai era

loc de ezitare. Vinul tras trebuie băut. A convenit și el și cred că Călinescu și cu mine vom avea un aliat într-însul.

În afacerea „Steaua“ face pe niznaiul: nu știe nimic. Am azi convingerea că toată afacerea a fost pusă la cale de Hefter, devenit omul Lupeascăi. N-am insistat însă asupra acestei afaceri: o voi descurca-o cu Regele — ce să-mi mai pierd vremea cu Sfinții!

Fiindcă am vorbit de Hefter: mi se raportează că tot succesul său din ultimele luni a fost datorat influenței pe care o câștigase asupra dnei Lupescu. La început, împins de aceasta, l-a ajutat și Urdăreanu. Temându-se însă că ascendentul lui Hefter asupra Duduiei să nu devină prea mare, Urdăreanu a schimbat macazul și a curățat pe jidan la Rege...

Hefter și Șeicarau au impus pe Titeanu la Porpagandă (prin Lupeasca) ca să-și facă afacerile printr-însul. Titeanu trădându-i însă, și dându-se de partea lui Stelian Popescu, tot macherii au hotărât pieirea lui... Dizgrația lui Titeanu nu are alte motive. Tot de către Hefter și prin canalul Lupeascăi a fost otrăvit Regele în chestiunea „Stelei“ — cel puțin așa mi se pare. Voi fi fixat peste câteva zile.

Și presa italiană se dă de partea Regelui în comentariile ei asupra uciderii celor 14 gaștiți...

Bucuria manifestată de ovrei pentru uciderea lui Zelea Codreanu e imprudentă. Mi se raportează că în Dudăști e delir în fiecare prăvălie și că în casele ovreiești simandicoase, s-a băut șampanie... La rabinul Niemerower casa e plină, de dimineața până seara, de jidani care vin să felicite pe șeful cultului lor de izbânda re purtată de Elohim!

Să ferească Dumnezeu pe ovrei de o reacție a opiniei publice! Cu cât ne vom apropia de Germania, o asemenea reacție va fi încurajată chiar de Guvern, ca o compensație pentru suferințele impuse celor ce au intrupat până acum extrema aripă a crezului naționalist...

Pe această cale a compensațiilor Guvernul a făcut un pas greșit: a impus o taxă de 10 000 lei anual tuturor străinilor autorizați să stea în țară. E o taxă pe care unii nenorociți profesioniști, ca profesorii de limbi străine nu o vor putea suporta. Și dacă pleacă toți profesorii și toate profesoarele engleze, franceze, etc. cine va mai preda limbile respective? În industrie, *n-avem* încă maiștri destoinici români pentru conducerea

noilor fabrici în care s-au investit sute de milioane — așa încât, în acest compartiment, noua taxă asupra străinilor va cădea tot în sarcina românilor, ca un impozit...

La Praga s-a propus ca un mare Bulevard să poarte numele Regelui Carol al II-lea, în recunoștința *fidelității* ilustruului aliat!

Cehii se muțumesc cu puțin!

Manifestările pentru Tunis și Corsica din Roma pot duce la consecințe neașteptate... Ambasadorul Franței Francois Poncet, abia acreditat, a primit instrucțiuni să ceară explicații la palazzo Chigi, iar Bonnet, la Paris, a cerut și el lămuriri ambasadorului Italiei. O prefață reușită pentru tratativele de înțelegere ce trebuiau să înceapă între Paris și Roma... Ziarele franceze fulmină, iar cele din Roma răspund, mai calm, dar răspund. Vădit, Ducele caută nod în papură. Dar pentru ce? Situația fascismului să fie atât de zdrunginată în Italia, încât să fie nevoie de o nouă lozincă *patriotică* pentru menținerea maselor pe drumul croit — sau laurii lui Hitler nu lasă să doarmă pe Mussolini?

E cert că pe câmpul dictaturii, Hitler a trecut de la locul al doilea la cel dintâi, iar Mussolini de la cel dintâi la al doilea. Axa Roma-Berlin, cum a fost numită la început a devenit axa Berlin-Roma... Căutând să-și recâștige locul întâi, Mussolini ar putea însă să cadă la cel de pe urmă — dacă s-ar arunca în aventuri nesocotite.

Mișcarea de extremă stângă, mișcarea grevistă, cu un cuvânt acțiunea partidelor S.P.O. și comunist combinată cu a C.G.T.-ului condus de Juhaux, pare că a eșuat definitiv. Dar și victoria Guvernului Daladier pare foarte precară. Mari zvârcoliri sunt încă de așteptat în Franța — poate de aceea au luat atâta nas italienii...

De mai multă vreme se povestea despre condamnarea lui Emanule de la Rochefoucault, simandicosul consilier al Legației Maltei la București, la șase luni închisoare. N-am vrut să dau la început crezare unor zvonuri neconfirmate. Zvonurile corespundeau din nefericire realității. La Rochefoucault, mare acționar prin nevastă-sa al unor hoteluri din sudul Franței, este președintele Asociației Marilor Hoteluri. Această asociație a tras astăzi vară un cec *neacoperit* asupra unei bănci din provincie. Cecul era semnat de casierul Asociației și de președintele La Rochefoucault. Banca a depus plângere. Deși la instrucție s-a dovedit

că La Rochefoucault fusese de bună credință și înșelat de casierul său, tribunalul local l-a condamnat și pe dânsul la 6 luni închisoare. Față de această nemaipomenită sentință, ministrul de Justiție a destituit pe președintele tribunalului și Președintele Republicii a grațiat pe La Rochefoucault, care se consideră astfel reabilitat...

Ecouri suplimentare ale călătoriei Regelui în Anglia:

La balul de la Buckingham-Palace a fost poftit, printre cavalerii presei române și amicul Georgescu zis Cocoș, directorul *Neamului Românesc*. Omul a vrut să fie prezentat Regelui Angliei, și luând de mână pe un englez l-a rugat să-l numească Majestății Sale. Englezul s-a scuizat, explicând că n-avea calitatea pentru așa ceva și că ministrul României, ar fi mai indicat. „Ça né fait rienne, a replica Cocoș, dites qué jé souis l'homme de Iorga!“ — „Qui ça, Iorga?“ a întrebat englezul! Pentru Iorga, proverbul cunoscut trebuie întors pe dos: e profet numai în țara lui!

Un alt cavaler al presei române, țiganul Pamfil Șeicaru, aflând că la Curtea engleză se merge în ciorapi lungi și culoți, a alergat toată Londra până și-a găsit costumul adecvat — deși ca român putea merge la Buckingham-Palace în pantaloni lungi¹... Când a intrat în saloanele regale, lumea s-a uitat nedumerită la el: toți au crezut că-și răsese Negusul barba!

4 decembrie. Au mai căzut trei victime gardiste. Numele lor nu importă. Sunt autorii incendiilor din Bucovina și încercării de distrugere a uzinei de gaz din Cluj. E bine? E bine, dacă toate aceste execuții sumare vor izbuti să potolească nebunia celor care au rămas. Altfel nu...

Călinescu a fost aseară la mine să mai vorbim despre ce voi vorbi eu mâine cu Regele². E din ce în ce mai entuziasmat de planul meu, de partidul unic sub președinția Regelui și a fost și ieri dimineață la Urdăreanu să-l mai lucreze. Îmi povestește cum a decurs audiența lui de vineri. N-a expus planul Regelui decât în trăsături foarte largi, ca o idee a mea pe care o găsea foarte interesantă. Regele n-a răspuns nici da nici nu, a găsit însă și el ideea foarte interesantă. Am hotărât amândoi să dau Regelui luni un asalt viguros... Am discutat și titulatura noului partid. *Frontul Național Românesc* mi-a părut mai potrivit ca *Garda Re-*

¹ Protocolul Curții făcuse această favoare misiunii românești...

² Audiența mi-a fost acordată pentru mâine, luni, ora 3 1/2.

gelui. Cuvântul „Front“ trebuie neapărat să apară în titulatură. Poate și „Falangă“? sau „Falanga“ să fie corpul de luptă al „Frontului“? Să vedem întâi dacă se hotărăște Regele...

Negocierile economice italo-române, desfășurate la București, au luat sfârșit. S-a ajuns la rezultate satisfăcătoare.

S-a semnat un acord de plăți, un acord pentru reglementarea schimburilor comerciale și două convenții relative la dubla impunere și la asistența administrativă și judiciară în materie de impunere. S-a hotărât asemenea înființarea Comisiei mixte italo-române ca organ reglator al schimburilor. Presupun că e Comisia cu mine și cu Puricelli, despre care mi s-a vorbit la Paris. Mi s-a vorbit la Paris, dar aici nici un cuvânt. Cu atât mai bine — nu țin deloc la această sarcină suplimentară.

Pamfil Șeicaru a scris un excelent articol cu prilejul discursului ținut de dr Angelescu la dezvelirea statuii lui Brătianu, articol în care beștelește Partidul Liberal exaltând totodată meritele personale ale lui Ionel Brătianu, om cu adevărată intuiție politică și cu vederi largi, pe care *partidul* n-a făcut decât să-l stânjenească în acțiunea lui...

Tensiunea italo-franceză în creștere. Abia se liniștiseră lucrurile în Europa și părea că intrăm într-o fază de împăciuire generală și iată că Mussolini tulbură din nou apele. Aceasta e pacosteștea Statelor totalitare, că le trebuie încutinatul materie de frământare pentru a menține presiunea opiniei publice. Am însă impresia că de data asta Italia a pornit-o cu stângul. Nici chiar Germania nu va putea susține năzbâtiile italienești. Probabil că până în cele din urmă, Ducele se va mulțumi cu câteva firimituri...

Chestiunea cu Ambasada nu merge la Londra. Englezii pretind că, dacă ar face o Ambasadă la București, ar trebui să facă una și în Peru și în Grecia, căci aceste țări le-au cerut înaintea noastră. Refuzul, totuși, nu este încă categoric. Vom avea însă cu siguranță Ambasadă la Vatican (!!!), la Ankara, la Belgrad și la Atena! De ce nu și la Tirana?

Întâlnit pe Tzigara-Samurcaș care, bineînțeles, mi-a vorbit de Iorga:

— „Dă-l dracului că orbește, face cataractă și va scăpa lumea de logoreea lui...”

— Nu va scăpa, mă taie Tzigara, căci va dicta, când nu va mai putea scrii...

— Nu, fiindcă nu scrie cu capul, ci cu mâna...“

Tzigara era încântat de această butadă și sunt sigur că o va repeta pretutindeni. E singurul meu răspuns la volumul VI al Memoriilor paranoicului (perioada Ministerului său din 1931–1932) în care vorbește de mine ca un prost, la fiecare pagină. De data asta caraghiosul n-a mai scris cu mâna, ci cu amândouă picioarele, și cu capul vârât într-un hâr-dău cu lături: informațiile familiarelor săi.

6 decembrie. Lungă audiență ieri la Rege. I-am raportat despre conversațiile de la Berlin, cu Göring, cu Körner și cu Wohlthat — și i-am împărtășit impresiile mele asupra atmosferei de la Londra și de la Paris, în ce ne privește. Regele e foarte, foarte mulțumit de vizita sa în Germania și de întrevederile cu Hitler și cu Göring. Hitler a fost foarte categoric în ce privește granița noastră de la Răsărit: „Dacă un singur soldat rus trece pe teritoriul românesc, *frontul nostru va fi imediat pe Nistru*“. Față însă de celelalte granițe, și în special de cea ungiurească n-a spus nimic, și nici Regele nu l-a întrebat. Planul Regelui era să lase pe „celălalt“ să vorbească, deocamdată. Göring a fost mai explicit. A cerut României să se înarmeze cât mai tare ca să poată rezista Rusiei până va sosi ajutorul german. „Veți fi destul de tari ca să rezistați?“ a întrebat mareșalul. Regele a răspuns foarte abil: „Depinde de situație. Dacă voi putea să-mi concentrez toate forțele spre Nistru, da. Dacă va trebui să le împart, și să-mi garnisesc și granița spre Ungaria, lucrul devine mai îndoielnic...“ — „Da, a răspuns Göring, *va fi treaba noastră să aveți liniște dinspre partea ungiurilor!*“ Atât și nimic mai mult. *De parte de afirmațiile categorice pe care Göring mi le-a făcut mie*, „și lui Brătianu“ — a adăugat Regele. Metoda germană, și desigur cea bună (pentru cine o adoptă): Hitler a spus Regelui mai puțin decât i-a spus Göring Regelui, Göring a spus mai puțin decât mi-a spus mie — mie, mi-a spus același Göring mai puțin decât mi-au spus Körner și Wohlthat. Cu cât răspunderea e mai mare, cu atât declarațiile sunt mai prudente. Adevărul se află mai ușor din gura celor mici, decât din a celor mari... Esențialul e că Regele mi-a mărturisit *că e hotărât să meargă până la capăt pe calea unei înțelegeri politice și economice cu Germania*. De altminteri în conversația pe care Wohlthat a avut-o cu Urdăreanu, pe când Regele vorbea cu Göring, sfetnicul mareșalului a dat să înțeleagă favoritului regal că Germania e dispusă să asigure României toate avantajele pe care le poate ambiționa, *inclusiv transferarea unei însemnate sume de lei, în livre, la Londra*.

Regele a fost foarte mulțumit de tot ce i-am raportat și de precizările suplimentare pe care i le-am dat. A fost de acord cu mine asupra impresiilor culese la Londra și la Paris. Cu toată simpatia pe care a căștigat-o la Londra, e foarte sceptic asupra unor viitoare încheieri de ordin economic sau financiar. De împrumutat n-a fost niciodată vorbă. La Paris a simțit și el, sub culorile celei mai calde amicitii, aceeași indiferență pe care am simțit-o și eu. Vorbind de armament cu Daladier, l-a găsit nu numai foarte puțin dispus să ne aprobe comenzi noi, dar încă plin de reticențe pentru lichidarea celor în curs. Regele i-a spus că dată fiind situația va trebui să ne adresăm aiurea... Daladier a ripostat: „Luați de unde vreți, dar armați-vă!“ — „Dar vom fi nevoiți să ne adresăm Germaniei...“ — „De ce nu? Și în 1916 ați avut armament german, ceea ce nu v-a împiedicat să vă bateți alături de noi...“

Regele mi-a afirmat că n-a dat nici o misiune lui G. Brătianu, că într-adevăr Prințul de Hohenzollern s-a amestecat în fixarea vizitelor în Germania, că ar fi fost poate mai bine să vină întâi Göring în România — dar că odată ce lucrurile se învârtiseră altfel, ce era să facă? A fost destul de bine și cum a fost!

Capitolul politicii externe odată lichidat și *destăinuirea mea privitoare la cele 10-12 miliarde lei pe care germanii s-ar obliga să-i transforme la Londra, făcută*¹ — am trecut la politica internă.

Am recapitulat Regelui toate lipsurile și cusururile regimului existent. A fost de acord cu mine că așa cum se prezintă azi, regimul poate fi calificat *drept o simplă dictatură polițistă*, ceea ce nu este suficient pentru consolidarea unei stări de lucruri. De acord a fost de asemenea Regele cu mine asupra lipsei de coordonare în guvernare, asupra lipsei unui scop bine definit și prin urmare a căilor de urmat atât pe terenul politic cât și pe cel economic. De acord mai departe asupra *golului* dintre el, Regele și țară. Am dezvoltat și înaintea Regelui cele 5 puncte definite în conversația mea cu Călinescu din 2 decembrie. Regele m-a ascultat frumos și a găsit *foarte, foarte interesantă* propunerea mea relativă la întemeierea partidului unic, menit *nu să dea Guvernele țării, ci să le sprijine*, alcătuirea lor fiind rezervată exclusiv Regelui. Constatarea că nimeni în țară nu e în stare să determine un curent de mase și să se pună în fruntea unui partid totalitar afară de dânsul, și că e bine că e așa *căci altfel am risca o deplorabilă concurență între doi dictatori* — i-a plăcut mult. M-am pus la dispoziția Majestății Sale pentru convoca-

¹ A fost partea esențială a raportului meu, căci toate celelalte propuneri germane pe care mi le făcuse Göring, Regele le aflase deja, fie direct de la acesta, fie de la Hitler.

rea oamenilor de bună voință, și am explicat că mi-am luat acest curaj fiindcă socotesc că sunt singurul om politic mai însemnat în stare să întemeiez un partid și să plec acasă. Oricare altul, un Iorga, un Tătărescu, un Străchinescu oarecare, nu numai că n-ar mai pleca, dar ar căuta să se vâre în treabă și ar strânge lumea mai mult în jurul lui decât în al Regelui. Regele mă ascultă cu un vizibil interes. „Propunerea d-tale e foarte, foarte interesantă. Sunt și câteva greutăți. Dar e o soluție. Nu pot să-ți dau un răspuns imediat. Lasă-mă să mă gândesc câteva zile...” — „Desigur, Sire, dar nu prea multe zile. După cele ce s-au întâmplat, o soluție de urgență se impune. Românii sunt gregari; dacă le distrugi partidele în care se aflau înregimentati, trebuie să le dai altul, în care să-și găsească cel puțin iluzia unei nădejdi de procopsire... Propunerea mea, Sire, nu e interesantă decât pentru o lună de zile. După o lună va fi prea târziu și anarhia se va întinde ca o pecingine, și o reacție va fi cu atât mai anevoioasă...”

Audiența mea durase peste o oră și jumătate; am mai vorbit câteva cuvinte despre „Steaua Română”, despre Hefter și despre Consiliul Economic (pentru acesta Regele n-a găsit încă o formulă definitivă — nici eu — dar vrea să-l mențină) și am plecat.

De la Rege m-am urcat la Urdăreanu să-l pun în curent cu cele petrecute în audiență și să-l excit la luptă. Pe când mă urcam, el cobora: îl sunase Regele. L-am așteptat în biroul său unde s-a înapoiat după vreo 20 de minute. Regele l-a pus în curent despre propunerile mele și i-a spus textual: „Argetoianu pretinde că totul trebuie să fie gata înainte de o lună...” — „Are dreptate Sire, dacă întârziem, ne înecăm în anarhie...” Omul își învățase lecția pe de rost. Urdăreanu s-a arătat „ambalat” pe ideea partidului unic *sub șefia Regelui* și sunt convins că va lucra din răspuțeri ca să pună în mișcare și pe Rege.

Azi-dimineață am fost la Călinescu și l-am pus și pe el în curent cu cele petrecute în audiența mea. I-am explicat că fierul trebuie să fie bătut cât e cald, și că în cazul de față el și Urdăreanu trebuiau să-l bată... A priceput. Când i-am povestit că am spus Regelui: „Sire, nu poți merge mai departe cu un prim-ministru din alviță, ia-ți unul tânăr, din generația Majestății Tale, harnic și curajos...”, Călinescu doar că nu m-a sărutat. Cred că și el și Urdăreanu vor lucra pe capete pentru aducerea programului meu la îndeplinire. S-ar putea cineva întreba ce folos trag eu din acest program — răspund foarte simplu: nici unul! Ba da, *plăcerea de a îndruma* și convingerea că-mi servesc țara, căci alt interes nu mai am. Slugă nu mă fac — și loc pentru doi stăpâni nu e în țară.

Regele e regele și e tânăr, și mai în puteri ca mine... Să încerce el, eu mă mulțumesc să-i dau o mână de ajutor, dacă se poate. Decât un figurant sau chiar în fruntea Guvernului, prefer să fiu ce sunt.

Alaltăieri, duminică, sudeții din România trebuiau să voteze în largul Mării Negre, pe un vapor german, pentru sau contra lui Hitler (alegerile complementare pentru reprezentarea teritoriilor anexate în Reichstag). Furtuna a fost însă așa de mare pe coasta Mării Negre încât vaporul n-a putut ieși din port. Sudeții s-au mulțumit cu un chef la Constanța, pe spezele celui de al III-lea Reich!

Întrevedere la Roma între Ciano și ambasadorul Angliei, lord Perth. Ciano a declarat că e răspunzător de tot ce a spus el, și poate da orice explicații în această privință, dar nu poate răspunde de manifestările altora...

În legătură cu manifestațiile imperialiste la care se dedau macaronarii, e interesant de notat un articol al ziarului *Volkischer Beobachter*, oficiosul lui Hitler, în care se afirmă că „prin recunoașterea anexării Etiopiei, *idealul colonial al Italiei a fost pe deplin satisfăcut*“. De notat asemenea că pe când mascașonii urlă după Tunis, Corsica și Nisa, Ribbentrop sosește la Paris ca să semneze un tratat de prietenie și de pace...

Fosta casă a lui Cuza-Vodă, în Galați, dărăpănată și transformată în bordel (!!) a fost reparată și scăpată de rușine prin îngrijirea lt colonelului Victor Rațiu, șeful de Stat Major al Diviziei 31 Infanterie. Casa a fost transformată în muzeu, pentru adăpostirea obiectelor rămase de la fostul Domnitor și din vremea lui.

„Evenimentele sângeroase“ din România au avut presă bună și în Anglia. Numai în Germania au avut presă rea, după câte mi-a spus Regele, căci ziare nemțești nu s-au văzut la București. Regele mi-a mai spus că „s-a intervenit“. Aflu acum că s-a intervenit prin Comnen și că răspunsul a fost „că Guvernul german nu poate închide în asemenea materie, gura presei“. Dați fiind termenii în care mi-a vorbit Göring de Comnen („cât va fi Comnen ministru de Externe, va fi greu Germaniei să se înțeleagă cu România“), e probabil că intervenția *printr-însul* a displicut și ca consecință s-a dat răspunsul care s-a dat... Ce inutil, pe lângă oroarea lui, a mai fost și masacrul acesta!

S-a închis cafeneaua Corso. Motivul: se făcea prea multă politică. Cafenele sunt însă mai multe pe Calea Victoriei, așa încât politica se va muta într-alta, dar tot se va face. Măsuri idioate, se aduc pagube nemeritate întreprinderilor și se lasă pe drumuri un personal întreg...

Sola „fute câmpul“. Călătorie sprâncenată! Era un pisălog, un megaloman și, în fond, nu ne iubea. Ieri-seară i s-a dat un prânz de adio la Externe. Într-un lung discurs fostul ministru al Italiei a arătat tot ce a făcut el pentru apropierea celor două țări. A făcut mult, ce e drept, mai ales pe terenul cultural și sufletesc.

Junele Andrei a fost numit ministrul Educației Naționale și interimatul lui Armand Călinescu a încetat. Numirea lui Andrei n-a mers ușor. De trei luni s-a vândut omul noului regim — prin mijlocirea lui Călinescu — dar Gusti (și mai ales M-me Gusti, prin Duduia) s-a opus din răspuțeri la numirea sa. Andrei a fost pe vremuri subsecretar cu dânsul și se certaseră amândoi de moarte. Influența perechii Gusti a oprit pe loc numirea lui Andrei până în momentul în care Regele n-a mai putut refuza nimic lui Călinescu, „Son exécuteur — de hautes oeuvres“! Gusti e furios, dar ce e mai nostim e că e furios și Iorga, fiindcă „n-a fost consultat“. Paranoicul pretinde că nici o numire să nu fie făcută la Instrucție fără consimțământul său...

Până și în Elveția a pătruns antisemitismul. Ziarele din mai multe cantoane (Basel, Geneva, Zürich) cer să se ia măsuri împotriva imigrărilor ovreilor și împotriva concurenței pe care aceștia o fac comercianților elvețieni. Continuă să sufle furtuna asupra lui Israel...

Puiu Filitti, aghiotantul Regelui, povestește că la banchetul de la Guildhall fiind așezat în fața lui, a auzit pe lord Halifax mormăind, pe când vorbea Majestatea Sa: „It is the biggest man in Europa“ — și după două minute: „the biggest man in the world¹“! După masă Filitti a spus lui Halifax că i-a surprins mărturisirea, căci masa era foarte strâmtă... Bietul Filitti, străin din naștere de domeniul ironiei, a crezut că face plăcere nobilului lord — dar nobilul lord a fost cam jenat și a replicat: „Ah, ai auzit! Dar e sincera și adevărata mea părere, adevărata mea părere, domnule! Nu a fost glumă“!!!

¹ E cel mai mare om în Europa, e cel mai mare om în lume!

Radu Meitani deținut în Sanatoriu la Brașov și 318 gardiști din lagărul de concentrare de lângă Vaslui au semnat *proprio motu* acte de supunere față de Rege și de regim, lepădându-se totdeodată și de Sataka. Ziarele toate publică în facsimile actele și semnăturile. Ca să explice acest *proprio motu* al gardiștilor, Armand Călinescu povestește că după ce au aflat moartea lui Zelea Codreanu, gardiștii de la Vaslui au fost disperati și că colonelul comandant al lagărului de frică să nu se întâmple tulburări (?) printre deținuții a adus patru mari reflectoare și le-a așezat pe dealurile învecinate — reflectoare pe care deținuții le-au luat drept tunuri. Convinși că vor fi bombardati și uciși cu toții, gardiștii au căzut în genunchi (!) și au cerut voie să semneze act de supunere (!!!). Foarte frumos! Dar s-a speriat și Meitani în spitalul de la Brașov de reflectoarele-tunuri de la Vaslui?

În realitate bieții oameni au semnat probabil de frică sau în nădejdea unui tratament mai bun, patalamaua pe care le-a pus-o Poliția sub nas... Probabil, deasemeni, că afirmația Regelui, în audiența mea de luni, „că chiar gardiștii, după informațiile lui, sunt mulțumiți că au scăpat de teroarea lui Codreanu“ n-avea decât această șubredă bază.

De fapt, gardiștii care au mai rămas dintre vechii conducători ai Mișcării sunt terorizați și buimăciți. Cei câțiva care nu sunt închiși, ca prof Christescu (scăpat odată cu Alex. Cantacuzino, și care nu trebuie confundat cu popa Cristescu), păr. Dumitrescu, Vojen și alții se ascund și se tem pentru viața lor. Știind că am avut oarecare bunătați pentru ei, mi-au trimis pe Antohi să-mi spună că ei ar voi să trimită circulară (căci acum numai ei au rămas în fruntea Mișcării) către toți militanții lor și să le impună liniște și să-i oprească de la violențe și de la atentate, dar nu știu cum să facă căci curierii lor sunt împușcați când sunt prinși, așa încât nimeni nu mai vrea să facă pe curierul. Toate atentatele din ultima vreme — zic ei — au fost săvârșite din inițiativa locală, fără știrea și fără voia centrului Mișcării, centru care, așa ascuns cum e, nu a încetat de a exista nici o zi. Căci Garda are listele ei și îndată ce unul cade, altul demult desemnat îi ia locul, până cade și el și e înlocuit la rândul lui... Am întrebat de ce trimit la mine și nu la Călinescu sau la Urdăreanu care ar putea să le îndeplinească dorința mai iute decât mine. Antohi mi-a mărturisit că gardiștii nu vor să aibă nici un contact nici cu Călinescu, nici cu oamenii Regelui, nici cu alți oameni politici, și că sunt singurul care le înspir respect. „Fiindcă gardiștii îmi cer un sfat și o intervenție, îți dau dragă Antohi următorul răspuns: îi sfătuiesc să se liniștească și să dea dovadă de supunere, în așteptarea unor zile mai bu-

ne pentru ei — și făgăduiesc că voi trimite la locul competente cererea lor de a trimite o circulară de pace celor care mai cred într-înșii...”

Și cu aceste cuvinte am ridicat ședința.

A apărut decretul lui Grigorcea de punere în disponibilitate, fără nici o motivare.

7 decembrie. Un nou atentat la Cernăuți. Un copil din clasa a VIII-a a tras două focuri de revolver împotriva colonelului Christescu, președintele Tribunalului militar din Cernăuți... Atentatorul a fost prins; e un gardist militant și și-a destăinuit complicitii. Toată clasa lui era gardistă, inclusiv profesorul ei diriginte... Tot tineretul e contaminat și boala va fi greu de lecuit...

Mascalțonii manifestează mai departe, dar Ribbentrop a sosit ieri la Paris, a fost primit cu cinste, a semnat actul de prietenie dintre Franța și Germania, act prin care ambele țări recunosc ca definitive granițele lor actuale — și a benchetuit cu Daladier și cu Bonnet... Să fie într-adevăr începutul unei ere noi în Occidentul Europei? Prea multă încredere nu există, de o parte și de alta, dar mai ales în Franța...

De când fabricam Constituția, astă-primăvară, n-am avut zile atât de încărcate ca alaltăieri luni, ieri, marți și azi. S-au abătut deodată asupra mea afacerea „Stelei Române“, audiența la Rege (cu accesoriile ei, întrevederile cu Călinescu și cu Urdăreanu) și nemții de la Dresdner Bank. Și în fiecare zi, și de două ori pe zi, mese care nu se mai sfârșeau... Plictiselile politicii mi-ar fi fost de ajuns, am mai avut și pe ale „Stelei Române“. Reorganizarea direcției a devenit în fine un fapt îndeplinit. Consiliul de luni a primit demisiile lui Osiceanu și Rogers și a numit director general pe Mătășaru și director general adjunct pe Angot. În Comitetul de direcție a intrat și Bujoiu, pe care Consiliul l-a cooptat în calitate de reprezentant al Statului (ca acționar).

Mai multă bătaie de cap am avut cu lichidarea diferendului dintre grupările de bănci (englez și francez de o parte — român de alta!). N-au trebuit mai puțin decât 3 ședințe de Comitet a câte 2 ore, fără să mai socotesc și colocviile particulare. Diferendul între grupul român și cele străine dura de 5 ani și paraliza întreaga activitate a Societății. Mărul de discordie era comisionul de 5% perceput asupra tuturor vânzărilor de către „Steaua British“ sau de către „Steaua Française“. Românii ce-

reau, sau să se suprima comisionul, sau să se împartă în trei (o treime de fiecare grup). La Londra am avut impresia că englezii primiseră această soluție din urmă. Fraser, cu care am avut o lungă convorbire, fusese categoric în această privință. La Paris, sfârșiseră prin a primi și francezii soluția împărțirii peșcheșului. Rămăsese înțeles că chestiunea să fie definitiv tranșată la București, cu prilejul Consiliului din 5 decembrie. Spre marea mea mirare, englezii au sosit cu o falcă în cer și alta în pământ. Nu mai voiau să știe de nimic fiindcă Regele calomniase „Steaua Română” la Londra; ar fi spus anume lui Leith Ross că la „Steaua Română” se petrec *lucruri oribile* („awfull thinks”). „În asemenea condiții — spuneau englezii — nu mai avem nici o încredere în afacere și nu vrem nici să mai băgăm bani, nici să mai facem sacrificii și favoarea românilor, căci ce se mai poate aștepta într-o afacere despre care Regele vorbește în asemenea termeni?” Deja în scris, de la Londra, mi se comunicase supărarea englezilor, care nici nu mai voiau să vină la București. După insistențele mele au venit totuși; i-am convins că trebuia să fie o neînțelegere la mijloc. Regele nu putuse spune cuvintele ce i se atribuiseră. În audiența mea de luni am avut alte lucruri mai importante de vorbit cu Vodă, așa încât n-am putut să descurc încă toată înscenarea cu „Steaua” — care rămâne de descurcat, și-mi voi face o plăcere să o descurc — dar la rezezeală am putut obține adevărata versiune a incidentului de la Londra. Iată ce mi-a spus Regele: „Leith Ross mi-a cerut *protecția* mea pentru «Steaua Română». Am răspuns: nu pot acorda *protecția* mea societății cât timp e învinuită de a fi comis ilegalități. Să-și limpezează situația, și se va bucura de toată solitudinea mea”.

În trecut am protestat cu vehemență contra acuzărilor aduse „Stelei” și Regele mi-a replicat: „Cu atât mai bine dacă nu e nimic”.

În fine, ce să o mai lungesc. A fost Albert Stern la Mitiță Constantinescu, a fost Mercier la Rege și lucrurile s-au împăcat. Cred că de acum înainte va domni în fine pacea, atât la „Steaua Română” cât și între grupurile de bănci participante.

8 decembrie. Aseară am primit o invitație la dejun pentru mâine, din partea Regelui. Să se fi hotărât să treacă la execuția planului meu, adică la înființarea partidului unic?

Gusti face scandal mare pe numirea lui Andrei la Instrucție. Întâlnindu-l ieri mi-a spus că după-amiază are audiență la Rege ca să-i spună, el, tot ce știe despre noul ministru. „E băiat de pescar de la Brăila”,

îmi urla Gusti în obraz, ținându-mă de un nasture — și băiat de pescar a rămas. E o canalie, e un intrigant și nu știe nimic! Dacă rămâne la Minister, am să o spun Regelui, plec eu de pretutindeni. De la Fundațiile Regale, de la Expoziția din New York, de la toate...“ Nu va pleca nicăieri.

Opunerea lui Gusti și a lui Iorga n-a împiedicat pe Călinescu să instaleze ieri pe Andrei la Instrucție, cu alai mare. Călinescu a făcut un mare discurs, a vorbit despre opera îndeplinită și despre ce mai rămâne de făcut, ca un șef de Guvern... A spus lucruri bune dar încă, totuși, prea multă vorbărie. Călinescu are calități dar nu se poate dezbăra de obiceiurile de partid și îi place să trănănească.

În Japonia, între 4 noiembrie și 4 decembrie, adică în spațiul unei luni, au fost 600 de cutremure. E de neînchipuit cum țara asta a putut realiza progrese atât de uimitoare pe un teren atât de instabil...

Starea rectorului Ștefănescu-Goangă s-a agravat. Complicații pulmonare. S-a agravat paralel și situația gardiștilor închiși la Râmnicul Sărat. De va muri Goangă mai scapă câțiva din ei de sub escortă... Călinescu e la pândă!

Vizita lui Ribbentrop la Paris decurge în mijlocul celei mai calde cordialități. Mese, Soldatul necunoscut, muzeul Luvrului, Asociația Franca-Allemagne — ministrul Reichului a trecut prin toate cu surâsul pe buze. E un pas serios pe calea apropierii între Franța și Germania. Presa franceză e încântată, afară de *Le Populaire*, ziarul lui Blum care pretinde că înțelegerile și tratatele bilaterale nu fac un ban, și că numai securitatea colectivă înseamnă ceva!! Sunt cam întârziți în părerile lor amicii socialiști! O notă stridentă o mai înfățișează și dl Pertinax, care șuieră împotriva Germaniei și o acuză că a venit să obțină din partea Franței tot felul de avantaje imaginare. Cum putea să vorbească bine un Grünberg despre intențiile și actele lui Hitler?

Și presa engleză salută cu bucurie apropierea franco-germană. În Italia însă manifestările antifranceze continuă în mai toate orașele mari, deși Guvernul italian a declarat oficial că nu-și însușește lozincile mascaștonilor. Intervievat, Ribbentrop a declarat unui ziarist francez că axa Berlin-Roma e constituită în vederea planurilor și ideilor de ordin general și că afacerile particulare ale fiecărei țări nu o privesc decât pe aceasta. Axa și Germania n-au în consecință nici o atitudine de luat în ce privește ultimele manifestații publice în Italia (?). Probabil, totuși, că

au un cuvânt de spus și că l-au spus, căci Guvernul italian cel puțin pare să o lase mai moale.

În dezbaterile Camerei Comunelor, ministrul Coloniilor Malcolm Mac Donald a făcut o lungă expunere — provocată de intervenția opoziției — și a declarat că Anglia e ferm hotărâtă să nu cedeze nici un teritoriu colonial, că nu urmărește decât binele populațiilor locale și că în nici un caz nu se va dispune de ele fără voia lor. Amin.

Fiecare zi cu inovația ei fericită: s-a introdus „salutul sportiv pentru Rege”. Adică, înainte de începutul oricărei manifestări sportive, șeful fiecărei echipe (și când sunt străine?) va striga: „Pentru Majestatea Sa Regele!”, iar membrii echipelor vor răspunde în cor: „Trăiască, trăiască, trăiască!” Frumos, frumos, frumos!

Aceeși zi, seara. Invitația de mâine la dejun, la Palat, nu e cum am crezut în primul moment, în legătură cu audiența mea de luni. Suntem poftiți, toți Consilierii Regali, în scopul probabil să se mai calmeze ner-vii lui Iorga, lui Vaida și ai doctorului Angelescu (!!). Călinescu îmi afirmă totuși că din audiența sa de ieri rezultă că Regele va merge pe calea pe care i-am trasat-o și că în curând voi primi indicații precise, de Sus, în această privință.

Tătărescu a fost numit ambasador la Paris, o dovadă aș putea crede, că sugestiile mele prind. Sunt exact opt zile (adică vor fi mâine opt zile), vorbind cu Urdăreanu (pe la care trecusem ca să cer audiența mea) și întrebându-ne amândoi ce s-ar putea face cu Tătărescu ca să nu mai încurce lumea cu politica lui, am sugerat numirea sa ca ambasador la Paris. „Minunată ideea a replicat Urdăreanu, dar crezi că va primi?”

— „Pe garanția mea”. Ideea a prins și a fost repede adusă la îndeplinire. Cesianu a demisionat alaltăieri, adică i s-a cerut demisia, Tătărescu a fost chemat de Rege care i-a impus (zice Guță) Ambasada, agreementul a fost dat în 24 de ore și noul ambasador depune mâine jurământul și pleacă poimăine.

Întâmplător, eram tocmai poftit azi la dejun la Tătărescu. Primea felicitările cu o prefăcută resemnare. În fond e mulțumit că va cuceri Parisul — dar totuși, această numire e o decepție pentru el, spera să joace un rol politic aci, o ciudată iluzie, pentru un om atât de dibaci... Consideră misiunea lui ca temporară; d-na Tătărescu nici nu vrea să se instaleze la Paris, va merge numai din când în când, va rămâne la București, cu băiatul, cam șubred de sănătate și care urmează cursul liceului.

La Tătărescu era și Mitiță Constantinescu, numai dragoste pentru mine. Vrea să ne înțelegem pentru revizuirea Codului de Comerț, atât de nenorocit promulgat de ușuraticul Iamandi.

Tătărescu m-a luat la o parte: „Am muștruluit pe Mitiță, i-am spus să nu se despartă de d-ta, ești omul situației. Și dânsul ca toată lumea e de părere că așa nu mai poate merge. Voi avea mâine o audiență la Rege și îi voi spune lămurit că numai d-ta poți salva situația și că trebuie să-ți încredințezi Guvernul“.

— „Îți mulțumesc, dragă Tătărescu, dar nu «reflectez», cum zice Caragiale, nu vreau să mă mestec în țărâțe“... El: — „Trebuie!“ — Eu: „O fi trebuind dar nu vreau. Pot servi pe Rege și din afară de Guvern, și încă mai bine!“

Pe de altă parte am aflat că e vorba să rămână Patriarhul, dar să fie numit Călinescu vicepreședinte. Ar fi bine. În precipitata mea conversație cu Urdăreanu am indicat pe Călinescu ca cel mai nimerit succesor al Patriarhului, în acest moment. Numirea lui ca vicepreședinte, dacă se va face, va fi o dovadă mai mult că se ține seamă de sugestiile mele, căci vicepreședinția n-ar fi decât o treaptă spre Președinția plină. E vorba asemenea de numirea lui Gafencu în locul lui Comnen. Aceasta ar fi o greșală, mai întâi din cauza nevesti-sii, apoi fiindcă Gafencu n-are destulă experiență, în momente atât de gingașe.

Una bună a lui Cesianu. După ce a aflat de ridicarea Legației din Paris la rangul de Ambasadă, ar fi spus: „Ce importanță, domnule, că mă face ambasador (!!!). Ambasador, ministru, sau simplu secretar — *nu e rangul care face treaba, ci omul!*“

Tătărescu trebuie să fie pradă remușcărilor, căci după cum se vede, a omorât *un om!*

La dejun la Tătărescu era și Cancicov, numai zahăr și miere, și el. Mai era și Tilea, altă sămânță de ambasador, căci se vorbește mult și de numirea lui la Londra. Numirea lui Comnen la Vatican e aproape sigură...

Tătărescu vrea să rămână la Banca de Credit și mă roagă să-i țin eu locul. Dacă-l va lăsa Regele, căci acum a devenit și Regele mare acționar al Băncii...

Pildner¹, în treacă prin București, vine la mine foarte îngrijorat și indignat. Îngrijorat, fiindcă Clodius i-a spus că Germania trebuie să lucreze și prin Banca de Credit, fiindcă e acționar Regele, ceea ce ar fi în paguba Bancarei, cu capital german! Indignat, fiindcă Banca de Credit

¹ Director la Dresdner Bank și vicepreședinte la Bancara.

e o bancă ovreiască și ar fi o rușine ca Reichul să îmbogățească pe jidani! L-am mai calmat, arătându-i că e loc în România și pentru două și pentru trei bănci care să lucreze cu Germania — iar în ce privește „chestiunea ovreiască“ Banca de Credit s-ar putea „arianiza“ și ea...

Parcă am fost proroc; după Pildner a venit Kaufmann la mine să-mi vorbească despre o asemenea „transformare“. E dispus să plece chiar dânsul din fruntea băncii, dacă ar fi în interesul ei...

9 decembrie. Ce se ascunde valahilor;

„Après la mort de Codreano

L'irritation en Allemagne

La presse allemande après avoir publié sans commentaires la nouvelle de la mort de Codreano et de douze autres membres de la Garde de Fer, citait hier de nombreux journaux étrangers, polonais, hongrois, italiens et même français, exprimant des doutes sur la version officielle de cette mort.

Aujourd'hui on peut lire dans la plupart des journaux allemands des articles affirmant qu'il s'agit d'un meurtre dont le gouvernement roumain et surtout les juifs qui l'inspirent, seraient responsables.

Dans plusieurs quartiers de Berlin des affiches ont été placardées sur les devantures des magasins, protestant contre la mort de Codreano et des chefs de la Garde de Fer. Dans la courant de la journée de Samedi la police a procédé à leur enlèvement.

Ces affiches portaient pour titre: „Revanche pour Codreano!“!, „A fas les juifs roumains!“ on encore: «Nous rendrons les juifs responsables de la mort de Codreano!»

On apprend que des centaines de membres de la Garde de Fer, de crainte d'être arrêtés ont passé la frontière roumaine la nuit dernière et se sont réfugiés en Tchécoslovaquie. Beaucoup on mête continué leur voyage jusqu'en Allemagne.

Dans les milieux nationaux-socialistes allemands les événements de Roumanie ont provoqué une vive irritation. On y déclare qu'on s'attendait, après les entrevues du roi Carol avec le chancelier Hitler et avec le maréchal Göring, à la mise en liberté des chefs de la Garde de Fer. On prétend même que le roi Carol aurait donné certaines assurances à ce sujet.

En tout cas, le rapprochement éventuel entre l'Allemagne et la Roumanie, qui avait été discuté pendant le séjour du roi Carol en Allemagne, semble gravement compromis.

(Extras din ziarul *Le Temps* din 5 decembrie)

Din aceste informații ar rezulta că „iritația“ din Germania e mai mult îndreptată împotriva ovreilor decât împotriva Regelui Carol și a Guvernului român. Faptul că Poliția a rupt afișele e semnificativ, Ca să se înțeleagă cu România de azi, Germania n-are nevoie de Garda de Fier: se poate înțelege cu Regele Carol de-a dreptul, și Hitler și Göring o știu.

În conferințele din Paris, dintre Ribbentrop și reprezentanții Guvernului francez s-a vorbit și despre garantarea granițelor Cehoslovaciei. Ribbentrop s-a însărcinat să obțină recunoașterea actualelor frontiere cehoslovace din partea Ungariei și a Poloniei. Îndată ce aceste recunoașteri vor fi obținute, se va proceda la încheierea actului de garanție internațională, hotărâtă la München în septembrie.

Săbăreanu, fostul primar liberal de Galben, a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru un gheșeft de pavaj săvârșit în complicitate cu firma Mateescu, în care era interesat și dânsul. În plus la 7 și ceva milioane lei de despăgubiri Primăriei. Frate cu d-na Leonida, Săbăreanu era un băiat simpatic și activ. Lui se datorește clădirea Primăriei din piața Amzei.

Mi se afirmă că Măgureanu paraclisierul subsecretar de Stat la Președinție e ovrei. Nu cred, că prea e prost ca să fie ovrei...

10 decembrie. Dejunul oferit ieri de Rege Consilierilor Regali ar fi fost o nenorocire fără Iorga, care a fost o adevărată grădină. Toți ceilalți, stau pe scaune și tăceau, ca cucuvelele pe cracă, în așteptarea bucățelelor care să le cadă în cioc.

Invitația era pentru ora 13,30. Iorga n-a sosit decât la 13,35. Aghiotantul de serviciu coborâse deja de vreo trei ori în holul în care așteptam, să vadă dacă suntem toți, ca să anunțe pe Rege. În fine a sosit și Zănatecul, umflat, bosumflat, mai strâmb ca oricând, ținându-și falca stângă pe care tot apăsa cu o cârpă cu pretenții de batistă. A intrat vâitându-se de la ușă, în chip de bună ziua. „Mi-hie rhreu, rhreu de tot. Biata Cathinca așteaptă să o thae...! Sunt într-ho stahre de enerhvre de nedescris...!“

Dejunul a fost servit în sala cea mică de mâncare. Au luat parte Regele, Voievodul, Patriarhul, Mironescu, dr Angelescu, Vaida, Iorga, Balif, Tătărescu, general Văitoianu și subsemnatul; din partea Curții — Urdăreanu, Flondor și lt colonel Filitti. Cu totul 14 persoane.

Teatrul a început cum ne-am așezat la masă. La dreapta Regelui stă Patriarhul, la dreapta Patriarhului, Iorga. „Suntem vecini, domnule Iorga!“ — a constatat cu un surâs Patriarhul lăsându-se pe scaun. „Vecini da — a răspuns arțăgos în auzul tuturor dl Profesor — *dar complici nu!* Regele s-a uitat la mine — stam în fața lui — și mi-a făcut un semn ironic. Avea el să mai audă altele în timpul mesei! Cum a plesnit pe Patriarhul, dl Profesor și-a îndreptat privirile către mine, și cu glas și mai tare: „Eih, ce zici de guverhnarrea asta?“ Și după obiceiul său când întreabă, răspunde tot el: „Să-ți spun eu: hoții vor să intre în Guvern și Guvernul intră în hoți și îi împușcă (???)...! Numai că a îmușca lumea fără judecată nu e o metodă de guvernare!“

Cam enervat, Regele a ripostat: „A cui e vina?“ — Iorga: „Să nu se supere dl Tătărescu, a lui Ion Brătianu și a liberalilor, care, ca să jongleze cu dânșii în politică, a dat drumul tuturor exponenților celor mai subversive curente să-și încure caii...“ — Regele: „E și vina profesorilor...“ — Iorga: „Nu e vina profesorilor, Sire, — profesorii sunt fără vină fiindcă nu există. Nu există profesori și nu există studenți. De mai bine de zece ani nu mai sunt în Universități decât agenți electorali, clienți personali și zurbagii sălbatici... Așa se și potrivește într-o Țară în care unii trag cu revolverul și alții răspund cu carabina de ordonanță...“ Și domnul Profesor și-a golit punga de venin. A tras în dreapta, a tras în stânga. Cel asupra căruia s-a dezlănțuit mai mult a fost Andrei, noul ministru al Instrucțiunii, „domnul acela, eih, pe cahrre eu nu-l phrrimesc în casa mea, fiindcă arrh necinsti-o¹ ... Eih, se zice că e fiul unui pescarh din Brăila, darh nu e adhevărrrat, e fiul lui Stere, e fiul natural al lui Stere, îi seamănă ca două pichături de apă — are capul lui Stere, și are sufletul lui Stere, Eih, e o canalie, un intrigant și un ignorant...“ Toate acestea fiindcă nu fusese consultat pentru numirea noului ministru, Instrucția fiind fieful său.

De la Andrei, paranoicul a trecut — cum sare el de obicei din șea în puț — la palatul Fundației Ferdinand din Iași pe care l-a criticat cu multă vervă. „Eih, cine o fi aprobat planul acela, cu cupole vieneze, cu balcoane napolitane, o nemaipomenită oroare...“ Regele (râzând): „Eu...“ — Iorga: „Majestatea Voastră n-a fost bine inspirată în acea zi... *De altminteri Majestatea Voastră e rău inspirată destul de des, de cât-va timp...*“ Și cum vedea oarecare nedumerire pe fețele comesenilor, după aceste cuvinte a continuat: „Da, da, domnilor, nu se împușcă un

¹ Trebuie să fi făcut această frază o deosebită plăcere Regelui, care primește în casa lui, pe zisul Andrei...

om care n-a fost condamnat la această — să ne ferească Dumnezeu —, *nu se poate trece peste o sentință de condamnare...*“ Și după un moment de tăcere generală: „Eih, și apoi palatul din Iași n-are nici o perspectivă, cu oroarea aceea de statuie așezată de Prințesa Sturdza în mijlocul străzii, cu clădirile și cu gardurile din față, cu pușcăriă transformată în cămin pentru derbedei alături — n-are nici o perspectivă¹...“

Și toate sunt chestiune de perspectivă în viață. Unii rămân însă cu perspectiva și alții... cu restul! Ha, ha, ha!!“ Râdea de unul singur. Pe când vorbea, se tot uita la mine, ca și cum ar fi invocat mărturia sau aprobarea mea — subită simpatie care m-a mirat la început, dar al cărui singur scop a fost să ajungă la constatarea:... „Eih, sub guvernarea d-tale și a mea, n-am împușcat pe nimeni și timp de 13 luni am menținut o ordine perfectă. N-am menținut-o?“ — Eu: „Ba da, dar s-au cam schimbat vremurile!“

— El: „Nu s-au schimbat vremurile, s-au schimbat oamenii, din nenorocire!...“ Eu (cu un zâmbet): „Și Guvernele...“ El: „Din fericire!...“

Și a ținut-o înainte cu aiureala, până ne-am sculat de la masă. Regele a luat-o înainte, spre „fumoir“, noi după el. Mai toți eram buimăciți... Doctorul Angelescu, cadavru galvanizat, s-a agățat de pulpana domnului Profesor, rămas cam stingher.

În „fumoir“, cum a intrat, Regele a venit repede spre mine să-mi spună că a dat dispozițiile necesare pentru ca Codul de Comerț cel nou, în jurul căruia s-a făcut atâta larmă să fie trimis în studiul Consiliului Superior Economic, căruia îi da astfel de lucru, până să găsim o formulă definitivă a funcționării lui. Am asătat Regelui că mă prevenise despre așa ceva în ajun, Mitiță Constantinescu, pe care-l văzusem la Tătărescu și că voi căuta să mă înțeleg și cu el. Mulțumit, Regele a trecut în politica externă și am vorbit iarăși de chestiunea cu Germania. Cu toate cele scrise de ziare despre manifestațiile de la Berlin, nimic esențial nu s-a schimbat în raporturile celor două țări. În cursul conversației Regele mi-a dat o formulă excelentă, pe care a servit-o și la Paris și la Londra: „România vrea să trăiască în cea mai bună înțelegere și prietenie cu țările în care are interese: pentru moment, majoritatea intereselor românești sunt în Germania“. Și a mai adăugat: „Am spus și la Londra și la Paris, dacă nu vreți ca această *majoritate* să devină o *totalitate*, întrețineți vii interesele noastre în țările dvs., ajutându-ne să învingem dificultățile noastre economice“. Regele mi-a mai dat amă-

¹ Dacă e așa de urât palatul Fundației din Iași, de ce să i se mai dea și perspectivă? Dar logica și Iorga sunt două.

nunte asupra conversației sale cu Göring și printre acestea unul foarte interesant privitor la pretențiile germane în materie de petrol. Îmi era frică că în planul economic de 5 ani pe care vor să ni-l propună nemții să nu se ceară cantități de petrol pe care să nu le putem da fără a periclita restul comerțului nostru. Propunerile nemților ar fi însă foarte acceptabile: din petrolul pe care îl producem astăzi, nu ne-ar cere mai mult decât le dăm, din petrolul pe care l-ar descoperi ei însă — căci ar veni la noi cu posibilități mari de explorare și de eventuală exploatare — ar trebui să le dăm cea mai mare parte din cantitățile disponibile bineînțeles.

Nu era locul să reiau cu Regele discuția „programului intern“. M-am mărginit să-l previn că voi remite lui Urdăreanu o schemă de organizare a noului partid.

Conversația noastră a durat cam mult, ceea ce a enervat pe Iorga. După mine, Regele i-a adresat câteva cuvinte, dar probabil nu destule. Vorbeam cu Mironescu; deodată m-am pomenit cu Nebunul: „Eih, d-ta ai avut secretele d-tale, am avut și eu pe ale mele. Dar eu nu-ți spun pe ale mele, ca să nu te provoc pe d-ta să spui pe ale dumitale...“ — „D-le Iorga, din nefericire eu n-am secrete, căci dacă aș avea și le-aș mărturisii numaidecât, te știu din fire discret...“ A răs, dar dintre buze îi ieșeau aburi de venin. Întorcându-se spre grupul de la ușă, erau Văitoianu, Urdăreanu, Filitti și Balif, a mai lăsat să cadă: „Ieh, în paradisul acesta am văzut cum se intră, dar acum vreau să văd cum se iese!“ — Și a plecat, cel dintâi (deși venise cel din urmă), mitocănește, înainte să plece Regele, sub pretext că are treabă la Academie. A plecat și a lăsat pe urma lui, cum lasă câinele o murdărie, un volum imprimat la tiparnița din Văleni. Și a mai lăsat și un volum, penultimul, din *Istoria Românilor*, pe care o scrie „ca să înfunde pe Giurescu“. Ce amestec de însușiri superioare și de fenomenale lipsuri și scăderi mai e și omul acesta! Zi-i nebun și lasă-l în pace!

Am aflat ieri prin Urdăreanu că Vaida „primește“ să meargă la Berlin. M-am crucit. Călinescu mi-a spus mai mult: nu numai că primește, dar a cerut să meargă! Pus de Rege, Călinescu l-a întrebat dacă nu vrea să intre în Guvern, întrebare la care fratele Alexandru a răspuns cu „mersi, nu“ — dar a continuat: „Dacă Regele vrea să mă întrebuițeze să mă trimită la Berlin, acolo mi-ar place și aș putea să fac treabă bună!“ Regele a fost încântat: a mai curățat definitiv un partid. Și eu cred că numirea ar fi bună; Vaida ar reuși la Berlin și ar întreține acolo antipatia împotriva ungarilor.

Armand Călinescu e sadic și Regele naiv.

Am comunicat lui Călinescu și Regelui cererea gardiștilor ascunși, transmisă prin Antohi. Amândoi au fost de părere, cum și socoteam că vor fi, ca gardiștii să trimită ce au de comunicat Ministerului de Interne, care va publica circulara în toate gazetele, dacă conținutul ei ar fi un sfat de liniștire cum se pretinde. Comunicații directe între formațiuni clandestine nu pot fi tolerate. Am dat lui Antohi azi-dimineață răspunsul Ministerului de Interne. Am avut impresia că nu i-a plăcut...

11 decembrie. Citit volumul *Adevărul în procesul lui Corneliu Z. Codreanu*, volum clandestin distribuit după condamnarea acestuia, de către partizanii săi. Cartea conținea în 232 de pagini darea de seamă a procesului, după note stenografice. E îngrozitor! Acest proces e una din cele mai mari porcării ale secolului! Nici o acuzare nu stă în picioare și capetele pentru care Codreanu a fost condamnat sunt pur și simplu ridicole. Nu era mai simplu și mai cinstit să fie dat în judecată și condamnat *pentru acțiunea sa politică îndreptată împotriva regimului existent?* Lupta e luptă și cine poate să lovească trebuie să lovească — fiindcă altfel e lovit el! Între regimul reprezentat prin Regele Carol și ideologia reprezentată de către Zelea Codreanu ciocnirea era fatală și între doi dictatori — fie unul și numai postulat — lupta trebuia să se termine prin nimicirea unuia sau altuia. Dar nu era mai elegant să fie lupta pe față și să nu se recurgă la înscenări și la infamii ca acuzare de înaltă trădare, complot cu străinii și... împușcare pe la spate.

Regele s-a dat însă pe mâna oamenilor mici...

S-a găsit în fine tipografia clandestină cu ajutorul căreia se imprimau tractele gardiștilor (printre acestea și cartea mai sus citată). Tipografia s-a găsit desfăcută, piesele mașinării fiind ascunse la ferma fraților Cristescu, lângă Tei. Frații Cristescu și mai mulți alții au fost arestați și piesele tipografiei au fost confiscate.

După dezbateri care au început joi și s-au sfârșit în noaptea de vineri spre ieri, sâmbătă, Camera Franceză a dat vot de încredere Guvernului Daladier. Au fost 315 voturi pentru Guvern, 241 contra și 53 de abțineri. Contra au fost socialiștii și comuniștii toți. Majoritatea abținerilor au fost din Partidul Radical... Guvernul, schimbându-și majoritatea odată cu orientarea politică, e prizonierul centrului și dreptei. Rămâne de văzut cât va putea dura...

După acordul cu Italia, a fost semnat ieri și acordul nostru comercial cu Germania. Acordul e valabil până la 30 septembrie 1939. Clauza principală e o nouă evaluare de schimb a mărcii. S-a hotărât 40 1/2 lei la cumpărare (în loc de 38) și 41 1/2 la vânzare (în loc de 39). Încolo, ameliorări tehnice — nimic nou. Inovările vor veni odată cu planul economic pe 5 ani...

Încă o lege: noua organizare a Consiliului Legislativ. O secție în plus, incompatibilități cu duumul și încolo vax.

Sărbătorirea Patriarhului pentru împlinirea a 70 de ani (!) a avut loc ieri, deși I.P.S. Sa i-a împlinit astă-vară. Sărbătorirea a avut un caracter popesc. Am trimis și eu o telegramă, căci unde sunt popii, nu pot lipsi!

O furtună cum nu s-a mai văzut a pustiit coasta orientală a Australiei și insulele de la Nord, până la Filipine. La Sidney, trenuri și tramvaie au fost smulse din șine și răsturnate, case s-au prăbușit și oameni au fost uciși. A înnebunit și bătrânul Pământ!

Deputații ucraineni din Polonia au cerut autonomia rutenilor din Regat. Acțiunea de cristalizare a elementelor rutene în Polonia, în Rusia Sovietică, în Cehoslovacia constituie un eveniment de mare importanță. Presa franceză subliniază această importanță.

Francezii au găsit un prilej binevenit pentru a plăti polonezilor polița pe care aceștia au tras-o asupra lor, prin năsăbuita politică a colonelului Beck... Dar și presa germană se ocupă de aproape de inițiativa rutenilor din Polonia pe care o pune în legătură cu anumite informații venite de la Moscova relative la proiecte de autonomie pentru Ucraina Sovietică. Pe noi, ne interesează chestiunea de aproape căci avem și noi rutenii noștri...

Ovreei nu mai sunt primiți printre abonații teatrului *Scála* din Milano. Direcția — probabil din ordin — a anulat chiar abonamentele existente și a restituit banii. La Berlin, nu s-ar mai fi dat banii înapoi, așa încât tot stau mai bine ovreei în Italia decât în Germania...

Tensiunea italo-franceză e în scădere. Mascaltonii au lăsat-o mai moale. Reacția Franței și a Angliei, dar mai ales lipsa de reacție a Germaniei, a trebuit să-i impresioneze.

Aflu că Aurnheimer, scriitorul cunoscut și soțul fostei mele prietene de la Viena n-a murit cum mi se spusese în lagărul de la Dachau, ci se află în viață și sănătos la socrul său, în Ungaria.

Manicura soției mele a venit ieri plângând la noi. Biata femeie își pusese câțiva gologani la o parte ca să-și cumpere șoșoni și o manta de iarnă. Alaltăieri, au intrat doi domni în prăvălia ei și cu salutul roman au strigat: „Să ne trăiască!“ Femeia s-a uitat mirată la ei. „Să ne trăiască!“ au repetat domnii. „Cine să trăiască, domnule?“ — „Marele Voievod Mihai!“ — „Să trăiască!“ a răspuns smerită și nedumerită, interpelată. Dar în același timp „Domnii“ au prezentat un portret al Voievodului și au pretins în numele prefectului Gavrilă Marinescu, lei 2 000.

Terorizată la numele prefectului, nenorocita a scos banii și a plătit. Abia plecaseră escrocii, a intrat altul, bine cunoscut și de mine ca un protejat al Palatului, canalia de Traian Ionescu care a cerut 1 200 lei pentru un abonament la foaia lui de șantaj, invocând și dânsul numele lui Gavrilă! Ce fac autoritățile noastre de permit o așa de nerușinată speculă?

Ziarele aduc precizări asupra trădării lui Brody, primul șef al Guvernului autonom rutean în Cehoslovacia, destituit câteva zile după numirea lui. Brody a întreținut relații cu Guvernul unguresc, nu din convingere sau din prostie, dar fiindcă a fost plătit. A fost prin urmare un trădător salariat în serviciul Ungariei. În cursul unei percheziții în locuința sa s-au găsit 600 000 pengö (peste 3 milioane de coroane cehoslovace) și un contract între dânsul și Guvernul din Budapesta în virtutea căruia un plebiscit în Rusia Subcarpatică favorabil anexării la Ungaria era răsplătit cu titlul de baron (!!) și două mari moșii... Brody va fi judecat zilele astea și să sperăm, *făcut scăpat!*...

12 decembrie. *Le Temps* ne aduce știrea că se construiește un yacht de 300 tone pentru Hitler, cu care Führerul va coborî Dunărea la primăvară, ca să întoarcă la Budapesta vizita lui Horty. *Le Temps* adaugă că Führerul va coborî foarte probabil Dunărea mai departe, până în România, ca să întoarcă și vizita Regelui Carol.

Ieri, duminică, au avut loc alegeri pentru Skupcină, în Iugoslavia. Lista lui Stoiadinovici a avut un succes zdrobitor. Guvernul va avea circa 310 deputați și opoziția vreo 70. Partidul lui Macek a avut ceva

succese în banovina Croației și a Litoralului, unde, spun guvernamentali, *opozitia a terorizat pe alegători!!* E bună!

Cicloul care s-a abătut asupra Filipinelor a pricinuit moartea a peste 100 de persoane. În Australia au pierit și mai multe...

După datele oficiale și definitive de la Praga, Cehoslovacia a pierdut cam o treime din teritoriul și populația sa. Noua Cehoslovacie a rămas cu 98 912 kilometri pătrați și cu 9 807 000 locuitori — pierzând astfel 41 596 kilometri pătrați și 4 992 000 locuitori.

Abia se mai liniștiseră lucrurile în Italia și iată că agitația pornește din nou. De astă dată nu mai urlă numai gurile anonime din stradă, ci se mai aude și glasul autorizat al lui Gayda (purtătorul de cuvânt al Ducelui) în *Giornale d'Italia*. După ce analizează „dreptele“ revendicări ale Italiei, idiotul are îndrăzneala să scrie: „Franța comite aceeași greșală ca Cehoslovacia...“ N-am dreptate să spun că e idiot? S-au urcat toate scroafele în copac!

Ochiul omenesc nu poate percepe culorile decât între 400 000 și 800 000 de vibrații pe secundă — între roșu și violet. S-au inventat acum plăci ultra-sensibile care pot fotografia (până la o distanță de 250 kilometri!) razele infraroșu. Se va descoperi oare pe această cale o lume nouă? După Radiofonie, această nouă invenție e cea mai înspăimântătoare din câte a conceput geniul omenesc.

13 decembrie. Ieri, zi rea (deși abia e 13!). Văzut pe Călinescu care venea de la Rege și care mi-a comunicat că Majestatea Sa nu primește să fie șeful partidului unic. Călinescu pretinde că a pledat cât a putut, dar că nici argumentul că partidul urmând să fie organizat pe bază de lege va face parte din armătura de Stat n-a convins pe Suveran. Vrea partid unic, îl vrea organizat cam după schema propusă de mine, dar nu vrea să fie el Șeful formațiunii, *ca să nu angajeze Coroana și să rămână El, ca un arbitru între diferitele curente ale opiniei publice!!* Mi-a venit să râd! Parcă nu e deja angajată Coroana, în regimul de azi, iar întrucât privește noțiunea de Rege-Arbitru, ea nu e valabilă decât în regimul constituțional-parlamentar. Într-un regim ca cel de azi, *Regele nu mai e arbitru ci parte activă și răspunzătoare...* Dar când nu vrea omul, toate argumentele sunt inutile. Am declarat lui Călinescu că

punctul esențial al propunerii mele fiind *Regele-Șef*, nici un alt proiect nu mă interesează și că mă dau la o parte. Călinescu m-a întrebat dacă voi mai vedea pe Urdăreanu, să mai insist asupra planului meu. „La ce bun? Cunosc pe Rege, e încăpățânat ca toți oamenii slabi și cred orice insistență inutilă. Face și faceți o mare greșală...” — Călinescu: „De ce, *faceți*? Eu sunt cu totul de părerea dumată, dar dacă nu vrea Regele ce să-i fac?” — Eu: „Te previn că la primăvară vom avea un Minister Mihalache sau un Minister Tătărescu, cu Regele în colivie la fereastra partidului...”

Când mă gândesc la ce a ajuns „Guvernul de autoritate” alcătuit pe baza formulei propăvăduită de mine mă apucă remușcărilor și mă gândesc cu regret la vremea Guvernelor de partid; se săvârșeau aceleași porcării ca azi, dar cel puțin putea lumea să urle și să-și verse focul...

Pe de altă parte îmi pare bine că s-au terminat lucrurile *așa: începușem să mă amestec în tărăță și m-ar fi putut mânca porcii...*

Mai multe mame de ale deținuților gardiști de la Râmnicu-Sărat mi-au adus o petiție prin care cereau ușurarea tratamentului băieților lor și mai multă omenie. Am obținut de la Călinescu să revină la vechea alocație de hrană, să se dea voie părinților și soțiilor să viziteze pe deținuți de sărbători și să se autorizeze corespondența între cei închiși și familiile lor, sub controlul cenzurii. Lumea gradistă îmi e recunoscătoare pentru intervențiile mele — nu e azi cea dintâi — mai totdeauna încununată cu succes.

Milea vine de la Cluj și-mi povestește lucruri interesante. Călinescu îmi spusese că luase hotărârea „să o sfârșească” cu Zelea Codreanu și cu ai lui, după „asasinarea” lui Ștefănescu-Goangă. Până atunci gardiștii atacaseră numai evrei și întreprinderi de ale lor și proaspătul antisemitism¹ al ministrului de Interne nu-l autoriza să răzbune sânge kușer. Cu uciderea — sau aproape — a lui Ștefănescu-Goangă, gardiștii au dat lui Călinescu mult adăstatul prilej de a întoarce foaia. Or iată că Milea îmi aduce acum de la Cluj veste că încercarea de omor împotriva lui Goangă nu a fost pusă la cale de gardiști și că ucigașul arestat n-ar fi din grupul legionarilor. Crima săvârșită ar fi fost de natură *pasională*. Goangă, deși însurat, trăia de mulți ani cu doamna *Burtică*, fostă stu-

¹ Ieri, pe când examinam cu Călinescu lista celor închiși la Râmnicu-Sărat am căzut peste numele lui Șiancu. „Ei — am spus eu — ăsta a omorât pe Tischler!” — „Asta nu e nimic, dă-l dracului de jidan, dar a făcut el altele...” textual.

dentă, căsătorită și dânsa până acum trei ani, când și-a omorât soțul. Dată în judecată, d-na Burtică a fost achitată. Femeie fatală, în tot înțelesul cuvântului d-na Burtică a cerut lui Goangă să divorțeze și să o ia de nevastă. Goangă n-a divorțat însă și s-a mulțumit să o numească „asistentă universitară“. Nemulțumită cu atât și disperată, femeia fatală a pus la cale uciderea amantului ce-și călca cuvântul și de dragostea căruia ucisese deja odată...

Milea mi-a mai povestit că la Cluj nimeni n-a cunoscut vreun Făgădaru, avocatul împușcat, nici pe cei doi împușcați odată cu dânsul. Clujenii sunt convinși că sunt personaje fictive, că n-a fost împușcat nimeni și că istorioara cu Făgădaru et consorts a fost născocită pe de o parte ca să se impresioneze opinia publică — pe de alta ca să se acopere prin diversiune lipsa totală de informații publicate în jurul atentatului împotriva lui Goangă, *deși unul din ucigași fusese prins*.

Dar dacă Goangă n-a fost împușcat de gardiști, cum rămâne Călinescu cu justificarea asasinării lui Codreanu și a celorlalți legionari? Nu era mai cinstit pentru ministrul de Interne să justifice, cum e și ade-vărul, masacrarea gardiștilor, prin starea revoluționară în care ne aflăm și prin necesitatea fiecăruia de a-și apăra viața și de a răpune pe adversari?

Rezultatele definitive ale alegerilor iugoslave de alaltăieri au sosit. Guvernul (Stoiadinovici) a obținut 58,90% iar opoziția (Macek) 40,21% din voturi. E un succes frumos pentru Guvern, dar și numărul voturilor opoziției e impresionant. Ce e mai important e că voturile au fost date masiv, câte 90%, lui Macek în Croația și Dalmația, lui Stoiadinovici în celelalte banovine. Croații stau astfel intransigenți pe terenul cererilor lor de autonomie, autonomie pe care sârbii, bosniacii, slovenii etc. o refuză croaților cu aceeași îndârjire. Până unde va putea merge acest antagonism, nu poate prevedea nimeni. Sârbii ar face însă bine să mediteze asupra celor întâmplate în Cehoslovacia soră...

Conflictul între Italia și Franța crește, pe terenul discuțiilor publice cel puțin. Că Italia încearcă un șantaj, pare evident. Pericol de război până acum nu e, dar cine știe la ce încăierări poate duce gălăgia mascaților.

Și în jurul teritoriului Memel e un factor de agitații determinat de rezultatul ultimelor alegeri care au dat o majoritate compactă elementului german. În Lituania, care n-are altă ieșire la mare, emoția e seri-

oasă. La Berlin se vorbește în doi peri. Anglia și Franța au făcut un demers pe lângă Guvernul Reichului cerându-i să respecte tratatele și situația internațională a portului Memel cu hinterlandul său.

14 decembrie. Chamberlain a ținut un discurs important cu prilejul unui mare banchet oferit de Asociația Presei Străine din Londra. „The Prime Minister“ a făcut filosofie și pacifism, mărturisind eforturile sale pentru împiedicarea soluționii problemelor internaționale prin violență. „Acordul de la Munchen“ — a declarat Chamberlain — a înlăturat încercarea de a se revizui cu forța tratatul de la Versailles...”

Pentru înlesnirea manipulărilor de presă, discursul a fost comunicat gazetărilor înainte de a fi pronunțat, așa încât a ajuns la cunoștința Ambasadei germane 45 de minute înainte de începerea banchetului. Față de unele aprecieri severe ale primului-ministru cu privire la atacurile presei germane împotriva Reichului — tot personalul Ambasadei s-a abținut de la banchet. Această abținere a fost viu comentată și a făcut impresie rea în cercurile politice engleze.

Presa franceză comentează cu nervozitate alte declarații făcute de Chamberlain la Camera Comunelor în legătură cu amenințările Italiei împotriva Tunisului. Premierul englez a răspuns din punct de vedere pur juridic, arătând că un asemenea atac n-ar declanșa automat acțiunea Marii Britanii. Făcând această declarație, de o perfectă corectitudine juridică, Chamberlain a omis să afirme, că în alte împrejurări solidaritatea anglo-franceză ar fi declanșată, și asupra acestei omisiuni polemizează ziarele din Paris... — Unele explică că probabil Chamberlain n-a vrut să irite pe italieni în vederea vizitei sale la Roma din ianuarie...

Sic tranzit...

Bugetul Societății Națiunilor pe 1940 a fost scăzut cu 20%. Pe când suprimarea lui completă? Pe 1939 a rămas încă cum era (ultimul an de fericire al ploșnițelor internaționale) și se ridică la circa 32 milioane franci elvețieni, adică peste 1 miliard de lei!!! Câți bani aruncați pe fe-reastră!

Magnații unguri proprietari în regiunea cedată de Cehoslovacia cer ca pământurile ce li s-au expropriat sub regimul cehoslovac pentru înfăptuirea reformei agrare, să fie luate de la țărani și să le fie restituite. Cererea magnaților, pe cât de nepolitică e pe atât de gravă, căci influența lor la Budapesta e mare și se vorbește de nimic mai puțin decât

de criză ministerială și chiar de mișcări revoluționare pe țărmurile Dunării...

Dreptatea lui Dumnezeu: fostul magistrat Constantin Pastia care și-a omorât jupâneasa acum câțiva ani și a fost achitat — s-a sinucis. E ce avea mai bun de făcut...

Noul Minister cehoslovac s-a prezentat Camerei cu o declarație prin care se schițează politica Guvernului: depolitizarea țării (e o modă!), prietenie la toartă cu Germania, economii bugetare și economie dirijată, soluționarea problemei ovrreiești etc. Declarația conține și un cuplet de recunoștință (?) pentru România și Iugoslavia.

Problema Memel e la ordinea zilei. Orașul Memel și teritoriul său a fost cedat Marilor Puteri Aliate prin tratatul de la Versailles și Germania s-a obligat prin același tratat să recunoască orice destinație s-ar da acestor teritorii de către zisele Puteri. Pe la începutul lui 1923, Lituania a năvălit în teritoriul Memel și a pus stăpânire pe dânsu și pe oraș. În 1924, Conferința Ambasadorilor a consfințit posesiunea Lituaniei de fapt, cu condiția unei autonomii locale. De atunci în Dieta locală s-au ales numai majorități germane, patru cincimi din populația orașului și a teritoriilor dimprejur fiind germană.

Problema anexării Memelului la Germania se pune mai ales de către populația locală, e o chestiune de politică internă. Berlinul e mai rece față de această mișcare anexionistă; regimul hitlerist n-ar voi să dea așa repede o dezmințire declarației făcute în septembrie la München „cum că Germania nu mai are nici o pretenție teritorială“. Pe de altă parte, fără hinterlandul lituanian, anexarea Memelului ar fi oneroasă pentru Germania, care ar trebui să întrețină o numeroasă populație rămasă fără posibilități de trai. Mai e și probabilitatea că o anexare a Memelului, din partea Germaniei, ar arunca Lituania în brațele Poloniei, ceea ce Berlinul nu dorește. Dar sentimentele, chiar în politică, sunt mai tari ca raționamentele...

Balif a fost decorat cu marele Cordon al Ordinului Carol. Meritele: slugă la Palat! Am rămas *singurul* Consilier Regal fără cordon Carol: e pentru mine o adevărată distincție, și n-am decât o teamă, să nu dureze!!

La Paris se desfășoară, ca peripețiile unui film, procesul „răpirii generalului Miller“ săvârșită acum un an în condiții misterioase. Cu prilejul acestui proces s-a desenat silueta unei femei extraordinare, soția generalului Skoblin (dispărut și el), o fostă cântăreață, agentă a G.P.U.-ului, de o rară inteligență — mai cunoscută sub numele de Plevitzkaja. Nu încapе îndoială că Skoblin și Plevitzkaja, amândoi în slujba Sovietelor (deși generalul Skoblin se da drept „rus alb“) au pus la cale răpirea și uciderea lui Miller. Dar cu prilejul acestui proces, martori vin să destăinuiască toate uneltirile Sovietelor, la Paris și aiurea. Astfel pare să se fi făcut dovada că Președintele Doumer a fost asasinat din ordinele Sovietelor și că faimosul semi-nebun Gargulov nu era decât o unealtă a acestora. Scopul? Agitație și tulburări pentru pregătirea revoluției sociale... Ce epocă interesantă!

Văzut aseară pe Victor Iamandi și m-am înțeles cu el pentru trimiterea noului Cod de Comerț în studiul Consiliului Superior Economic.

Escrocul Victor Alboteanu, șeful de cabinet al escrocului Eugen Titeanu mă atacă din nou în *Seara*, otreapa patronului său, pe tema Consiliului Economic Superior. Mă c-c pe Alboteanu, pe Titeanu... și pe cine mai știu eu!

Cu prilejul comunicatului pe care Iuliu Maniu l-a trimis presei din străinătate, comunicat prin care se declara „el și partidul său, aderenți credincioși ai vechii noastre politici externe (formula Titulescu) și adversari neînduplecați ai politicii inaugurată de Regele Carol — Marin Simionescu Râmnicănean a scris în *Buletinul Săptămânal* din 11 decembrie curent, un foarte violent dar și foarte judicios articol. E prea lung ca să-l reproduc aci, și-mi pare rău, căci oglindește cu claritate și cu sinceritate gândul tuturor românilor de bun simț, dezgustați de perpetua acțiune negativă și de egocentrismul fruntașului ardelean.

15 decembrie. Ieri, important Consiliu de Miniștri sub președinția Regelui, „cu comunicat“. Iarăși „primatul muncii naționale“ și demagogica formulă: „repunerea românilor în drepturile lor“. Ce drepturi le-au fost răpitate? Un nou val de măsuri antisemite se desenează, cu riscul unei noi tulburări a întregii noastre economii. Ovreei nu sunt primiți nici în administrație, nici în magistratură, nici în armată, nici în învățământ; dacă îi dăm afară și din profesiile liberale, și din comerț, și

din bănci, cu ce își vor putea oare câștiga existența sutele de mii de nenorociți, născuți și crescuți în România și pe care nici o altă țară nu-i primește? Dacă acest nou val de antisemitism e menit să împace Germania care ne înjură pentru uciderea lui Zelea Codreanu, atunci hotărârea Consiliului de ieri e și mai rușinoasă pe lângă că e stupidă.

Tot în Consiliul de ieri — sună comunicatul — s-a hotărât încetarea unor lucrări de interes obșteșc, în stil mare. Programul meu, săracul. Să mă fure — sunt obișnuit — dar să facă ceva...

Sfatul meu de a numi pe Tătărescu la Paris și pe Vaida la Berlin — ca să scape țara de ei — și de a însărcina pe Maniu cu o misiune — pentru a-l demonetiza — a prins. Tătărescu a și fost numit la Paris, Vaida a primit să meargă la Berlin, iar pentru mâine mi se anunță audiența lui Maniu la Palat...

Presă franceză publică tartine elogioase la adresa lui Tătărescu, însoțite de o succintă dar elogioasă biografie redactată de Sibiceanu, dacă nu de el însuși. *Le Temps* scrie că numirea lui Tătărescu înseamnă *relații și mai strânse* între Franța și România, ca până acum. Paște murgule! Nu știu oare redactorii de la *Temps*, că în convorbirile sale de la München, cu Hitler și cu Göring, *Daladier a dat mână liberă Germaniei în România?* De confruntat cu cele spuse de Daladier Regelui Carol, la Paris...

Tâmpenii:

Firma Isvoranu, de la Bacău, a fost condamnată la 125 milioane lei amendă, pentru fraude săvârșite în comerțul devizelor. Ca și cum ai vrea să aplici unui om o corecție, ucigându-l.

Nemulțumit cu executările fiscale, cu munca silnică, cu șantajele și cu șperțurile, cu stânjenirea tuturor inițiativelor individuale, cu plictiselile de tot soiul care l-au făcut odios — regimul a mai înventat încă una. *A suprimat pomii de Crăciun (!!!)* sub pretext că se devastează pădurile de brad, și că *obiceiul pomului de Crăciun nu e românesc!!!* Do-vadă că e românesc, e că publicul a reacționat cu atâta energie încât Ministerul de Agricultură a revenit astăzi asupra măsurii luate...

*Mă întreb de ce nu se revine și asupra măsurii și mai tâmpite prin care se interzice automobilelor de piață să încarce clienți *în afară de București (!)* că să nă facă concurența autobuzelor C.F.R. Acum e iarnă, dar la primăvară această măsură o să provoace o adevărată furtună de înjurături și de blesteme!

Malaxa la mine. Îl pun în curent cu cele vorbite cu Göring la Berlin.

Trecem apoi la politica internă. Nu mai pricepe nici el nimic. Spune lucruri pline de miez și de bun simț. Dar nici pe el, favoritul, Regele nu-l ascultă...

Fabricius, care fusese chemat la Berlin împreună cu Conradi (șeful naziștilor din București) ca să fie judecat și mazilit, s-a înapoiat la post.

Ministerul din Wilhemstrasse a fost mai tare ca „die Partei“. Deși s-a înapoiat alaltăieri, ministrul Germaniei repleacă mâine la Berlin, probabil ca să netezească asperitățile ivite pe drumul înțelegerii germano-române...

Fabricius a rămas pe loc, în schimb dr Caius Brediceanu, ministrul nostru la Helsinki a fost rechemat pe ziua de 1 ianuarie. Te întrebi de ce a fost trimis?

Monstruoasa Plevitzkaja a fost osândită la 20 ani muncă silnică. Jurații Seinei au dovedit bun simț și curaj.

Provocat de mai mulți deputați în Camera Comunelor, Chamberlain, care, ca să nu indisună pe italieni în preajma vizitei sale la Roma, făcuse o declarație cam în doi peri — a făcut una nouă afirmând de astă dată „că interesele Angliei și ale Franței sunt atât de strâns legate încât ele depășesc obligațiile strict legale“. Premierul englez a explicat totodată primele sale declarații, în sensul că a înțeles să sublinieze că *statu-quo* actual nu era amenințat prin nimic, în Mediterana...

Francezii sunt încântați de noua declarație a lui Chamberlain și întreaga presă pariziană exultă...

16 decembrie. Surpriză (cel puțin pentru mine): azi-dimineață a apărut decretul prin care se înființează noul partid unic sub denumirea de „Front al Renașterii Naționale“. Că mi-au furat ideea, nu zic nimic (sunt obișnuit) dar mă plâng *că nu mi-au furat-o întreagă*.

Partidul creat prin noul decret diferă într-adevăr de cel proiectat de mine prin două determinări esențiale: 1) Regele nu este proclamat pe față Șeful Frontului și 2) inițiativa înființării partidului nu e lăsată „poporului“. În proiectul meu, partidul era înființat prin aclamația delegaților tuturor județelor care încredințau Regelui îndrumarea opiniei publice, în politică — și numai după acest vot popular intervenea decretul de legalizare.

Din proiectul meu nu s-a păstrat decât alcătuirea unicei liste de candidați de către organele Frontului pentru alegerile cu caracter general și declararea automată de clandestine a tuturor grupărilor ce s-ar forma în afară de Front.

Încă o idee sabotată... păcat! Să dea Dumnezeu să dea roade și noia înjghebare așa cum a fost alcătuită, dar eu văd lucrurile așa: pe lângă o dictatură polițistă și numai polițistă — un partid idem. *Cu formație de asemenea natură nu se duce multă vreme o țară.*

Zilele trecute Madgearu a ținut o conferință la Sala Dalles, despre acțiunea Germaniei în Sud-Estul Europei. Om prudent, conferențiarul a fost pentru-contra și a scăldat-o neîncetat. La conferință a asistat și Maniu. Când a intrat în sală, toată lumea s-a sculat în picioare și l-a aplaudat. O a doua manifestație a avut loc pe la mijlocul conferinței, cu prilejul unei schimbări de loc a d-lui prezident (lumea a crezut că pleacă) și o a treia la sfârșit, la plecare. De la Dalles, Maniu s-a dus cu câțiva prieteni la Melody-Bar (un local de predilecție al d-lui prezident) unde i s-a făcut la intrare o nouă manifestație. Gurile rele spun că Ilie Lazăr, discipolul preferat al Maestrului, umpluse sala Dalles (care nu e foarte încăpătoare) și Barul cu partizani politici. Dar aceasta înseamnă că tot mai sunt și încă destui.

Miercuri seara, pe când Consiliul de Miniștri era pe sfârșite, Madgearu a intrat la Palat. Atât a trebuit ca în tot orașul să se răspândească zvonul că simpaticul Virgilică trecuse la Guvern și că era numit ministru de Finanțe... În realitate Madgearu se urcase la Urdăreanu ca să ceară o audiență pentru Maniu ce trebuia în fine să înmâneze Regelui faimosul protest al Ardealului — cel cu termen fix pentru ziua de 1 Decembrie — protest ce *nu* fusese înmănat încă Suveranului, deși s-a anunțat de mai multe ori această înmânare ca un fapt împlinit. Remiterea protestului a trebuit în realitate să fie în continuu amănată, de la septembrie și până acum, fiindcă fruntașii național-țărăniști nu se înțelegeau deloc asupra oportunității lui. Intransigenți, în această chestiune, n-au fost, din câți au mai rămas laolaltă din fostul partid, decât Maniu cu banda lui personală și Madgearu. În cele din urmă până și „tineretul” ardelean s-a despărțit de șeful slăvit, și acum câteva zile a remis prin Urdăreanu Regelui un manifest prin care se desolidariza de acțiunea d-lui prezident Maniu. Încântat de această manifestare pur ardelenască, Regele a luat curaj și se spune că nu va primi în audiență pe Maniu cu protestul său. Se poate — dar se poate și altfel...

De ieri a început să fulguiască la București. Ninge la Iași, la Brașov, la Brăila și — spune Sescioreanu — la Craiova. Azi suflă crivățul și a început să fie frig serios. A sosit iarna...

Aflu prin nemți (Fabricius) că la Berchtesgaden Regele a promis lui Hitler să îndulcească soarta lui Codreanu și a gardiștilor, iar drept consecință, înapoiat în țară, i-a împușcat. Hitler e om serios și nu-i place să fie tras pe sfoară — de aci iureșul din presa germană și articolele triviale despre „guvernarea jidoavcei cu părul roșu“... Mie — și nimănui — Regele n-a spus nimic despre un angajament privitor la Codreanu sau la Garda de Fier, luat la Berchtesgaden. Atitudinea presei germane este însă foarte neplăcută și îngreuiază *cursul nou* al politicii noastre externe...

Winston Churchill dă Regelui Carol un certificat de capacitate în ziarul englez *Daily Telegraph*. Ne măgulește, dar am impresia că e un exces de zel.

Paul Zănescu, tânăr diplomat foarte inteligent care a însoțit pe Rege la Londra și vine din Paris, s-a întors cu impresia că atât englezii, *dar mai ales* francezii au abandonat Europa Centrală și Orientală nemților... Confirmare a informațiilor și impresiilor culese și de mine și de toți care au fost toamna aceasta în Anglia și în Franța.

Nevastă-mea, care s-a înapoiat și ea ieși de la Paris, îmi spune că ar fi primit o scrisoare tristă și indignată din partea d-nei Grigorcea. Ministrul nostru la Londra se apără afirmând că la plecarea Regelui i-ar fi spus: „Sire, am impresia că am nemulțumit pe Majestatea Voastră și o rog să-mi primească demisia!“ Regele ar fi refuzat demisia, adăugând „că tot, tot ce se întâmplase n-avea nici o importanță“ și l-a rugat să stea la post. Ceea ce nu l-a împiedicat să concedieze pe reprezentantul Țării din Londra chiar în ziua sosirii sale în București, ca pe un răufăcător...

Alte victime în corpul nostru diplomatic: Matila Costiescu Ghica, Aurel Vasiliu (Vatican), Aurelian (Sofia), Stoicescu (Tokio) și Vlădăianu (din Minister) — toți miniștri plenipotențieri au fost puși în retragere. Până la vizita de la Londra, Matila Constiescu Ghika, care îndeplinea acolo funcțiile de șef al propagandei — a fost un favorit al Majestății Sale... Ce s-o fi întâmplat? Păcat de el, căci e un băiat inteligent și utilizabil — dar oribil de leneș și de neglijent.

D-ra Genevieve Zaepffel e o Pythie modernă care a prezis mai toate evenimentele importante petrecute în 1938. În fața unui numeros public, a prezis acum la Paris „Statele Unite ale Europei“ pentru 1939. Am impresia că va da faliment.

Problema Ucrainei începe să preocupe serios cancelariile. Germania o împinge din ce în ce înainte, la ordinea zilei. Moscova a făcut o intervenție la Praga protestând împotriva presei cehoslovace care vântură în continuu ideea constituirii unei mari Ucraine independente.

Fel de fel de zvonuri circulă în legătură cu înfăptuirea unui asemenea plan. Se spune că Marele Duce Vladimir, fiul lui Kiril, s-ar fi dus la Berchtesgaden să ceară ajutorul lui Hitler ca să cucerească tronul unui imperiu ucrainean, în așteptarea cuceririi Moscovei... Un ziar englez afirmă că Stalin e hotărât să se proclame Țar al tuturor rușilor și câte și mai câte.

Flota românească se mărește. Yachtul comandat de orașul București în Anglia pentru Voievodul Mihai a sosit la Constantinopol și a fost luat în primire de marina regală. În curând drapelul noii unități va fâlfâii în portul Constanța...

Dar Bucureștiul n-are canalizare...

Guvernul Franco a restituit Regelui Alfons al XIII-lea toate proprietățile confiscate și i-a acordat dreptul să se întoarcă pe teritoriul spaniol. Nici un risc: Don Alfonso e prea fricos ca să treacă Pirineii...

Cu prilejul unei vizite la Paris, lady Diana Duff Cooper, o frumusețe dar ofilită și soția fostului ministru de Război englez, a făcut „o revenență de curte“ în fața Ducesei de Windsor, și acest fapt divers a stârnit o adevărată furtună în societatea înaltă din Londra. Contesa de Pembroke a ridicat protest și toate găștele de pe malul Tamisei nu mai discută decât despre această importantă problemă protocolară. Și să te mai miri că „Revoluția“ e în mers?

Asistat azi-dimineață, la Palat, la investitura noului episcop de Maramureș, căci trebuie să-mi merit leafa de Consilier Regal. În afară de mine, din seria cucuvelelor, Văitoianu și Mironescu. Animatorul Curții, Urdăreanu, absent. Noul episcop are aerul cumsecade și a vorbit frumos. Regele, dându-ne bună ziua m-a întrebat: „Ei, ești mulțumit?“ (fă-

când aluzie la înființarea partidului unic). — „Pe trei sferturi, Sire!“ — „Nu se putea mai mult, deocamdată!“ De ce „de o cam dată“? Enigme dictatoriale pe care nu le pricep. Călinescu era „rayonnant“. Parcă căștigase o mare bătălie. Contra cui? Suflet meschin de polițist!

Putoarea de Titeanu a venit spre mine: „Ai nenorocit un tânăr de 27 de ani!“ Și mi-a explicat cum a înjurat pe escrocul Alboteanu, pentru articolul pe care l-a publicat în *Seara*, articol apărut bineînțeles fără știința sa. Are atâtea de făcut că nu mai poate controla pe scribii săi. „Foarte simplu — i-am spus — dacă n-ai timp să-ți controlezi gazeta, închide-o!“ — Și i-am întors spatele.

Reluat azi la ora 5 ședințele Consiliului Economic Superior. Ziarele au publicat știri tendențioase, anunțând declarații senzaționale din partea mea. Scop vădit: să mă strice iar cu Mitiță Constantinescu. Parcă n-am altceva de lucru decât să mă cert cu acest caraghios. N-am avut bineînțeles niciodată intenția să fac vreo declarație și cu atât mai puțin senzațională. Luat în cercetare noul Cod de Comerț, trimis în acest scop de Ministerul Justiției.

Contele Sforza, fost ministru al Afacerilor Străine și încă strălucit, înaintea Erei Noi, stă de 16 ani la Paris și înjură fascismul și scrie împotriva lui Mussolini. O propunere a fost făcută la Senat, ca să fie șters din lista senatorilor italieni. Dar Sforza mai e și „Collare dell'Anuncia-ta“, ordinul suprem al Regatului și în această calitate, „văr al Regelui“. Afacerea se complică astfel, căci ar trebui șters și din Ordin... și aci mai are un cuvânt de spus și Regele Vittorio Emanuele III...

„Tzéziano“ a venit pentru 48 de ore la București să-și ia decretul de mazilire. Înainte de a lua trenul înapoi, a făcut o vizită succesorului său Tătărescu și i-a spus: „Ești singurul om care mă poate înlocui la Paris...“ Oricât de închipuit e Tătărescu, a trebuit să fie măgulit!

17 decembrie. A venit iarna de tot, pe aripile Crivășului: astă noapte termometrul a căzut până la 10 grade sub zero. Pe la noi, în Oltenia, zăpadă puțină. În București și în jur, deloc: fulguirea de ieri n-a avut urmare.

Un număr de 430 ziare franceze de centru și de dreapta au cerut Parlamentului dizolvarea Partidului Comunist, arătând că ar fi singura

cale pentru împiedicarea străinilor de a se amesteca în politica Franței. În 18 State Partidul Comunist a fost dizolvat: a venit acum și rândul Franței — zic cele 430 de ziare...

A apărut decretul-lege prin care se creează Ambasade în capitalele țărilor din Înțelegerea Balcanică, adică în Belgrad, Atena și Ankara. Ambasadele sunt create pe ziua de 1 ianuarie. Ce ne mai lipsește?

Din telegramele de azi ar rezulta că generalul Franco e hotărât să restabilească Monarhia în Spania. Știrea restituirii averii fostului Rege Alfons nu numai că se confirmă, dar se anunță că chiar Regele Alfons, care se află la Roma, ar fi fost presimțit pentru proclamarea fiului său Infantul Don Juan ca Rege.

Din anturajul Marelui Duce Vladimir se dezmințe categoric vizita la Hitler. Marele Duce va merge în Germania, în vizită la soru-sa Principesa de Leningen. Să nu cadă acolo din întâmplare într-o mică vizită anodină, arhanghelul Göring, specialistul raporturilor celui de al III-lea Reich cu capetele încoronate?

Sfânta Paraschiva e patroana frizerilor, Maica Domnului a văduvelor, Sfântul Nicolae, cu biserica în Șelari, al fetelor bătrâne.

Tenorul Schmidt, jidanul ghebos din Cernăuți a fost împiedicat să cânte pe nemțește. Faptul s-a petrecut la Bruxelles, unde fenomenul fusese angajat la o serbare dată de Asociația Presei Străine. Gazetarii nemți au declarat că nu vor participa la serbare dacă Schmidt va cânta arii germane. În consecință „rumunul“ Schmidt s-a supus și a cântat pe franțuzește, pe italienește și pe „rumunește“.

Bonnet a făcut declarații foarte hotărâte în fața Comisiilor Afacerilor Străine atât la Cameră cât și la Senat afirmând — cu privire la pretențiile Italiei — că nici un centimentru pătrat din teritoriul Franței nu e de cedat. Aceste declarații au stârnit supărare și depresiune în opinia publică italiană. Totuși atacurile împotriva Franței s-au mai moderat. Presa italiană începe să explice că Italia nu are intenția să atace pe nimeni, dar că a pus la ordinea zilei refacerea unor mari nedreptăți... Germania încurajează pe sub mână pe Mussolini ca să împiedice o apropiere între Italia și Franța în dauna ei.

La Universitatea din Roma, unde Isopescu ocupă catedra de limbă și literatură română și la cea din Napoli unde aceeași catedră a fost încredințată lui Onciulescu, s-au dat în timpii din urmă o serie de doctorate cu teze privitoare la istoria și la literatura românească. Cine știa, acum câteva decenii, pe acele meleaguri, fie și numai de existența Țărilor Românești?

Noul partid a luat ființă publică ieri printr-o reclamă la Radio printr-un act de constituire lipsit de avânt și semnat de o droaie de miniștri și foști miniștri afamați, care nu știu încă câtă decepție îi așteaptă cu privire la săturarea apetitelor lor. Sau poate că nu-i așteaptă? Se poate că cel mai decepționat din toți să fie cu timpul Micki Maus, care, urcat în cârca Regelui crede că și-a făcut partid...

Aflu prin nemții mei că deși s-a reîntors în București, Fabricius tot va pleca. Probabil prin februarie. Nu se știe dacă va căpăta o Ambasadă. În locul lui se va numi unul din următorii trei candidați: Papen, Ritter sau Kircholtes. Papen e Papen, Ritter a fost ambasador în Brazilia și înainte șeful direcției economice în Ministerul de Externe, iar Kircholtes e caraghiosul care a fost ani îndelungați, consilier și însărcinat cu afaceri la Legația din București. Ritter trece drept unul din oamniile mai pregătite din Germania pe terenul economic și din această cauză e *periculos* pentru adversarii săi. A avut conflicte multe, cu țările cu care a tratat. Pentru noi, din sus-numiții trei, aș prefera pe Kircholtes. Papen ne-ar clasa în fața Europei ca țară menită să fie anexată Germaniei, Ritter ne-ar băga în conflicte cu Berlinul — cu Kircholtes ne-am înțelege de minune.

Mi se mai spune că una din învinuirile principale aduse de Konradi lui Fabricius e intimitatea sa cu Lileta Butculescu (fiica lui Mișu și a Marioarei Popp din Craiova), care mai fiind „intimă” și cu Armand Călinescu ar comunica acestuia secretele Legației și Guvernului german destăinuite de ministrul Reichului în momente de expansiune sentimentală... Legăturile d-nei Lileta cu Dictachiorul și cu Dicta neamțul sunt într-adevăr cunoscute în lumea bucureșteană...

18 decembrie. „Inițiatorii” cu conducută ai *Frontului Renașterii Naționale* (F.R.N.) s-au întrunit ieri-seară la ora 6 la Camera de Comerț („comerț” deja?) și după ce s-au felicitat reciproc de minunata idee, „au exmis” sub inspirația lui Armand Călinescu — o comisie de 4, com-

pusă din 4 membri ai Academiei Române (!!!!) ca să întocmească „Regulamentul“ partidului. Apoi s-au fotografiat.

Abia creat, F.R.N. se află deja în luptă cu o disidență: Iorga. De cătăva vreme paranoicul „filează“ un acces de demență ce pare să fi ajuns la paroxismul său. Supărarea a început odată cu „Cursul nou“ al politicii românești; domnul profesor a fost viu afectat de rolul de a 5-a roată la căruță pe care Majestatea Sa i l-a desemnat în acțiunea pe care a întreprins-o. Supărarea a sporit continuu în cursul verii, mai întâi din cauza numirii lui Victor Iamandi și mai ales a lui Tzoni la Instrucția Publică, apoi prin măsurile luate de Armand Călinescu la același Minister, măsuri prin care întreaga legislație și organizație zămislite de dl profesor au fost date peste cap. Distrugerea autonomiei universitare a fost pentru dl profesor o lovitură cu atât mai crudă cu cât corpul profesoral drept recunoștință, a dat 18 voturi candidatului său (Mironescu) la alegerea de Rector și 82 inamicului său Stoicescu¹.

Și numirea lui Andrei la Instrucție a fost prilej de adâncă supărare, dar ceea ce a înnebunit complect pe Fute-Vântul nostru a fost înființarea *Noului Partid* fără consultarea sa prealabilă și ca să zic așa, fără participarea lui...

În ziua în care a apărut decretul de înființare a Noului Partid, paranoicul i-a tras un articol în care vorbea de „robia neamului“ și de câte ale bazaconii. Numărul *Neamului Românesc* în care a apărut articolul a fost imediat confiscat, iar printr-o adresă oficială, Corpul II de Armată a făcut cunoscut direcției ziarului că nu mai putea apare *decât cu viza Cenzurii, de care fusese scutit până atunci*. Reacția a fost imediată: o scrisoare către Armand Călinescu în termeni atât de grosolani încât nici porcii n-ar fi înghițit-o! Dl profesor mai declara rituos, că, decât să treacă pe la cenzură mai bine înceta să publice *Neamul Românesc* („la carre, eih, te hai adhăpat și d-ta, dhe hai ahjuns undhe ești!“). Ceea ce nu l-a împiedicat — consecințe ca întotdeauna — să-și trimită a doua zi (ieri) foaia la Cenzură și să o lase să apară mai departe... Ce e drept fără articolul său zilnic!

Călinescu era încântat și mi-a spus: „Din fericire nu mai sperie pe nimeni!“ ... — „Nici...?“ — „Nici!“

¹ Stoicescu a devenit *inamicul* d-lui profesor fiindcă a îndrăznit să dea pe mâna Parchetului pe escrocul Farcaș, omul d-lui profesor, care a delapidat vreo 3 milioane la cancelaria Rectoratului unde-l plasase bunăvoința inconștientă a protectorului său. Cu acest Farcaș am avut de furcă și eu sub guvernarea Iorga. A încercat să facă potlogării la Ministerul de Interne și am fost nevoit să-l dau afară, într-o bună zi. Dl profesor a fost furios și atunci.

Dacă înființarea F.R.N.-ului n-ar avea alt rezultat decât să fi pus cu botul pe labe pe acest om-pacoste al neamului românesc, și tot ar fi ceva. Dar să sperăm că noul partid ne va mai procura și alte mulțumiri...

Regele a făcut ieri un foarte bun și frumos discurs cu prilejul depunerii jurământului elevilor Școlii Pregătitoare de Ofițeri din Dealul Spirii. Are zile în care e așa de bine inspirat! De ce ori fi și de alelalte?

Praf în ochi: toate debitele de spirt ovreiești din Bucovina au fost închise. De ce numai cele ovreiești? S-ar pricepe să se închidă *toate* debitele de spirt, dar să se creadă că numai cele ovreiești otrăvesc lumea, e o prostie. Caraghios Guvern de autoritate mai avem și noi, cu demagogie antisemită stupidă la cheie!

Cei doi elevi de liceu care au tras la Cernăuți asupra colonelului Christescu au fost condamnați la muncă silnică pe viață. Complicii lor la diferite pedepse între 3 ani reclusiune și 25 de ani muncă silnică. De s-ar învăța minte cei rămași în circulație... dar nu cred.

Masacu ieri-seară la Jockey-Club. Au căzut Bușilă, Nicu Murgășanu și băiatul lui Viforeanu. Din cauza acestuia, pe care mulți nu-l voiau au căzut și ceilalți. Au trecut Anibal Teodorescu și Radu Cesianu, un puțoi, fiul lui George Cesianu.

Am scris câte o scrisoare de scuze* lui Bușilă și lui Murgășanu.

Dl Guță a sosit la Paris și a făcut numaidecât o „o declarație“ chiar la gară. O declarație ca să nu spună nimic. A fost întâmpinat, spune telegrama, de personalul „Ambasadei“, de dl Lozé de la Protocol și de un maior trimis de generalul Gamelin. Am devenit Putere mare — și am rămas client bun.

Jidovul Rüstü Arras, fostul ministru de Externe turc e numit ambasador al Turciei la Londra. Al Turciei și probabil și al Palestinei sau mai exact al Ghetto-urilor internaționale.

Marele Duce Vladimir bate toba. Continuă să explice pentru ce nu merge la Hitler (fiindcă n-a fost poftit) dar se declară pretendent legitim la Tronul Rusiei, care din nefericire pentru el, nu este disponibil.

Viscolul, care a suflat ieri cu violență, s-a mai oprit, dar e ger mare. Azi-noapte -15° . În Polonia termometrul a căzut până la -30° iar în Ungaria e sub -10° . „Ça promet!“

Journal de Moscou a fost interzis la Paris. De necrezut! Ce zic tovarășii din Frontul Popular?

Führerul a hotărât mari schimbări în presa germană. *Berliner Tagblatt* și *Berliner Volkszeitung* vor înceta să apară la Viena. *Neue Freie Presse*, *Wiener Tagblatt* și *Wiener Journal* se vor contopi. *Berliner Tagblatt* și *Neue Freie Presse*, organele reprezentative, cel puțin ca nume, ale puterii imperiale de odinioară, dispărute — iată semne ale timpului!

19 decembrie. În noaptea de alaltăieri, sâmbătă spre ieri, nora nevestei mele, Piggy Lahovari, s-a dus cu colonelul Grigore Vulturescu și încă un prieten, după ce au petrecut seara în familie, într-un local de noapte. Purta o rochie cu „paillette“, care, după cum se știe, se fac acum din celuloid inflamabil. Un cap de chibrit aprins a sărit și i-a dat foc. Dusă la Brâncoveneasa, a încetat din viață aseară la ora zece... Vulturescu s-a dus acasă și și-a tras un glonte în gură. A murit pe loc.

Îi văzusem și pe Vulturescu la Jockey-Club și pe Piggy acasă, cu câteva ceasuri înainte de această îngrozitoare dramă — erau veseli și voioși! Cine a spus că viața e un vis? Și că e searbăd? O fi — dar în tot cazul pentru unii, e un vis scurt și cu deznodământ neprevăzut!

Csaky, ministrul de Externe maghiar, a făcut un discurs, moderat de altminteri, în circumscripția sa electorală — discurs în care a declarat între altele, că „în conformitate cu tradiția sa milenară, statul unguresc va face tot posibilul ca minoritățile etnice să fie mulțumite în cuprinsul Regatului!“ Inconștiență sau bătaie de joc?

Benito Mussolini a sosit în fine în Sardinia și a vorbit. Călătoria și discursul, în insula soră cu Corsica erau așteptate cu nerăbdare, după ultimele manifestări italiene... Ducele a inaugurat noul oraș Carbonia, a vorbit de problemele economice locale, dar n-a spus un cuvânt în legătură cu politica externă și n-a făcut nici o aluzie la Corsica... Să fi recâștigat italienii o părțică de bun simț? Bine ar fi.

Un ziar englez, *Sunday Dispatch* pretinde că Hitler va lua inițiativa convocării unei conferințe de dezarmare. Führerul ar dori să ajungă la o înțelegere în 4, Germania, Anglia, Franța și Italia atât pentru rezolvarea diferitelor probleme internaționale la ordinea zilei, cât și pentru limitarea armamentelor și reglementarea războiului aerian. Știrea n-a fost nici confirmată nici dezmințită de la Berlin. Să așteptăm...

20 decembrie. Câte și mai câte se povestesc despre tragica moarte a bieteii Piggy Lahovari și a lui Vulturescu... În realitate nenorocita fată, ca mai toate din generația ei, n-a fost decât ahtiată de petrecere, dar nimic mai mult. Vulturescu era „un vieux marcheur“ și îi plăcea să plimbe fetițele prin localurile de noapte până dimineața... Biata Piggy s-a ars ca un fluture la lumânare...

Un comunicat al Corpului II de Armată (colonelul Vulturescu era șef de Stat Major la acel Corp), publicat ieri, a pus toate lucrurile la punct.

Eu cred că nenorocirea de la Bandi n-a fost pentru Vulturescu decât picătura de apă care a umplut paharul. El vorbea de mult de un glonț care să pună capăt vieții sale zbuciumate, căci așa o judeca el, deși făcuse o strălucită carieră militară. Dar îl costase mult divorțul său și nu se putuse consola multă vreme de părăsirea Irinei Pherechydé. Apoi intrase în datorii, alergase fără succes după o sumă de muieri, se încurcase acum de curând cu una nu prea-prea la Sibiu și o adusese cu el la București. Ba era chiar vorba să o ia de nevastă... Și peste toate, atavismul: tatăl său s-a sinucis și un frate și o soră...

Dumnezeu să-l ierte!

Valul de frig care ne-a înghețat ieri și alaltăieri s-a întins peste Europa întreagă. La Paris -14° , la Londra au murit 2 oameni de frig, în Italia de Nord, la munte -17° . Azi s-a mai îndulcit la noi – de la -15° sau pe aiurea -20° , termometrul s-a ridicat la -9° . Azi-noapte a nins gros în toată țara.

S-a dat duminica inaugurării liniei ferate Ilva Mică-Vatra Dornei o importanță politică și internațională: pe lângă ministrul Comunicațiilor a fost acolo și Comnen, Ministrul Externelor, care a preamărit și el opera îndeplinită (64 de kilometri construiți în 18 ani!). Au mai fost și alții și cu toții la un loc au făcut 64 kilometri de discursuri, dar ca să le latre nu le-a trebuit 18 ani, ci mai puțin — mult mai puțin chiar — de 18 ori!

Escrocii de la Dolj, cu fostul prefect Gârboviceanu în frunte și în număr de 9, au fost în fine trimiși înaintea Curții Criminale. Banda Tătarescu tot a izbutit însă să obțină ca principalele capete de acuzație împotriva lui Gârboviceanu să fie abandonate. Să sperăm că le va relua Curtea.

Din potopul de decrete-lege:

S-a promulgat noua lege a asigurărilor sociale și o lege nouă pentru asistența și asigurarea comercianților și industriașilor.

Prima nu schimba lucru mare față de ce a fost, și a doua tot atât de puțin. Ajutoare în caz de boală, bilete de băi — fleacuri. *O casă de pensiuni pentru funcționarii comerciali și industriali*, iată ce ar trebui înființat — dar cine se gândește la așa ceva?

Bonnet în Camera franceză și Chamberlain în cea engleză au mai făcut noi declarații categorice în sensul solidarității anglo-franceze. Bonnet a mai repetat, foarte hotărât, că nici un centimetru pătrat al teritoriului Imperiului francez *nu e de cedat Italiei*. În Italia, deși agitațiile populare continuă — ceea ce dovedește că sunt autorizate, dacă nu încurajate — Guvernul a lăsat-o mult, mult mai moale.

Adeziunile curg cu duiumul la noul „Front al Renașterii Naționale”. Ziarele de azi-dimineață publică în masă, telegrame de înscriere. În frunte tot personalul superior al Palatului — apoi toți răsuflații politici și administrației...

Joi, poimâine, vor avea loc trei mari întruniri la Cluj, la Chișinău și la Craiova. La Cluj va prezida Vaida, la Chișinău Văitoianu, iar la Craiova eu. Cum se vede Majestatea Sa lărgește cercul de activitate al Consilierilor Regali — de la colivă la întruniri politice! Deși mă plictisește să plec din București pe frigul care bântuie, am primit. Cum era să refuz, eu, „nașul noului partid” să-l ajut să se pună în picioare?

Și melasa de zahăr poate deveni periculoasă: la Zeebrugge (portul orașului Bruges, în Belgia) s-a spart un tanc conținând câteva mii de kilograme de melasă, din cauza frigului; melasa s-a răspândit și a înecat cheul și clădirile aflătoare acolo, pricinuind mari pagube și rănind oameni...

Un gazetar de la *Curentul* s-a dus la Iorga, s-a dat drept iroghist și a cerut Domnului Profesor sfat dacă trebuie să se înscrie sau nu în noul

partid unic. Răspunsul a fost prompt: „Eih, dhrrraga, nu. Asta hie o porrrhcarrie, nu hie parrhtid! Ham să vñă sphun euh ce să fhaceți...”

Și a început să se jelească și să se spovedească „partizanolui său”, deși nu-l cunoștea! I-a povestit cum a stat la masă cu Regele și cu Tătărescu și cum nici unul nici altul nu i-au spus o vorbă despre numirea la Paris! „L-ham întrrebat pe Tătărescu ce mai face și ha avhut nehrrușinharrrea să-mi răspundă: mă zbat cu nevoile! Eih! Dhrrraga, două ceassuhurri mai târrrhziu a dhepus juhrrramântul!” Dl Profesor era indignat și de acest mod de a fi nesocotit de Rege, și de ofensele pe care i le adusesse Călinescu, și de stânjenirea libertății lui de gândire (?) și de scris! Mai era și boala neveste-si și frigul — cu un cuvânt toate nenorocirile pe capul lui de bătrân! Nu toate: n-a fost încă scos din nici una din cele 70 de slujbe de pe urma căroră înghite 70 de lefuri!

21 decembrie. După trei zile de ger năpraznic, frigul a căzut. Azi nu mai e decât 1 grad sub zero. Termometrul a căzut însă zilele trecute până la -20° , pe mai tot întinsul țării. Noroc că gerul a venit odată cu zăpada. A nins bine pretutindenii și agricultorii sunt mulțumiți. La noi în Oltenia a nins chiar înainte să cadă gerul.

La Moscova s-au înregistrat -51° ! La Berlin -16° . În Anglia 25 de persoane au pierit din cauza frigului împotriva căruia Englezii nu sunt obișnuți să se apere.

Pare că Mussolini s-a cam păcălit. A încercat și el să dea lovitura lui Hitler din septembrie. Dar situațiile nu erau deloc aceleași. Hitler n-avea decât un pas ca să intre în Cehoslovacia și forțele de care dispuneau erau covârșitoare. Tunisia, Corsica, Djibuti sau chiar Nisa nu s-ar putea cuceri atât de ușor... Pe de altă parte Italia n-a mai găsit în fața ei, ca Germania, o Franță și o Anglie buimăcite. Răspunsul la amenințările lui Mussolinii a fost prompt și categoric...

Ducele a trebuit să dea înapoi. Ducele e într-o pasă rea... Îmi pare rău.

23 decembrie. Ieri au avut loc cele trei întruniri regionale ale Frontului Renașterii Naționale, la Cluj, Chișinău și Craiova, sub președinția lui Vaida, lui Văitoianu și a mea. Întrunirile de la Cluj și de la Chișinău au avut loc dimineața, cea de la Craiova după amiază. Cuvântările au fost radiodifuzate.

Cea mai bună ținută au avut-o, după impresia unanimă, cuvântările de la Craiova. Ca să nu aiureze și să nu iasă din linia hotărâtă, am

obligat pe toți oratorii să-și scrie discursurile și să le citească — cu cel dintâi. Sosit duminică dimineața la Craiova, am mai citit și corectat înainte de dejun toate cuvântările.

Întrunirea a fost frumoasă. Cinematograful Rio era tixit, numai frunțași ai satelor — în majoritate primari — și intelectuali din Craiova. Era plină și sala cinematografului Apolo în care se instalase megafoane pentru transmiterea cuvântărilor de la Rio; din nefericire, nu știu pentru ce, megafoanele n-au funcționat și publicul din sala Apolo a fost păcălit, dar nu s-a plâng — oameni deștepți, se vede!

Pe piață, pe străzi ordine perfectă. Am putut să constat încă o dată că singurul punct de cristalizare sinceră a entuziasmului maselor e *Regele*. Românul e un popor supus și când aude de Stăpân urlă de rupe pământul. Pentru Front, entuziasmul foarte moderat. Mai mult succes am avut eu, personal!! Am ajuns să fiu laudat și de Nolică Tătărescu!

Era să o pățesc cu Tătăreștii. Se înscrisese 3: Nolică în numele fostei organizații liberale din Dolj, generalul Alexandru în numele fostei organizații din Gorj și Ștefan în numele unui grup de foști parlamentari olteni (vreo 30). Fiecare cu câte o scurtă declarație. În principiu și în spiritul Frontului am fost și sunt împotriva declarațiilor colective. Nolică Tătărescu a venit însă să-mi spună că-l rugase (??) miniștrii liberali (Canciov, Vilctor Iamandi, Mitiță Constantinescu) să facă o declarație categorică de adeziune colectivă, ca să determine și pe ceilalți liberali din restul țării. Părăsiți de Guță Tătărescu, aceștia ar fi cam dezorientați (pretindeau cei 3 miniștri) și un gest al fratelui șefului i-ar fi hotărât. M-am tocmît: n-am admis decât declarațiile lui Nolică pentru Dolj și generalului Alexandru Tătărescu pentru Gorj — și am suprînhat pe a lui Ștefan.

M-am înapoiat seara la București cu Ghelmegeanu, cu un tren special.

SUS, cuvântările noastre au fost ascultate la Radio: am primit premiul I (ce prostie oi fi spus?). Haotica cuvântare a lui Vaida a plăcut pentru câteva pasaje hotărâte împotriva persistenței spiritului de gașcă printre foștii membrii ai fostelor partide. Cuvântarea lui Văitoianu a fost considerată ștearsă și fără nici o importanță. Cum era să fie altfel?

Guvernul delegase la Cluj pe Sisești, la Chișinău pe Andrei, la Craiova pe Ghelmegeanu. De ce o fi venit la noi și Vălcovici, care nu are nici o legătură cu Oltenia, nu știu. L-am primit bine și a vorbit frumos căci e om subțire.

Cu prilejul întrunirii de ieri din Craiova s-au înscris în *Front* doi oameni pe care îi credeam morți: Țăpârdea, inginerul, și Ciocazan, spiritistul. Mai ales pe acesta din urmă l-am crezut decedat — trebuie să aibă peste 90 de ani.

Ghelmegeanu îmi povestea ieri, pe drum, cum a intrat Potârcă în Guvernul Goga. În ajunul depunerii jurământului Potârcă fusese arvunit de Urdăreanu, cu care mai avusese și alte întrevederi. Venea în fiecare zi la Ghelmegeanu (solicitat și el, dar care rezista și n-a cedat decât la aprilie, după lovitura de moarte dată partidelor) și-l întreba: „Mă, tu mai știi ceva?“ El făcea pe nizmăiul, se indigna împotriva lui Călinescu (notoriu trecut la Guvern) și se făcea că se ține la o parte de toate intrigile ce se țesau. În ziua depunerii jurământului a venit iar la Ghelmegeanu: „Tu ce mai știi, bă?“ Ghelmegeanu care aflase însă de la Călinescu întâlnirea din ajun cu Urdăreanu și înțelegerea făcută l-a dat dracului și și-a bătut joc de el. În aceeași zi Potârcă a dejunat la Mihalache și acesta întrebându-l dacă e adevărat că intră în Guvernul Goga, după cum i se spusese, grăsunul de la Plenița i-a răspuns textual: „Fugi încolo, domnule Mihalache, cum să fac eu una ca asta: nu mă lasă morții de la Plenița să trădez Partidul Țărănesc!“ La 7 seara depunea jurământul ca ministru. Se înțelesese probabil și cu morții de la Plenița...

Tot Ghelmegeanu mi-a povestit că Potârcă a vândut ministerului de Domenii pe 10 milioane moșia pe care o cumpărase în Cadrilater cu 1 milion și jumătate. Aceasta a fost afacerea pentru care Regele l-a scos cu totul din favoarea sa...

Sfătuit de Călinescu, Potârcă n-a venit ieri la întrunirea de la Craiova. Păcat, o declarație a sa ar fi făcut bine lângă a lui Nolică Tătărescu... Sunt doar amândoi oameni ieșiți din politică cu oase și cu moșie...

Cu prilejul ratificării decretelor-legi a fost iarăși luptă grea în Camera franceză. Articolul esențial prin care se specifica dreptul Guvernului de a stabili impozite noi (prin decret-lege) a trecut cu o majoritate de numai 7 voturi, după ce Daladier pusese chestiunea de încredere. Un al doilea vot, pe un alt alineat, cu conținut mai puțin supărător pentru punga alegătorilor, a dat o majoritate de vreo 50 de voturi, tot după punerea chestiunii de încredere. Merge greu, regimul parlamentar...

Ziarele franceze fac mare zgomot în jurul afirmației lui André Tardieu că Delbos i-ar fi propus o colaborare din partea lui Blum, sub președinția unui radical (pe vremea Ministerului Blum). Blum a dezmințit categoric, iar Delbos a explicat că a fost o idee a lui, pe care n-a comunicat-o lui Tardieu, ci unui prieten care a transmis-o acestuia fără să fie autorizat și că Blum într-adevăr nu i-a dat nici o misiune de acest fel.

Guvernul italian a denunțat acordul cu Franța din 1935 pe baza căruia s-au făcut mai multe rectificări pe frontiera Sudan-Libia. Pretextul denunțării e că convenția n-a fost ratificată încă și că condițiile internaționale s-au schimbat. Se consideră că prin această denunțare, pretențiile italiene trec din faza gălăgiei populare în aceea a discuțiilor diplomatice și că Mussolini s-a hotărât la ea, ca să poată pune diferendul franco-italian la ordinea zilei în ce vor avea în ianuarie cu Chamberlain și cu Halifax, căci vizita oamenilor de Stat Englezi, la Roma n-a fost amânată. În realitate, Statele totalitare au neîncetat nevoie de probleme mari care să pornească atenția opiniei publice și să o îndepărteze de problemele mici și supărătoare... pentru stăpânire. De război, nu poate fi vorbă și parcă ambele părți au voit să marcheze că joacă teatru, căci primul act de ostilitate al Italiei a fost expulzarea agentului Societății franceze a autorilor dramatici, la care Franța a răspuns prin expulzarea agentului Societății autorilor dramatici italieni...

Între Germania și Statele Unite ale Americii, tensiune mare. Însărcinatul cu Afaceri german a protestat pe lângă Secretariatul de Stat împotriva criticilor aspre adresate Germaniei și lui Hitler de către ministrul de Interne Ickes într-un discurs ținut la Detroit sau nu mai știu unde. Subsecretarul Sumner Welles a răspuns drastic d-lui Thomson, că ministrul Ickes a exprimat opinia majorității Americanilor și că Guvernul Federal n-are nimic de retras nici de scuzat din câte a spus ministrul de Interne...

Ducesa de Atholl, „Deputată“, dezaproband politica externă a d-lui Chamberlain și-a dat demisia din Cameră ca să supună votului alegătorilor judecata problemei pusă. Alegerea a avut loc și anosta (căci e anostă) a pierdut: a fost bătută cu o mie de voturi de candidatul conservator Chamberlainist! Gafencu a depus jurământul de ministru de Externe în locul lui Comnen, care va fi numit ambasador la Vatican. Din

Comnen în Gafencu, Regele continuă opera sa de devalorizare a funcțiilor de ministru. Comnen barem avea 16 ani de diplomație, în fruntea unorlegații importante. Pentru Gafencu săritura e cam mare... Băiat inteligent de altminteri, sunt mici rezerve de făcut asupra îmbogățirii lui. Cu privire la D-na Gafencu, „Nouchette“, sunt rezerve mari de făcut...

Numai în America se poate întâmpla așa ceva: regele produselor farmaceutice, unul din „marii“ oameni de afaceri ai Lumii noi era unul și același cu un celebru Gangster urmărit și căutat de poliție... Miliionarul Coster era într-adevăr identic cu recidivistul italian Musica, condamnat în Italia și în America pentru o sumă de delictе. Identitatea descoperită, Coster, arestat, s-a împușcat...

24 decembrie. Denunțarea acordului franco-italian din 1935, din partea Italiei a făcut pretutindeni, afară de Germania și Ungaria, impresia cea mai rea. Pretextul invocat de Italia: neratificarea convenției din partea Franței și participarea acesteia la sancțiuni nu pare serios. Mai ales în ce privește participarea Franței la sancțiuni, Italia se deșteaptă cam târziu. Repunând în discuție toate neînțelegerile care fusese rezolvate în 1935, Italia e de rea credință. Mussolini însăși a declarat în 1936 că în Africa nu mai există nici un diferend între Italia și Franța. Ori cu, situația între cele două țări, *acum s-a lămurit*: discuția pe toate chestiunile, chiar pe cele crezute înmormântate și până la noua lor rezolvare *vrăjmășie*.

Franța pare pe de altă parte *hotărâtă* să nu facă nici o concesie Italiei și se simte sprijinită în această atitudine de Anglia și de Statele Unite, ca să nu mai vorbesc de Rusia Sovietică. Italia s-a angajat într-un impas, în care e amenințată să rămână numai cu Ungaria... — căci nici Germania nu pare foarte grăbită să-i țină locul...

Chestiunea ovreiască a venit în discuția Consiliului municipal din Paris. S-a cercetat numărul tot crescând de străini imigranți în Metropola și s-a recunoscut că printre acești străini evreii reprezintă cam 90%. Unii consilieri municipali au pus lămurit întrebarea dacă Parisul urmează să mai aparțină francezilor sau ovreilor? În cele din urmă s-a votat o moțiune prin care s-a cerut pentru elementele franceze precădere la admiterea în școli.

Evreii trec cum se vede prin grele încercări. Și în Ungaria, în Ungaria odinioară a lor, s-a promulgat zilele trecute o lege prin care nu

numai că s-au împărțit evreii în băștinași și nebăștinași (aceștia din urmă fiind excluși din toate ramurile de activitate socială sau tehnică), dar chiar și băștinașilor s-au închis o sumă de funcții și unele profesii.

Cum Ungaria s-a alipit *pe față* la axa Berlin-Roma (până aci atârna mai mult de un capăt al axei, de cel de la Roma) prima consecință nu putea fi decât o hotărâtă luare de atitudine împotriva ovreilor. A doua consecință e înfăptuirea unei reforme agrare, ca un semn al înghenuncherii Magnaților cu cerbicia cărora regimurile totalitare nu se pot împăca. Dl Imredy, primul ministru Maghiar a și dat câteva lămuriri cu privire la proiectata reformă. Se vor expropria 500 000 hectare de la societățile anonime și de la ovrei și numai ce nu s-ar găsi în aceste categorii pentru completarea celor 500 000 hectare s-ar lua de la Magnați. Exproprierea ar începe de la 350 hectare în sus. Pământurile expropriate nu vor fi date în proprietatea țăranilor, *ci arendate lor în calitate de fermieri*. Reforma s-ar săvârși în 10 ani, ea n-ar cuprinde decât 10% din terenurile arabile existente și n-ar atinge prea mult regimul de azi al proprietății rurale.

Tensiunea raporturilor între Statele Unite și Germania, crește. O rup-tură a relațiilor diplomatice între cele două țări nu e exclusă. În Statele Unite se constată o adevărată mobilizare a opiniei publice împotriva Germaniei și a Italiei. Mussolini și-a ales bine momentul să intre în conflict cu Franța.

Naționaliștii Spanioli au început o nouă și mare ofensivă în Catalonia. Telegrafiază că au străpuns frontul inamic în patru locuri...

Enric Otetelișanu, directorul Institutului Meteorologic a fost condamnat ieri la 1 ani închisoare, 10 000 lei amendă și 3 ani de interdicție civilă — toate fiindcă a favorizat tipărirea și răspândirea tractelor și circularelor subversive (Garda de Fier)! Otetelișanu a fost totdeauna un om care a crezut în ceva. Acest ceva a variat, dar puterea încrederii nu.

Ceea ce dovedește, între altele, un cap strâmt. De altfel, un băiat bun și un om cinstit. De vreme ce Hefter e în capul bucatelor, locul lui era la pușcărie.

Ziarele de azi publică darea de seamă a întrunirii de la Chișinău de joi, care n-a putut fi dată ieri împreună cu cele de la Cluj și Craiova, fiindcă telefonul n-a funcționat între București și Basarabia. A fost și a-

colo multă lume care s-a îndesat să asculte cuvântări de o disperantă banalitate. Din acest punct de vedere a fost cea mai proastă întrunire din cele trei — Craiova rămânând ca cea mai bună. După părerea unanimă.

Un ultim ecou al întrunirii din Craiova, peste care am trecut, dar care merită totuși să fie notat. Când a venit Marioara Popp la sală să-și rostească discursul, a fost întâmpinată de Ghelmegeanu. „Mi-e rușine, dragă Ghelmegeanu, mi-e rușine...” tot îngâna șampinioana feminis-mului... Îi era rușine fiindcă de un an de zile sta neclintită alături de Maniu, și acum... Ghelmegeanu însă a consolat-o așa: „Nu e nimic, nu te impresiona. Așa e la început. Mi-a fost și mie rușine, dar acum...” și s-a pus să fluiera!...

25 decembrie. Un Crăciun cum n-am mai văzut: plouă și e cald ca primăvara. După zăpada mare care a căzut, pe străzi e o jale. Dacă ar îngheța iar, ar fi prost și pentru câmp. Ori, din Franța se anunță un val de frig: un vânt puternic suflă dinspre Atlantic și termometrul ar fi scăzut la -20.

„Il n'y a rien de plus stupide qu'une piece française, si ce ne sont les critiques qui an rendent compte dans les journaux“. Această frază lapidară mi-a fost sugerată după citirea piesei lui Bernstein, *Le Cap des tempêtes*, în „Petite Illustration“. E de nepriceput cum francezii cu gust și cu cultură permit acestei spurcăciuni semite să necinstească de 40 de ani teatrul lor...

Ieri-seară la Jockey Club, Stârcea m-a luat la o parte: „Trebuie să-ți spun. „Ieri la Palat, după pomul de Crăciun am avut masă. Regele sta între Balif și Urdăreanu, iar eu cu Mocsony în față în dreapta și în stânga Prințului. Tot timpul mesei s-a vorbit de Frontul Renașterii Naționale și Regele era încântat de cuvântarea ta. Singurul care a priceput situația și a vorbit cum trebuie a fost Argetoianu, foarte bun și frumos discurs — spunea Regele. Am ținut să știi acest lucru...” — „Dragă Stârcea, am replicat eu, îți mulțumesc pentru pretenia ta. Da, eu pricep situațiile și nu le sabotez. Repetă te rog asta stăpânului tău, îi va face plăcere...”

Nevasta lui Furdui, unul din deținuții gardiști de la Râmnicul Sărat, unul din zevzecii care pe vremuri m-au înjurat mai mult, a venit să-mi mulțumească pentru îmbunătățirile de regim pe care le-am obținut de

la Călinescu în favoarea acestor condamnați fără multă vină. Așa se învâртеște roata lumii...

Se împlinesc astăzi 8 zile de când a murit arsă biata Peggy. Am visat azi noapte că a luat foc casa...

26 decembrie. Șoneriu a venit aseară de la Macovei să-mi spună că un teribil accident a avut loc la Reni (lângă Galați). Șapte vagoane de călători au fost complet sfărâmate și se constatase până aseară 85 morți și 150 de răniți. Amănunte complete nu vom avea decât mâine căci ziarele nu apar înaintea.

Extraordinarea temperatură care provoacă topiri ziua și îngheț noaptea pricinuieste accidente în serie, și nu numai la Căile Ferate. Picioarele rupte nu se mai numără. Automobilele izbite unele de altele prin derapare și deteriorare sunt sute în fiecare zi. Arborii au fost frânți și ei cu duiumul; mă întreb ce se va fi întâmplat la Breasta și la Sinaia, la mine. Alaltăieri, Orient Expressul, la ora 12,1/4 când trebuia să sosească la București nici nu intrase în țară, iar Simplonul n-a sosit deloc. La Teiuș (6 morți), la Timiș, la Strehăia, ciocniri de trenuri mai mult sau mai puțin importante. Nu știi de ce Cenzura le-a ascuns pe toate.

Invidia paranoicului: *Neamul Românesc* e singura gazetă care n-a publicat cuvântarea mea de la Craiova! Pentru mine lucrul e fără importanță, dar cum poate îngădui un regim de autoritate o asemenea abatere de la datorie — căci am fost doar trimis la Craiova de Rege și am vorbit, ca să zic așa, în numele lui?

Völkischer Beobachter din 20 decembrie, sosit ieri în București publică următoarea telegramă din București (cu data de 19):

„Wie in Bukarest verlautet soll general Antonescu, dër in Zusammenhang mit dem Vorgehen gegen die Eiserne Garde am Tage der Erschiessung Codreanus seines Postens als Armeekorpscomandeur enthoben und verhafter worden war, în seiner Zelle erschossen aufgefunden worden sein. Es wird behauptet dass Antonescu «Selbstmord begangen habe»“.

Am întrebat azi-dimineață la telefon pe Armand Călinescu: nimic nu e adevărat. Generalul Antonescu n-a fost nici „sinucis“, nici arestat, nici măcar „confinat“ la Predeal după cum s-a povestit prin cafenele. Dl general se plimbă liber și voios pe străzile Bucureștilui...

Același număr din *Völkischer Beobachter* mai conține și un articol destul de rău voitor asupra F.R.N. în care afirmă că *toți ovreii se înscriu într-însul*, ceea ce dă adevărata lor valoare măsurilor antisemite luate de curând de Guvern (retragerea licențelor din Bucovina) și le zădărnicește efectul. Ziarul d-lui Rosenberg mai adaugă că înscrierile individuale în F.R.N. sunt rare (!!!) și că nu aderă decât organizații constituite (?), din ordin (!!!)!

Radu Djuvara chemat de la Berlin a replecat acasă și se va înapoia din nou peste două săptămâni, pentru a-și primi numirea la alt post. Bietul om era foarte amărât; nu numai că nu s-a cerut agreementul pentru Vaida printr-însul, dar nici n-a fost prevenit măcar de schimbarea hotărâtă la Berlin. A aflat-o abia aci, în București, și încă cu reticențe. „Ce, le era frică că n-o să le cedez postul?“ — spunea el — „parcă era proprietatea mea!“ Sub pretext că e nou în slujbă și neorientat încă, Gafencu i-a spus că nu știe cum s-au petrecut lucrurile și că nici nu știe ce post nou vrea să-i dea Regele...

Se spune că Al. Cretzeanu a fost numit secretar general și că același grad s-a dat și lui Grigorcea (Kanzlerul) *cu rangul de Ambasador!!!*

Se mai spune că Tătărescu și-ar fi dat demisia de la Paris, neprimind să slujească sub Gafencu — dar câte nu se spun!

Am putut abia azi să pun mâna pe ultimul text al „Memorandumului“ lui Maniu, așa cum l-a înaintat Regelui în ziua de 7 sau 8 decembrie trecut. Acest „Memorandum“ a trecut prin multe vicisitudini. Trebuia mai întâi să fie înmănat în septembrie, ca un fel de somație cu termen pentru revenirea la un regim democratic și termenul era ziua de 1 Decembrie, a 20-a aniversare a Unirii Ardealului cu Patria-Mamă. Evenimentele din septembrie au silit însă pe Maniu să amâne remiterea memoriului și să-i mai îndulcească conținutul. L-ar fi înjurat altfel până și ai lui. Fusesse vorba la început ca memorandumul să fie adus la București de mii de oameni; Dl Prezident s-a mulțumit mai târziu cu 4-5 000 de *doctori* de peste munți — ca să sfârșească cu trei semnături și cu „o remitere“ fără nici o solemnitate prin înmânarea actului de către Madgearu lui Urdăreanu...

„Memorandumull“ e intitulat *al Românilor din Transilvania* și în paranteză: Ardeal, Banat, Crișana, Satu Mare, Maramureș.

O primă perfidie: se tinde spre crearea unei regiuni politice transcarpatine (în vederea autonomiei) sub numele de Transilvania în care

Ardealul e cuprins *numai ca o parte*, pe când se știe că Ardeal și Transilvania sunt două cuvinte care exprimă aceeași noțiune, două nume sinonime. Memorandumul e semnat de Iuliu Maniu, președintele *Partidului Național Țărănesc* — de Mihai Popovici, președintele organizațiilor din Transilvania ale aceluiași partid și de Sever Bocu, vicepreședinte ale aceluiași organizații. Mai legitimi reprezentanți ai Ardealului *politic*, ca pe Mihai Popovici îmbogățitul pe seama României Întregite și pe Sever Bocu escrocul, nu putea găsi domnul prezident. Desemnarea lor indică totuși o stare de inconștiență îngrijorătoare.

Documentul se deosebește de precedentele compoziții literare semnate de dl Maniu prin stilul său. E bine scris, într-o românească limpede și curgătoare și lipsit de „ardelenisme“ și de formule perimate; vădit, nu e datorat condeiului d-lui prezident. Probabil că a fost redactat de un regățean, sau de Bocu, care e lipsit de scrupule, dar nu și de talent la scris. Începe printr-un amănunțit istoric al luptelor românilor de dincolo de Carpați pentru câștigarea drepturilor lor de oameni și de români — lupte pentru întruparea și apărarea naționalității pe care nimeni nu le contesta, dar pe care dl Maniu vrea să le identifice cu lupta „pentru democrație“, ceea ce e mai contestabil. Manifestul trece apoi la bilanțul glorioaselor înfăptuiri ale Consiliului Dirigent (!!) la dizolvarea acestuia prin forță (!!), la ororile diferitelor guverne din București săvârșite împotriva Ardelenilor de la Unire încoace — și după ce interpretează actul unirii din 1919 după regulile cazuisticii jesuite scumpe Școlii din Blaj, încheie prin următoarea cerere:

„Subsemnații, fii ai Transilvaniei și Banatului¹ reprezentanți ai tuturor județelor din această provincie ne prezentăm respectuos înaintea majestății Voastre cu rugămintea să binevoiască:

A dispune respectarea principiilor fundamentale ale Adunării de la Alba Iulia din 1 Decembrie 1918;

A reîntrona ordinea constituțională, întemeiată pe principiile democrației naționale, pe reprezentanță parlamentară reală a națiunii, pe un regim de legalitate respectuos față de drepturile civile și politice ale tuturor cetățenilor, desființând starea de asediu și Cenzura;

A dispune urgenta înarmare și fortificare a țării pentru apărarea hotarelor stabilite în tratatele de pace;

A împărtași Transilvania și Banatul cu o dreaptă participare la viața de Stat și administrativă și a ocroti interesele lor naționale, economice și culturale în măsura cuvenită“.

¹ Aci s-a uitat titulatura Memorandumului și Banatul nu mai e băgat în „Transilvania“ alături de Ardeal“!

De data asta cererile sunt fără termen, în ce privește satisfacerea lor.

Maniu ar fi vrut să aibe și semnături „regătene“ pe manifestul său. Mihalache, dr Lupu, Costăchescu și alții n-au vrut însă să semneze și Madgearu singur prea ar fi fost puțin ca să reprezinte serios Oltenia, Muntenia și Moldova... Dl prezident s-a văzut silit să reducă Memorandumul la un act pur ardelenesc, semnat numai de dânsul și de cei doi escroci ai săi. De ce nu și de Boilă Romul?

26 decembrie. Azi-dimineață au reapărut ziarele și am putut astfel afla amănunte asupra groaznicei catastrofe din sudul Basarabiei. S-au ciocnit două trenuri de persoane, nu la Reni, ci între stațiile Etulia și Frecăței (în apropierea Renilor). Vina o au șefii de stație din Galați și din Frecăței, care au schimbat itinerariul trenurilor mutând încrucișarea lor de la Frecăței la Etulia fără să prevină această din urmă stație. Dar adevărata vinovată e vremea: chiciura a format de-a lungul sârmelor stalactite grele de gheață care au doborât liniile telegrafice și telefonice pe kilometri întregi. S-au luat acum măsuri ca pe liniile ferate lipsite de comunicații telegrafice și telefonice să nu mai circule decât câteva trenuri de persoane și acestea cu viteză diminuată. Până se vor repara sârmele...

În catastrofa din Basarabia au pierit cu totul 93 de persoane și au fost rănite 142. Printre morți se află și generalul Gavrilescu, comandantul brigăzii de artilerie din Ismail și colonelul Virgil Mironescu prefectul județului Orhei.

Frământările omenirii în loc să se liniștească cu sfârșitul anului se desfășoară pe un ritm tot mai accelerat: sunt toate semnele că 1939 va fi tot atât de agitat ca 1938.

În Extremul Orient, războiul e în toiul lui. După socotelile japonezilor au pierit până acum 47 000 dintr-ai lor și 823 000 chinezi. Până să se încheie pacea, dacă se va încheia vreodată vor mai pieri încă o dată atât.

În Spania, Naționaliții au luat zilele trecute ofensiva în Catalonia; au străpuns frontul în 4 locuri, au înaintat cu 25 de kilometri și au luat prizonieri mulți și material de război însemnat. Totuși nici în Spania nu e de prevăzut pacea în curând.

În Palestina, războiul civil continuă, deși nu e încă organizat pe fronturi.

Încăierări și împușcări însă peste tot locul.

O împăciuire pare exclusă pentru multă vreme și aci.

Între Germania și Statele Unite, între Italia și Franța nu e încă război și lumea n-a ajuns să se omoare, ci numai să se înjure. Această stare de tensiune a țărilor occidentale numai favorabilă păcii și însănătoșirii economice nu e.

În rezumat, din punct de vedere politic, părăsim anul 1938 fără nici un regret și intrăm în 1939 cu mult pesimism în suflet...

Di Inönü, Președintele Republicii turcești a fost proclamat și șeful partidului de guvernământ. Ce am propus eu și n-am putut realiza noi, au realizat turcii.

Regele mi-a trimis o caldă telegramă de mulțumiri în răspunsul celei expediate de la întrunirea C.F.N. de joia trecută, din Craiova. Am trimis-o lui Titeanu să o publice, să se bucure toți participanții întrunirii.

Ziarele de azi anunță numirea lui Comnen ca Ambasador la Vatican și confirmă numirea lui Crețeanu și a lui Grigorcea (Kanzlerul) ca secretari generali la Externe, acesta din urmă cu gradul de ambasador!!! De necrezut!

A murit Șragher factotumul lui Barbu Știrbei, în vârstă de 66 de ani. Șragher a făcut avere de pe urma lui Știrbei, dar a sporit și averea stăpânului său prin remarcabilul său spirit de organizare. Fabricile, pepinierele, vinurile și conservele Știrbei se datoresc inițiativei sale.

28 decembrie. François-Poncet, ambasadorul Franței la Roma a înmănat contelui Ciano-Ginere răspunsul Franței la nota Italiei de denunțare a acordului din 1935. Guvernul francez ia act de această denunțare care repune toate problemele rezolvate în situația lor dinaintea de 1935, declară că nu va ceda nici un metru pătrat din teritoriile aparținând Franței și că în ce privește Tunisia și Somalia, concesiunile făcute în 1935 reprezintă maximum pe care Guvernul Republicii e dispus să-l consimtă.

După informațiile din Paris ar rezulta că toată zarva făcută de italieni n-a avut alt scop decât să obțină concesiuni la Djibuti, pe care probabil că în mare parte Franța le va satisface...

Din Roma se anunță vizita lui Göring, care va avea loc în ianuarie după vizita lui Chamberlain.

Partidul Comunist din Cehoslovacia a cărui dizolvare a fost anunțată de atâtea ori, a fost în fine și într-adevăr dizolvat pe ziua de 23 decembrie. Bunurile sale au fost confiscate.

În Slovacia au fost conflicte grave pe zona mărginașă cu Ungaria. Locuitorii satului Nagysurany, anexat Ungariei, s-au răsculat împotriva acestei anexiuni și au atacat postul de jandarmi cerând realipirea lor la Statul Slovac. În urmărirea răzvrătiților, forțele maghiare au trecut dincolo de graniță, în teritoriu slovac și au ucis câteva persoane. Guvernul din Budapesta a cerut scuze Guvernului slovac. Acesta deliberează la Tatra sub președinția d-lui Hacha, în turneu triumfal în regiunile slovace.

Ofensiva spaniolă continuă. E în a 5-a zi și comunicatul din Burges exultă. Lovitura, totuși, e departe să fie decisivă și, vorba Președintelui Dupuy, „la seance continue!”

Regimul de dictatură a dat kix cu curățitul zăpezii. E drept că a nins mult, dar niciodată orașul nu a fost în asemenea hal. Curățitul se făcea incomparabil mai repede și sub Donescu și sub Dobrescu.

Curățitul s-a dat în seama Uzinelor Comunale și Dombrowski aruncă vina asupra lui Caranfil, iar acesta se scuză prin lipsa aparatelor de curățit comandate în Germania și nesosite încă. Unde sunt doi stăpâni...

Dezastrul chiciurei apare din zi în zi mai mare. Pe lângă sutele de kilometri de linii telegrafo-telefonice se semnalează adevărate catastrofe în această privință.

Alături de sinceritate, prin urmare în plină inutilitate:

- 1) Ministerul de Interne a început să publice din nou declarații de gardiști pocăiți; ce nu scrie omul sub călcâiul nenorocirii!
- 2) Același minister publică și liste nesfârșite de înscrieri în F.R.N. Toți convingși... că vor găsi dacă nu o friptură, cel puțin un mezelic la masa nou pusă!

Monsieur Guță a fost primit de Monsieur Lebrun cu alaiul rezervat Ambasadorilor. În discursul său, monsieur Guță n-a pus picioarele în străchini și a vorbit cu măsură, ca un om deștept, fără să se arunce în vechile și perimatele declarații de supușenie ce ar fi putut îndispune Berlinul de la care așteptăm — e trist să o constatăm, dar e așa, și nu e vina noastră — garanția granițelor noastre.

29 decembrie. Numele lui Iorga a apărut din nou în fruntea *Neamului Românesc*, precum și articolul său zilnic și tâmpit. Va să zică capitulare, dar din partea Guvernului... Să ne trăiască dictatura! Obraznic, paranoicul explică pentru ce n-a scris opt zile în fițuica lui și se pișă din nou pe F.R.N. și pe „ministrul de Interne“. Ce legătură poate fi între Vaida și caraghiosul cu barbă pentru ca hoitul acesta cultural să nu poată fi îngropat odată pentru totdeauna?

Știu dinainte ce-mi va spune Călinescu: a venit la Canossa, i-am pus botniță, s-a supus cu totul directivelor noastre...

Iluzii și slabe scuze: nebunul tot nebun rămâne și va continua să calce în străchini. Dar pentru regim, ce umilire!...

Aflu că la Piatra Neamț a fost numit primar colonelul Chiriac, fost deputat georgist, *singurul om mai răsărit din localitate care a votat contra Constituției!*

Numirea lui Grigorcea (ca ambasador), a lui Chiriac și capitularea în fața lui Iorga sunt fapte care par de o mie de ori mai mult rău regimului decât i-ar putea face zece Codreni..

Francisc Schefler, directorul ziarelor ungurești *Magyar Lapok* și *Néplap* a fost prins la Episcopia Bihorului pe când încerca să treacă granița cu manifeste comuniste și de ale lui Maniu. A fost răsplătit cu 2 ani închisoare și 10 000 lei amendă.

Regele a primit mai multe telegrame de condoleanțe din partea Șefilor de State străine, cu prilejul catastrofei din Basarabia. Printre aceste telegrame și una de la Horthy. Ca să-și ascundă bucuria pentru moartea atâtor valahi?

Di Pellegrino Ghigi a prezentat ieri la Sinaia, Regelui, scrisorile sale de acreditare. În discursul său noul ministru spune că *acreditat* de M.S. Regele-Împărat *a fost trimis* de Duce și *a primit instrucțiuni* de la contele Ciano. În discursul său de răspuns Regele n-a pomenit decât pe Regele-Împărat...

Pârvulescu, fostul primar liberal al Târgoviștei, a fost dat în judecată împreună cu mai mulți colaboratori ai săi, prin ordonanța definitivă a judecătorului de instrucție. Cad pungașii rând pe rând, bieții găinari, în schimb cei mari se plimbă netulburați de nimeni. Va suna

oare ceasul în care constructorii de case și cumpărătorii de moșii vor fi trași, dacă nu în țepă, cel puțin la răspundere?

Conducătorii uzinelor Pathé-Nathan de lângă Paris au fost arestați și dați în judecată pentru fraude și escrocherii. Acești conducători sunt doi, și frați: Bernard și Nathan Tannenzapf din Iași! Plecați după război din Moldova au ajuns să se înstăpânească peste uzinele cinematografice Pathé și să joace rol în Paris sub numele de Nathan. Complicii fraților Nathan se numesc Simon Hirsch și Johanides... Frumos prilej de gălăgie pentru presa antisemită...

Banca Națională a ridicat prețul aurului (e vorba de aurul produs în minele din Ardeal) la o cotă care se apropie de valoarea lui mondială exprimată în lei — și a făcut bine. Una câte una se adoptă toate ideile programului meu — din nenorocire se adoptă una câte una, și pe deasupra se mai și sabotează.

A murit Guillemin, fost consilier la Ambasada din Viena pe vremea când eram eu secretar la Legația noastră de acolo. De la Viena, Guillemin a trecut la Comisia Europeană a Dunării și de acolo ministru la Atena unde a jucat un rol în timpul războiului. Înștiințarea mortuară nu poartă numele d-nei Guillemin; se vede că divorțase, ceea ce nu mă surprinde, căci era o nebună și-l făcea de răs. De Guillemin, dar mai ales de d-na Guillemin, mă leagă atâtea amintiri din Viena! Au trecut 30 de ani și parcă toate s-au petrecut ieri...

Asistat azi la parastasul de 9 zile pentru odihna sufletului lui Peggy, la biserica Schitul-Dârvari. Văd pentru prima dată acest colț interesant al Bucureștilor. Schitul e în dosul bisericii Icoanei și evocă cu o precizie impresionantă alte colțuri de prin Constantinopolul bizantin. Popii-călugări, cu barba lor de apostoli, păreau să se fi coborât de pe pereți și slujesc cu isoane grecești ca pe vremea împărătesei Irina. Zugrăveala pereților refăcută de curând după șabloane vechi, cu nefericite adausuri ornamentale... Sterilitatea ieratică a Bisericii Ortodoxe în toată frumusețea ei... Cum a ajuns doftorul Darvari să fie ctitorul acestui locaș, care mai e și metohul unei Episcopii, a Buzăului dacă nu mă înșel?

Marie Costinescu (născută Știrbei) care vine de la San Remo a povestit lui Dinu Arion că tată-său Barbu i-ar fi destăinuit o confidență a

lui Goga, de astă-primăvară. Goga ar fi spus lui Știrbei că Regele i-ar fi cerut să atragă pe conducătorii Gardiști într-o cursă și să-i masacreze pe toți. Goga ar fi refuzat (de aci mazilirea lui...)

Dacă într-adevăr Goga a făcut această confidență lui Știrbei, n-a putut să o facă decât cu prilejul ultimei călătorii la Berna, după demiterea sa. Ori în acea vreme, omul era atât de supărat împotriva Regelui încât afirmațiile sale trebuiesc primite cu multă, multă rezervă. Execuția deunăzi dovedește însă că Regele era hotărât „să se despartă“ de Zelea Codreanu și de ai lui, așa încât se poate foarte bine să fi cerut și lui Goga să facă ce a făcut mai târziu Călinescu...

Nenea Mussolini dă înapoi... Țipă și dă înapoi... *Giornale d'Italia* explică că *Guvernul italian nu urmărește nici o schimbare teritorială în bazinul Mediteranei*, dar că se vede nevoit să protesteze împotriva tratamentului italienilor în Tunisia și să obțină un nou statut pentru dânsii! De asemenea și facilități la Djibuti și la Suez!

Articolul din *Giornale d'Italia* — care până acum a condus atacul împotriva Franței și a sunat din strunele războiului — a făcut impresie bună în Anglia și chiar în Franța.

Darea Italiei înapoi se datorește și în bună parte atitudinii lui Hitler.

Ce deosebire între atitudinea acestuia acum și a lui Mussolini în septembrie! Pe timpul crizei Cehoslovace, Ducele a făcut în fiecare zi un discurs războinic afirmând indestructibila alianță între Italia și Germania. De când au pus italienii problema Mediteranei, Führerul a tăcut chitic, n-a afirmat odată solidaritatea Reichului cu Italia și de Crăciun a declarat chiar ritos intimilor săi că Germania nu urmărește decât scopuri pacifice. Toate acestea în cadrul cochetărilor sale cu Franța și cu Anglia...S-ar putea zice că Germania plătește astăzi Italiei polița din 1915!...

Eu unul n-am crezut un moment în seriozitatea amenințărilor italiene, și văd că am avut dreptate.

30 decembrie. Urmând marile tradiții ale iluștrilor miniștri de Externe apuseni, și aducându-și aminte că a fost cândva ciracul d-lui preșident Maniu, Grigoriță Gafencu, noul nostru Foreigner a făcut ieri un „important“ expozeu la radio. Pe puncte. Pentru prima dată de la război, un purtător de cuvânt al Guvernului românesc n-a identificat soarta țării cu fidelitatea de iobag către Franța și către aliații noștri. Într-un prim punct, ministrul nostru de Externe afirmă că România nu-și poate

găsi forța de rezistență decât înăuntrul hotarelor sale. A grupat apoi raporturile noastre de prietenie cu Franța, Anglia și Germania în cadrul călătoriei Regelui, arătând năzuința României de a trăi în egale raporturi de prietenie cu cele trei țări. Acestea sunt punctele principale ale expozeului lui Gafencu. Restul, e literatură și umplutură — cu toată nota specială de căldură la adresa Iugoslaviei și de deferentă răceală la adresa Cehoslovaciei mutilate...

Ofensiva naționaliștilor spanioli progresează și pare mai importantă decât se anunțase la început. De o decisivă nu pare totuși încă să fie vorba.

Tensiunea franco-italiană în scădere, pare că negocieri vor începe între ambele țări ca să se ajungă cam tot la acordurile din 1935, pe care Italia s-a cam pripit să le denunțe. Încercarea și de intimidare a dat greș. Ferma atitudine a Franței și a Angliei a arătat de data asta cum s-ar fi învârtit lucrurile în septembrie față de Germania dacă D.D. Chamberlain și Daladier n-ar fi capitulat imediat!

În Slovacia mare mișcare împotriva „Cruzimilor“ maghiare din teritoriile Cehoslovace anexate. Opinia publică locală, încurajată de presa germană, mai ales de *Völkischer Beobachter* cere o revizuire a „dik-tat-ului“ din 1940 de la Viena și a graniței slovaco-ungare. La Budapesta, atitudinea presei germane a impresionat rău — dar o să mai vadă ei și altele...

31 decembrie. Ziarele de azi-dimineață publică o cerere de grațiere a gardiștilor inginer Virgil Ionescu, Traian Cotigă (pretutindeni tot Cotigă!), Mihail Polihroniade, Nicolae Tăutu, Bănică Dobre și dr Paul Crajă, care toți își ispășesc păcatele în pușcăria de la Râmnicul Sărat. Cererea e redactată în termeni de un scârbos servilism. Că au iscălit-o bieți oamenii slabi, cu nervii zdrobiți, e de priceput, ce nu e de priceput e pentru ce impune Guvernul asemenea acte înjositoare, și orice s-ar zice demoralizatoare pentru opinia publică? Odată cu cererea celor de la Râmnic se mai publică și altele, în termeni tot atât de scârboși a trei deținuți din Satul Mare, condamnați fiindcă la deschiderea Universității din Cernăuți au cerut revizuirea procesului lui Codreanu. Dacă la acestea se adaugă toate actele de slugărnicie ce umplu ziarele de la aprilie încoace, cam iese dreptate celor care pretind că regimul actual nu

urmărește decât prăbușirea caracterelor și că, ca atare, a devenit o adevărată pacoste...

Se zvonește că Germania a refuzat agrementul pentru numirea lui Vaida. N-am putut controla până acum exactitatea acestei știri, dar *Universul* de azi-dimineață scrie „că dată fiind starea d-nei Vaida, care s-a înrăutățit, dl Vaida a renunțat la proiectata d-sale călătorie în străinătate...“ Prost, prost, prost!

Iranul (fosta Persie) a rupt relațiile diplomatice cu Franța, din cauza unei expoziții de pisici!!!

Cu prilejul acestei expoziții, care a avut loc la Paris, ziare franceze ar fi făcut gluma de prost gust și calambururi cu cuvintele „Chat“ — și „Schah“! Ce șubred e firul plăcerii mondiale!

Times publică un articol inspirat de Guvern prin care se afirmă că D.D. Chamberlain și Halifax nu vor interveni, cu prilejul vizitei lor la Roma, în diferendul franco-italian. Toate zvonurile de intervenție publicate în ziare sunt false. O asemenea intervenție nu corespunde nici intențiilor Angliei, nici dorințelor Franței, care înțelege să discute cu Italia, singură. Guvernul britanic a fost desigur dezamăgit de atitudinea Italiei, după punerea în vigoare a înțelegerii anglo-italiene, dar atâta tot, pentru moment! Guvernul britanic regretă deasemeni violența cu care au izbucnit pretențiile Italiei și cuvintele regretabile care le-au însoțit. Cereri a căror satisfacere putea fi privită acum două luni ca o soluție, s-ar transforma acum, dacă ar fi primite în înfrângeri ce n-ar putea fi impuse pe cale pașnică...

Făcându-și bilanțurile de sfârșit de ani, Mussolini și Hitler trebuie să fie copleșiți de gânduri diferite. Unul își încheie socotelile numai cu succes — celălalt, mai prost. Și totuși Mussolini e un om de geniu pe când Hitler e un simplu iluminat. Cum se face că iluminatul a dus „barca Statului“ mai bine decât genialul său rival? E foarte simplu. Italianul lucrează *de unul singur*, pe când neamțul se sfătuiește ba cu Göring, ba cu Schacht, ba cu Neurath — și o pereche de ochi, chiar geniali, văd mai prost decât mai multe perechi... Dedicat M. Sale Carol al II-lea...

A murit Vanderwelde, socialistul belgian. Ales în continuu în Cameră, de la 1894, Banderwelde a fost un luptător civilizat. Teoretician

de valoare și de avangardă, pe tărâmul aplicării a fost mai mult un împăciuitoar. Belgia pierde mult prin moartea lui...

În Franța, socialiștii au terminat anul războindu-se între ei. Într-un congres extraordinar pe care l-au convocat ca să-și lămurească linia pe terenul politicii internaționale, Paul Faure s-a ridicat împotriva lui Leon Blum. Două moțiuni. A pacifistului Blum tindea la nimic mai puțin decât la propovăduirea războiului preventiv, în cazul în care Statele totalitare ar amenința principalele poziții ale celor democratice (Spania, între altele)!!!

Moțiunea Blum mai cerea ca înțelegerea cu Rusia Sovietică să fie pusă pe aceeași linie cu înțelegerea franco-engleză! Moțiunea a lui Paul Faure, mai conformă cu spiritul și tradiția pacifistă a partidului social-list, respingea războiul în orice ipoteză, iar față de înțelegerea cu Moscova se arăta mai lipsită de entuziasm.

Lupta a fost aprigă; în cele din urmă, la vot Blum a învins prin 4 300 de voturi împotriva 2 700 împotriva lui Paul Faure și vreo 1 300 de abțineri. Victoria mai mult formală; se poate zice că Blum a pierdut jumătate partidul...

(Urmează volumul V, anul 1939)

INDICE *

nume de persoane

- Andrei, Petre — 254, 257, 258, 263, 285, 291.
- Angelescu, Constantin dr. — 19, 56, 76, 77, 88, 116, 125, 163, 229, 230, 241, 249, 259, 262, 264.
- Antonescu, Ion — 749, 130, 153, 234, 237, 242, 297.
- Antonescu, Victor — 35, 160.
- Argeșanu, Gheorghe — 16, 49, 144, 145, 147, 155, 163, 166, 169.
- Atatürk Mustafa Kemal — 28, 61, 162, 173, 203, 204.
- Averescu, Alexandru — 55, 122, 128, 129, 130, 147.
- Carol al II-lea, rege al României — 5, 7, 9, 10, 12-18, 22-27, 30, 32-37, 39-41, 44-48, 50, 53-56, 58, 61, 62, 64, 71, 74, 77, 78, 86, 87, 89-93, 97, 113-118, 122, 124-126, 129, 131-137, 139, 140, 143, 145, 147, 148, 150-155, 158, 160, 161, 163, 164, 166, 167, 169-171, 173, 174, 180, 183-185, 187, 192-195, 198-200, 202, 203, 206, 207, 212-214, 216-219, 221, 223-225, 227-236, 240-266, 270-272, 275-281, 284-286, 289, 290, 292, 294, 296-298, 301, 303, 305-307.
- Catargi, Mic — 3, 60, 61, 154, 191.
- Cădere, Victor — 50, 74, 121, 122, 164.
- Călinescu, Armand — 7, 12, 15, 18, 19, 26, 27, 29, 30, 35, 46, 48, 49, 50, 54, 57, 61, 68, 69, 70, 73, 74, 76, 78, 81, 86, 87, 94, 114, 115, 117, 124, 125, 127, 135, 136, 141, 142, 145, 147, 153, 154, 155, 177, 187, 224, 233, 240, 241, 242, 243, 244, 246, 248, 251, 252, 254, 255, 256, 258, 259, 260, 265, 266, 268, 271, 272, 273, 282, 285, 290, 292, 297, 303, 305.
- Cecropid, Dinu — 46, 184, 295, 212-214, 217, 221.
- Cesianu, Dinu — 67, 107, 206, 207, 213, 216, 231, 243, 259, 260, 286.
- Chamberlain, Neville — 31, 104, 105, 107-110, 112, 113, 117, 119, 120, 125, 126, 129, 130, 131, 135, 156, 163, 193, 194, 196, 208, 211, 215, 231, 245, 274, 278, 289, 293, 301, 306.
- Churchill, Winston — 163, 280.
- Ciano, Galeazzo — 139, 186, 194, 243, 253, 301, 303.
- Ciupercă, Nicolae — 147, 155, 169.
- Clime, Gheorghe — 4, 15.
- Clodius, Karl — 260.
- Constantinescu, Atta — 153, 213, 214.
- Constantinescu, Mitiță — 7, 14, 18, 25, 53-59, 61, 62, 66, 68, 70, 73, 74, 76, 79, 80, 85, 86, 89, 90, 93, 94, 98, 114, 120, 122, 124, 127, 132, 153, 155, 167, 170, 171, 190, 191, 224, 228, 230, 257, 260, 264, 282, 291.
- Costăchescu, Nicolae — 46, 54, 300.
- Ballif, Ernest — 6, 18, 30, 44, 56, 262, 265, 275, 296.
- Beck, Josef — 14, 161, 164, 165, 171, 175, 195, 231, 269.
- Bejan, Petre — 163, 168, 169.
- Beneș, Eduard — 199, 101, 105, 107, 108, 126, 129, 130, 134, 146, 147, 161, 164, 172, 175, 196, 199, 208, 210, 225, 243.
- Blank, Aristide — 198, 201.
- Blum, Leon — 211, 227, 258, 293, 308.
- Blumenfeld, Klement — 26, 27, 44, 46, 116, 159, 224.
- Bonnet, Georges — 125, 50, 109, 112, 209, 247, 256, 283, 289.
- Brătianu, C.I.C. (Dinu) — 37, 125, 195, 240.
- Brătianu, Gheorghe — 181, 125, 195, 213, 214, 216, 222, 224, 244, 251.
- Brătianu, I.I.C. (Ionel) — 6, 13, 225, 228, 229, 233, 237, 249, 263.
- Budișteanu, Radu — 4.
- Bujoiu, Ion — 93, 256.
- Cancicov, Mircea — 14, 16, 64, 70, 73, 93, 124, 127, 132, 152, 163, 167, 260, 291.
- Cantacuzino, Alexandru — 4, 177, 182, 183, 233, 255.

* Întocmit de Cristina Arvatu.